

Giường Đơn

Contents

Giường Đơn	2
1. Q.1 - Chương 1	3
2. Q.1 - Chương 2	6
3. Q.1 - Chương 3	10
4. Q.1 - Chương 4	12
5. Q.1 - Chương 5	17
6. Q.1 - Chương 6	21
7. Q.1 - Chương 7	25
8. Q.1 - Chương 8	28
9. Q.1 - Chương 9	33
10. Q.1 - Chương 10: Chương 102	36
11. Q.1 - Chương 11	39
12. Q.1 - Chương 12	42
13. Q.1 - Chương 13: Đang Yêu	44
14. Q.2 - Chương 1	49
15. Q.2 - Chương 2	53
16. Q.2 - Chương 3	57
17. Q.2 - Chương 4	58
18. Q.2 - Chương 5	61
19. Q.2 - Chương 6	64
20. Q.2 - Chương 7	68
21. Q.3 - Chương 1	73
22. Q.3 - Chương 2	77
23. Q.3 - Chương 3	80
24. Q.3 - Chương 4	82
25. Q.3 - Chương 5	85
26. Q.3 - Chương 6	87
27. Q.3 - Chương 7	91
28. Q.3 - Chương 8	95
29. Q.4 - Chương 1	99
30. Q.4 - Chương 2: Chương 2	103
31. Q.4 - Chương 3: Chương 3	103
32. Q.4 - Chương 4	103
33. Q.4 - Chương 5: Chương 5	108
34. Q.4 - Chương 6	108
35. Q.4 - Chương 7	112
36. Q.4 - Chương 8: Chương 8	115
37. Q.4 - Chương 9	115
38. Q.4 - Chương 10	119
39. Q.5 - Chương 1	123
40. Q.5 - Chương 2	126
41. Q.5 - Chương 3	130

42. Q.5 - Chương 4	134
43. Q.5 - Chương 5	136
44. Q.5 - Chương 6	139
45. Q.5 - Chương 7	141
46. Q.5 - Chương 8	143
47. Q.5 - Chương 9	146
48. Q.5 - Chương 10	150
49. Q.5 - Chương 11	153
50. Q.5 - Chương 12	155
51. Q.5 - Chương 13	160
52. Q.6 - Chương 1	164
53. Q.6 - Chương 2	167
54. Q.6 - Chương 3	170
55. Q.6 - Chương 4: Chương 4	174
56. Q.6 - Chương 5	177
57. Q.6 - Chương 6	179
58. Q.6 - Chương 7	182
59. Q.6 - Chương 8	185
60. Q.6 - Chương 9	188
61. Q.6 - Chương 10	192
62. Q.7 - Chương 1	196
63. Q.7 - Chương 2	200
64. Q.7 - Chương 3	204
65. Q.7 - Chương 4	208
66. Q.7 - Chương 5	213
67. Q.8 - Chương 1: Đại Kết Cục 1	216
68. Q.8 - Chương 2: Đại Kết Cục 2	217
69. Q.8 - Chương 3: Đại Kết Cục 3	219
70. Q.8 - Chương 4: Đại Kết Cục 4	220
71. Q.8 - Chương 5: Đoạn Ngắt 5	221
72. Q.8 - Chương 6: Đoạn Ngắt 6	222
73. Q.8 - Chương 7: Đại Kết Cục	223

Giường Đơn

Giới thiệu

Được đánh giá là truyện ngôn tình mang nội dung sâu sắc, Đản Đản 1133 như muốn người đọc chiêm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giuong-don>

1. Q.1 - Chương 1

Lại là một ngày mới, lại là một buổi sáng sớm có ánh nắng rực rỡ, lại là tiếng mắng mỏ gay gắt của mẹ.

Hạ Vũ Mạt 18 tuổi, tâm tình vẫn giống như trước, cô bình tĩnh rời giường, bình tĩnh gấp chăn gọn gàng đặt trên chiếc giường đơn của mình.

“Ông là đồ bỏ đi! Ông chết với quỷ đi, bà đây theo ông đúng là xui xẻo tám đời...”

Nếu cảm thấy không tốt, có thể tái hôn.

Vừa đánh răng Hạ Vũ Mạt vừa nghĩ tới lời kịch tiếp theo.

“Bà đây chẳng qua chỉ đánh ván bài nhỏ, ông cần gì phải nói ma nói quỷ suốt nửa ngày với tôi?!”

Ba chỉ nhỏ giọng nói gì đó.

“Người ta đi chết, sao ông không đi chết đi? Tìm cái xe sang trọng nào đó mà đâm đầu vào, như vậy ba mẹ con tôi cũng có tiền sống được thêm mấy tháng!”

Thật đúng là càng mắng càng phát hỏa.

Người cha yếu đuối của cô, chắc chắn đã bị cầu đến thâm tím, ngay cả ho một tiếng cũng chẳng dám.

Hờ hững cầm lấy túi sách, cô cứ thế không nhìn vai võ phụ đang trình diễn trong phòng khách. (vai võ phụ: vai phụ trong vở kịch khi biểu diễn đánh võ)

Cô không đồng tình với cha, là đàn ông, nếu ngay cả người phụ nữ cũng không khống chế được thì có gì để người khác thông cảm?

Cô vẫn tự nói với chính mình, tương lai, cô sẽ tìm một người đàn ông thật mạnh mẽ, nhất định phải có cánh tay cứng rắn, mạnh mẽ mà có ý chí.

“Chị, cùng nhau đi!” Tiểu Minh mười hai tuổi, từ trong phòng vọt ra, giữ lấy tay cô.

“Ừ.” Cô thản nhiên lên tiếng, nắm tay em trai, đi ra cửa lớn.

Bọn họ có cha mẹ, nhưng ngay từ nhỏ đã nghe những tiếng đập phá, càng ngày càng ác độc, tiếng nói ngày càng gay gắt, bọn họ không có nhà, bởi vì lúc nào cũng có thể không viên gối che đầu, nhiều lúc phải lẩn trốn.

Nơi như thế, sao có thể gọi là nhà?

Cô vẫn nói với mình, tương lai, cô muốn tìm một người đàn ông có rất nhiều tiền, ít nhất phải có tiền để em trai cô ra nước ngoài du học tại một trường nổi tiếng.

Cô phải giúp em trai trở thành người tầng lớp trên, không thể giống như cha, cả đời bi ai!

“Tiểu Mạt, anh đưa hai người đến trường.” Phía sau có giọng nói dịu dàng gọi cô.

Cô quay đầu, bắt gặp một đôi mắt dịu dàng thăm thiết.

Là hàng xóm mới của cô, cũng là con trai duy nhất của bà chủ nhà.

“Anh Ngôn.” Cô mỉm cười, lịch sự nói.

“Đi nào, anh đưa các em đi.” Ánh mắt Ngôn Thần Minh nho nhã, dịu dàng, nhìn cô chăm chú.

“Anh Ngôn, cảm ơn.” Cô gật đầu cảm ơn.

Tiểu Minh không nói một lời, chỉ liếc mắt với chị gái.

Nhận được lời chấp thuận, Ngôn Thần Minh nhanh chóng bế Tiểu Minh lên xe máy của mình, sau đó để Hạ Vũ Mạt ôm lưng em trai, cùng lên xe máy.

Xe máy tiểu cừu phải tải sức nặng của ba người, đáng thương vượt qua đường phố, tránh được cảnh sát ngầm, rất nhanh đã đến trường tiểu học của Tiểu Minh.

“Cảm ơn anh Ngôn.” Tiểu Minh ngoan ngoãn xuống xe, cung kính cúi đầu nói lời cảm tạ.

“Không có gì, không có gì!” Ngôn Thần Minh tươi cười vẫn hiền hòa như cũ.

“Ở trường học nhất định phải nghe lời giáo viên, cái gì không hiểu thì phải hỏi đến khi hiểu mới thôi, nhớ chưa?” Hạ Vũ Mạt nhỏ nhẹ nhắc nhở em trai.

“Em hiểu.” Tiểu Minh gật đầu, cậu hiểu chứ, tiền học nhất định không được lãng phí.

Tiến vào trước vườn trường, Tiểu Minh xoay người vẫy tay với anh Ngôn và chị gái, cuối cùng dùng một đôi mắt trưởng thành từ lâu, đã lồi đời, liếc mắt một cái với chị mình.

Hạ Vũ Mạt hiểu rõ hàm nghĩa trong cái liếc mắt của em trai.

Đó là sự không đồng tình, vì mấy đồng tiền xe bus mỗi ngày mà lại lợi dụng tấm lòng của một chàng trai.

Nhưng mà, em trai mới sáu tuổi, cho dù có trưởng thành sớm cũng không hiểu được, mỗi đồng tiền kiếm được đều không dễ dàng, phải dựa vào tiền xe bus tiết kiệm được thì tiền đồ ăn hàng ngày của nó mới đến.

“Anh Ngôn, đi thôi!” Lại ngồi lên xe lần nữa, nụ cười của cô vẫn nhạt nhẽo như cũ.

“Ừ.” Cánh tay nhỏ bé của cô đặt lên vạt áo bên hông anh, lập tức, Ngôn Thần Minh cảm thấy trong lòng có một khối tình cảm không thể kìm nén được dần dâng lên.

Muốn tới gần, muốn tiến vào.

Từ ngày thứ nhất cô gái này tới căn phòng bên cạnh nhà anh, trái tim chưa từng gợn sóng cuối cùng đã hiểu được, thế nào là nhất kiến chung tình.

“Tiểu Mạt, chủ nhật có rảnh không? Anh muốn mời em đi xem phim.” Ngồi ở trước xe máy, Ngôn Thần Minh nắm chặt tay lái, ngượng ngùng hỏi, vô cùng căng thẳng.

“Anh Ngôn, anh biết là em phải đi làm mà, thật sự không có thời gian.” Cô thản nhiên từ chối.

Đùa sao, xem một bộ phim sẽ lãng phí mất bao nhiêu thời gian làm việc của cô, sẽ kiếm ít đi bao nhiêu tiền?! Nếu cô có thời gian rảnh thật thì thà về nhà ngủ thêm còn tốt hơn.

Tuy rằng, cô cũng có thiện cảm ở một mức nào đó với chàng trai này.

Lần đầu tiên đề nghị hẹn hò, đã bị từ chối, Ngôn Thần Minh ngượng đến đỏ mặt, từ lúc tay cô đặt lên thắt lưng anh (thật ra là ngay từ lúc chạm vào vạt áo), tới lúc anh đưa ra lời mời, lại bị từ chối, cảm xúc pháp phồng giống như đang ngồi một lúc bỗng nhiên chạy như bay.

Nhưng anh biết, cô không giống với các cô gái khác, từ chối không phải vì làm cao, không phải vì không thích, mà cô thật sự không có thời gian.

Vấn đề là cho dù hiểu được, trong lòng vẫn cảm thấy mát mát.

Rất nhanh đã tới trường cô.

Học viện quý tộc Thù Lị Á.

Mới đầu, đối với một cô gái gia cảnh bần hàn, lại có thể học tại ngôi trường mà ngay cả gia đình trí thức cho dù cắn răng bỏ ra bao nhiêu tiền cũng chưa chắc vào được, Ngôn Thần Minh vô cùng kinh ngạc.

Dù sao thì đây thật sự là học viện quý tộc duy nhất trong nước.

Bên trong đều là con cháu của ông chủ công ty nổi tiếng hoặc là gia đình cán bộ cao cấp.

Sau này Ngôn Thần Minh mới biết, sở dĩ Hạ Vũ Mạt có thể đi học tại đây là vì thành tích của học sinh trường này rất thê thảm, vì che giấu thái bình, lại mang thành tích của học sinh làm quảng cáo, cho nên trường học có ngoại lệ, miễn giảm toàn bộ học phí của Hạ Vũ Mạt, còn cung cấp thêm sinh hoạt phí, “giành” Hạ Vũ Mạt từ một trường đại học trọng điểm.

Hạ Vũ Mạt chưa đầy 18 tuổi, trở thành học sinh chuyển trường tới học viện quý tộc Thù Lị Á, cũng là học sinh bình dân duy nhất ở đây.

Từ lúc đi học, bởi vì thành tích xuất sắc, nhảy liên mấy cấp, nên hiện tại cô đã là học sinh năm thứ ba của học viện.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, cô cũng giống như tất cả học viên trong học viện Thù Lị Á, bốn năm chính quy sẽ chuyên tâm học tập tại trường này.

Cười nhạt, cô phất tay tạm biệt với Ngôn Thừa Minh.

Cô lễ phép chờ Ngôn Thần Minh đi xa mới xoay người đi về phía vườn trường.

Đột nhiên, một chiếc xe thể thao màu đỏ, tốc độ hơn một trăm cây chạy như bay qua người cô.

Thùng thùng, ngọn gió bên tai như dao cắt vào tận xương.

Cô cắn chặt môi dưới, cảm giác tức giận không hiểu sao lại xuất hiện trong ngực cô.

Cô biết đó là ai!

Phàn Dực Á!

Cái kẻ đi học chỉ biết ngủ, chưa bao giờ làm bài tập, bị cô thúc giục thì không kiên nhẫn, bực tức gào ầm lên, “Cô là ai hả?!”

Anh không biết cô, làm bạn học cùng lớp hai tháng, ngay cả lớp trưởng mà anh cũng không biết tên!

Thái quá đến mức mỗi lần đều rống một câu với cô, “Cô là ai hả?”

Anh thật sự không biết cô, gặp một lần là quên một lần.

Hoặc là nên nói, anh ta căn bản khinh thường nhớ đến cô.

Công tử nhà giàu như thế, ngay cả ánh mắt nhìn bọn họ cũng tràn ngập khinh thường!

.....

Phàn Dực Á không biết trong lúc vô tình tự mình đã kiếm thêm một kẻ địch, chạy như bay vào nơi dừng xe, “Chi” một tiếng, cầm túi xách, đi ra khỏi xe thể thao.

Ném túi sách ra đằng sau lưng, dáng vẻ kiêu ngạo bất tuân vô cùng mê người.

“Là Phàn Dực Á đấy, anh ấy thật đẹp trai, đúng là xem trăm lần không chán!”

“Đúng thế, cậu nhìn anh ấy đi, mặc áo da, lại còn đeo một cái túi sách, nếu là người khác chắc chắn rất khó coi, nhưng Phàn Dực Á mặc vào đúng là như sao kim trên trời, quả thực là dẫn đầu trào lưu.”

“Không được, mình hôn mê rồi ~”

Phàn Dực Á đến đâu, luôn có nước miếng háo sắc đến đấy.

Phàn Dực Á hai mươi tuổi, là ngôi sao chói mắt nhất trong học viện quý tộc Thù Lị Á.

Sở dĩ anh xuất hiện ở đây là vì vị trí của anh vốn phải ở đây.

Anh là người quyền tiền hàng năm cho trường học.

Nói cách khác, anh là kim chủ của cô, mỗi tháng tiền sinh hoạt phí phát ra đều là từ sự cống hiến rộng rãi của Phàn gia với trường học.

Ấn tượng của Hạ Vũ Mạt với Phàn Dực Á khắc sâu đến ác liệt, chưa từng thấy ai không hiểu chuyện như anh ta. Nông cạn, tự đại, lãng phí, coi phụ nữ như quần áo, là bệnh điển hình của vương tử.

Vấn đề là, đây là ý nghĩ cá nhân của cô, không có nghĩa là ý nghĩ của quần chúng.

Ví dụ như...

Một cô gái thanh tú, gương mặt ửng hồng, cúi đầu, dùng cảm chạy tới trước mặt Phàn Dực Á, lấp bắp.

“Phàn học trưởng, em thích anh, xin anh kết giao với em!” Mặt cô gái hồng như bị sung huyết não, cầm trong tay một bức thư hồng, giọng cao chờ anh nhận lấy.

Bầu không khí im lặng trong mười giây...

“Đi năm bước, rẽ trái, có thùng rác, cảm ơn.” Đây là câu trả lời của Phan Dực Á.

Thật rõ ràng, tuyệt tình!

Mặc kệ ở đây có bao nhiêu người đang nhìn, anh ta chưa bao giờ bận tâm đến cảm nhận của người khác.

Hai mắt cô gái liền đỏ bừng, “Phản học trưởng, sao anh lại như vậy? Rõ ràng là hôm đó anh ở cùng với em rất vui mà!” Về mặt cô gái đầy ảm ức, vô tội giống như bị người ta bốn cột rồi vứt bỏ.

Xung quanh bắt đầu có tiếng nói khe khẽ.

Thấy người khác chỉ trỏ, một chút kiên nhẫn của Phan Dực Á cũng mất nốt, anh hung hãn quát lên “chiều bài” : “Cô là ai hả?”

Cô gái nghe xong đáp án liền che mặt khóc rống.

“Phản học trưởng, sao anh có thể như vậy?...”

Các học sinh đứng vây thành ba vòng, ba vòng này ai cũng ôm tâm trạng vui sướng khi người gặp họa mà quan sát.

Đùa sao, muốn trèo lên cạnh Phan Dực Á, còn phải xem người ta có bằng lòng không!

“Bệnh thần kinh! Tôi không biết cô!” Lửa giận của Phan Dực Á càng to hơn, đang muốn đẩy đám người kia ra.

Đột nhiên ở phía sau có tiếng cười khúc khích, bạn của Phan Dực Á là Diệp Thánh Kiệm đang đứng trong đám đông cười vui vẻ.

“A Á, cậu như vậy là không đúng rồi, người ta là cô bé vẫn làm bánh tiramisu cho cậu, lần nào cũng ăn đến vui sướng, bây giờ lại trở mặt không nhận, như vậy là không được đâu!” Diệp Thánh Kiệm nghẹn lời, không dám cười quá phô trương.

Chỉ có hần biết, người này...

Quả nhiên.

Bánh tiramisu? Mẹ nó, sao không nói sớm!

Nhìn đáng vẻ Phan Dực Á bưng tỉnh đại ngộ, Diệp Thánh Kiệm nghẹn cười đến mức sắp thành nội thương.

Hiểu được tự mình lại thêm một vết bẩn lên người, vì một miếng tiramisu, hần biến thành gã phụ lòng, cả mặt Phan Dực Á đều thành màu đen.

Ăn phải bồ hòn, Phan Dực Á tức tối đẩy các học sinh đang vây quanh ra, thô bạo đến mức làm ngã vài bạn cùng lớp, cũng không thêm để ý, cứ thế nghênh ngang mà đi.

Người này, không phân biệt tốt xấu, không lễ phép!

Hạ Vũ Mạt lại thêm hai tội nữa cho Phan Dực Á.

Cô muốn tìm một người đàn ông vừa mạnh mẽ vừa có tiền, nhưng tuyệt đối sẽ không như Phan Dực Á!

2. Q.1 - Chương 2

Mặc áo da không phải vì muốn làm người ta hoa mắt, càng không phải vì theo trào lưu, mà vì anh sợ lạnh.

Thật ra Phan Dực Á là một người vô cùng đơn giản, rất nam tính, có chuyện gì cũng không để ở trong lòng, thích lớn tiếng gào ra, đương nhiên, hành động đặc biệt như thế ở trong mắt “người khác” lại thành “ngây thơ”.

Không nhận ra cô gái kia là bởi vì thật sự không nhận ra mà thôi.

Dáng vẻ của tất cả phụ nữ trong mắt anh đều không khác nhau lắm, lông mi nhỏ dài, bất kể là trang điểm hay tự nhiên, ai cũng mở to đôi mắt háo sắc, miệng còn bôi thêm một lớp mỡ bóng, thật ghê tởm chết người.

(tớ nghĩ lớp mỡ bóng ghê tởm mà Phan Dực Á nhắc tới hình như là son bóng ==)

Cô gái này hay cô gái kia thì có gì khác nhau đâu, rất khó để phân rõ!

Đương nhiên trí nhớ cũng có ngoại lệ.

Giống như vị hôn thê được chỉ định của anh, Triệu Nhã Nhi

Nếu có một cô gái, từ lúc nhỏ đến lớn, người lớn nào trong nhà cũng chỉ vào cô ấy, không ngừng nhắc tới, đây là vợ tương lai của con. Nghe nhiều như thế, cho dù là não tàn cũng nhất định sẽ nhớ rõ dáng vẻ của đối phương.

Vì anh nhớ được dáng vẻ của Triệu Nhã Nhi, cô ấy cũng không thiếu mắt thiếu mũi, nên anh cũng chẳng có ý kiến gì đối với việc hôn nhân này, cha mẹ vui vẻ là tốt rồi, dù sao phụ nữ đều giống nhau, chỉ cần đi trên đường phố không nhận sai vợ mình là được.

Tất nhiên anh không có ý kiến gì với Triệu Nhã Nhi là khi cô ấy bình thường chứ không phải vào lúc “phát bệnh”.

Ví dụ như...

“A Á!” Khuôn mặt như quả mướp đắng xuất hiện, nâng cằm trên bàn anh, không khí trở nên trầm lắng.

“Nói!” Anh miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi.

“Tôi thất tình.” Khuôn mặt nhỏ nhắn sắp khóc.

Lại là mấy lời nhảm chán này, mí mắt của anh bắt đầu đánh nhau.

Đúng là thần kì, ở nhà không ngủ được, ở trường học mới thấy được cảm giác buồn ngủ tuyệt vời, đây chính là lý do anh không trốn học, vẫn như cũ “kiên nhẫn” tới trường.

“Không bắt được cái gã cơ bắp tập thể dục hả?” Anh không tập trung hỏi.

“A Á, cậu chú ý một chút được không?” Triệu Nhã Nhi bắt đầu làm ồn, lớn lên bên nhau, bọn họ đã quen thuộc đến mức chỉ một ánh mắt có thể hiểu được đối phương.

Chú ý? Chú ý cũng phải tùy việc, lẽ nào anh phải chú ý tình sử của vợ tương lai à?

Sẽ không bắt anh bày mưu tính kế chứ? Miễn đi!

“Tôi không chú ý cái gì?” Con gái rất nhỏ mọn, đặc biệt là Triệu Nhã Nhi!

Ngàn vạn lần không thể đắc tội, nếu gây tội thì cô ấy nhất định phát điên ba ngày ba đêm cho bạn xem.

“Cậu còn hỏi à! Học trưởng mặc đồ thể dục là chuyện của năm trước chứ!” Sau đó cô đã trải qua vài đoạn tình yêu “nhấp nhô” rồi.

“Vậy lần này là ai hả?” Thật phiền!

Không biết có phải Triệu Nhã Nhi cố ý không, dù sao cũng chẳng thêm coi thường sự chán nản của anh, lời kéo anh nghe một đoạn dài chuyện tình ái thâm mến đầy đau khổ.

Cuối cùng còn kích động hỏi, “A Á, cậu đã hiểu chưa? A Á, cậu có thể lý giải không?” Cái cảm giác khi nhìn thấy một người mà tim liên đập liên hồi.

Anh có thể lý giải, có thể hiểu được, cho nên thậm chí còn muốn trực tiếp ném cô từ trên lầu xuống.

Phụ nữ rất âm ỉ, thật phiền.

Hiển nhiên là người chưa từng để ý cô gái nào như A Á thì tuyệt đối không thể hiểu, Triệu Nhã Nhi còn đang muốn nói gì, nhìn thấy một cô gái cao ráo đi vào phòng học, cẩn thận chỉnh lại chỗ ngồi, cô liền trở lên quái lạ, “A Á, cậu thấy cô ta xinh đẹp hay là tôi xinh đẹp?”

Dáng vẻ suy sụp.

“Tôi đâu có biết! Phụ nữ chẳng phải đều như thế sao!” Theo tay cô chỉ, Phan Dực Á tùy tiện liếc mắt, không tức giận nói.

Vấn đề này thật quái lạ, dáng vẻ vốn không khác nhau, làm sao mà đi nhận xét là ai xinh đẹp được?!

Đáp án này có phần an ủi tâm hồn trẻ thơ đang bị thương nghiêm trọng của Triệu Nhã Nhi

So ra thì đúng là A Á tốt hơn, ngày hôm qua cô hỏi Diệp Thánh Kiệm câu ấy, tên kia lại có thể trả lời, “Cậu nói xem, người đẹp mê hoặc lòng người và gã khổng lồ làm sao đánh đồng với nhau được?”

Lập tức học máu!

Trong mắt đàn ông, Hạ Vũ Mạt chính là người đẹp mê hoặc, cô lại là gã khổng lồ hôi thối sao?!

Đả kích này thật sự quá lớn, cô vừa mới biết Ngôn Thần Minh mà cô thầm mến đã lâu hóa ra đang theo đuổi lớp trưởng của bọn họ, bị đả kích còn lớn hơn nữa.

Được rồi, cô thừa nhận, bề ngoài của cô không thể coi là xinh đẹp, hai gò má hơi nhiều tàn nhang một chút, nước da cũng chỉ là màu mạch nha mà thôi. Không giống như Hạ Vũ Mạt, gương mặt xinh đẹp, trắng nõn, ửng hồng, da thịt vô cùng mịn màng, vừa thấy đã biết là tự nhiên mà không cần dùng mỹ phẩm, đôi mắt một mí rất hợp với dáng vẻ lạnh lùng, liếc nhìn một cái thì sức hút quả thật kinh tâm động phách.

Hạ Vũ Mạt không thích cười, có một loại cao ngạo tự nhiên mà giản dị.

Cô biết, trong trường học có rất nhiều nam sinh muốn ra tay với cô ta, một đóa bách hợp nở rộ, ai không nghĩ hái xuống đây?

Nhưng ai cũng không thể ra tay dễ dàng, vì cái vòng luẩn quẩn này quá nhỏ, thân phận cao sang sợ bị người ta nhạo báng. Bởi trong xã hội thượng lưu của bọn họ, sự phân chia giai cấp còn quan trọng hơn cả ăn uống chơi bời.

Tuy Hạ Vũ Mạt đẹp nhưng lại “cách biệt” với bọn họ quá xa.

Nghịch lửa? Ai không muốn thử chứ, nhưng ai cũng sợ nghịch thành hỏa hoạn.

Có đạo lý con thỏ không ăn cỏ gần hang là vì cây cỏ này vốn không dễ dàng nuốt xuôi được.

Thật ra, trong trường học này, mỗi người đều ẩn sâu trong mình sự kiêu ngạo, tự mình là hơn người, tình cảm chỉ là chơi đùa, bên ngoài thì coi là người yêu, nhưng ai lại thật tình trả giá vì một người không cùng giai cấp chứ.

“A Á!” Nhân lúc Phan Dực Á còn chưa ngủ gật, bỗng nhiên cô nảy ra ý nghĩ, vội vàng gọi anh, “Cậu theo đuổi Hạ Vũ Mạt có được không?”

Câu chuyện về Cô bé lọ lem có ai lại không thích? Chắc chắn Hạ Vũ Mạt sẽ rơi vào tay Phan Dực Á!

Như vậy cô sẽ không thất tình! Có thể thừa cơ chen vào!

Còn không biết Hạ Vũ Mạt là ai, Phan Dực Á đã thuận miệng từ chối, “Bệnh thần kinh!”

Nhưng Triệu Nhã Nhi là ai chứ, cô chính là người thuộc số ít biết nhược điểm của Phan Dực Á nhé, “A Á, tôi biết, những người như chúng ta không được làm chủ việc hôn nhân của mình. Nhưng chúng ta từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, cậu thật sự nhẫn tâm để tôi phải đau khổ đi vào phần mộ hôn nhân với cậu khi còn chưa biết tình yêu chân chính là gì sao?”

“Như thế thì sau khi kết hôn, tôi càng nghĩ càng không cam lòng, càng lúc càng cảm thấy con người sống trên đời chẳng có niềm vui gì nữa, tiếp theo, có lẽ tôi sẽ tự sát. Nếu tôi không chết, thành người tàn tật, cậu sẽ phải chăm sóc tôi cả đời...”

Cho nên mới nói, nếu có người cứ liên tục ở bên tai bạn lảm nhảm mà tâm trạng của bạn có thể tốt được thì đúng là kì tích!

Đặc biệt là lúc bạn vô cùng muốn ngủ.

“Tôi cũng không bắt cậu phải theo đuổi cô ta thật, chỉ cần vào lúc tôi cần, cậu đưa cô ta đi là được.”

Phàn Dực Á đã bị cô làm phiền đến mức trán nổi gân xanh.

“A Á được không? Được không...”

Hạ Vũ Mạt còn đang lật sách giáo khoa, hoàn toàn không biết mình đã trở thành đề tài thảo luận của người khác.

.....

Ngôn Thần Minh đã thông qua sếp tổng công ty, giới thiệu công việc làm thêm cho Hạ Vũ Mạt, không lâu sau, chỉ trong một buổi tối mà khách hàng đã ra tay rất lớn.

Vốn muốn cảm ơn nên cô chuẩn bị mời Ngôn Thần Minh ăn cơm.

Đương nhiên cô chỉ có thể mời một bữa tối bình thường.

Tối gần lúc cô tan học, Ngôn Thần Minh đã rất khẩn trương chờ ở gần cửa.

“Dừng lại!” Triệu Nhã Nhi ngồi trong xe Phàn Dực Á, vừa nhìn thấy Hạ Vũ Mạt đang chuẩn bị lên xe máy của Ngôn Thần Minh mà cô thầm mếu.

Nha đầu điên Triệu Nhã Nhi thấy Phàn Dực Á không hề giảm tốc độ xe liền tự mình phanh chiếc Ferrari lại.

“Shit!” Đột nhiên bị bắt phanh lại, suýt chút nữa đâm vào cửa chắn gió bằng thủy tinh, Phàn Dực Á quát ầm lên.

Sau khi phục hồi tinh thần, con bé điên rồ kia đã chạy đến cửa trường nói chuyện với một chàng trai xa lạ.

Chàng trai tuần tú nho nhã đỏ mặt, tìm mọi cách từ chối, rồi lại không biết nên từ chối thế nào.

Thật là! Gật đầu thì gật đầu, không muốn là không muốn, có cần thiết phải do dự như vậy không, lãng phí thời gian của anh.

Phàn Dực Á nhìn đồng hồ, chuẩn bị chỉ một phút nữa anh sẽ bỏ Triệu Nhã Nhi lại.

Rất nhanh sau đó anh nhìn thấy Triệu Nhã Nhi quay sang nói gì đó với một nữ sinh, nữ sinh kia có vẻ kinh ngạc.

Khi kim giây đã đi gần hết năm mươi giây, Triệu Nhã Nhi hưng phấn ngồi lên xe, “A Á, tôi hẹn được anh ấy rồi! Lát nữa bốn người chúng ta cùng đi ăn cơm, ăn xong cậu giúp tôi đưa nữ sinh kia đi ngay nhé!”

Cũng được, dù sao thì hai người hay bốn người ăn cơm đối với anh cũng chẳng có gì khác.

Nhưng mà bốn người, còn có một cô gái sao?

À, anh thấy rồi, sau xe máy quả nhiên là có một cô gái.

“Ai mời khách?” Nhìn địa chỉ Triệu Nhã Nhi đưa, Phàn Dực Á khởi động xe, thuận miệng hỏi.

“Đương nhiên là cậu rồi!”

“Sao lại là tôi?” Không phải keo kiệt, chỉ tò mò mà thôi.

“Tôi hẹn anh ấy, anh ấy không đồng ý, cuối cùng tôi đành phải nói với nữ sinh kia, nói thật ra là cậu kiên quyết muốn mời lớp trưởng ăn tối, không đi là không nể mặt cậu, mà không nể mặt cậu thì cứ theo cái tính ỷ lớn hiếp nhỏ của cậu, đắc tội cậu rồi thì ở trường sẽ không yên thân.”

Đắc ý dào dạt, giọng nói ra vẻ đương nhiên.

Phàn Dực Á liếc mắt một cái, nghĩ muốn bóp chết cô!

3. Q.1 - Chương 3

Hạ Vũ Mạt chán ghét Phàn Dực Á.

Loại chán ghét này giống như khi bạn đói khát vô cùng, mở ra một nồi cơm lại phát hiện trên cơm dính đầy phân chuột.

Làm người ta vô cùng mất hứng.

Bữa tiệc bốn người, không hề thân thiện, ngược lại, không khí quỷ dị làm người ta dựng hết cả lông tơ.

Phàn Dực Á mặc một chiếc áo gió màu vàng nhạt, ngồi trong nhà hàng hải sản nhỏ nhỏ này rõ ràng không phù hợp, giờ chân nhấc tay vẫn là dáng vẻ sang trọng ngạo mạn của vương tử.

Anh tao nhã rót rượu cho Triệu Nhã Nhi ngồi bên cạnh, đồng thời lịch sự nâng ly hướng về phía bọn họ.

Động tác của anh rất thành thạo, lại có vài phần đẹp mắt, nhưng Hạ Vũ Mạt phát hiện ánh mắt của anh còn sắc bén hơn chim ưng, càng khiến người ta cảm thấy không sánh kịp. Mà ánh mắt sắc bén ấy, lại đang nhằm vào cô và Ngôn Thần Minh.

“Anh Ngôn, anh đi làm ở đâu?” Ngón tay vừa đặt lên ly rượu vang bên cạnh, nhằm chán xoay cái ly, Phàn Dực Á thuận miệng hỏi.

Người đàn ông nho nhã, lịch sự trả lời, “Tôi đi làm ở công ty Triệu Thị.”

Hai người đàn ông, về tuổi tác kém nhau đến bốn, năm tuổi, nhưng khí thế lại không thể đánh đồng.

Công ty Triệu Thị? À, là công ty của bác Triệu!

Thì ra Nhã Nhi và người đàn ông này quen nhau như thế, Phàn Dực Á liền hiểu rõ.

“Vào công ty mấy năm rồi?” Phàn Dực Á uống một ngụm rượu vang.

“Hai năm.” Ngôn Thần Minh mất tự nhiên ngồi thẳng lưng, nghiêm túc trả lời anh.

Ngay cả Ngôn Thần Minh cũng không biết mình bị làm sao, rõ ràng chỉ là một bữa cơm, nhưng vị quý công tử trước mắt tra hỏi giống như là giám khảo hỏi thí sinh.

Quan trọng là, không hiểu sao anh lại thấy lo lắng!

“Bộ phận nào?”

“Phòng kế hoạch.” Thành thật trả lời.

“Những người ở phòng kế hoạch của Triệu Thị ít nhiều tôi đều gặp qua, nhưng tôi chưa bao giờ biết anh.” Không phải cố tình làm khó đối phương, Phàn Dực Á chỉ đang ăn ngay nói thật mà thôi.

Sau khi anh trai chọn con đường bác sĩ, toàn bộ sự chú ý của gia tộc đều đặt lên người anh, từ năm 16 tuổi, Phàn Dực Á đã thực tập, tham gia vào việc quản lý công ty của các chú bác.

Chính là giọng điệu không ai bì nổi này, khiến kẻ khác chán ghét, Hạ Vũ Mạt thấy anh Ngôn đang có vẻ xấu hổ vô cùng, trong lòng không tránh được cảm giận bất bình. Trên đời này có mấy người có năng lực giỏi đến mức vừa ra xã hội đã nổi tiếng chứ?

Gã đàn ông ngây thơ! Gã đàn ông không biết khó khăn trên đời là gì!

Tuy rằng Phàn Dực Á chưa từng đắc tội với cô, nhưng không hiểu sao cô luôn chán ghét anh ta!

Trên đời này, người với người vốn là duyên phận, có những người chúng ta vừa thấy mặt đã biết hợp ý với đối phương, cũng có những người nhìn từ xa thôi đã thấy ghét muốn tránh đi.

“A Á, cậu gọi món nhanh lên, đừng hỏi nhiều như vậy nữa.” Nhã Nhi vội vàng nói, đương nhiên cô cũng nhận ra đối tượng thâm mến của mình đang gặp khó khăn.

Lời của Nhã Nhi có phần làm mất mặt Phàn Dực Á, anh từ tốn bỏ tờ giấy ăn xuống, “Tôi đi toilet một lúc.”

Nghênh ngang rời đi.

Hạ Vũ Mạt vẫn im lặng cũng bình tĩnh đứng lên, “Em đi toilet một lúc.”

“Thế rất tốt.” Nhã Nhi vui vẻ, không phải là đang có lợi cho cô sao?

Hì hì, cô phát hiện ra mình không cảm ghét lớp trưởng của bọn họ lắm.

Trong toilet, Phan Dực Á cau mày, tùy tiện lau tay.

Bài trí ở nơi này thật đơn giản, quả thực làm người ta khó chịu.

Vừa đi được một bước chợt nghe thấy:

“Thím Trâm, chúng ta là người thông minh sẽ không nói chuyện lòng vòng, hôm nay cháu mang đến là ‘cá lớn’, lúc nữa, cháu sẽ tích cực giúp thím xẻ thịt, thím có thể tính tiền gấp đôi tất cả các món, nhưng cháu có điều kiện, phần dư ra đó, chúng ta chia phần tám-hai, cháu tám thím hai!”

“Còn nữa, thím nhớ rõ không được nói ẹ cháu biết cháu kiếm được chút tiền này!”

Rõ ràng là lời nói giả dối âm hiểm như thế mà vẻ mặt người nói chuyện vẫn trầm lặng như cũ.

Có phần hứng thú, Phan Dực Á nhìn xung quanh.

Còn chưa tới thời gian dùng cơm, cả nhà hàng vắng vẻ chỉ có bàn của anh.

Cũng may mắn, vì chỉ có một bàn nên anh mới nhận ra được, đây là cô gái lúc nãy còn không nói một lời nào, im lặng như không khí, khiến người ta dễ dàng xem nhẹ.

Bạn học? Lớp trưởng?

Vừa rồi ở trên xe thể thao, Nhã Nhi đã đem tư liệu về đối phương nhét vào đầu anh.

Khóe môi khẽ cười nhạo, coi như anh đã biết “học sinh ưu tú” thật ra lại có tư tưởng xấu xa như thế này.

Tỏ vẻ không để ý, anh trở lại chỗ ngồi.

Lúc này mục tiêu khiến anh hứng thú đã dời đi.

Cô gái ở đối diện cũng đã về chỗ của mình, vẻ mặt thanh tú, im lặng không lộ ra cảm xúc.

Cầm thực đơn, anh cố ý suy nghĩ một lúc, “Không biết nhà hàng này có món gì ngon nhỉ?” Sờ cái cầm không râu của mình, anh ra vẻ phân vân.

Quả nhiên.

“Bào ngư ở đây không tồi.” Cô gái lịch sự nhã nhặn đề nghị.

Bào ngư không tồi? Đến cái nhà hàng cũ kỹ đến mức nước sơn cũng sắp phai hết lại còn nói với anh rằng bào ngư không tồi!

Đúng là anh rất mong chờ có thể biến ra một con bào ngư hai đầu!

“Nhã Nhi, cậu thế nào?” Cố ý ra vẻ thoải mái, anh thích bị người ta “xẻ” thịt.

Nhã Nhi tùy tiện phát tay, “Cái gì cũng được, tôi ăn được cả.” Dù sao mục đích của cô cũng không phải ăn.

Mỉm cười, anh thích người ngây thơ như Nhã Nhi, ít nhất cũng không làm người ta phiền lòng.

“Vậy mỗi người một con đi!” Anh chọn xong, khiến cho ngay cả ánh mắt bà chủ đều xanh ngắt.

Cô gái đối diện vô cùng kinh ngạc.

Tốt lắm, anh thích hiệu quả như thế.

“Còn có gì nữa?” Không chút để ý hỏi.

“Nhà hàng chúng tôi...” Bà chủ hưng phấn muốn giới thiệu.

Anh giơ một ngón tay lên, ngăn lại cái lưỡi của bà chủ, không hề lịch sự đưa thực đơn đến trước mặt cô gái.

“Cô chọn đi.” Giọng nói có vẻ cao cao tại thượng.

Hít sâu một hơi, cô cố kiềm chế cảm giác như bị người ta nhục nhã, giọng nói lạnh lùng, “Vây, chọn đầu khi đi! Đầu khi là đặc sản của núi Trường Bạch, là thực phẩm truyền thống quý báu của quốc gia, người ta vẫn nói ‘sơn trân đầu khi, hải vị tổ yến’, cùng với tay gấu, hải sâm, vây cá chính là bốn loại đồ ăn nổi tiếng của Trung Quốc, vô cùng quý báu.”

Vô cùng quý báu, cô gái nhấn mạnh mấy từ đấy, anh nghe rất rõ ràng.

“Ok.” Anh buông tay, không có ý kiến gì.

Ngược lại là Ngôn Thần Minh, mặt có phần biến sắc, có vẻ ngồi không yên.

Ngay sau đó, cô chọn một lượt vài món ăn nữa, đương nhiên là mỗi món đều đã ghi rõ “bảng giá”.

Một bàn cơm tối “dinh dưỡng phong phú”, Phan Dực Á đã được biết cái gì gọi là “Đầu khi”.

Một nhà hàng hải sản lại có đặc sản núi Trường Bạch sao? Hơn nữa thực phẩm truyền thống quý báu của Trung Quốc sao lại có vẻ giống đậu phụ thế !

Vị giác của anh vốn khác hẳn với người thường, dùng chiêu thức này sao?!

Thật thú vị!

Phan Dực Á có phần đắm chiêu vượt cảm mình.

Cô gái vẫn giữ dáng vẻ trong trẻo lạnh lùng, biểu lộ trên mặt không có gì khác thường, im lặng ăn phần cơm tương đương với mười người ăn ở trước mặt.

Phan Dực Á phát hiện, cô gái trước mắt này đã khơi mào sự kiên nhẫn chưa từng có của anh.

Kiên nhẫn chờ đợi, một cuộc chơi ai thắng ai thua.

. . . . .

Ánh mắt vẫn làm ra vẻ tự nhiên, không nhìn trực tiếp cặp mắt đầy hứng thú của chàng trai đối diện.

Đối với Hạ Vũ Mạt mà nói, cuộc sống nơi nơi đều là cơ hội.

Khi bạn cùng lớp Triệu Nhã Nhi nói Phan Dực Á mời cô ăn cơm, theo trực giác cô đã phản cảm từ chối.

Nhưng mà nghĩ lại cẩn thận thì Phan Dực Á là một tên “Chúa đất”, tuyệt đối sẽ không cho phép người khác làm mất mặt mình. Chỉ một bữa cơm này thôi, cô tập trung vào việc ăn uống, sẽ không đắc tội anh ta, làm tốt bốn phận của mình là được.

Nhưng giọng điệu của Phan Dực Á đối với anh Ngôn đúng là khiến người và thần đều cảm phẫn.

Cho nên cô lập tức thay đổi chủ ý.

Bà chủ nhà hàng này là hàng xóm cũ của cô, có chút quen biết, nên cũng có thể nhân cơ hội kiếm lời, sao cô lại từ bỏ chứ?

Coi như “chúa đất” vì sự ngạo mạn của mình mà trả giá!

4. Q.1 - Chương 4

Bữa cơm này thanh toán hết gần bốn vạn tệ, hai cô gái khen ngon, dáng vẻ hết sức thản nhiên, chỉ có Ngôn Thần Minh là trợn mắt cứng lưỡi, bàn tay vừa sờ đến ví da liền瑟瑟.

Phan Dực Á tiện tay ném ra chiếc thẻ tín dụng cho bà chủ.

Bà chủ hớn hờ tươi cười cầm thẻ lên quét, lại đưa đến trước mặt anh.

“Bà quét là được, không có mặt mã đâu.” Phan Dực Á tỏ vẻ kỳ quái nhìn bà ta.

Anh chưa bao giờ đặt mặt mã, chuyện đó rất phiền phức, không thích hợp với anh.

Nhóm người sắp ra đến cửa, y như Phan Dực Á đã đoán trước, cô gái kia lại lấy danh nghĩa vào toilet để quay lại nhà hàng.

Nhã Nhi vẫn quần quýt lấy Ngôn Thần Minh, “Anh Ngôn, nghe nói anh rất giỏi máy tính, anh giúp em xem phần đánh văn bản được không, gần đây nó có vẻ không bình thường...”

Phan Dực Á nhúu mày.

Từ trước đến nay, đối với những thứ có gì đó “không bình thường”, chẳng phải Nhã Nhi và anh đều giống nhau, lập tức quăng vào vào thùng rác hay sao?

“Đi nào, anh Ngôn, gấp lắm rồi, khóa luận của em làm rất cực nhọc đều lưu ở trong máy tính, ngày mai phải giao cho giáo viên rồi.”

Bằng công phu “mười ngón” của cô, muốn cực nhọc cũng khó, nhưng nếu nói khổ cực để “lưu” lại thì còn có thể là thật.

“Nhưng mà... tôi còn phải đưa Tiểu Mạt về nhà...” Ngôn Thần Minh khó xử từ chối.

“Tôi sẽ đưa cô gái kia về, hai người đi trước đi!” Đáng vẻ nhu nhược của người đàn ông này làm anh khó chịu.

Không còn lý do gì để từ chối, Ngôn Thần Minh đành phải miễn cưỡng đi theo con gái của ông chủ.

Hạ Vũ Mạt vừa từ trong nhà hàng đi ra liền nhìn thấy Phan Dực Á đang thoải mái tựa vào xe Ferrari màu đỏ của mình.

“Lên xe!” Không ra vẻ quý ông vì cô mà mở cửa xe, anh lập tức đi vào xe thể thao.

Phan Dực Á anh chưa bao giờ hắt hạ phụ nữ.

“Vì sao tôi phải làm thế?” Lạnh lùng hỏi.

Sắc mặt của cô vẫn bình tĩnh như cũ, cho dù cô đã nhận ra hiện tại chỉ còn hai người bọn họ.

“Chỉ bằng việc tôi có thể dễ dàng quyết định cuộc sống của cô.” Anh ta tùy ý gõ lên vô lăng, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng lười nhìn cô, nhưng lời nói ra lại vô cùng chắc chắn.

“À, phải thế không?” Cô cười lạnh, luôn cho rằng tính tình mình không tệ, nhưng không hiểu sao giờ phút này lại có xúc động muốn đánh người?!

Cô xoay người, định rời đi.

Không ngờ đằng sau lại truyền đến giọng nói lạnh nhạt.

“Bạn học Hạ, phải không?! Nghe nói mỗi tuần cô đều đảm nhiệm vị trí kéo cờ, cô nói xem, nếu trước mặt mọi người, Phan Dực Á tôi lớn tiếng tuyên bố theo đuổi cô thì hậu quả sẽ thế nào, cô thử suy nghĩ một chút xem.” Cho tới bây giờ anh đều không thích uy hiếp ai, nhưng thường chỉ cần một đòn là chạm được vào điểm yếu của đối phương.

Cô sẽ bị người ta phanh thây!

Da đầu cô run lên.

Tương lai vài năm đi học, cô chỉ muốn một cuộc sống im lặng, không muốn trở thành đối tượng bị toàn bộ nữ sinh trong trường công kích.

Tĩnh táo lại nào, cô không nên ngây thơ lấy cứng đối cứng với tên “quỷ ấu trĩ” này.

Mặt không chút thay đổi, cô quay lại, ngồi vào trong xe, dây an toàn còn chưa kịp thắt thì xe đã phóng vụt đi.

“Bạn học Phan, phải không? Xin hỏi, chúng ta đi đâu đây?” Ngoài cười nhưng trong không cười, cô “cung kính” hỏi.

Cô sẽ không khờ dại cho rằng anh ta trăm phương nghìn kế bắt cô lên xe chỉ để đưa cô về nhà.

Huống hồ trên đường đi anh ta chưa từng hỏi địa chỉ “nhà” cô.

Ánh mắt lạnh nhạt quét về phía cô, “Chẳng lẽ có thể bán cô đi sao?”

Nhìn lướt qua một cái, bề ngoài cô gái này không tệ.

Vóc người cao gầy, dáng vẻ quyến rũ, tóc dài xõa ra ngoài áo khoác mỏng tay ngắn, quần áo giản dị, ngạc nhiên là lại không hề che lấp đường cong đẹp đẽ đầy nữ tính, quan trọng hơn nữa, trên người cô có khí chất sạch sẽ, không hề thấy một chút hơi thở suy sụp vẫn thường có trong cái vòng luẩn quẩn quen thuộc của anh.

Còn cả đôi mắt một mí độc đáo mà quyến rũ.

Cô tỏ vẻ bình tĩnh nhưng bàn tay lại lạnh lẽo đặt vào trong túi xách.

Nếu anh đoán đúng, trong túi cô nhất định có giấu vũ khí phòng lang sói gì đó.

Tốt lắm, rất biết bảo vệ bản thân.

Đáng tiếc, anh không phải là cảm thú, không có chút hứng thú nào lên giường với phụ nữ.

Nhưng đúng là có hứng thú đùa giỡn cô.

Anh cười như không cười, vừa lái xe vừa cúi người xuống.

Cô nín thở, không dám động đậy, cảnh giác nhìn anh gần trong gang tấc, khuôn mặt đẹp trai đến khó tả, xem ra, cô đang đánh giá có cần ra tay với anh hay không.

“Đến nhà hàng Pháp, tôi đưa cô đi nhận biết một chút, cái gì gọi là phong cách.” Thấy phản ứng thú vị của cô, anh mỉm cười.

Lời nói của anh khiến lòng tự trọng của cô nhói lên như bị kim châm, cười lạnh nhạt, cô trả lời vu vơ, “Bạn học Phần vui vẻ là tốt rồi.”

Không cãi lại sao?

Lùi người lại, nhất thời anh cảm thấy không có hứng thú trên chộc nữa.

Đúng là cô gái không thú vị!

Xe rẽ vào một nhà hàng Pháp sang trọng, anh đi vào trước, cô chỉ có thể đi chậm đằng sau.

Lại ăn nữa sao? Đúng là không yên!

Cửa nhà hàng bằng thủy tinh, vừa được nhân viên mở ra thì quản lý đã đi tới, “Cậu hai, sao hôm nay cậu lại rảnh rồi đến đây?”

Nhận thấy Phần Dực Á khó chịu, đưa ánh mắt cảnh cáo, quản lý thông minh nhìn thấy cô gái đi phía sau, liền sửa lại, “Thưa anh, xin hỏi anh cần gì?”

“Tìm cho tôi một chỗ yên tĩnh.”

“Vâng.”

“Cô kia, đi nhanh lên.” Phần Dực Á không thèm quay đầu lại, cứ thế đi tiếp.

Hạ Vũ Mạt mới đi được vài bước đã dừng lại.

Đồng thời Phần Dực Á cũng dừng bước.

Bên trong nhà hàng có vẻ tối tăm, ánh sáng chủ yếu là ánh nến, tiếng đàn violon du dương giống như âm thanh lãng mạn của tình yêu.

Toàn bộ các bàn đều là một nam một nữ, hoặc tay cầm tay, hoặc nói chuyện khe khẽ.

“Cái gì thế này?” Phần Dực Á nổi trận lôi đình.

Chỗ này giống như mấy đôi nam nữ si tình tập trung lại, ghê tởm chết đi được!

“Ấy, cậu hai... thưa anh, hôm nay là mười bốn tháng hai, là lễ tình nhân.” Quản lý nhà hàng lễ phép giải thích.

Lễ tình nhân?

Thảo nào hôm nay anh Ngôn có vẻ kì quái.

Hạ Vũ Mạt chợt hiểu ra.

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Phan Dực Á, tâm lý cô mới thấy thoải mái hơn một chút.

Xem ra người nào đó và cô giống nhau, không có khái niệm về “ngày hội” này.

“Bật đèn, bật hết đèn lên!” Phan Dực Á kiên quyết ra lệnh.

Thật tức cười, để anh và một nữ sinh ngồi trong chỗ tối tăm này vào ngày lễ tình nhân, nếu truyền ra ngoài thì còn mặt mũi gặp ai nữa?!

“Chuyện này...” Quản lý nhà hàng khó xử.

Đây không phải là làm khách hàng khó chịu hay sao?

Nếu như để chủ tịch biết, người bị mất việc làm là ông ta đó.

Nhưng cậu hai từ nhỏ đã hoành hành, đây không phải là lần đầu tiên.

Thật khó quá!

Ánh mắt quản lý chuyển đến phía sau cậu hai, cô gái sắc mặt lạnh lùng. Nhìn qua nhìn lại một chút, nhìn thế nào cũng không thấy bọn họ giống một đôi tình nhân, suy nghĩ một chút, “Thưa anh, anh thật sự muốn bật đèn sao?”

Người sáng suốt vừa nhìn đã nhận ra, có được đặc quyền như thế chỉ có thể là ông chủ nhà hàng, mà cậu hai thì chắc chắn không muốn cô gái phía sau biết được.

Phan Dực Á nhanh chóng hiểu được ý của quản lý, không kiên nhẫn phát tay, “Thôi đi, thôi đi!”

Đùa sao, anh còn muốn trêu chọc cô gái này, để cho cô biết đây là nhà hàng của mình thì còn ra sao nữa.

Hai người ngồi một góc yên tĩnh.

“Thưa anh, đêm nay anh muốn chọn rượu vang gì ạ?” Hạ Vũ Mạt cảm thấy rất kì lạ, bàn bọn họ không hiểu sao lại do đích thân quản lý phục vụ.

“Lafite đi.” Mở thực đơn ra, anh thuận miệng nói.

“Vẫn như mọi khi là năm 82 ạ?!”

Anh suy nghĩ một lúc, mở miệng, “Không, năm 2001 là được rồi.”

Quản lý nhà hàng ngạc nhiên nhìn Phan Dực Á.

“Gọi những món gì ạ?”

“Gan ngỗng, ốc sên Pháp, bánh phô mai, kem brulee, thế là được rồi.” Không gọi nhiều lắm, Phan Dực Á đưa thực đơn lại cho quản lý.

Hạ Vũ Mạt không có hứng thú ngẩng đầu, cũng không nói chuyện, thậm chí mong nhanh chóng chấm dứt chuyện này.

Nhà hàng cao quý như thế này không hợp với cô, khiến cô cảm thấy như sau lưng mình có mũi kim.

Bữa ăn này vô cùng nặng nề, giống như chỉ vì ăn cơm nên mới đến.

Một lúc, người chơi đàn violon vừa mới tới chỗ bọn họ đã bị Phan Dực Á trừng mắt đuổi đi.

Hạ Vũ Mạt cảm thấy không thể hiểu nổi suy nghĩ của đàn ông.

May mắn là cô cũng không muốn hiểu.

Chưa đến nửa giờ, bọn họ đã ăn xong, bởi vì cũng không có gì nhiều.

Tao nhả dùng khăn lau khóe miệng, đột nhiên Phan Dực Á vô cùng lịch sự nói cảm ơn, “Cảm ơn bạn học Hạ đã cùng tôi dùng bữa tối.”

Chiếc đĩa cứng đờ trong tay cô, cô mất tự nhiên nói, “... Không có gì...”

Người của xã hội thượng lưu, khi tỏ ra lịch sự tao nhã thì đúng là rất có phong độ.

“Ăn xong rồi sao?” Anh lịch sự hỏi.

Có thể không xong sao?!

Cô nhanh chóng đặt chiếc đĩa xuống, lạnh lùng trả lời, “Xong rồi.”

“Vậy thì thanh toán hóa đơn đi.” Anh làm tư thế mời.

Quản lý nhà hàng lập tức đến chỗ cô, cung kính đưa hóa đơn, “Thưa cô, tổng cộng là một vạn năm nghìn chín trăm tám mươi đồng.”

Cô ngạc nhiên.

Giống như bị sét đánh.

Anh ta có ý gì???

“Tôi biết nữ sinh các cô, với nam sinh mình không thích thì không muốn thiếu nợ nhau, cho nên tôi cho cô cơ hội mời lại tôi.” Anh vuốt hai tay, giả vờ bất đắc dĩ.

Hắn, hắn, hắn!

“Lẽ nào cô hy vọng chúng ta có thiếu nợ sao?” Về mặt anh không hề che giấu chế giễu.

Tất cả đã bị anh ta nói trắng ra, cô còn có thể nói gì?

Cô oán hận mở túi xách.

“Có quẹt thẻ không thưa cô?” Quản lý nhà hàng thông cảm hỏi.

Nữ sinh này ăn mặc giản dị như thế, vừa nhìn đã biết là xuất thân bần hàn.

Thảo nào cậu hai không gọi Lafite năm 82.

“Không! Trả tiền mặt!” Cô chưa bao giờ dùng thẻ tín dụng, cô không thích hành vi tiêu phí trước rồi lại nhận hóa đơn.

Từ trong túi xách lấy ra một vạn sáu ngàn tệ tiền mặt.

Đêm nay, cô “tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục” nên thu vào chỉ có hai mươi đồng.

Cô rất muốn đánh người!

Kiểm tra hóa đơn.

Một chai rượu vang tám nghìn hai.

Gan ngỗng Pháp ba nghìn tám.

Ốc sên Pháp hai nghìn ba.

Một món bánh ngọt cũng vài trăm đồng, thậm chí còn thu thêm một trăm tiền boa.

Quả thực có thể giết người rồi!

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng ăn bữa cơm nào đau đớn đến thế này!

Cầm hóa đơn, cô đứng lên, hít thở từng chút một mới không đến nỗi nghẹn thở.

Phan Dực Á đáng ghê tởm! Cái nhà hàng Pháp đáng hận này!

Cô mở nút chai rượu vang ra, rất muốn đổ lên đầu anh ta!

Nhưng quý giá như thế, cô đau lòng!

Đổ lên đầu con rùa này chính là lãng phí 8200 đồng lên anh ta!

Oán hận đem nút chai đóng lại.

“Bạn học Phàn, hẹn gặp lại!” Từng từ một giống như nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Bạn học Hạ, hẹn gặp lại!” Anh có vẻ phong độ hơn cô, khoe môi mỉm cười như có như không.

Tay cô nắm chai rượu vang đến trắng bệch, xoay người bước đi.

“Bạn học Hạ, đã trễ rồi, nhớ là nơi này không có trạm xe bus nhé.” Phía sau truyền đến giọng nói lạnh nhạt.

Nhìn cô gái này khó chịu, tâm trạng Phàn Dực Á liền tốt lên.

Ha ha, không ai có thể biến Phàn Dực Á anh thành tên ngốc!

5. Q.1 - Chương 5

Đi bộ rất lâu, lâu đến mức cả hai đùi đều mỏi nhừ cô mới tìm được trạm xe bus.

Tất cả mọi chuyện tối nay cô chỉ có thể nhận là mình xui xẻo.

Vừa về đến nhà, cô liền ngây ngẩn.

Trên cửa chính bị giội đầy sơn đỏ, căn phòng vốn đơn sơ trở nên hỗn độn như cuồng phong kéo qua, sô pha, bàn ăn bị đẩy ngã, ghế ngồi bị lộn ngược, đồ điện trong nhà đều bị đập phá.

Cha ngồi xổm giữa một đồng phế tích trong phòng khách, khuôn mặt già nua chôn trong tay, là đàn ông mà lại khóc “ô ô”

Mà mẹ cô, vẻ mặt ngây dại đứng đó, chắc chắn cũng đang sợ hãi.

“Có chuyện gì vậy?” Cô buông túi xách, nhíu mày.

Mẹ thấy cô thì lập tức ánh mắt tỉnh táo lại, dường như bắt được đường sống, mẹ chạy đến chỗ cô, không hề nề nang hỏi: “Tiểu Mạt, mẹ hỏi con, con giấu được bao nhiêu tiền? Mau lên, mau lấy ra đi!”

Mẹ khẩn cấp túm lấy bả vai cô, lực mạnh đến mức làm cô thấy đau.

“Một đồng con cũng không có!” Cô lờ lời phủ nhận.

“Mày có! Mày có! Mày luôn luôn đi làm thêm, tiết kiệm đến mức một bộ quần áo mới cũng tiếc không mua, mẹ biết mày nhất định giữ được rất nhiều tiền! Tiểu Mạt, mày mau lấy tiền ra đi!” Mẹ cô vội vàng nói.

Cô càng nhăn trán lại.

Cô vất vả tiết kiệm tiền là để Tiểu Minh đi du học, những người khác đừng mơ tưởng động một đồng.

“Tiểu Mạt, con có tiền thì lấy ra đi, coi như ba cầu xin con!” Giọng nói của cha cô cũng nghẹn ngào.

Cô không rõ, có chuyện gì vậy?!

“Em trai con bị người ta bắt đi rồi! Trong vòng ba ngày nếu không giao tiền, những người đó sẽ chặt nó!” Mẹ cô thét chói tai.

“Mẹ nói cái gì?” Cô căng thẳng, ngay cả giọng nói cũng không bình tĩnh nổi, “Tiểu Minh không gây chuyện với người ta, sao lại bị bắt đi?”

Trong mắt mẹ cô xuất hiện tia chột dạ, bắt đầu ấp a ấp úng, “Mẹ thiếu quán mạt trượt năm vạn...”

“Năm vạn?” Giọng nói của cô cao lên, phẫn nộ chất vấn, “Mẹ điên rồi phải không? Không phải nói chỉ đánh mấy ván nhỏ một hai đồng sao?”

Lần trước ham món lợi nhỏ, mượn tiền theo mấy người bạn làm ăn, kết quả bị người ta lừa, lưng đeo đầy nợ, một nhà bốn người phải phiêu dạt, khó khăn lắm mới có chỗ che đầu, cuộc sống mới yên ổn một chút, bây giờ lại có thêm nợ bạc!

Cô thật sự không để ý, mẹ cô rất ham hư vinh, không có tiền cũng muốn sống như một phu nhân rộng rãi, khiến cho tiền vào không đủ ra, nhà chỉ còn bốn bức tường.

Chỉ cần bà ấy không gây ra nợ nần, gia đình này, cho khó khăn hơn nữa thì cô và ba cũng lo được, không sao cả!

“Gần đây vận khí không tốt, nghĩ là muốn gỡ vốn liền...” Ánh mắt mẹ cô chột dạ đảo quanh.

Lòng của cô chợt lạnh.

Cô lại bị lừa.

“Tiểu Mạt, đừng nói nhiều như vậy! Cứu em trai con đi!” Mẹ cô đang đưa thân thể cứng đờ của cô, ngay cả cha cũng giống như người chết đuối vớ được cọc rơm cứu mạng, nhìn chăm chăm chờ đợi cô.

Tiểu Minh bị bắt đi rồi, em trai vô tội của cô... Em trai còn nhỏ như vậy...

Nhưng mà cô có thể đi đâu để tìm năm vạn đây?!

“Ba, ba có bao nhiêu tiền tiết kiệm?” Cổ nén chua chát, cô bình tĩnh hỏi.

Thật ra, cô biết, có hỏi cũng như không.

“Ba làm gì có tiền tiết kiệm... Đều bị mẹ con...” Cha cô khổ sở cúi đầu.

“Vậy còn làm sao kiếm ra chỗ tiền đó đây?” Lòng cũng lạnh.

Cho dù lấy tất cả tiền dự trữ ra cô cũng chỉ có ba vạn.

Một đồng tiền có thể bức tử một anh hùng, làm sao cô có thể kiếm đủ hai vạn còn thiếu trong ba ngày?!

Nếu, nếu buổi tối nay Phàn Dực Á không cố ý chinh cô, có thể, có thể còn chút hy vọng...

Cả nhà không ai nói gì.

“Hay là... Tiểu Mạt... Chuyện là, mẹ có một người chị em mới quen biết lúc chơi mạt chược, là bà chủ câu lạc bộ đêm Florida... Hay là...”

“Mẹ muốn nói gì?” Tâm càng lạnh, cô lạnh lùng hỏi.

Mẹ cô nuốt nước bọt, ấp a ấp úng, lá gan lớn hơn liền nói, “Mấy ngày trước, bà ấy nói... bà ấy thiếu xử nữ...”

Cha cô hít một hơi lạnh, ánh mắt khó tin nhìn về phía mẹ cô.

Hừ lạnh một tiếng, cô hiểu được, nhưng đây là lời mà một người mẹ nên nói sao?

“Bảo tôi đi bán thân? Sao bà không đi bán đi?!” Cô không nể nang cãi lại.

“Mày nghĩ rằng tao không nghĩ thế à? Trên đời này có cái gì kiếm sống tốt hơn nó sao? Chỉ cần giang hai chân ra là tiền cuộn cuộn chảy đến! Nếu không phải tuổi mẹ đã không ai thèm thì mày cho là mẹ không đi bán à?” Mẹ cô trả lời đúng lý hợp tình, không hề cảm thấy xấu hổ.

Ngay cả cô cũng muốn không kiêng dè gì mà cho bà ta một cái tát, mắng bà ta vô liêm sỉ, vậy mà cha cô chỉ há miệng không nên lời, sau đó lại yếu đuối ngậm miệng.

Thật là buồn cười.

Buồn cười đến mức cô muốn cười thật to.

“Tôi, không, bán!” Cô trả lời, như chém đinh chặt sắt.

Cô xoay người lại, lấy túi xách.

Ngôi nhà này làm cô không hít thở nổi, nhiều lúc cô thật sự muốn dứt bỏ tất cả, chỉ để ý đến cuộc sống tự do của riêng mình.

“Con ranh chết tiết kia, mày đi đâu?! Mày là đồ không có lương tâm, mày thật sự mặc kệ em trai mày hả?!”

“Mày quay lại ngay! Con ranh chết tiết kia, mày cút về ngay cho tao!”

Cô chạy rất nhanh, cách xa khỏi bà mẹ hùng hù hỏ hỏ.

. . . . .

Trong công viên nhỏ, cô ngồi ngơ ngác thật lâu.

Cô có thể né tránh không?

Đáp án vẫn như cũ, là không thể.

Lòng của cô nóng như lửa đốt.

Máu mủ tình thâm, cho dù như thế nào cô cũng không bỏ mặc được em trai ngoan ngoãn hiểu chuyện khiến người ta đau lòng.

“Chị, chị đừng làm khổ chính mình.” Tiểu Minh luôn có gì cũng không muốn hưởng một mình, vẫn để đẩy đợi cô trở về.

Em trai tri kỷ như thế vẫn làm ấm lòng cô, ấm bụng cô.

Trong cái nhà này, Tiểu Minh là hy vọng duy nhất của cô, là sự ấm áp duy nhất.

Cậu là người duy nhất làm cô đau lòng.

Nghĩ đến cảnh cậu bé mới 12 tuổi, đêm nay bị giam trong một góc âm u nào đó, lòng của cô quặn đau.

Tiểu Minh sợ lạnh.

Tiểu Minh sợ tối.

Đứng dậy, cô quyết định dù thế nào cũng phải cứu em trai ra.

. . . . .

Áo khoác rất mỏng, chờ ở dưới nhà anh Ngôn, thân thể cô đã lạnh run.

Cô ấn chuông cửa, sao anh Ngôn còn chưa về nhà.

“Anh Ngôn, đây là rượu vang Pháp cao cấp, mời anh uống.” Tay cô khấn trương nắm chai rượu vang cầm từ nhà hàng Pháp về, không ngừng luyện tập, “Anh Ngôn, anh có thể cho em mượn hai vạn không? Em cam đoan trong vòng hai năm sẽ trả lại cho anh! Em có thể viết giấy nợ với anh, lãi suất còn cao hơn ngân hàng nhiều lần!”

“Anh Ngôn, xin anh tin tưởng em, em nhất định sẽ trả được! Hiện tại em có hai công việc, ba việc làm gia sư, bên trường học nữa, mỗi tháng đều có tiền trợ cấp sinh hoạt, em có năng lực, rất nhanh sẽ trả lại...”

Cô không ngừng diễn đi diễn lại, đến khi cảm thấy lời nói của mình đã có sức thuyết phục, không có lỗi diễn đạt hay dùng từ.

Trừ bỏ anh Ngôn, cô không nghĩ ra được ai có thể giúp cô.

Những họ hàng thân thích, nhìn thấy người nhà bọn họ đã vội né thật xa.

Các bạn học cũ có khả năng thì bởi vì người mẹ vô liêm sỉ của cô, từ lâu đã bị lừa thành chủ nợ.

Các bạn học mới, tại ngôi trường này, đều là người của xã hội thượng lưu, vốn khinh thường kết giao với cô, trong mắt bọn họ, cô là sinh viên ưu tú, nhưng cũng là kẻ nghèo kiết xác giống như con chuột ở trong cống thoát nước.

Có thể giúp đỡ cô chỉ có anh Ngôn.

Cô quyết định, nếu anh Ngôn nhân cơ hội này yêu cầu cô kết giao, cô sẽ chấp nhận!

“Cô Hạ, cô đứng ở đây làm gì?” Phía sau vang lên tiếng của một người phụ nữ trung niên.

Lòng cô cả kinh, quay đầu lại, lễ phép chào hỏi, “Bác chủ nhà, bác vẫn khỏe chứ ạ.”

Là mẹ của anh Ngôn.

“Cô tìm Thần Minh nhà chúng tôi à?” Bà chủ nhà không kiên nhẫn hỏi.

“Vâng ạ.” Cô thẳng lưng, giọng nói vẫn lễ phép như cũ.

“Đã muộn thế này cô tìm Thần Minh nhà tôi có việc gì?” Câu hỏi của bà chủ càng lúc càng sắc bén.

Cô nhất thời xấu hổ.

“Cô Hạ, còn chuyện này nữa, nhà cô đã nợ ba tháng tiền nhà rồi, nếu có thể thì mời trả chút tiền đi!”

Cô há hốc miệng, không biết nên trả lời thế nào.

“Còn nữa, tôi chỉ cho các người nhiều nhất là nửa tháng, các người tìm chỗ ở mới liền rời đi! Nhà tôi không thể cho các người thuê tiếp nữa!”

“Bác chủ nhà... Có chuyện gì có thể từ từ thương lượng... Nhà cháu đã ở đây gần một năm rồi...” Lời của cô kinh ngạc dừng lại, bởi vì cô thấy được trong mắt bà chủ nhà tràn đầy khinh bỉ.

“Cô Hạ, chúng ta nói trắng ra nhé, hôm nay cô đến tìm con tôi có phải là muốn vay tiền nó không?” Bà chủ nhà tỏ ra vẻ mặt chắc chắn xem thường.

Cô không phản bác được, bởi vì đây đúng là mục đích của cô.

“Sự khó xử của cô tôi hiểu được, nhưng hôm nay đám người kia đến đây quấy rối, phá hoại nhà của tôi!” Bà chủ nhà lạnh lùng nói.

Cô cắn môi dưới, một câu cũng không nên lời.

“Cho nên tôi cũng sợ các người rồi, trả ba tháng tiền nhà đi, tháng này tôi không tính toán với mấy người, các người thu dọn nhanh rồi chuyển đi!”

Nghe vậy, cô cúi đầu, cả đôi mắt đều ửng đỏ, “Được ạ, cháu hiểu rồi, bác chủ nhà, xin lỗi bác.”

Hôm nay không thể đợi được anh Ngôn, cô cố nén nước mắt, lễ phép chào xong liền xoay người rời đi.

“Còn nữa, cô Hạ.” Bà chủ nhà gọi cô lại, “Xin cô đừng tìm Thần Minh nhà chúng tôi nữa, con tôi không xứng với cô gái phức tạp như cô, lại càng không muốn liên quan đến gia đình cô.”

Cô cứng đờ người.

“Cô Hạ, cô xinh đẹp như thế, bằng nhan sắc đó mà muốn vào nhà giàu có cũng không có vấn đề gì, đến lúc ấy thì mấy vạn của nhà cô đâu có là gì? Hơn nữa, cô vẫn muốn bồi dưỡng cho em trai mình, chỉ cần theo một người đàn ông có tiền, tương lai em trai cô nhất định là vô cùng tươi sáng.”

“Vậy nên xin cô Hạ đừng quấy rối con trai tôi nữa.”

.....

Cô không biết mình trở về nhà như thế nào.

Rõ ràng chỉ cách nhà có mấy chục mét, nhưng mỗi bước đi đều vô cùng nặng nề.

Đối với Ngôn Thần Minh, cô không thích anh, nhưng đúng là cô từng suy nghĩ nghiêm túc sẽ kết giao với anh.

Cô thích có một cuộc sống yên bình như vậy.

Cô muốn tìm một người đàn ông có tiền là bởi vì gia đình này, vì em trai.

Thật ra, nếu không có nhiều tiền thì chỉ cần cho cô một cuộc sống yên bình là được.

Chỉ cần không có sóng gió gì là tốt rồi.

Đẩy cửa nhà ra.

Mẹ liền kéo lấy cô, “Con ranh chết tiệt kia, tao đã hẹn với người chị em này rồi, bà ấy sẽ tìm người mua đêm đầu của mày...”

“Mày hãy nghĩ cho em trai mày đi! Chẳng lẽ mày muốn nhìn thấy thi thể của em mày sao? Những người đó toàn là xã hội đen, ai cũng rất tàn nhẫn!”

Mẹ cô nói luôn mồm không dứt bên tai, nói rất rất nhiều.

Cô đỡ dẫn đẩy tay mẹ ra.

Đóng cửa phòng lại, nằm lên chiếc giường đơn sơ của mình.

Trợn tròn mắt, nhìn trần nhà.

“Chỉ cần một buổi tối thôi! Con ranh kia, mày chỉ cần chịu đựng nằm đấy, giang chân ra, nhẫn nhịn liên xong! Tiểu Minh có thể bình an trở về!” Những gì mẹ nói cô chỉ nhớ rõ được một câu.

Nằm im đấy, nhịn một chút liên xong.

Trong lòng cô nhắc đi nhắc lại, muốn tự lừa dối mình.

Nhịn, nhịn... Tiểu Minh sẽ trở về bình an...

Nhịn nhịn...

Đêm đầu tiên của con gái thì sớm hay muộn đều sẽ mấy trong tay đàn ông, đàn ông nào chẳng giống nhau?...

Khép mắt lại, giọt nước mắt lăn từ khóe mắt xuống.

Lòng bàn tay lạnh như băng, cảm giác nặng nề nhắc nhở cô, cô vẫn còn ngốc nghếch cầm chặt chai rượu vang.

Phản Dực Á, vì sao anh lại cố tình chinh tôi?

Cô chưa đầy 18 tuổi, thế giới đã xuất hiện một cơn mưa lớn.

6. Q.1 - Chương 6

Chỉ trong vòng một ngày, bà chủ Tang của câu lạc bộ Florida đã tìm được người mua cô.

Nghe nói đó là một vị nhị thế tổ có rất nhiều tiền.

Cô cảm thấy thật tức cười, có phải cô nên cảm tạ thượng đế không, ít nhất thì đã an bài một người đàn ông trẻ tuổi đến phá thân của cô?

“Đây là hợp đồng, cô ký tên vào đây.”

“Đối phương trả phí hai mươi vạn, câu lạc bộ đêm chúng tôi thu phí giao dịch là 50 %, đây là tiền giới thiệu, mười vạn còn lại thuộc về cô cả, nếu đối phương có yêu cầu đặc biệt gì thì cô có thể đề nghị họ tăng giá, tất cả phần tăng lên đó thuộc về cô.” Bà chủ Tang giải thích tỉ mỉ.

Gật đầu, tay hơi run rẩy, cô vẫn cẩn thận ký tên mình vào.

Cho dù cô biết, một khi đã ký vào, cả đời này cô cũng không thoát được cái ô danh “kỹ nữ”.

“Sau đêm đầu tiên, cô có thể lựa chọn tiếp tục “làm việc” tại Florida, bởi vì cô không phải ngôi sao hay người mẫu, nên tiền thu vào tiếp cũng không thể nhiều như thế được, đương nhiên phí giới thiệu chúng tôi cũng sẽ cân nhắc giảm đi một chút. Cô cũng có thể lựa chọn từ nay về sau không liên quan gì nữa.”

“Hiểu rồi.” Cô lạnh lùng đưa hợp đồng đã ký cho bà chủ Tang.

Sẽ không có lần sau!

“Đi theo tôi, tôi đưa cô đi gặp người mua đêm nay.”

Bà chủ Tang dẫn cô chờ dẫn đi qua hành lang trắng lẹ, đẩy ra cửa lớn sang trọng.

Đây là câu lạc bộ tư nhân Florida, không mở cửa cho người ngoài.

Trong căn phòng rộng lớn, sự xa hoa ở đây so với thế giới cô sống giống như không ở trên cùng trái đất.

Cô giẫm lên thảm lông dày mềm mại, thậm chí không dám nhìn lại, cứ thế đi qua những dấu chân bẩn thỉu.

Một người không cao lắm, có vẻ nhỏ con, đưa lưng về phía cô, đang nói chuyện điện thoại.

“Sao các cậu còn chưa đến? Các cậu không muốn xem biểu cảm của tên kia hả?!”

Đối phương nói gì đó, người đàn ông cười to, vừa cười vừa quay lại, thấy được cô, hơi sững sốt, ánh mắt lóe lên kinh diễm.

Mãi đến khi đối phương ở đầu kia di động gọi “Này” vài lần, hắn mới hồi phục tinh thần.

“Quà sinh nhật của tên kia tới rồi... Yên tâm, tôi nhất định sẽ kiểm tra cẩn thận!”

Nói xong liền khép di động lại, người đàn ông nhìn kỹ cô từ trên xuống dưới, cẩn thận đánh giá, ánh mắt giống như đang kiểm tra để đánh giá giá trị của món hàng.

“Cậu Ân, có vừa lòng cô gái này không? Nếu không hài lòng, chúng tôi có thể sắp xếp những người khác cho cậu xem.” Tuy hỏi thế nhưng trong giọng nói của bà chủ Tang lại tự tin mười phần.

Nâng cằm cô lên, ngón tay của người đàn ông tùy ý chơi đùa trên da thịt mịn màng.

Cổ chịu đựng từng cơn buồn nôn kéo đến, cô cắn môi, cúi đầu.

Lại ngoài ý muốn phát hiện, đứng quần người đàn ông đang dựng lên “cái ô nhỏ”, có thể dễ dàng nhận ra, lúc này hắn ta đã hứng “tình” bùng bùng.

Hắn là người mua đêm nay sao?

Lưng cô đã toát đầy mồ hôi lạnh, cố gắng kiềm chế, cô thật sự rất kiềm chế mới không bỏ chạy.

“Mặt hàng tốt như vậy sao hôm nay mới đưa tới đây?” Tay người đàn ông còn lưu luyến di chuyển trên gương mặt cô, giọng nói có vẻ oán giận.

“Cậu Ân, không phải chúng tôi giấu diếm, cô gái này hôm nay mới tới, bởi vì cần tiền gấp nên mới phải bán mình. Các vị có thể yên tâm, cô ấy tuyệt đối trong sạch.” Bà chủ Tang nói liên tiếp không ngừng.

“Được rồi! Bà có thể ra ngoài!” Người đàn ông không kiên nhẫn phát tay, “Tiện thể đóng cửa lại!”

“Vâng, chúc các cậu đêm nay chơi vui vẻ!” Bà chủ Tang thúc thối vội vàng lui ra ngoài.

Cửa bị đóng lại, người đàn ông ra lệnh.

“Cởi quần áo ra!” Trong mắt người đàn ông tràn ngập dục vọng trắng trợn.

Ở trong này?

Cô sẽ mất đi thân thể mình ở cái nơi mà ngay cả giường cũng không có sao?

Tay cô không kịp được run rẩy, vẫn quyết định cởi chiếc cúc thứ nhất dưới ánh mắt thèm muốn của người đàn ông.

Cửa phòng thuê bị đẩy ra, tiếng trêu đùa lạnh nhạt truyền đến, “Này cậu chủ Ân, cậu kiểm tra lễ vật như thế à? Nếu tôi chậm mấy bước có phải cậu sẽ nuốt luôn quà sinh nhật của A Á không?” Giọng nói này không hiểu sao lại rất quen tai.

Tiếp theo là rất nhiều tiếng bước chân, không khí trở nên ồn ào, vài người đàn ông lục tục kéo nhau vào, tên còn lại cũng tham gia, “Tôi đã nói rồi mà, cậu chủ Ân là ai chứ, là một con cầm thú, may mà chúng ta ngựa không dừng vó chạy đến!”

Người đàn ông bị gọi là cậu chủ Ân bị trêu chọc đến đỏ mặt.

“Thêm nhiều phụ nữ là được, chúng ta hẹn vài cô người mẫu, đêm nay mọi người cuồng hoan trắng đêm, nhưng nhớ là cô gái để dành cho A Á không ai được đụng vào!”

Ghế lô lần lượt bị đẩy ra, người càng đến càng nhiều, tính sơ sơ đã có mười mấy người.

“Tắt đèn! Tắt đèn! Tên kia nói đang trên đường rồi!”

Đèn lớn tắt, đèn tường mờ ám được mở lên.

Đầu cô càng cúi thấp hơn.

Thì ra đêm nay cô bị mua cho người khác.

Một gã đàn ông lưu manh đứng bên cạnh, ngửi cô vài lần, cô sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Ôi, đúng là mùi hương đặc biệt của xử nữ!” Người đàn ông không hề động tay chân, chỉ có điều giọng nói lưu manh thật khiến người ta ghê tởm.

“Đúng vậy, “làm” xử nữ rất thích, ha ha, đâm vào một cái, mùi máu tươi làm người ta hưng phấn cực kỳ.”

“Đáng tiếc, bây giờ “hàng thật” quá ít, tất cả đều là hàng giả!”

“Nhưng mà tôi chỉ thích phụ nữ phóng đảng thôi, tôi thích nghe phụ nữ kêu trên giường, kêu càng to càng tốt!”

Mấy người đàn ông nói chuyện hoàn toàn không kiêng kỵ, căn bản coi cô không tồn tại.

“Mẹ nhà cậu, cậu thích ngôi sao ngọc nữ gì đấy, thật đúng là lẳng lơ, lần trước làm tình trước mặt bọn tôi, biểu hiện đúng là khiến người ta hưng phấn muốn chết, kêu dâm dăng như vậy!”

“Chẳng phải sau đó các cậu cũng mang “súng” ra trận sao?!”

“Ấy, người phụ nữ kia “thao” thật thích, hôm đấy chúng ta bốn người thay nhau ra trận, chọc vào người phụ nữ dâm dăng của bạn thân, tư vị thật khác, nhưng cái tên A Á kia lại mất hứng, nói không thích!”

Người có giọng nói quen thuộc cười to, “Các cậu đừng chọc vào con sư tử, kéo lại làm hấn kêu gào loạn lên!”

Lúc này, ghế lô lần lượt bị đẩy ra, hai mươi, ba mươi cô gái theo đuôi đi vào, tự động ngồi xuống bên cạnh chủ nhân của mình.

Những cô gái này đều rất xinh đẹp, trong số họ thậm chí còn vài gương mặt rất quen thuộc.

Bất kể trên màn hình sấm vai gì, dù là trong sáng thuần khiết hay ngạo mạn, hiện tại đều chỉ có một loại biểu lộ, đó là lẳng lơ.

Câu chuyện của mấy người đàn ông cũng không vì sự xuất hiện của mấy cô gái mà bị ảnh hưởng, bọn họ vừa sờ soạng chơi đùa, vừa nói chuyện phiếm.

“Quên đi, A Á nói mình có tính sạch sẽ.”

“Cho nên mới phải tìm xử nữ cho hấn, chắc hấn không phản đối chứ!” Vẫn là giọng nói quen thuộc kia, cũng đang ôm một người đẹp, gian xảo nói, “Tôi vẫn nghi ngờ A Á còn là trai tân!”

“Xi” một tiếng, người nào đó phun luôn ngụm rượu vang vừa có cô gái giúp hấn uống.

“Thánh Kiệm, cậu đừng hạ thấp A Á như thế!” Người đàn ông vừa hưởng thụ cô gái hầu hạ lau khô cho hấn, vừa tỏ thái độ không bằng lòng.

Thánh Kiệm? Diệp Thánh Kiệm? Thảo nào giọng nói lại quen thuộc như thế!

Cô chần động, chân mềm nhũn, gần như sắp không đứng được.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Hai mươi tuổi mà còn là xử nam? Mẹ ơi, còn để người ta sống không!” Một giọng nói khác càng cố nhấn mạnh.

“Nếu A Á gật đầu thừa nhận, tôi sẽ trực tiếp đề nghị cậu ta đi khoa nam học kiểm tra công năng nam tính!” Cậu chủ Ân cũng lớn tiếng cười nhạo.

“Các cậu nói thế tôi mới nghĩ đến chuyện này, mỗi lần chúng ta đi ra chơi đùa, hề phụ nữ đến gần là tên kia tỏ ra mất tự nhiên, hơn nữa chưa từng nghe tên kia ngủ lại đây bao giờ.” Một người khác cũng tham gia thảo luận.

“Cậu không nghe hắn nói sao, hắn chán ghét phụ nữ không sạch sẽ, chẳng phải là không cùng một loại với chúng ta sao?!” Có người tỏ vẻ kì quái nói.

“Đặt cược đi, đặt cược đi!” Có người hưng phấn đề nghị.

“Được! Tôi cược đêm nay A Á sẽ chạy trốn chết! Mười vạn một chú, tôi cược năm chú!” Lập tức có người lên tiếng.

“Nói cái gì thế, A Á nhà chúng ta sao lại chạy trốn chết được!” Diệp Thánh Kiệm trắng mắt liếc đối phương, đẩy cô gái bên người mình ra, tay vỗ lên bàn, môi cong lên, lộ ra hai chiếc răng nanh trắng bóng, “Tôi cược tên kia trốn đi một cách quang minh chính đại! Tôi cược một triệu!”

Mọi người đều cười điên cuồng, điên cuồng lớn tiếng chế giễu, ngay cả mấy cô gái cũng che miệng cười trộm.

Mỗi người hưng phấn đặt cược xong, mới vài phút ngắn ngủi, tiền cược đã lên đến vài ngàn vạn.

“Cô bé, cô đi vào phòng kia, cởi quần áo, tắm rửa chờ thọ tinh của chúng tôi đại giá quang lâm!” Diệp Thánh Kiệm đi tới cô gái vẫn im lặng trong góc, kéo tay cô, đang định đưa thẻ phòng bên cho cô.

Chính lần tới gần này lại khiến cả hai người ngáy ngẩn.

Cô cắn môi dưới, giả vờ bình tĩnh, “Vâng thưa anh.”

Gật đầu một cái, định mở cửa, cô chợt dừng lại.

A Á? Là Phàn Dực Á?

Ngàn vạn lần xin đừng!!!

“Hạ...” Dĩ nhiên Diệp Thánh Kiệm nhận ra cô.

“Thưa anh, chúng ta không quen.” Cô vội vàng nói.

Đã đủ mất mặt rồi...

“Thánh Kiệm, cậu ngơ ngẩn gì thế!” Mấy người đàn ông cũng chạy tới, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô liền hít một hơi, “Cô gái này đúng là hơn người!”

Lại thêm vài người khác nhìn tới, cười to, “Quả thật là không tồi, so với nhóm ngôi sao của chúng ta còn thú vị hơn, nếu mặt hàng như thế mà A Á còn không có cảm giác, vậy thì chúng ta phải bắt đầu cân nhắc xem, xu hướng tình dục của cậu ta có phải có vấn đề hay không!”

Chỉ có Diệp Thánh Kiệm vốn sôi nổi bỗng nhiên giống như bị mèo ăn mất lưỡi. Nhưng hắn vẫn đưa thẻ cho cô, chỉ nhỏ giọng nhắc nhở, “Cô nhanh chóng vào phòng đi, tiếp theo còn có một đám bạn học cùng trường tới đây, hôm nay là sinh nhật Phàn Dực Á.”

Chân cô mềm nhũn.

Đúng là Phàn Dực Á!

Cô muốn chạy trốn, cô hối hận ! ! !

Nhưng vừa mới định rời đi, gương mặt nhỏ nhắn vô tội của em trai lại hiện lên trong đầu cô.

Hít sâu một hơi, cô cầm lấy thẻ phòng.

Vận mệnh của mỗi người, luôn không thể đoán được cuối cùng sẽ thế nào.

7. Q.1 - Chương 7

“Xử...nữ?” Phan Dực Á giận dữ hét lên.

“A Á, ngày mai anh em chúng tôi ăn bào ngư hay ăn cháo toàn bộ đều phụ thuộc vào đêm nay của cậu!” Có người thản nhiên vỗ vai A Á.

“Thật nhàm chán! Tôi có việc, đi trước!” Phan Dực Á trưng ra bộ mặt lạnh lùng, khó chịu đứng lên.

Cái đám công tử cả ngày không có việc gì này liên vô cùng vui vẻ.

“A Á, chẳng lẽ mọi người đoán trúng rồi?” Một người trong số họ cười cợt.

“Đoán trúng cái gì?” Tất cả đều là bạn bè, tuy rằng không phải quan hệ thân thiết lắm nhưng Phan Dực Á cũng không muốn làm căng.

“Mọi người đoán... A Á, cậu có thể vẫn là... xử nam!”

Cuối cùng không ai nhìn được, cười ầm lên.

Cả mặt Phan Dực Á đều đen lại.

“A Á, nếu đúng thế thì đêm nay chúng tôi cũng không ép cậu nữa.” Có người giả vờ thấu hiểu.

“Đúng vậy, A Á và chúng ta không giống nhau, người ta có khi muốn để lần đầu tiên cho người phụ nữ mình yêu nhất!” Có người ồn ào nói.

Phan Dực Á cười lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi, “Bệnh thần kinh! 16 tuổi tôi đã khai trai rồi! Lần đầu tiên cái đầu các cậu!”

Nói đùa sao! Đàn ông thà chết chứ không thể chịu nhục!

“Cùng ai thế?” Mọi người lập tức cảm thấy hứng thú ép hỏi.

Nếu nói là cùng với Nhã Nhi, ngày mai lời đồn bay ra, cô ấy mà biết là anh nói làm mất danh dự của mình thì nhất định sẽ chém chết anh!

“Đừng học theo tôi, nói lần đầu tiên là cùng với gia sư ở nhà nhé! A Á, ai cũng biết gia sư nhà cậu bị cậu quát tháo đến nỗi không ai chịu nổi quá một tuần.” Có người đã chặt đứt đường lui khác của anh.

“Mẹ nó, tôi gọi ‘gà’ ở bên đường không được sao?!” Bị ép đến phát hỏa, Phan Dực Á ghen đỏ mặt, rống to, ngay cả lời thô tục cũng nói ra.

Tiếng rống này làm mọi người đều trở nên kì quái, ngay cả những người vốn không tin cũng bắt đầu hoài nghi.

“A Á, chắc không phải người cậu không được chứ?” Có người đồng tình hỏi.

Cho nên mới nói, gói thù hoa chỉ thấy bên ngoài ai biết bên trong, A Á phóng khoáng cao lớn như thế lại có thể mắc bệnh không tiện nói ra.

Đủ rồi! Đủ rồi! Đủ rồi!

Lại còn nói thân thể anh không được?! Đây là nhục nhã lớn nhất đời này mà anh từng chịu!

Hít sâu một hơi.

“Cô gái kia ở đâu?”

Vì mặt mũi đàn ông, buổi tối nay anh nhất định phải “thu phục” cô gái kia!

. . . . .

Tắm rửa sạch sẽ, toàn thân quấn một chiếc khăn, cô ngơ ngẩn ngồi bên giường.

Đừng khấn trương, cho dù là Phàn Dực Á thì sao?

Kể bỏ tiền chính là đại gia, cô không có quyền lựa chọn.

Nhịn hết đêm nay, sáng mai cầm tiền, cô có thể đi cứu Tiểu Minh.

Cửa phòng bị đẩy ra một cách thô bạo, đập mạnh vào tường.

Mới vài giây mà cô đã nghe được tiếng người bên ngoài kêu gào, “A Á, chúng tôi ở phòng bên cạnh, ngàn vạn lần đừng tông cửa xông ra nhé!”

Rõ ràng là khinh thường anh mà! Thoạt nhìn Phàn Dực Á vô cùng tức giận.

Vừa vào phòng liền đá mạnh lên cái ghế để xả cơn tức.

“Có thể bắt đầu rồi chứ?” Thấy anh đã đi vào, cô đứng lên, tay thật bình tĩnh đặt lên khăn tắm quấn quanh ngực.

Dù sao kết quả của đêm nay đã định sẵn, người đàn ông đầu tiên của cô chính là Phàn Dực Á, cô chỉ mong tốc chiến tốc thắng.

Phàn Dực Á chưa kịp nói gì, cô gái trước mặt đã cởi bỏ vật che lấp duy nhất trên người mình.

Khăn tắm màu trắng rơi xuống đất.

Dáng người đẹp đẽ của cô gái, anh không kịp ngăn lại, nhìn không sót chút gì.

Phàn Dực Á sững sờ.

Tóc dài xòa trên đầu vai, lọn tóc đen nhánh che tới nơi tròn trịa mê người màu hồng phấn trước ngực.

Cô gái có bộ ngực ngọt ngào, độ cong cực đẹp, giống như một bức tranh.

Đồng thời, nơi bí mật của cô, bộ lông mềm mại nơi nữ tính, cũng như thế, bao quanh đoạn đường thần bí dẫn đến nguồn nước mật đào mê người.

Chơi cùng một đám công tử lẩn lộn, không phải anh chưa từng thấy thân thể trần truồng của phụ nữ, nhưng chưa từng kinh ngạc như hiện tại

Kinh ngạc đến nổi, máu toàn thân tập trung vào một bộ phận bên dưới.

Thân thể anh xuất hiện phản ứng, anh cảm giác được phản ứng chân thật của một người đàn ông, bộ phận đang căng đầy dục vọng.

Cô gái khỏa thân lặng lẽ nằm lên giữa chiếc giường nước xanh thắm, da thịt trắng nõn, tóc dài như thác nước, cô giống như một nàng tiên cá xinh đẹp, đẹp đến kinh tâm động phách.

Trong không khí dường như có một lời nguyên rửa, khiến Phàn Dực Á vẫn đứng nguyên như cũ, ánh mắt, bước chân đều không hề di chuyển.

Anh chỉ nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, càng lúc càng nhanh.

“Chỉ làm tình, không nhận hôn.” Giọng nói của cô gái rất bình tĩnh, bình tĩnh đến gần như lạnh lùng, “Nếu anh nhất định muốn hôn thì một nụ hôn là một vạn.”

Dục vọng vừa bị khơi mào liền đông lại, lời nguyên rửa chợt bị phá giải.

Hai tay Phàn Dực Á ôm trước ngực, muốn bật cười.

Nói xong suy nghĩ của mình, Hạ Vũ Mạt lặng lẽ nhắm mắt lại, yên lặng chờ đợi Phàn Dực Á tùy ý sử dụng quyền lợi của mình.

Đêm nay, cô thuộc về anh ta, nhưng nếu có thể thì cô không muốn hôn môi, môi và trái tim rất gần nhau, không thích hợp với kỹ nữ và khách làng chơi.

Một phút, hai phút, ba phút...

Khăn tắm màu trắng ném lên người cô, che khuất những phần quan trọng.

Cô kích động mở mắt, quấn lại khăn tắm, ngồi thẳng người.

Phản Dực Á ngồi vào quầy bar ở trong phòng, có vẻ phóng khoáng nhàn nhã cầm ly rượu đỏ trong tay, “Tôi không muốn làm tình với kỹ nữ.” Anh trả lời, giọng nói không cao, nhưng lại vô cùng ngạo mạn, mang theo khinh bỉ coi thường.

Kỹ nữ. . . . .

Đó là sự thật, nhưng lời nói của anh vẫn giống như một lưỡi dao, đập nát tự tôn của cô.

Cuối cùng cô cũng biết vì sao từ bản năng luôn chán ghét Phản Dực Á, bởi vì anh ta luôn có bản lĩnh chỉ cần một ánh mắt cũng đâm trúng tôn nghiêm mà người khác vất vả lắm mới duy trì được.

“Anh có tư cách gì nói tôi là kỹ nữ?” Cô lạnh lùng cãi lại.

Cô là kỹ nữ! Nhưng toàn bộ thế giới này, người không có tư cách nhất nói cô là kỹ nữ chính là anh ta!

Ánh mắt quật cường, lạnh như băng của cô gái khiến Phản Dực Á dừng động tác trên tay, anh đặt chén rượu xuống, không tức giận, ngược lại tỏ vẻ không hiểu, hỏi, “Có phải chúng ta từng gặp rồi không?”

Khi cô không chút e ngại nhìn anh, cặp mắt độc đáo của cô như hai chấm nhỏ lạnh lẽo, khiến anh cảm thấy hình như đã từng quen biết.

Đối với “thiên phú” dễ dàng lãng quên gương mặt phụ nữ của mình anh hoàn toàn bất lực, cũng không muốn ép mình thay đổi.

Anh ta không nhớ cô?

Cô nên cảm thấy may mắn hay là tức giận?

May mắn anh ta có trí nhớ “vàng” nên sẽ dễ dàng quên cô gái hôm nay “cùng” với anh ta, hay là nên tức giận đám con nhà giàu bọn họ luôn dễ dàng đùa bỡn người khác, lấy đi cơm áo của người ta xong liền quên luôn “thành quả”.

“Không, chúng ta không quen.” Cô lạnh lùng trả lời.

Buông ly rượu, Phản Dực Á đứng lên, lại nhìn cô chăm chú, “Không, nhất định là chúng ta có quen nhau!” Trực giác của anh luôn rất chuẩn.

“Hoặc là, tôi nên hỏi vì sao không thể gọi cô là ‘kỹ nữ’?” Phản Dực Á nóng nảy, dễ bị người ta kích tướng, sau khi mắc mưu nhiều lần anh cũng học được từ Diệp Thánh Kiệm, “Cô có khác gì kỹ nữ, sao tôi lại không thể gọi cô như thế?!”

Phải một tiếng kỹ nữ, trái một tiếng kỹ nữ, cô hoàn toàn bị chọc giận, kích động thốt lên, “Phản Dực Á! Nếu không phải anh cố ý làm tôi mất một vạn sáu ngàn tệ thì tôi có cần cùng đường đến mức phải bán mình không?!”

Một vạn sáu ngàn tệ?

Một vạn sáu ngàn tệ!

Ánh sáng chợt lóe lên, anh đã nhớ ra cô là ai.

Cái cô gái khiến anh có hứng thú nhưng lại chẳng thú vị gì!

“Bạn học Hạ, cô nói thể có thấy không hợp lý không?!” Anh phản bác lại.

Anh có hãm hại cô không? Cùng lắm cũng chỉ bắt cô nhổ chỗ tiền đó ra mà thôi!

Cô cần môi dưới, vẻ mặt ử rữ.

“Bởi vì tôi làm cô không kiếm được một vạn sáu ngàn tệ nên cô đi bán thân?” Phản Dực Á cười nhạt, khinh bỉ hỏi, “Xin hỏi bạn học Hạ nhìn trúng cái túi nào, hay là bộ đồ nào? Làm cô nhất định phải kiếm được một vạn sáu ngàn tệ này?”

Phụ nữ luôn nông cạn! Trong thế giới người nghèo, rất nhiều cô gái vì thói hư vinh mà đi tiếp khách, chẳng có gì lạ.

Anh ta còn muốn đâm chọc cô đến khi nào mới thôi?

Mím chặt miệng, cô không muốn nhiều lời vô ích với một kẻ tự đại cuồng.

Không khí nặng nề đến mức sắp không thở nổi.

Phản Dực Á không thèm để ý, nhún vai, quay lại quầy bar tiếp tục uống rượu vang của mình.

Dù sao thì ở trong phòng này một, hai giờ, khi nào đi ra thì đe dọa bạn học Hạ không được nói linh tinh là được.

Tùy tiện lừa gạt đám trư bằng cẩu hữu kia, không thể bị mất mặt, đêm nay coi như chuyện gì cũng không xảy ra.

Hai người cứ như vậy, một người cứng đờ quần khăn tắm ngồi trên giường nước.

Một người nhàn nhã cúi đầu xem tạp chí, ly rượu đặt một bên.

Mãi đến lúc điện thoại của cô bỗng nhiên vang lên.

Cô xấu hổ quần chặt cơ thể trần trụi, tiếng di động vẫn không ngừng vang.

Người gọi điện dường như rất kiên nhẫn, không hề tức giận.

Có điều Phản Dực Á đã bị âm ỉ làm mất kiên nhẫn, “Này cô! Vào trong toilet mặc quần áo đi, mang luôn cả cái điện thoại đáng ghét này đi!” Âm ỉ chết đi được!

Giống như nhận được lời cho phép, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng ôm quần áo và túi, đi vào toilet, thay quần áo xong cô mới nhận điện thoại.

“Anh Ngôn?” Nghe được giọng nói của đối phương, cô đột nhiên muốn khóc, “Không... Tối hôm qua tìm anh không có việc gì đâu...” Nước mắt đã rơi xuống.

Tay lật tạp chí của Phản Dực Á dừng lại, dường như anh nghe được tiếng nghẹn ngào của cô gái.

“Khoản nợ của nhà em sao?... Anh đừng lo, Tiểu Minh sẽ không sao, nhất định em sẽ cứu nó ra...”

“Đêm qua bà Dương nhìn thấy em chờ anh rất lâu à?... Không, em, đêm qua em còn thiếu hai vạn mới đủ tiền cứu Tiểu Minh... Không không, hiện tại em đã có rồi, có người bạn cho em mượn... Không cần đâu... Cảm ơn anh...”

Di động bị tắt bỏ.

Trong toilet truyền ra tiếng nước ào ào.

Phản Dực Á bỏ tạp chí xuống, đứng lên, trực giác nói cho anh biết, cô gái kia nhất định đang ở trong toilet, nhờ tiếng nước che giấu mà khóc thất thanh.

8. Q.1 - Chương 8

Không cần tốn nhiều sức, Phản Dực Á dễ dàng mở cửa phòng tắm.

Lúc đi vào cô gái này rất vội vàng, hoàn toàn không nhớ rõ phải khóa cửa.

Vòi hoa sen vẫn phun nước, hơi nước ẩm tỏa ra khắp phòng tắm, bồn tắm lớn đã đầy nước, gần như sắp tràn ra.

Nhú mào, Phản Dực Á nhìn cô từ trên cao xuống.

Quả nhiên, cô che mặt, dựa lưng vào bồn tắm, ngồi chồm hổm, đầu vai không ngừng run rẩy.

Nhưng tiếng khóc của cô rất nhỏ, nếu không chú ý lắng nghe thì không thể nghe thấy.

Cuối cùng cũng phát hiện bên trong có thêm một người, cô gái bối rối, hoảng hốt lau nước mắt, lại tỏ vẻ kiên cường lạnh lùng với anh.

Ánh mắt cô gái trong suốt đến kì lạ, ẩn chứa kiêu ngạo mà không có vẻ khinh thường người khác, giống như đá quý chìm dưới đáy biển, không cần ánh sáng chiếu rọi cũng có thể tỏa sáng rực rỡ.

Lông mày anh khẽ động.

Đúng là một cô gái đặc biệt!

“Này cô, danh dự là thứ chẳng đáng giá nhất trên đời này!” Anh ôm hay tay trước ngực, nhắc nhở cô.

Kiên cường sẽ phải chịu thiệt thòi!

Cứ tỏ vẻ đáng thương, cầu xin giúp đỡ một chút thì sẽ chết sao?!

“Thật không thú vị!” Biểu cảm của cô không mềm đi chút nào, anh thấy thật mất mặt.

Thời gian cũng không còn sớm nữa, nếu anh không định làm “siêu nhân” thì có thể rời khỏi căn phòng này được rồi.

Xoay người, không muốn để ý đến cô.

Nhưng lại không bước đi nổi.

Ánh mắt kiêu ngạo của cô cứ xuất hiện trong đầu anh, không sao xóa đi được.

Haiz, không thể không thừa nhận, gương mặt kiên cường của cô gái này quả thật động lòng người nhiều hơn vẻ đáng thương đầy nước mắt!

“Đi theo tôi!” Không để cô phản đối, anh bá đạo kéo cô lên.

“Anh muốn dẫn tôi đi làm gì?” Không phải là tự nhiên lại muốn “làm” chứ?

“Cô câm miệng!” Anh không quay đầu lại, thô bạo kéo cô ra khỏi phòng.

Anh ta muốn đi đâu?

Bị động để anh kéo đi, cô chỉ có thể cố chạy theo sau, bước chân vội vã đến nỗi suýt ngã xuống.

Nhưng người đàn ông vẫn bước dài đằng trước hoàn toàn không để ý.

“A Á đi ra rồi!” Cửa phòng bọn họ vừa mở ra, một đám người xếp hàng bên ngoài thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Tất cả đều đang chờ xem màn diễn người đàn ông hoảng hốt bỏ chạy!

Đáng tiếc, hoàn toàn chẳng giống với những gì bọn họ nghĩ.

“A Á, xử nữ có phải rất chán không? Không hề biết hầu hạ đàn ông?!” Những người đàn ông có kinh nghiệm thoải mái trêu chọc.

Có thể là cách âm rất tốt nên cả tiếng rên rỉ của phụ nữ cũng không thấy.

“Tất cả cút ngay, đừng cản ở cửa!” Phàn Dực Á bực bội.

Rốt cục có để yên không đây? Đề tài ngoài phụ nữ vẫn là phụ nữ, thật nhàm chán!

“Vội cái gì! Bọn tôi còn chưa kiểm tra thành quả đâu!” Đùa sao, ván cược mấy ngàn vạn, cần phải có kết quả chứ!

Đã có người nhanh chóng tiến vào, nhìn một lúc, kêu lên, “Không có vết máu!”

Đám người lo lắng vây quay bắt đầu xôn xao.

Sao lại thế này?

“A Á, chẳng lẽ cậu...” Một cậu ấm bình thường vẫn hay ghen tỵ với Phàn Dực Á bắt lấy cơ hội này, không có ý tốt mở miệng.

Lời nói của anh không rõ ràng, nhưng lại khiến người ta liên tưởng đến nhiều chuyện.

Thật phiền phức! Phiền chết đi được!

Phàn Dực Á bị ngăn cản ở cửa, kiên nhẫn hoàn toàn biến mất, anh quay đầu lại, quát lên với cô gái, “Này cô, bọn họ hỏi vì sao cô không chảy máu!”

Da đầu của cô khẽ run lên, xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một cái hầm mà chui xuống.

Không chạm vào cô, cô làm sao mà chảy máu được!

Sao lại có người như thế chứ?! Tự nhiên đổ vấn đề lên đầu cô!

Nhưng ánh mắt của anh ta rõ ràng đang uy hiếp cô, nếu cô dám nói nửa lời, anh sẽ cắt đứt cổ cô.

Bị Phàn Dực Á quát một tiếng, sự chú ý của mọi người đều tập trung lên người cô.

Bị lừa sao? Là hàng giả ngay cả giải phẫu cũng chưa kịp làm?

“Nhìn cái gì chứ!” Phàn Dực Á khó chịu thấy mọi người cứ nhìn chằm chằm vào cô, lại quát lên với cô, “Nói đi, lần đầu tiên cảm thấy đau, còn một mực ở trong phòng tắm khóc mãi không nín!”

Lúc này mọi người lại nhìn về phía mắt cô đang sưng đỏ, rõ ràng là đã khóc.

Anh ta giải vây cho cô sao? Nếu đúng là thế thì cô thật muốn tự giết mình.

Bởi vì lời của anh ta rõ ràng là làm mọi người hiểu lầm, vừa rồi anh ta “làm” cô ở trong phòng tắm.

Lần đầu tiên cô phát hiện Phàn Dực Á rất thông minh.

Biểu đạt “trực tiếp” như vậy, ánh mắt của hầu hết mọi người đều biến thành đã “hiểu rõ”.

Vừa chứng nhận cô là “hàng thật giá thật”, lại bảo vệ được mặt mũi của chính mình.

Còn lại “cây nho chua” không chiếm được lợi ích gì, ngưỡng chừng cười gượng, không muốn mất mặt nên cố “giây dụa”, “A Á không lừa chúng ta chứ?” Đêm nay đã thua một chiếc xe thể thao quý báu rồi...

Thật phiền!

Phàn Dực Á mất kiên nhẫn kéo cô gái phía sau vào lòng mình, đẩy về phía cửa phòng, mạnh mẽ ngăn chặn thân hình mềm mại của cô.

Anh cúi người, mặc kệ ở đây có bao nhiêu ánh mắt theo dõi, hung hăng hôn lên môi cô.

Nụ hôn của anh không có sự chuẩn bị, mang theo sức mạnh, bá đạo, không để một hơi kháng cự, găm cắn lung tung. Hạ Vũ Mạt lấp bắp kinh hãi, khi phục hồi tinh thần thì vừa giận vừa sợ, cố hết sức giãy dụa, nhưng anh mạnh mẽ giữ lấy người cô, không cho cô nhúc nhích chút nào.

Nụ hôn này chẳng khác gì dã thú găm cắn lung tung lên con mồi, hôn không quá sâu, nhưng sự tồn tại mãnh liệt khiến người khác không thể chối bỏ.

Đôi mắt Hạ Vũ Mạt trống rỗng, từ bỏ giãy dụa, cô thực sự không tin được, nụ hôn đầu tiên của mình lại mất trong trường hợp thế này, bị người đàn ông trước mắt dùng phương thức như vậy đoạt mất.

Mãi đến khi khán giả xung quanh phát ra một trận cười gượng, Phàn Dực Á mới buông lỏng đôi môi đã bị mình cắn đến rách da.

Lần này, anh ta thay đổi, chuyển qua dắt tay cô.

Bàn tay ấm áp to lớn bao quanh tay cô, vô cùng chân thật đáng tin cậy, đẩy ra đám “khán giả” rồi sải bước ra phía ngoài.

Lúc này, cô giống như bị anh kéo đi.

Cảm giác rất kỳ quái, hơi thở nam tính của anh rất gần, tươi mát ẩm ướt giống như mùi đất sau cơn bão, đã tính, nguyên thủy, độc đáo, không hề thoái tha, ghê tởm, buồn nôn như cô tưởng tượng.

Cô ác cảm nhìn người đàn ông ở thế giới hoàn toàn khác với mình, lời của bà chủ nhà vẫn xoay trong óc cô không chịu đi, “Cô Hạ, đáng vẻ cô xinh đẹp như thế, bằng nhan sắc của cô thì vào nhà giàu có nhất định không thành vấn đề, đến lúc đó thì mấy vạn tiền nợ của nhà cô có là gì đâu? Huống hồ cô vẫn muốn bồi dưỡng cho em trai cô, chỉ cần theo một người đàn ông có tiền thì tương lai em cô nhất định vô cùng tươi sáng.”

Thế giới của bọn họ kim bích huy hoàng, hoàn toàn khác với cô.

Nơi đó không có vất vả, không có đau khổ, không cần vật lộn.

Cho nên, Hạ Vũ Mạt... có một lối tắt đang chờ mày...

.....

Người đàn ông trước mắt này căn bản không hề chú ý ánh mắt cô nhìn anh đã bắt đầu trở nên phức tạp.

“Đi chuộc em trai cô ra đi!” Phàn Dực Á vừa đi liền xoay người nói cho cô mục đích của bọn họ.

Chữ “chuộc” này giống như bàn ủi nóng bỏng, đánh thức cô.

Lạnh lùng rút bàn tay nhỏ bé của mình ra khỏi tay anh.

“Tôi sẽ tự xử lý.” Cô xoay người, đi đến chỗ bà chủ Tang của câu lạc bộ nói sẽ đưa tiền.

Người đến từ hai thế giới, muốn dựa vào sao, chẳng phải là nói dễ hơn làm?

.....

Nhìn bóng lưng đơn bạc xa dần của cô, lòng bàn tay Phàn Dực Á dường như vẫn lưu lại cảm giác khi chạm tay cô.

Tay cô lạnh như băng.

Nhiệt độ bên ngoài bây giờ cũng phải dưới không độ.

Phàn Dực Á nhận ra sau khi anh “cắn” cô gái kia, cảm giác bắt đầu có gì đó khác biệt.

Bởi vì anh tự nhiên lại chú ý cô mặc quá ít quần áo.

.....

Nửa giờ sau, cầm tờ chi phiếu mười vạn nặng trĩu, cô thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Đêm nay gặp Phàn Dực Á có phải là cô rất may mắn không?

Vấn đề là cô sợ sau này sẽ rất khó đối mặt với anh ta.

Đặc biệt... sau khi anh ta “gặm cắn” cô...

Phía sau bỗng vang lên tiếng còi xe.

Cô quay lại, thấy một chiếc xe giống như “quái thú” đi theo mình.

Đó là một chiếc xe Hummer sáu bánh, hình dáng to lớn đánh mạnh vào thị giác của người ta.

“Pam, pam.” “Quái thú” kêu gào.

Nhăn mày lại, cô không buồn phản ứng.

Cô không biết chiếc xe này.

“Quái thú” bá đạo dừng ngay ở giữa đường, cửa xe mở ra, thân hình cao gầy của Phàn Dực Á nhảy xuống.

“Này cô, cô điếc à?” Rất không hài lòng, đợi cô hơn nửa tiếng, thế mà cô vẫn biểu lộ không mặn không nhạt.

Là anh ta?

Chờ cô làm gì?

Biểu lộ của cô vẫn bình tĩnh như cũ.

Anh thô bạo kéo lấy tay cô, “Nói đi, đi cùng cô chuộc em trai ra!”

Chết tiệt, tay cô vẫn lạnh như băng!

Hình như cô đã nói sẽ tự mình xử lý.

Cô lười cãi lại.

Mặc kệ anh kéo tay mình, “Lên xe!”

Cô sải bước lên “Quái thú” to lớn, có điểm quá sức, may mắn anh ta đỡ cô lên.

Hơn nữa anh ta còn có vẻ không tự nhiên cài dây an toàn giúp cô.

Nhấn máy lại, cô cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng cô không nói gì cả.

Dọc theo đường đi, cô coi mình như con búp bê gỗ, bị anh kéo đến kéo đi.

“Xuống xe!”

Anh ra lệnh, cô liền làm theo, giống như không có cảm xúc gì.

Mãi đến khi anh bực bội dắt cô đến một cửa hàng vô cùng sang trọng.

Christian Dior.

Cho dù cô nghèo khó nhưng nhãn hiệu này thì cô vẫn nhận ra.

“Thưa anh, anh cần mua gì?” Nữ nhân viên xinh đẹp ở cửa hàng lập tức ra nghênh đón, đương nhiên là rất tinh mắt, vừa nhìn đã biết phải hỏi anh ta chứ không phải người ăn mặc nghèo túng như cô.

“Cái gì đó để giữ ấm!” Anh trả lời, rõ ràng, không thừa thãi.

Môi cô không kìm được khẽ run lên, cũng chỉ có cái vị nhị thể tổ này mới đến nhãn hiệu lớn như thế chỉ để đáp ứng nhu cầu hết sức bình thường.

Nhưng nhân viên cửa hàng thì đã nhìn quen trường hợp thế này, lập tức phục hồi tinh thần, “Thưa anh, áo lông chồn có được không?”

Nhân viên cửa hàng còn chưa nói xong, anh đã lấy một chiếc áo măng tô ngắn bằng lông chồn tía khoác lên người cô.

“Thưa anh, ánh mắt của anh thật tốt, chồn tía có danh xưng là “vua áo lông”, được sản xuất tại Canada, anh nhìn xem, chiếc áo này có tơ tằm mềm mại màu nâu nhạt, phần chính là lông đen dày, còn có xen kẽ cả phần lông bạc, là thượng phẩm hiếm có, quan trọng nữa là chỉ có 50 chiếc trên toàn thế giới.”

Phản Dực Á mắt kiên nhẫn, ngăn nhân viên cửa hàng đang nói luôn mồm lại.

Cô vùng vẫy muốn cởi bỏ chiếc áo lại bị anh dùng sức mạnh giữ lại, “Mặc!” Anh bá đạo ra lệnh.

Mặc dù giá cả đã bị anh xé ra một cách thô bạo, tiện tay vứt vào sọt rác, nhưng cô vẫn nhìn thấy.

Hai mươi tám vạn tám nghìn tám trăm tám mươi đồng.

Mức giá khiến kẻ khác há mồm kinh sợ.

Cô thở dài, giống như một con búp bê để tùy anh dắt đi.

“Vật quý mềm mại”, trên thân thể cô đang khoác một vật quý mềm mại!

Mà quá trình mua cái vật quý này chẳng quá ba phút.

Anh ta thậm chí không hỏi cô có cần không, cũng chẳng hỏi cô số đo của mình.

Thiết kế của Christian Dior, một chiếc áo lông chồn tía kiểu truyền thống với những đường cong khéo léo từ vai xuống, thu gọn kích thước lưng áo, thiết kế táo bạo, phá bỏ cảm giác bảo thủ cũ kỹ của áo lông măng-tô.

Quả thật rất vừa người cô, hơn nữa có vẻ đẹp nữ tính khi mặc áo da thú.

9. Q.1 - Chương 9

Cô mặc áo lông chồn thật đẹp, có vẻ cao quý mà không ngạo mạn.

Phản Dực Á phát hiện tim mình đang đập dồn dập, liền vỗ nhẹ.

Nhất là khi vô ý nhìn thấy đôi môi cô bị mình cắn đến sưng đỏ.

“Không được dùng tờ chi phiếu kia!” Anh mất tự nhiên, lại ra lệnh.

Lạnh lùng nhú mày, vẻ mặt cô vẫn không gợn sóng như cũ, giống như búp bê barbie tỉnh xảo trong tủ kính.

“Rất xin lỗi, không thể.” Cô từ chối một cách kiên quyết.

Tờ chi phiếu này đã được định sẵn phải sử dụng, không thể thay đổi.

Cho dù anh ta là người thích ra mệnh lệnh nhưng cô không thuộc phạm vi cai quản của anh ta, chẳng lẽ cứ phải nghe lời anh ta sao? Cô không làm được! Bất lực!

“Cô thật sự muốn trở thành kỹ nữ à?” Anh nổi trận lôi đình.

Dùng tờ chi phiếu kia cũng giống như chấp nhận thân phận kỹ nữ, cả đời này cũng không thể xóa bỏ chuyện cô từng bán thân!

Lại nhú mi, cô lẳng lặng nghiêng người nhìn anh.

Có gì khác nhau sao?

Đêm nay, cô vốn là kỹ nữ.

“Cô còn thiếu bao nhiêu? Hai vạn đúng không?” Đột nhiên, anh dùng vẻ mặt phức tạp hỏi cô.

Hiện tại đã không thiếu.

Cô vừa định nói lại, chưa có sự chuẩn bị, ghế ngồi của cô đột nhiên bị chinh thấp xuống, hoảng hốt kêu lên một tiếng, còn không kịp phản ứng, một bóng đen đã phủ lên người cô.

Anh lại hôn lên đôi môi mềm mại của cô.

Lần này, nụ hôn có phần nồng nàn tê dại.

Giống như một nụ hôn thật sự.

Anh mút lên đôi môi anh đào của cô, cố chấp, quả quyết khiến cho đôi môi hồng như hoa đào trở nên run rẩy nở rộ dưới nụ hôn.

Đầu óc cô trống rỗng, hơn nữa thời gian trống rỗng lại duy trì rất lâu.

Cảm giác tê dại xa lạ di chuyển khắp xương cốt.

Cô bực bội vì sự bá đạo của Phản Dực Á, bực bội vì Phản Dực Á lại xâm phạm cô một lần nữa.

Nhưng lại chẳng còn sức lực mà giãy dụa.

Tiếng chuông đồng hồ điểm 12 giờ đêm còn chưa vang lên, chi phiếu 10 vạn cô bán mình vẫn còn ở trong túi xách, thậm chí vẫn nóng bỏng đến mức có thể đánh mất tôn nghiêm của con người.

Cô có tư cách gì từ chối anh ta?

Nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, cô mặc kệ anh thích làm gì thì làm.

Bởi vì cô thuận theo, nụ hôn càng trở nên tỉ mỉ, dịu dàng, dây dưa.

Môi cô thật ngọt, vốn chỉ định chạm vào một chút nhưng Phản Dực Á đã hoàn toàn rơi vào tay giặc, không kìm lòng nổi mà cạy mở hàm răng khéo léo của cô, anh muốn càng nhiều hơn.

Cuối cùng cũng được như ý, lưỡi anh chui vào trong miệng cô, quần lầy cô không ngừng.

Nhưng vẫn cứ cảm thấy không đủ.

Anh mạnh mẽ đè hai chân lên đôi chân thon dài của cô, phần mềm mại trước ngực cô vẫn áp sát ngực anh.

Lúc ở trong phòng, tay cô buông rơi khăn tắm, nhẹ nhàng lộ ra tất cả cảnh đẹp, một màn trước mắt anh khi đó giống như một cảnh phim, chiếu lại từng chút một, dừng lại từng hình ảnh.

Luồng khí nóng mãnh liệt hướng về phía bụng, vật nam tính kiêu ngạo của anh đang trở nên vô cùng hùng vĩ.

Thật là thần kỳ, đây là lần đầu tiên có một cô gái có thể khiến thân thể anh “đau đớn” như thế.

Bị dục vọng sai khiến, anh hôn cô, bàn tay không kìm được sờ soạng thân thể cô.

Vào lúc sắp chạm đến nơi mềm mại bí mật kia, anh cảm nhận được rõ ràng cơ thể lả lướt dưới tay anh cứng đờ.

Rút tay mình về, anh thành công kìm chế dục vọng đụng chạm cô, từ bỏ da thịt ngọt ngào dưới thân mình.

“Hai vạn, tôi cho cô.” Giọng nói của anh vì bị tình dục tra tấn mà trở nên ồm ồm.

Lông mi chớp nhẹ, cô mở mắt, gương mặt ửng hồng như say, hơi thở dồn dập giống anh.

Đúng là ngoài dự đoán.

Ngoài dự đoán, Phan Dục Á hóa ra lại chịu buông tha cho cô.

Càng ngạc nhiên hơn là nụ hôn của Phan Dục Á cũng giống cô, vụng về, không có kỹ thuật, chỉ dựa theo bản năng, vốn dĩ không hề giống như đã thử qua vô số phụ nữ.

Cô muốn tỉnh táo lại nhưng suy nghĩ lại bị anh ta làm đảo loạn thành hồ đồ.

Cô... không hiểu lời của anh ta.

Anh thở gấp, kiềm chế dục vọng đang sôi sục trong lòng, “Không phải đã nói hôn một lần là một vạn sao? Tôi hôn cô hai lần, cho nên hai vạn còn thiếu kia tôi sẽ bù vào...”

Ngay cả chính anh cũng không rõ mình đang đè nén, kiên trì cái gì, dù sao thì anh cũng không thích cô dùng số tiền bán thân kia!

“Vì sao?” Rõ ràng cô tự mình ra giá, nhưng lúc này cảm giác bức bối lại xuất hiện trong cô.

Nụ hôn đầu tiên của cô hóa ra đã treo bằng giá.

Mà người treo giá lại chính là cô.

Lướt qua da thịt mềm mại của cô, thật mịn màng, hương vị vô cùng ngọt ngào, anh yêu thích không buông tay, nhưng lại tỏ vẻ hung ác, “Đây cô, cô phải nghe tôi!”

Vẫn là thái độ bá đạo.

Cô không hờn giận, nhả lỏng mày.

Dựa vào đâu mà cô phải nghe anh ta?!

Tuy rằng cô không nói sẽ chống đối, nhưng vẻ mặt của cô đã lộ rõ cảm xúc như vậy, anh nhếch môi, lần đầu tiên lộ ra vẻ đắc ý tươi cười như một đứa trẻ trước mặt người khác, đe dọa, “Hạ Vũ Mạt, nếu cô dám không nghe lời tôi, tôi sẽ ‘muốn’ cô ngay trên xe!”

Anh có phần hả hê, bởi vì tên cô khó nhớ như vậy mà anh lại thấy giống như có tia chớp lóe qua, bỗng nhiên nhớ kỹ.

Người đàn ông này lấy “thiên phú” của anh ta làm “vũ khí” uy hiếp cô?!

Miệng cô cứng ngắc.

Ngồi trên chiếc xe quái vật của anh, nhìn dòng xe cộ qua lại không ngừng.

Cho dù bọn họ “ngồi” cao hơn nhiều so với người khác, nhưng không có nghĩa là an toàn tuyệt đối.

Quả thật cô đã bị đe dọa.

“Sợ rồi sao!” Anh lại khởi động xe, về mặt bắt đầu trở nên sung sướng thoải mái.

Hình như càng nhìn nữ sinh này càng cảm thấy cô thật đáng yêu.

Cho dù là đáng vẻ lạnh lùng thản nhiên cũng thật đáng yêu!

.....

Nắm bàn tay nhỏ bé của em trai, đến giờ cô vẫn còn run rẩy.

Những người đó đều giống như hung thần ác sát, thật khủng khiếp, ánh mắt họ nhìn cô đầy vẻ dâm loạn, thêm nhỏ dãi như hận không thể ăn tươi nuốt sống.

May mà có Phan Dực Á luôn che chở trước mặt cô nên tất cả mới thuận lợi như vậy.

“Chị, em làm liên lụy đến chị phải không?” Từ lúc ra khỏi đó đến giờ, em trai vẫn cúi đầu uể oải.

Cậu không biết chị mình làm sao kiếm được tiền đến chuộc cậu, nhưng ít nhất cũng biết quá trình nhất định không dễ dàng.

Trong lòng chua xót, cô xoa đầu em trai, “Đồ ngốc, đâu phải là em làm sai.”

May mắn là trừ quần áo bị bắn ra thì em trai không có dấu vết nào chứng tỏ bị ngược đãi.

Không khí hiện giờ rất “thân tình”, Phan Dực Á vô cùng không thích ứng.

“Này nhóc con, có đói bụng không?” Phan Dực Á đã dừng xe ở cửa Pizza Hut.

“Anh sẽ mời em ăn à?” Nhóc con vừa rồi còn uể oải ánh mắt chợt sáng bừng lên.

Là Pizza Hut đó!

Nhìn thấy chị chỉ còn hơi khó chịu, quên mất đói bụng! Ông anh này thật cẩn thận!

“Được, nhưng phải đóng gói mang về, anh không chịu được cái mùi kỳ quái ở cửa hàng này.” Phan Dực Á xuống xe, “Hai người ở trong xe chờ tôi.”

Mùi kỳ quái à?

Theo cô thấy thì anh ta mới kỳ quái!

Cứ tùy tùy tiện tiện lại đòi đưa bọn họ về nhà!

.....

Ăn no pizza, em trai luôn trưởng thành sớm giống như một ông già hóa ra cũng có sự tinh nghịch của trẻ con.

Em trai đi ở giữa, tay trái nắm tay cô, tay phải túm chặt tay áo Phan Dực Á, nhìn qua nhìn lại, không ngừng đánh giá chị gái và ông anh này, ánh mắt không giấu được ý cười.

Thậm chí cậu còn nghịch ngợm dẫm chân lên cái bóng của anh.

Xe của Phan Dực Á không vào được ngã tư đường nhỏ xíu ở chỗ bọn họ.

Nhưng anh kiên trì đưa hai người về tận nhà.

Tới cửa nhà, anh ngửa đầu nhìn những căn phòng cũ kỹ, hỏi.

“Tầng mấy?” Anh hỏi cô.

“Tầng ba.” Cô thành thật trả lời.

“Tòa nhà nào?”

“Nhà A.”

Gật đầu, biết được chỗ cụ thể của cô liền xoay người, ngay câu “Hẹn gặp lại” cũng không có, cứ thế đưa lưng về phía cô, Phan Dực Á vẫy tay bước đi.

Tạm biệt thoải mái giống như bọn họ rất thân quen.

Tất cả những gì xảy ra đêm nay làm cô đến giờ còn chưa bình tĩnh được.

Cô đi bán thân, kết quả là người đàn ông kia không “muốn” cô, nhưng lại hôn cô.

Hơn nữa dưới sự kiên trì của anh ta, cô cầm lấy tiền bán “nụ hôn đầu tiên” và tất cả tiền tiết kiệm để chuộc em trai.

Còn tờ chi phiếu bán mình kia vẫn nằm yên ổn trong túi xách của cô.

“Chị, em rất thích anh đó.” Tiểu Minh đột nhiên nói.

“Vì sao?” Cô kinh ngạc.

Cho dù anh Ngôn ngày nào cũng đưa hai chị em đi nhưng chưa bao giờ Tiểu Minh nói “thích”.

“Bởi vì em cảm thấy anh ấy là nam sinh duy nhất có thể áp chế được chị.”

Em trai tinh nghịch cười.

10. Q.1 - Chương 10: Chương 102

Sau khi về đến nhà, Phan Dực Á cảm thấy có cái gì đó không bình thường.

Đi một vòng quanh nhà, anh chấn động, cái cây do đích thân mẹ của anh trai trồng đã bị chặt, chỉ còn lại một cái gốc thấp bé.

Anh chợt thấy giận dữ.

Cảm giác vui vẻ thỏa mãn khi gặp cô gái kia lập tức biến mất không còn gì.

Chuyện này anh biết là ai làm!

Tức giận chạy lên tầng hai, cũng không quan tâm bây giờ đã là đêm muộn.

“Cốc, cốc, cốc!” Anh không khách khí gõ cửa phòng cha mẹ.

“Ai thế!” Giọng nữ cực kỳ không hài lòng.

Cửa phòng bị mở ra một cách bực bội, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt con trai, mẹ anh liền trở nên hiền dịu.

“Tâm can bảo bối, sao con về sớm thế? Đêm nay chơi vui vẻ không?”

Mẹ Phan Dực Á đã hơn bốn mươi nhưng giữ gìn vô cùng tốt, ngay cả một nếp nhăn ở khóe mắt cũng không có.

“Con hỏi mẹ! Cái cây kia! Đã có chuyện gì xảy ra với cái cây của anh trai?” Không thềm để ý đến vẻ lầy lòng của mẹ, Phan Dực Á tức giận ầm mĩ.

“Anh trai con về nhà sao? Mách với con à?” Sắc mặt mẹ cũng tối lại.

“Mẹ nói gì thế, anh trai chẳng nói gì hết!” Vì sao phải làm như thế chứ? Phan Dực Á thật sự tức giận “Bởi vì chuyện gì anh cũng không nói nên con mới đến hỏi mẹ, cái cây kia làm sao nào? Mẹ tìm người chặt nó đúng không?”

“Cái cây đó ngày càng cao, đã sắp lên đến ban công phòng ở tầng ba của con, nếu không chặt thì không được, nó sẽ che hết ánh mặt trời!” Mẹ anh nói một cách đương nhiên, “Anh trai con là bác sĩ, nói cũng biết ánh mặt trời quan trọng thế nào với sức khỏe của con người, con yêu, phòng con làm sao lại không có ánh sáng mặt trời được?”

“Con có thể đổi phòng mà! Mẹ, sao mẹ lại làm như vậy! Chẳng lẽ mẹ không biết cái cây kia rất quan trọng với anh sao? Đó là thứ duy nhất mẹ anh để lại cho anh mà!”

“Vì sao con phải đổi phòng? Ở Phàn gia này con mới là thái tử thật sự!”

Nhà mẹ đẻ của mẹ Phàn Dực Á có gia thế hiển hách, nên vốn dĩ bà không hề cho đứa con của người vợ đầu đã qua đời của chồng vào mắt.

“Mẹ.... thật không thể nói chuyện được!”

Đây là nguyên nhân anh không thích tiếp cận với phụ nữ, phụ nữ rất đáng sợ, không hề hiểu đạo lý!

“Hơn nửa đêm rồi còn cãi nhau cái gì!” Giọng nói uy nghiêm của cha vang lên, giữa đêm khuya càng trở nên lạnh lùng.

“Không có gì đâu, anh yêu, em chỉ nói chuyện với bảo bối thôi!” Mẹ vợ quay đầu lại nói, xong giữ chặt tay con trai, nói nhỏ, “Con yêu, chuyện trong nhà con đừng quan tâm nữa! Dù sao thì nếu anh trai con cả đời an phận thủ thường làm bác sĩ sẽ không sao, nếu không mẹ sẽ khiến nó không được sống tử tế!”

Tức giận gạt tay mẹ ra, “Mẹ, mẹ có hiểu được không? Cái gì anh cũng không muốn, vì sao mẹ phải đối phó với anh như vậy?!”

Anh căm ghét phụ nữ mưu mô thâm hiểm, nếu đây không phải là mẹ mình thì anh đã muốn bóp chết bà ta!

Phụ nữ quá đáng sợ nên chỉ cần một người là đủ.

Tìm người thứ hai để làm vợ anh? Xin tha thứ cho kẻ bất tài này!

“Cái gì cũng không muốn? Nó xứng sao?” Mẹ anh cười nhạt, “Chỉ có con mẹ mới là người thừa kế duy nhất của ‘Pháp vị thiên hạ’!”

Hệ thống nhà hàng Pháp, mấy nghìn nhà hàng đó đều là của con trai bà!

Hít sâu, Phàn Dực Á tự nhắc mình phải bình tĩnh, đừng nổi giận.

“Bảo bối, con mới là người đứng đầu trời sinh, nhìn xem, tất cả mọi người đều phải thừa nhận vị giác của con ngay từ nhỏ đã là trời phú.”

“Đừng trái gọi bảo bối, phải gọi bảo bối, ghê chết đi được! Con đã cai sữa rồi, đã hai mươi tuổi rồi!” Cuối cùng núi lửa cũng phun trào.

Mẹ anh lo lắng nhìn vào bên trong, “Bảo bối, ba con dạo này hay bực dọc, tức giận sẽ lấy gia pháp phạt con đấy, mẹ sẽ đau lòng!”

Đứa con này của bà từ nhỏ đã có được rất nhiều, đương nhiên cũng bị đánh mắng nhiều hơn so với anh trai nó, tuy việc này có liên quan đến tính cách của Phàn Dực Á, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do cha nó muốn nó là người nối nghiệp nên mới giáo dục thật nghiêm khắc.

Cho nên mặc dù tính tình Phàn Dực Á có nhiều điểm xấu nhưng lại không mê mải ăn chơi trác táng mấy trò xấu xa.

Thấy con trai thật sự tức giận, mẹ Phàn Dực Á vội tìm đề tài khác để dỗ con vui vẻ, “Xe mẹ mua con có thích không?”

“Cũng tạm được!” Phàn Dực Á không kiên nhẫn hừ lạnh.

Anh muốn một chiếc xe đua, thế mà lại đi tặng cho anh một chiếc xe jeep!

Nếu muốn một cái xe bình thường như thế thì ga ra của anh còn đầy!

“Chờ con lớn hơn, cái gì mẹ cũng mua cho con!” Mẹ Phàn Dực Á dỗ dành con trai.

Lại như vậy!

Trong mắt cha mẹ, dường như anh vĩnh viễn không hề lớn lên.

“Được rồi, được rồi! Mẹ vào ngủ đi!”

Đối với mẹ mình anh chẳng còn gì để nói.

. . . . .

Tối nay nhất định là mất ngủ rồi, cái cây trở nên thấp bé, trở thành một cái gốc trơ trụi cứ quanh quẩn trong đầu anh không đi.

Phản Dực Á buồn bực ngồi dậy, rời khỏi giường.

Anh ngạc nhiên thấy anh trai Phản Hoàn Vũ đang buồn bã ngồi xõm nhìn cái gốc cây trơ trụi.

Ngượng ngùng ho khan hai tiếng, Phản Dực Á thật sự rất áy náy.

“Mẹ nói cây này che mất ban công của em! Anh muốn đánh thì đánh em đi!”

Phản Hoàn Vũ quay đầu lại nhìn em trai, một lúc lâu sau mới nói, “Không sao đâu, cây là vật chết, người mới là sống, mọi người vui vẻ là được rồi.”

Nếu người ngoài nghe được hoặc rơi vào tai mẹ thì lời nói của anh trai sẽ giống như châm chọc, nhưng Phản Dực Á biết không phải thế! Anh trai lại nhẫn nhịn!

“Anh, anh đừng yếu đuối như thế, thỉnh thoảng cũng phải phản kháng chứ, bộc lộ cảm xúc ra! Cứ đập phá đồ đạc trong nhà cũng được hết!” Phản Dực Á bất mãn nói.

Phản Hoàn Vũ bật cười, tâm trạng cuối cùng cũng trở nên ảm áp hơn, “Giống như em lúc tức giận, đem món đồ cổ vài triệu của ba ra đập vỡ à? Làm hại mẹ em phải nhờ vả khắp nơi cũng không mua được thứ giống thế, kết quả sao nào, chẳng phải em vẫn bị ba đánh thiếu chút nữa thành tàn phế sao?”

Trợn trắng mắt với anh trai.

Anh đây là đang vì ai chứ?

Vỗ lên vai em trai, Phản Hoàn Vũ chân thành nói, “A Á, em cũng nên sửa đổi tính tình đi, nếu không thì tương lai sẽ chẳng có cô gái nào chịu nổi tính tình của em đâu?”

Nhíu mày, Phản Dực Á lạnh nhạt kiêu ngạo và anh trai có vẻ mặt giống nhau vài phần, nhưng lại khác hoàn toàn về khí chất, “Anh đang giễu cợt em à, không có phụ nữ muốn em? Giá thị trường của em chẳng lẽ kém vậy sao?!”

Anh trai cười to, cười đến mức suýt nữa chảy nước mắt.

“A Á, em từng yêu đương chưa? Anh rất chờ mong xem dáng vẻ khi yêu của em. Nếu cái miệng ương ngạnh này của em mà nói ra được mấy lời ngon tiếng ngọt thì đúng là siêu khủng bố.”

Bị anh trai giễu cợt làm xấu hổ vô cùng, cả mặt Phản Dực Á đều đỏ lên.

“Anh so với em thì có hơn gì đâu?” Vòng tay ôm trước ngực, Phản Dực Á khinh thường nói.

Anh trai từ nhỏ luôn là cục cưng ngoan ngoãn.

“Sai rồi! Phản Dực Á, anh đang yêu!” Phản Hoàn Vũ vui vẻ, đắc ý lớn tiếng tuyên bố.

Lại nhíu mày, ngoài dự đoán.

“Là tiểu thư nhà ai?” Trong ấn tượng, hôn nhân của anh trai hẳn là nên tuân theo nguyên tắc.

Gần đây hình như anh trai không ra ngoài gặp mặt ai!

“Đồng nghiệp.” Phản Hoàn Vũ cười nói.

“Đồng nghiệp?” Phản Dực Á kinh ngạc.

“Đúng vậy, là một y tá.” Phan Hoàn Vũ vỗ lên vai em trai, “Cô ấy tên là Tình Không, là trẻ mồ côi, rất dịu dàng, là một cô gái đáng yêu.”

Nói như vậy anh sẽ có chị dâu.

“Anh, ba sẽ đánh chết anh!” Phan Dực Á nghiêm túc nhắc nhở.

Anh trai và anh dâu có giống nhau, anh bị đánh từ nhỏ đến lớn, còn anh trai vẫn luôn rất ngoan ngoãn.

Phan Hoàn Vũ thở dài, “Anh cũng đang buồn phiền chuyện này đây.” Thật ra không sợ bị đánh, chỉ sợ các bậc trưởng bối vận dụng thủ đoạn khó lường.

Anh em kề vai sát cánh, nói chuyện trong chốc lát, đột nhiên Phan Dực Á liền nói, “Cháu đích tôn đối với Phan gia rất quan trọng.” Cái chiêu thức rách nát này là anh dạy cho anh trai, còn vận dụng như thế nào thì phải nhìn anh ấy.

Phan Hoàn Vũ sững sốt, sau đó cười to, “Sao anh lại không nghĩ tới chứ?! Phan Dực Á, em không yêu đương gì, cái đầu đá thể mà lại thông suốt!”

Ra vẻ mất tự nhiên muốn đá anh trai một phát.

Dáng vẻ của cô gái kia bỗng nhiên xuất hiện trong đầu, anh hừ một tiếng, “Nếu ngày mai em còn nhớ rõ cô ấy!”

Nếu ngày mai có thể nhìn thoáng qua một cái liền nhận ra cô gái kia, vậy thì chỉ sợ anh thật sự đã ngã xuống rồi!

“A Á, em thật sự bị tóm rồi!”

Tình cảm hai anh em vô cùng tốt, trêu chọc nhau.

Nhưng cả hai người họ đều không ngờ rằng đây là lần chuyện phiếm vui vẻ cuối cùng.

Cơn bão tàn khốc của cuộc đời đều đang đợi hai người họ.

Cô bé lọ lem gặp hoàng tử, từ nay về sau hạnh phúc vui vẻ, đó chẳng qua chỉ là một câu chuyện cổ tích không thể xảy ra mà thôi.

11. Q.1 - Chương 11

Cô đang phát bài tập cho từng học sinh, ánh mắt nóng rực sau lưng giống như sắp đốt lên lưng cô một cái lỗ.

Phan Dực Á nhận ra cô?

Không thể nào... Không phải tất cả nữ sinh trong lớp anh ta chỉ biết mỗi Triệu Nhã Nhi sao?!

“Này, cô kia!” Anh kêu to.

Mấy bạn học tò mò đã nhìn qua nhìn lại bọn họ vài lần.

Cô làm như mất mùa tai điếc, không nghe thấy gì.

Nhưng kì quái là anh ta không hề giận dữ, vô cùng kiên nhẫn chờ cô tới gần.

“Bài tập của bạn.” Mặt cô không chút thay đổi đặt bài tập lên bàn anh.

“Vì sao mặc ít như vậy? Áo tôi mua cho cô đâu?” Anh hỏi một cách tự nhiên, tự nhiên đến mức giống như cô là người phụ nữ của anh.

Cẩn môi, “Tôi không thích ăn mặc khoe khoang như thế.” Cô nhanh chóng trả lời, giọng nói nhỏ đến nỗi chỉ có hai người họ mới nghe được, cô hy vọng không bị ai phát hiện, càng không muốn liên quan gì đến anh.

Không thích ăn mặc khoe khoang là một nguyên nhân rất quan trọng, chiếc áo đó không thích hợp với kẻ nghèo khó như cô.

Còn có một nguyên nhân khác, đó là mẹ cô đã thấy chiếc áo lông kia, ánh mắt không thể rời đi nổi.

Cô không kịp ngăn cản, chiếc áo kia lập tức biến thành “chiến bào” để mẹ cô dùng tham dự những dịp quan trọng trong tương lai.

Cô không muốn mặc chiếc áo đó, nhưng khi ấy Phàn Dực Á lại bá đạo tỏ vẻ nếu không nhận sẽ ném nó vào thùng rác.

Có lẽ trở thành chiến lợi phẩm của mẹ là kết quả tốt nhất cho cái áo.

Tuy rằng cô thực sự không muốn mọi chuyện thành ra như vậy.

“Tối nay chúng ta hẹn hò!” Phàn Dực Á nói, không phải là mời hay hỏi ý kiến, là một câu khẳng định.

“Tôi bận rất nhiều việc.” Cô lấy bài tập anh đặt trên bàn lên kiểm tra như thường lệ.

Giống y như đúc trước đây, tất cả đều trống trơn.

Loại cậu ấm không biết nổi khó khăn trên đời này như bọn họ, chỉ cần bỏ chút tiền thì cho dù mỗi lần thi đều bị điểm không cũng chẳng sao.

“Đi xem phim!” Anh chặn tay cô, bá đạo nói, “Hết giờ học, xem phim trước hay ăn tối trước là tùy cô chọn!”

Chỉ có hai lựa chọn, A hoặc B, tuyệt đối không có C!

Đây là Phàn Dực Á!

Hôm nay, vừa bước vào phòng học, ánh mắt anh đã bị vẻ mặt lạnh lùng của cô hấp dẫn.

Anh không cần tốn nhiều sức đã nhận ra cô.

Chuyện này đối với Phàn Dực Á mà nói quả thực giống như kỳ tích.

Bởi trong nhà, ngày nào cũng tiếp xúc với nữ quản gia mà phải mất chừng ba năm anh mới nhớ kỹ được dáng vẻ của đối phương.

Thì ra không nhớ được dáng vẻ của phụ nữ là bởi vì anh không hề để tâm đến ai.

“Tôi phải đi làm thêm, thật sự không thể đi được.” Phàn Dực Á không giống anh Ngôn, vốn bá đạo đến không nghe lời từ chối.

“Tôi mặc kệ! Cô làm thêm thì kiếm được bao nhiêu tiền? Tôi trả cho cô!” Giọng nói của anh ra vẻ đương nhiên.

Anh thề nhất định phải đưa cô đi.

Tín hiệu đơn giản này của Phàn Dực Á, cô hiểu được.

Chơi trò tình yêu với kẻ có tiền sao?

Cô không kháng cự đề nghị này, bởi vì cô cần tiền, rất nhiều tiền, chỉ tiền mới có thể cho cô cảm giác an toàn.

Có điều là cô vẫn e ngại người như Phàn Dực Á.

Phàn Dực Á rất nguy hiểm.

Đặc biệt là ngày hôm qua bọn họ đã có “tiếp xúc thân mật” vượt qua mức bình thường.

Nhưng phần lớn thời gian cô đều tự an ủi chính mình, coi như bị chó cắn một phát mà thôi.

“Thật xin lỗi, không có hứng thú.” Vẻ mặt của cô vẫn lạnh lùng như cũ.

Cảm giác tức giận xuất hiện trong lòng, Phàn Dực Á anh là ai chứ?! Lần đầu tiên mở miệng hẹn hò với nữ sinh, thế mà lại bị từ chối.

Anh không đủ kiên nhẫn nữa, đang muốn rống lên, trực tiếp đóng gói cô gái này rồi mang đi.

“Lớp trưởng, có người ngoài tìm.” Một bạn học ở cửa gọi to.

Hạ Vũ Mạt thở ra một hơi nhẹ nhõm, ánh mắt của bạn học xung quanh nhìn bọn họ đã ngày càng hứng thú, thăm dò, cô sắp không chống đỡ được.

Ở cửa, đang chờ đợi là vẻ mặt lịch sự của Ngôn Thần Minh.

“Tiểu Mạt, hôm nay đi học rất sớm? Vốn định đón em và Tiểu Minh đến trường, nhưng chờ mãi cũng không thấy hai người.” Cho dù không đợi được thì Ngôn Thần Minh vẫn rất tốt bụng.

Cô cúi đầu, không biết nên nói gì, đối với anh Ngôn luôn thật lòng tốt với cô, cô không nói nổi mấy câu lạnh lùng.

“Tối nay anh đón em lúc tan làm nhé?” Ngôn Thần Minh lại hỏi câu cũ.

“Không cần đâu, anh Ngôn.” Cô lắc đầu, có chút khó chịu.

Những lời của bà chủ cho thuê nhà có ảnh hưởng rất lớn với cô.

“Tiểu Mạt, em sao thế? Có phải anh đã sai ở đâu không, làm em giận sao?” Ngôn Thần Minh lo lắng hỏi.

. . . . .

Phản Dực Á khoanh hai tay, đứng trên hành lang nhìn một đôi đứng dưới tầng, sắp khó chịu tới cực điểm.

“Triệu Nhã Nhi!” Anh hét to một tiếng vào phòng học.

“Bị quỷ bắt sao?! Rống to như thế làm gì...” Triệu Nhã Nhi lười biếng trả lời anh, đi ra khỏi phòng học.

“Mau mang cái gã mà cậu thầm mến đi ngay!” Hết sức khó chịu, cái gã kia sao lại có vẻ mặt lo lắng kéo cô ấy, mà cô ấy cũng có vẻ khó chịu.

Nhìn thế nào cũng thấy giống tiết mục nam nữ si tình.

“Sao tôi phải làm thế chứ?” Triệu Nhã Nhi nhìn lên bầu trời xanh thẳm, ngứa mắt thở dài, “Thầm mến? Loại tâm tình này đã qua 48 giờ rồi. A Á, cậu nói xem tôi có phải là một củ cải hoa tâm không?”

(bạn nào hay đọc ngôn tình chắc cũng biết những người lẳng nhăng thường bị gọi là cây củ cải hoa tâm...)

Ngoài dự đoán, Phản Dực Á nhướn mày, lại thay lòng đổi dạ rồi sao? Sao nhanh thế?!

“Buổi tối hôm ấy, tôi nhờ anh ta giúp tôi chỉnh sửa... A Á, cậu biệt không? Anh ta như thế mà lại đi tắt màu đen! Trời ơi, là tắt màu đen đấy! Đây là màu sắc mà một người đàn ông có phẩm chất nên dùng sao?” Triệu Nhã Nhi chán nản biểu lộ giống như vừa vỡ mộng.

Cô gái ở thời thanh xuân, cảm giác bị giật điện vốn là như vậy, từ từ chi tiết nhỏ một.

Quan hệ cũng vội vàng.

Tình yêu, lúc tới thì không ngăn được, lúc đi càng không thể ngăn được.

“Bệnh thần kinh!” Phản Dực Á thô bạo đẩy đầu Triệu Nhã Nhi.

Phụ nữ vốn không thể nào hiểu nổi, trong đó Triệu Nhã Nhi lại là người khó hiểu nhất.

“Lần trước cậu vỡ mộng là vì cái gì? Hình như là do người ta sợ bỏ ngựa trên cây nhãn!” Đúng là kì quái, lý do mỗi lần đều vỡ vỡ chết đi được.

“Đàn ông gì mà lại sợ bỏ ngựa!” Triệu Nhã Nhi khó tin hét lên.

“Tôi chẳng quan tâm cậu sợ bỏ ngựa hay là tắt đen, lập tức mang cái gã kia đi!” Phản Dực Á không kiên nhẫn.

“A Á, cậu rất kì lạ nhé?!” Triệu Nhã Nhi dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn anh.

Người ta đứng dưới kia, cản trở gì anh sao?

Tuy rằng võ mộng, nhưng tập hợp tài tử giai nhân dưới tầng nhìn qua cũng rất đẹp mắt.

Liên quan gì đến Phàn Dực Á chứ?

Không kiên nhẫn, không thèm nhìn Triệu Nhã Nhi, Phàn Dực Á tự mình sai bước đến chỗ đôi nam nữ kia.

Anh kéo lấy tay cô gái, thô bạo đẩy người đàn ông nho nhã kia, tách hoàn toàn hai người họ.

“Anh đẩy, lần sau còn dám tìm cô ấy, tôi gặp lần nào sẽ đánh lần ấy!”

Phàn Dực Á đầy khí phách tuyên bố, khiến cả ba người còn lại đều choáng váng.

12. Q.1 - Chương 12

Trong nhà hàng Mc Donald.

Một chàng trai nhú mày, vẻ mặt không kiên nhẫn chiếm vị trí bên cửa sổ, nghe nói đây là vị trí đẹp nhất nhà hàng.

“Hạ Vũ Mạt! Hạ Vũ Mạt! Hạ Vũ Mạt!” Phàn Dực Á hung ác quát lên.

Mấy người khách đang xếp hàng đều quay đầu lại nhìn anh.

Chỉ có cô gái đứng ở quầy thu ngân vẫn điềm nhiên như cũ, chuyên nghiệp trả lời khách, “Thưa cô, đây là một phần Big Mac mà cô muốn, một phần chân gà cay, hai phần cá Big Mac, khoai tây rán.”

Cô gái tập trung làm việc, không hề để ý đến Phàn Dực Á đang mang vẻ mặt tức giận.

“Hạ Vũ Mạt! Tôi rất đói bụng!” Phàn Dực Á bực bội.

Từ lúc tan học đến giờ, anh đã chờ cô ở nhà hàng cô làm thêm, ngồi đến năm sáu tiếng rồi!

Anh cũng muốn sửa lại tính xấu của mình, nhưng một khi vấn đề no bụng không được giải quyết thì đầu óc cũng sẽ rối loạn, ảnh hưởng đến não làm tức giận.

Cho nên không thể trách anh được.

Hiện tại anh đã sốt ruột đến tức giận.

Cuối cùng thì khi nào cô mới tan ca?

“Thưa cô, mọi thứ cô cần đã có hết rồi, xin hỏi cô còn cần thứ gì nữa không?” Cô không hề để ý đến ánh mắt nóng như lửa của Phàn Dực Á ở góc nhà ăn đang nhìn mình chăm chú

“Không cần gì nữa!” Nữ khách hàng xua tay, sau đó nhỏ giọng nói với cô, “Này cô, bạn trai cô hình như đang rất giận!”

Bạn trai?

Lông mi thậm chí còn không nhếch một cái, cô coi như không biết.

Làm động tác mời rất thành thạo, cô mời vị khách tiếp theo chọn đồ.

Cửa hàng trưởng gọi cô đang tập trung làm việc.

“Tiểu Mạt, chiếc xe thể thao Kenisage màu bạc đang chặn cửa nhà hàng chúng ta là của bạn trai cô à?” Về mặt cửa hàng trưởng tò mò hỏi cô.

Nhìn chiếc xe màu bạc đang ngăn cản giao thông, “Tôi đi bảo anh ta.”

Có hiểu biết hay không chứ? Đường lớn là của nhà anh ta sao?!

“Không, không, không! Tôi không có ý này, tôi chỉ thấy bạn trai cô là người có tiền, đi cả xe Kenisage, hơn nữa dáng vẻ siêu đẹp trai! Thật là hoàn mỹ! Tiểu Mạt! Không cần, đừng đuổi anh ta đi...” Cửa hàng trưởng vốn lịch sự vội vàng xua tay nhưng không ngăn được Hạ Vũ Mạt đi ra khỏi quầy.

Cô bình tĩnh đến trước mặt Phan Dực Á.

“Này cô! Cuối cùng cũng chịu để ý đến tôi rồi hả?!” Phan Dực Á ôm hai tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn cô bằng vẻ mặt tự phụ.

Không hiểu sao đối với cô gái này anh lại có kiên nhẫn một cách kì lạ.

Tưởng tượng một người tính tình như mình có thể kiên nhẫn chờ cô, ngay cả anh cũng thấy khó tin.

“Xe của anh đang chặn ở cửa, ảnh hưởng không tốt đến giao thông, anh phải đánh xe đi!” Vẻ mặt của cô vẫn lạnh băng như cũ.

Đưa xe đi?

Khu này rất đông đúc, vốn dĩ không tìm được chỗ nào để dừng xe, anh không sợ xe bị cảnh sát mang đi, cô còn khó chịu gì chứ?

“Ảnh hưởng không tốt? Tôi ảnh hưởng đến ai?” Bá đạo từng mắt, anh hí mắt lại đầy nguy hiểm.

“Tại sao tôi phải đưa xe đi?!”

Ánh mắt sắc bén của anh lướt qua vị trí quầy.

Cửa hàng trưởng đang đứng ở quầy vội vàng xua tay, tỏ vẻ không liên quan đến mình.

Quả thật là sự tồn tại của Phan Dực Á có ảnh hưởng quá mạnh mẽ, vừa nhìn đã biết không phải người đàn ông tốt.

Ngay cả cửa hàng trưởng đều “sợ phiền phức” như vậy, cô thật sự không biết nên nói gì nữa.

“Tùy anh!” nếu đã thế thì có nói cũng chẳng ích gì, cô chuẩn bị quay lại quầy.

Tay liền bị kéo lấy.

“Tôi đói bụng!” Người ngựa cao lớn như anh đã đói đến nỗi ngực sắp dính vào lưng.

Rất muốn không để ý đến anh ta, trực tiếp bỏ chạy.

Chưa đi được mấy bước, lại không nhận được quay đầu lại, lạnh lùng hỏi, “Đói bụng thì sao không gọi cơm ăn?”

Ngày hôm ấy, Tiểu Minh đói bụng, anh ta là người đầu tiên phát hiện ra, cho nên cô không thể nhẫn tâm được.

“Trừ bỏ bác gái làm vệ sinh, ngay cả nhân viên phục vụ cũng không có, làm sao tôi gọi cơm được?!” Anh tức giận, cảm thấy kì quặc hỏi lại cô.

Đây là nhà hàng kiểu gì vậy?! Anh ngồi đến năm sáu tiếng, thế mà không có ai tới hỏi anh cần dùng gì!

Hơn nữa anh đã quan sát, rất nhiều khách hàng sau khi ăn xong đều tự dọn dẹp chỗ của mình, vứt đồ vào thùng rác.

Trong thời buổi ẩm thực cạnh tranh kịch liệt như bây giờ, thái độ phục vụ thế này mà còn có đông người đến, thật là khó tưởng tượng được!

. . . . .

Cô nhìn Phan Dực Á bằng ánh mắt kì quái, thấy biểu lộ của anh ta rất thật thà, thậm chí muốn cười.

Môi hơi cong lên, “Anh muốn ăn gì?”

Giọng nói của cô đã không có sự chống đối như trước.

Cuối cùng cũng có người để ý đến anh, hỏi anh muốn gọi gì?!

“Có gì đặc biệt?” Nghĩ đến vấn đề no bụng có thể giải quyết, vẻ mặt của anh bắt đầu giãn ra.

“Món nổi tiếng nhất của McDonald là hamburger, nếu anh thấy đói thì tôi lấy một cái Big Mac cho anh?!” Thật đáng thương, cô thầm nghĩ. Đến McDonald mà còn hỏi có cái gì đặc biệt, Phan Dực Á nhất định là giống như vương tử sống trong tháp ngà, từ nhỏ được nuôi dưỡng bằng quỳnh tương ngọc dịch, làm sao có thể nếm loại thực phẩm “rác” như thế này được?!

Cô trở lại quầy, lấy cho anh một chiếc hamburger, hai chiếc cánh gà và một cốc Coca, tự mình đưa đến chỗ anh.

“Chất lượng của thịt bò tôi không muốn nói. Pho mát trong hamburger tạm chấp nhận được, nhưng không phải làm ngay tại đây, thời gian bảo quản lạnh quá lâu, mất đi hương vị ban đầu. Cánh gà chế biến trong thời gian quá ngắn, không đúng tỉ lệ vàng, hơn nữa chất lượng dầu quá kém.” Hamburger và cánh gà, mỗi thứ anh đều cắn một miếng rồi bỏ ra.

Đang định quay người về thu dọn, cô nghe vậy thì lông mi run rẩy.

Anh ta thật quá soi mói!

“Thanh toán hóa đơn đi.” Anh rút ví ra.

“Không cần! Tôi đã trả rồi, coi như tôi mời anh.” Cô lắc đầu.

“Cô mời tôi?” Anh kinh ngạc.

Lần trước anh chiếm một chút lợi ích ở nhà hàng nhà mình cô còn ghi hận tới bây giờ, anh đâu dám để cô mời chứ.

“Bao nhiêu tiền?” Anh kiên trì lấy tiền.

“28 đồng.” Nếu anh kiên trì thì cô cũng không tranh cãi vô nghĩa làm gì.

“28 đồng?” Tay lấy ví của anh ngừng giữa không trung.

Khi ở Pizza Hut anh đã thấy rẻ đến khó tin, không ngờ chỗ này còn rẻ hơn nữa!

Quả thực rẻ đến khó có thể chấp nhận.

“Vậy tiền lương của cô được tính như thế nào?” Anh hỏi theo trực giác.

“Tính lương theo thời gian, người mới vào làm thì bảy đồng một giờ, tôi đã vào hơn nửa năm nên lương là bảy đồng rưỡi.” Cô không buồn giấu diếm, dù sao thì tiền lương cũng công khai, chẳng có gì phải giữ bí mật.

Tiền lương rẻ như thế, vì sao cô thà lãng phí thời gian đi làm thêm cũng không chịu đi xem phim cùng anh? Anh hoàn toàn có thể trả lương cho cô theo tiền lương ở nhà hàng Pháp!

Những lời này anh rất muốn nói ra.

Nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại.

Bởi vì ánh mắt của cô rất đẹp, có sự xinh đẹp khi cố gắng để sống.

13. Q.1 - Chương 13: Đang Yêu

Tác giả: Đản Đản 1113

Edit: Mộc

Trong một góc của quán cà phê xa hoa, một chàng trai tuần tú đang tức giận, nằm tựa người lên ghế, hai chân gác lên một chiếc ghế sang trọng khác, khoe môi khê nhếch lên, hai tay gối sau đầu, mắt khép hờ, không hề câu nệ giống như động vật hoang dã đang buông bỏ tất cả đề phòng.

Một cô gái xinh đẹp đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh anh, tay cầm sách lịch sử, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, nghiêm túc ca ngợi:

“Hán Vũ Đế là người nghĩ ra niên hiệu, cũng là hoàng đế đầu tiên của Trung Quốc sử dụng niên hiệu. Khi ông đăng cơ đã tiếp tục chính sách chăm lo cho dân chúng của cha mình, tiến thêm một bước làm suy yếu thế lực của chư hầu, ...”

“Anh muốn nghe chuyện Kim ốc tàng kiều.” Anh ngắt lời cô, cố ý trêu cô.

Không buồn lật sách giáo khoa, cô máy móc nói, “Vua sinh vào ngày mùng 7 tháng 7 năm Ất Dậu. Khi lên bốn tuổi, được phong Giao Đông vương. Lúc con nhỏ, trưởng công chúa Lưu Phiêu ôm ông vào lòng, hỏi: “Con có muốn lấy vợ không?” Giao Đông vương trả lời “Muốn lấy vợ”. Chỉ vào hơn trăm giai nhân nhưng đều không thích. Liền chỉ vào con gái mình hỏi: “A Kiều có đẹp không?” Nghe thế ông liền cười: “Vâng! Nếu lấy được A Kiều sẽ xây nhà vàng cho nàng ở.”

Cô không biết anh ta muốn thế nào, một tháng nay, toàn bộ đối tượng dạy thêm của cô để chuyển thành Phan Dực Á.

Mỗi ngày tan học xong, bốn buổi tối, bọn họ học thêm, thời gian còn lại Phan Dực Á luôn đến chỗ cô làm thêm.

“Em kể không thú vị chút nào, làm cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi với học tập!” Anh cố ý làm khó cô.

Thật ra anh biết cô không phải là nữ sinh hài hước, nhưng anh thích chọc giận cô.

Anh thích nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của cô, bị anh chọc tức đến nổi giận.

“Tôi còn rất nhiều việc! Ngày mai là thi cuối kỳ, bài của mình tôi còn chưa ôn tập được. Nếu muốn nghe chuyện xưa thì thật xin lỗi, không thể theo được!” Cô đặt sách lịch sử lên bàn trước mặt anh.

Nhưng mà anh sẽ không dễ dàng buông tha cô.

Anh tiện thể giữ tay cô lại, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô trong lòng tay ấm áp của mình.

Lòng của cô xao động, trái tim nhảy lên một nhịp.

Tất cả đồng nghiệp ở chỗ làm thêm đều cho rằng Phan Dực Á là bạn trai của cô.

Không phải chỉ có người khác nói, có đôi khi chính cô cũng có cảm giác như vậy.

Mỗi lần tan ca xong, cô không chịu lên xe của anh, mới đầu Phan Dực Á chỉ đi theo sau cô, nhìn cô vào nhà mới trở lại chỗ cô làm thêm để lấy xe.

Sau này, mỗi lần anh đều bước nhanh lên, kéo tay cô.

Anh đi rất nhanh, kéo cô phải dùng từ “tha”, mặc kệ cô giãy dụa thế nào đều không thoát được.

Cuối cùng, khiến cô từ bỏ giãy dụa là một trận mặt đỏ tim đập.

Một lần ấy, hai người đều nghe được tiếng tim đập như sấm của đối phương.

May mà trừ lần đó ra, Phan Dực Á không hề xâm phạm cô lần nào nữa.

“Em ôn bài của em, anh sẽ không quấy rầy.” Anh tỏ vẻ tử tế, chỉ cần nắm bàn tay nhỏ bé của cô là anh đã rất thỏa mãn.

Thật ra từ khi Phan Dực Á trở thành “học trò” của mình, cô có thêm rất nhiều thời gian học bài, mỗi ngày không cần giống như trước đây, dậy sớm lần mò, chỉ có thể dùng chút thời gian còn lại trong ngày để học cật lực.

Cô lấy sách giáo khoa của mình ra, tập trung ôn bài.

Bởi vì Phan Dực Á vẫn nắm tay cô nên cô chỉ có thể lật sách, không thể dùng bút làm bài tập.

Nhưng cô cũng không rút tay về.

Vì cô biết giãy dụa chỉ phí công, nếu Phan Dực Á không muốn buông cô ra thì sự né tránh của cô chỉ càng làm anh ta thêm bá đạo.

Cho nên cô mặc kệ anh.

“Sao em không nói cho anh biết là em chuyển nhà?” Vừa mới tập trung vào bài, suy nghĩ của cô đã bị Phan Dực Á cắt ngang.

“Không có gì đáng nói cả.” Tiếp tục tập trung vào bài.

“Không có gì đáng nói à?” Phan Dực Á bực bội ôm chặt cô vào trong ngực, “Tất cả mọi chuyện của em anh đều phải biết!”

Dựa vào gần như thế, hơi thở tươi mát đầy nam tính của anh phả lên mặt cô.

Nhất thời mặt cô hồng như ráng chiều.

Cô cố gắng trấn định, duy trì sự bình tĩnh, cô đẩy anh nhưng không có tác dụng, anh tức giận, “Trước mắt nhà tôi chưa thuê được căn hộ nào thích hợp, đành phải ở tại ký túc xá của nhân viên công ty ba tôi, tôi và em trai tìm một căn hộ nhỏ khác ở bên ngoài.”

Anh muốn nghe thì cô nói là được, chỉ cần đừng “ôm” như vậy.

Sẽ làm người ta không thoải mái.

Nhướn mày, “Anh có rất nhiều nhà cho thuê cao cấp trong nội thành, em và người nhà dọn vào đi!”

Vừa kể xong Kim ốc tàng kiêu, anh ta định chuẩn bị thực hiện sao?!

“Không cần đâu, chúng tôi có cuộc sống riêng của mình.” Cô lạnh lùng từ chối.

Nhíu mày, lại thế rồi! Nhưng anh cố tình không muốn cô phân chia rõ ràng với mình.

Anh hy vọng cô nợ anh, càng nhiều càng tốt, nhiều đến mức cả đời đều dây dưa không rõ.

“Có muốn để Tiểu Minh đi du học không? Nước Anh được chứ?” Anh trầm giọng hỏi.

“Du học? Nước Anh?...” Cô trợn tròn mắt.

Đây là giấc mộng của cô, nhưng khi bị Phan Dực Á nói ra cô rất kinh ngạc.

Ý của anh ta là gì?...

Hiện tại trái tim cô không ngừng đập nhanh hơn.

“Anh cho em trai em đi du học, em không cần ở căn phòng kia nữa, vào nhà thuê của anh. Anh cũng sẽ dọn khỏi nhà, chúng ta sống cùng nhau.” Cô và em trai ở căn phòng nhỏ kia, anh đã kiểm tra cẩn thận, loại phòng này mùa đông cửa sổ thủy tinh không che được gió, ngày mưa là bị ngập, trong phòng tắm ngay cả bình nước nóng cũng không có, vốn dĩ không phải là chỗ người ta có thể ở được.

Đây là điều kiện của anh ta?

Đàn ông chẳng qua đều chỉ muốn đến thế mà thôi.

Môi cô nở nụ cười lạnh lùng giễu cợt.

“Nói! Nói cho anh nghe!” Anh lo lắng nhìn cô chằm chằm.

Anh thừa nhận, càng ngày anh càng không thỏa mãn với quan hệ hiện tại.

Ở chung với một cô gái, trước đây anh chưa bao giờ nghĩ chuyện này có thể xảy ra, bây giờ anh thường lo lắng, nên bắt đầu cùng cô như thế nào, làm sao để phát triển giống như những đôi tình nhân ngọt ngào kia.

Tuy rằng ở thời đại này, sống chung giữa nam nữ là chuyện quá bình thường.

Nhưng anh không nắm chắc được cô.

.....

Căn môi dưới, cô cúi đầu.

“Em không muốn để em trai em đi nước ngoài sao? Em không hy vọng nó thoát khỏi cuộc sống hiện tại sao? Chỉ cần có mấy chữ vàng du học sinh, về sau cuộc sống của em trai em sẽ rất thuận lợi, ít phải chịu trách nhiệm.” Anh nửa dỗ nửa ép, anh không có phương pháp nào tốt hơn với cô.

Cô muốn, đương nhiên là muốn.

Cho nên không thể không động tâm.

Cuối cùng, cô nhìn cúc áo tinh xảo trên ngực anh, nói rất nhỏ, “Đều nghe theo anh.”

Vui sướng, anh ôm chặt cô trong lòng.

“Anh sẽ sắp xếp chu đáo cho em trai em.” Anh cam đoan.

“Cám ơn.” Cô dờ dẫm mở miệng.

Phần lớn thời gian, ngay cả chính cô cũng thấy mình giống như đang ở trong mây mù.

Mọi thứ dường như không phải là thật.

Từ sau một lần “bán mình” kia, cô và Phan Dực Á vốn là người của hai thế giới, lại thành dây dưa chặt chẽ như sợi len, càng quấn càng chặt, rồi tung hết cả.

“Về sau không được nói cảm ơn với anh!” Anh cúi đầu, hôn lên môi anh đào của cô.

Cô chán ghét loại biểu lộ tình cảm thân thiết bên đường này, nhưng hai tay chỉ nắm chặt thành nắm, mắt tự nhiên đặt lên vai Phan Dực Á.

Muốn từ chối, cuối cùng vẫn cố nhịn xuống.

Cô chịu được tất cả khó chịu, thuận theo Phan Dực Á tiến quân thần tốc, lưỡi dây dưa, truy đuổi đầu lưỡi cô, tận tình mút lấy ngọt ngào của cô.

Hôn nhau đến hít thở khó khăn, Phan Dực Á mới buông lỏng cô ra.

Anh thở gấp gấp.

Đây là lần thứ ba hôn cô, lại là cảm giác vĩnh viễn cũng không đủ, mỗi lần đều càng muốn thân mật hơn.

“Đêm nay anh ngủ lại chỗ em.”

Yêu cầu của anh làm cô giật mình.

Nhanh như thế sao?...

Cô miễn cưỡng chấp nhận, gật đầu, “Vâng.”

.....

.....

Căn phòng mới của cô là căn phòng nhỏ nhất, nhỏ đến khó tưởng tượng được.

Một chiếc giường đơn, một bàn học đã chật cả phòng.

“Anh đã cho nước lạnh chảy hết, nước đã ấm hơn rồi.” Anh lau tóc, đi đến chỗ giường cô.

Cô ở trên tầng cao nhất, phải cho chảy rất nhiều nước lạnh mới có nước ấm dùng.

Bình thường cô gái tiết kiệm này chắc chắn không lãng phí nhiều nước như vậy.

Vào phòng này đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên cô tắm rửa thoải mái bằng nước ấm, nhưng tâm trạng của cô lại không thể thoải mái được.

Bây giờ trên giường cô có một người đàn ông đang nằm, bảo cô phải tự nhiên như thế nào?!

Lúc cô đi ra khỏi phòng tắm, anh giang rộng hai tay.

Trên chiếc giường đơn của cô có một người đàn ông cao hơn một mét tám, cả giường đều bị anh chiếm cứ không hở chỗ nào, bảo cô nằm đâu đây?

Nhưng cô vẫn đi đến chỗ anh đang giang rộng tay, cẩn thận lùi vào bên cạnh anh.

Vị trí nguy hiểm, không cẩn thận sẽ rơi xuống.

Anh làm sao mà cứ để cô tùy ý “tránh” mình như vậy?!

Anh lập tức ôm lấy cô, để cô gối lên người mình.

Cô và Phan Dực Á, hai người chân kề chân, cùng nằm trên chiếc giường đơn của cô.

Tư thế của bọn họ vô cùng thân mật, rất mờ ám.

Thân thể Phan Dực Á có phản ứng rất rõ ràng, trên người cô bị một vật cứng như thép chọc vào.

Cô chấp nhận số mệnh, nhắm mắt lại, mặc anh cẩn thận cắn lên da thịt mịn màng, mặc kệ tay anh chui vào trong quần áo của cô, thăm dò từng tấc da thịt trên cơ thể.

Sau lưng bóng loáng, non mịn, hai bầu ngực đầy đà đứng thẳng.

Tay anh vuốt ve nụ hoa hồng nhạt trên ngực cô, trong mắt anh tràn ngập tình dục nóng bỏng.

Cô cắn môi, mặc anh muốn làm gì thì làm, mặc anh đem đến cho cô những dòng điện tê dại xa lạ.

Biểu lộ của cô rất ngoan ngoãn, dịu dàng vuốt ve mái tóc cô.

“Có sợ không?” Giọng nói của anh vì dục vọng mà khàn khàn.

“...Em đến kì, hôm nay không được...” Đỏ mặt, cô tìm lý do từ chối.

Cô không muốn, có thể tránh lúc nào thì hay lúc ấy.

Anh cười yếu ớt, ôm chặt cô, để đầu cô dựa vào ngực mình, “Ngủ đi!” Anh ra lệnh.

Cô khẽ run.

Đơn giản như thế sao?

Cô cứ nghĩ anh sẽ tức giận, thậm chí tự mình kiểm tra.

Nhưng anh không hề.

Cô cũng không biết, thật ra đêm nay anh chỉ nghĩ sẽ ôm cô ngủ mà thôi.

Cô còn quá nhỏ, thậm chí còn chưa tới 18 tuổi.

Anh muốn kiên nhẫn chờ cô, chờ cô tròn 18 tuổi, anh nhất định sẽ không tha cho cô.

Hết quyển 1

P/S: Nói chung là ở chương này tớ hơi bất ngờ khi Dần Dần để Hạ Vũ Mạt chấp nhận sống dựa vào Phan Dực Á (nói khó nghe một chút thì chính là đào mỏ), ban đầu tớ cứ nghĩ tác giả sẽ xây dựng HVM theo hướng nữ chính kinh điển là cứng cỏi, tự trọng, tự mình vươn lên... Tất nhiên là diễn biến thế này cũng khá hợp lý, vì cơ bản thì HVM đã là một cô gái thực dụng và ham muốn thoát khỏi cảnh sống kinh khủng vì người mẹ cờ bạc của mình từ lâu. Hơn nữa sự lựa chọn mang tính vật chất của HVM lúc đầu và sự thức tỉnh sau đó của cô cũng là cách để tác giả cho thấy ảnh hưởng của Phan Dực Á đến HVM. Có điều PDA bị ngược thật thê thảm

14. Q.2 - Chương 1

Edit: Mộc

Sau khi thi cuối kỳ là nghỉ đông, trong thời gian nghỉ đông ngắn ngủi ấy, rất nhiều lần Phan Dực Á ngủ lại trên giường đơn của cô, cho dù không ngủ đêm, anh cũng có thói quen tắm rửa trong căn phòng tắm nhỏ xíu đó rồi mới về nhà.

Nhờ có sở thích kỳ lạ đó của anh, mỗi ngày cô có thể tắm thoải mái bằng nước ấm.

Hiện giờ, giữa cô và anh tuy chưa phát sinh quan hệ nhưng đã rất quen thuộc cơ thể của nhau.

Những đêm Phan Dực Á ngủ lại nhà cô, sang ngày hôm sau, mỗi tác da thịt trên thân thể cô đều đầy dấu hôn thật xấu hổ.

Trừ bỏ phòng tuyến cuối cùng mà cô kiên quyết giữ gìn, những gì nên làm bọn họ đều đã làm.

“Không được! Em trai ở phòng bên cạnh...” Lấy có kinh nguyệt chỉ có thể được một lần, nên mỗi lần về sau cô đều lấy lý do em trai ở phòng bên cạnh để từ chối.

Kỳ lạ là anh đều chấp nhận, cho dù cô có thể cảm nhận được cơ thể anh khó chịu đến sắp nổ tung, nhưng anh vẫn không ép buộc cô.

Thời điểm kỳ nghỉ đông sắp chấm dứt, Phan Dực Á đã liên hệ được với một trường học có tiếng ở Anh, cũng làm thủ tục giúp em trai cô.

Cô và Phan Dực Á cùng đưa em trai đi nước Anh.

Đến đăng ký tại trường học, ký túc xá, toàn bộ là do Phan Dực Á giúp em trai cô sắp xếp.

“Chị, chị thật lòng thích anh ấy không?” Em trai từng hỏi cô.

“Đương nhiên là thích.” Vì không muốn em trai trưởng thành sớm suy nghĩ nhiều, cô trả lời như vậy, “Về sau chúng ta sẽ là người một nhà.”

Những lời này không biết vì sao mà Phan Dực Á lại nghe được, sau đó vẻ mặt anh ngày nào cũng vô cùng vui sướng.

Thích? Thật ra nếu nói thích Phan Dực Á thì chẳng thà nói thẳng rằng cô thích tiền của Phan Dực Á.

Cô là người thực tế, sau khi theo Phan Dực Á, không chỉ có em trai mà ngay cả cuộc sống của cha mẹ cô cũng trở nên tốt hơn nhiều.

Cha cô từ một nhân viên kho hàng bình thường đã trở thành quản lý kho, từ một người phải làm việc nặng hàng ngày đã trở thành nhân viên văn phòng ngồi trong phòng điều hòa.

Mẹ cô vẫn như thế, không có việc làm, cả ngày đi đánh bài, có điều nghe nói giờ thắng hay thua đều có người đến thanh toán.

Tuy rằng Phan Dực Á bá đạo, ít khi dịu dàng, nhưng tính tình có vẻ tốt.

Chỉ cần kiên nhẫn một chút, cuộc sống của cô vốn ở nơi âm u ẩm ướt như cống thoát nước sẽ trở thành con đường đầy ánh mặt trời.

Cô sẵn sàng thừa nhận, cô là người ham hư vinh.

Cuộc sống bình thản, không vì ăn mặc ngủ nghỉ mà lo lắng cả ngày vẫn là ước muốn của cô.

Cho nên cô cũng mong đợi Phan Dực Á không phải chỉ chơi đùa với cô mà thôi.

Cô hy vọng Phan Dực Á có thể cho cô một tương lai giàu có hạnh phúc.

Đây cũng là lý do cô giữ vững phòng tuyến cuối cùng.

Chưa có được thật sự thì có lẽ Phan Dực Á sẽ không mau chóng chán cô.

.....

Để chuẩn bị tốt cho em trai khi vào học, Phan Dực Á ký chi phiếu 100 vạn bằng Anh.

Khó khăn chia tay với em trai, cô biết, chỉ cần em cô dừng tiêu tiền linh tinh, thì học phí và sinh hoạt phí đến tận khi học thạc sĩ cũng đã đủ rồi.

Cô và Phan Dực Á đi du lịch tại một ngôi làng có nhiều biệt thự.

Theo lý luận của Phan Dực Á, nếu đã đến nước Anh thì phải nhìn thấy bảo bối của anh.

Bảo bối của anh là một con ngựa đua tuyệt đẹp có bộ lông màu râm nắng.

Phan Dực Á thật sự là một phá gia chi tử, nghe này con ngựa đua bảy tuổi này anh đã phải mua mất mấy nghìn vạn bằng Anh.

Một năm, để nuôi con ngựa này ít nhất cũng mất đến mười vạn bằng Anh.

“Đến đây, sờ thử vào nó đi.” Anh nắm tay cô, đặt lên thân mình con ngựa.

Con ngựa này là tâm can bảo bối của anh, thậm chí cả anh trai anh cũng không được chạm vào.

Nhưng cô thì khác.

Bất kể thứ gì anh cũng muốn chia sẻ với cô.

Vấn đề là anh dường như đang lạc trong tình yêu nên đã quên mất sở dĩ con ngựa này được anh yêu thích như thế là vì nó giống anh, chán ghét phụ nữ.

Phun ra một luồng khí nóng, tính tình con ngựa cũng nóng nảy giống anh.

Vó ngựa tung lên thô bạo, “Cẩn thận!” Anh vội kéo cô đi, chính mình thì bị ngựa đá, chân sưng đỏ.

Cho nên đành phải ở lại nơi này thêm một thời gian.

Cô và Phan Dực Á ở lại nước Anh khá lâu, thậm chí ngay cả lễ khai giảng cũng không dự.

“Không đi học mọi người sẽ nghi ngờ quan hệ của chúng ta.” Cô từng phản đối việc không trở về.

Cô kiên trì bọn họ phải giữ khoảng cách khi ở trường.

Nhưng đó chỉ là bịt tai trom chuông mà thôi, rất nhiều bạn học đã bắt đầu nghi ngờ quan hệ của bọn họ.

“Thế thì sao chứ? Sớm muộn gì anh cũng lấy em, công khai sớm một chút hay sau này mới công khai thì có gì khác nhau đâu?” Những lời này Phan Dực Á nói ra một cách đương nhiên.

Anh sẽ lấy cô?...

Phan Dực Á không phải người đàn ông giỏi lời ngon tiếng ngọt.

Cho nên những lời này của anh làm cô ngạc nhiên.

Ngạc nhiên đến mức cô cũng ở lại nước Anh..

Giống như một tuần trăng mật nhàn nhã.

Hơn nửa tháng nay, quan hệ giữa bọn họ trở nên thân thiết hơn.

Hàng ngày, buổi sáng anh đưa cô đi thăm thú các nơi. Mùa đông nước Anh và Thượng Hải cũng không khác biệt nhiều lắm, chủ yếu là ẩm ướt và lạnh.

Khi mặt trời xuất hiện, không trung trong vắt, đám mây trắng như sắp rơi xuống, ngay cả cây cỏ thụ trụi lá cũng lóe lên ánh sáng lấp lánh, khiến người ta thầm muốn đắm mình trong đó, lưu luyến quên về. Nhưng thời tiết ở Anh cũng thay đổi trong nháy mắt, bầu trời quang đãng nhanh chóng biến mất, đám mây nhẹ nhàng bỗng chốc tầng tầng chồng chất, phía chân trời khối bụi dày đặc, biến thành bầu trời ảm đạm nặng nề.

Mưa bụi liên miên là tượng trưng của mùa đông ẩm ướt ở Anh.

Thời tiết thất thường, thường lúc trước đang có mặt trời sáng chói, lúc sau mưa đã rơi xuống, cô cảm thấy rất giống tính tình của người nào đó.

Người Anh không sợ lạnh, mùa đông mà phụ nữ còn mặc váy mỏng, áo phông, khoác thêm áo lông bên ngoài, nhập gia tùy tục, cô ngại ngần không dám mặc thành “gấu Bắc cực”, đành chịu để gió đông làm lạnh đến run rẩy.

Mỗi lần đến chỗ nghỉ, Phan Dực Á sẽ ngồi xổm xuống, giúp cô xoa nắn tay chân bị lạnh đến xanh tím.

Rõ ràng là động tác nhẹ nhàng, nhưng sự dịu dàng như nước lập tức bị phá hỏng bởi tiếng quát, “Phụ nữ thật phiền phức! Thích ăn diện thì cũng phải lo lắng cơ thể mình chứ!”

Bình thường, mỗi khi ngồi xuống nghỉ ngơi anh sẽ khoác áo của mình lên đùi cô.

Chiếc áo khoác mấy chục vạn của anh cứ thế trở thành cái chần cho cô, cô cũng thấy không thoải mái, thầm nghĩ muốn lấy ra để anh mặc vào.

Anh sợ lạnh như thế nhưng vẫn bá đạo ra lệnh, “Thôi đi! Không được lấy ra!”

Nếu cô dám phản kháng một câu thì tính xấu của anh lại phát tác.

Hai người đi đã lâu, cô cũng dần phát hiện ra, chỉ cần Phan Dực Á đói bụng, mệt mỏi, lạnh, không hài lòng, tính tình anh sẽ không tốt.

.....

Buổi tối bọn họ đều ngủ chung giường.

Mỗi ngày anh đều ở đầu giường chờ cô.

Dường như hạnh phúc có thể kéo dài vĩnh viễn.

.....

Xung quanh cô đều là hơi thở ấm nam tính mạnh mẽ, trên da thịt là nhiệt độ của anh.

Độ ẩm trong phòng đang tăng cao.

Mỗi buổi tối đều như thế này.

Quần áo của cô đã bị Phan Dực Á cởi bỏ, cô cắn môi, đỏ mặt, bàn tay trắng nõn bầu chặt lấy chần.

Thân thể hai người dính chặt vào nhau.

Cô chịu đựng sức nặng từ cơ thể Phan Dực Á.

Lưỡi anh ngang ngược tiến vào trong đôi môi đỏ mọng, lấy đi ngọt ngào tuyệt mỹ của cô.

Nếm được ngọt ngào, anh bắt đầu gặm cắn một cách tinh tế.

Nụ hôn trở nên chậm rãi, đầy dục vọng chiếm giữ ngang ngược, mãi đến khi phong ba nổi lên.

Anh dừng lại thật lâu trên phần màu hồng phấn trước ngực cô.

Bá đạo liếm hôn, dùng đầu lưỡi khiêu khích.

Anh mạnh mẽ mang đến một dòng điện đánh vào thân cô, khiến cô tê dại.

Thân thể cô trần trụi ửng hồng, toàn thân không có sức lực, mặc kệ anh nâng cơ thể mềm người lên, lưng trần trơn bóng, một lần lại một lần áp vào thân thể anh.

Vô lực ngăn cản, ngày mai cô chắc sẽ lại phải quấn khăn lụa khi ra ngoài đường.

Anh hôn càng lúc càng nóng bỏng, ôm ngày càng chặt hơn.

Anh nỉ non bên tai cô.

Cho dù toàn thân là hương vị của anh, đại não trống rỗng, cô vẫn nghe hiểu được anh đang nói gì.

“Anh thích em... rất thích, rất thích...”

Mỗi lần thân thiết anh đều sẽ nói với cô như vậy.

Nghe rất nhiều phụ nữ nói chuyện phiếm, cô biết thà tin rằng trên đời có quỷ cũng không thể tin lời nói của đàn ông khi ở trên giường.

Nhưng cô lại tin.

“Yên tâm... Anh nhất định sẽ lấy em... Đối với em, anh chưa bao giờ cảm thấy đủ...” Mỗi lần, anh vốn ngang ngược lại trở nên thật dịu dàng.

Thật ra dù ít hay nhiều anh cũng biết sự bất an trong lòng cô.

“Ngoan. . . . .”

Anh tách hai chân cô ra.

Mà cô lúc này luôn vịn tay anh, cảm thấy thật bất lực.

Càng ngày cô càng cảm thấy không thể từ chối những gì Phàn Dực Á làm với cô.

Sớm hay muộn cô cũng là người phụ nữ của anh.

Cô đã xác định.

Bởi cô dần không thể kháng cự anh được nữa.

Tay anh di chuyển khắp nơi, đến bụng bằng phẳng của cô, nhẹ nhàng vuốt lên bộ lông mềm mại nơi nữ tính.

Cô đã không thể suy nghĩ, yên lặng cắn chặt môi, thừa nhận sự tra tấn cực độ thân mật này.

Ngón tay thon dài của anh mỗi lần di chuyển đều giống nhau, đụng chạm đến nơi nữ tính của cô, trán cô nhả lại, khó chịu đến mức sắp khóc thành tiếng.

Anh lại bắt đầu thi triển ma pháp vừa quen thuộc vừa xấu hổ trên thân thể cô.

Lần đầu tiên, khi ngón tay anh thăm dò vào một chút, cô đau đến rơi nước mắt.

Cảm giác thân thể bị xé mở rất sâu sắc, thật không tưởng tượng nổi nếu anh đi vào cái vật to lớn mà mỗi ngày cô đều cảm nhận được qua quần áo kia thì đau đớn đến mức nào.

Trải qua vài lần như thế, mông mông lung lung, tình dục xa lạ trong cơ thể cô dần dần dâng lên.

Một lát sau, cô đổ mồ hôi đầm đìa, thở gấp, suýt chút nữa là lộ ra tiếng rên rỉ mê người.

“Có còn đau không?” Anh khàn giọng hỏi.

Trên trán anh đã che kín một tầng mồ hôi mỏng.

“Còn. . .đau. . . . .”

Cô trợn mắt nói dối.

Để Phàn Dực Á không đột phá phòng tuyến cuối cùng kia, cô luôn nói mình vẫn còn đau.

Vì những lời này mà Phàn Dực Á cũng không dùng “súng thật” ra đối phó với cô.

Cho nên đôi khi cô cảnh cáo chính mình, ra lệnh mình phải thờ ơ với Phàn Dực Á, tất cả đều là gượng ép.

Cái trán áp lên trán cô, cử động quen thuộc khi cơ thể hai người áp vào nhau khiến thân thể chấn động. Anh kêu lên một tiếng, cơ thể càng chuyển động nhanh hơn.

Đổ mồ hôi, không dám mở mắt, cô biết anh đang làm gì.

Anh dùng ngón tay dìm đầy dịch thể của cô bao lên chính mình.... đến khi “giải quyết” xong.

Nhưng hôm nay thời gian đặc biệt dài, cuối cùng mồ hôi của anh rơi xuống thân thể hai người, “Mặt Mặt, giúp anh...” Anh không chịu được tra tấn thống khổ, cầu xin cô giúp đỡ.

Lòng cô mềm nhũn.

Thấy ánh mắt cô trở nên mềm mại, cuối cùng không chịu được nữa, tách hai chân cô ra, thất lực nhấn vào.

Mới đi vào một chút.

“A...” Cô hít một hơi lạnh, thét chói tai.

“Không cần! Đau quá, đau quá!” Nước mắt đều rơi xuống, cô khóc không ngừng.

Không phải giả vờ, thật sự là rất đau.

Toàn thân anh căng cứng, nhìn cô như thế, không dám chuyển động.

“Có thể chịu được không?” Anh hy vọng cô chịu được.

“Không thể! Xin anh đi ra ngoài, xin anh!” Cô đau đến ngón chân cũng cong lên, theo bản năng hai tay đẩy anh ra.

Nghiến răng, anh cố gắng lui ra ngoài.

Anh ôm chặt cô, nhẹ giọng dỗ dành, “Đừng khóc! Anh đi ra, đừng khóc...” Đau lòng hôn lên mặt cô, môi cô.

Cuối cùng anh đi ra ngoài, đau đớn cũng dịu đi.

Nhưng nước mắt của cô vẫn không ngừng được.

Cô nhỏ giọng, cố nén tiếng nức nở.

Anh áp lên trán cô, “Anh phải làm thế nào với em đây?” Anh đau lòng, thất bại, uể oải hỏi.

Biết rõ chỉ cần đâm trái tim một nhát, đột phá tầng lá mỏng kia của cô, chỉ cần chịu đau một lần, cô sẽ không thấy đau như thế nữa.

Nhưng anh không nhẫn tâm được.

“Anh nói anh chờ em, chờ khi em 18 tuổi.” Nước mắt còn đọng lại trên lông mi.

Ở trên giường, bất kể thế nào cô cũng không duy trì được sự lạnh lùng ban ngày.

Nhất là khi anh yêu chiều như vậy.

“Được rồi, anh chờ.” Anh bất đắc dĩ gạt đầu, cam đoan, “Không bao giờ... vượt qua nữa.”

Tuy rằng sinh nhật của cô chỉ còn một tháng nữa, nhưng đúng là giày vò.

Vòng tay ôm lấy cô, vỗ nhẹ an ủi.

Cho dù với anh, đêm nay lại là một đêm không ngủ nổi.

15. Q.2 - Chương 2

Edit: Mộc

Nửa đêm, nhạc chuông di động của anh kêu ầm ĩ.

Phản Dực Á nhảy dựng lên, vội vàng ấn nút nghe máy.

“Nói!” Giọng nói của anh cho dù đã cố nhỏ đi nhưng người khác cũng có thể dễ dàng nhận ra anh đang nóng nảy, biết được anh rất tức giận.

Anh vừa nghe di động vừa nhìn chằm chằm cô gái đang ngủ bình yên trên giường mình.

May mắn là cô không bị đánh thức, vẫn ngoan ngoãn như cũ dựa sát vào anh, không hề nhúc nhích.

“A Á, em đang ở đâu?”

Trong điện thoại là giọng nói mệt mỏi của anh trai.

“Ồ Anh.” Nghe được là anh trai, giọng anh cũng dịu xuống.

“Cùng một cô gái phải không?” Dường như anh trai anh đã biết tất cả, cũng không ngạc nhiên.

“Vâng.” Anh không định giấu diếm, khẽ vuốt sợi tóc xoắn tự nhiên của cô, “Sau khi về em sẽ đưa cô ấy đến gặp người trong nhà.”

Tuy rằng thời gian yêu nhau chưa lâu nhưng anh dường như đã chắc chắn phải là cô.

Mà đã như thế thì anh cũng muốn mau chóng xác nhận.

Nói cho tất cả trường bối rằng anh và búp bê Nhã Nhi kia không có tính toán gì hết, cũng không muốn hứa hẹn gì.

Mang cô đi gặp cha mẹ, nói cho bọn họ biết cô là người con gái mà sau này anh muốn kết hôn.

“Em cảm thấy có thể sao? Ba sẽ đánh gãy chân em, dì sẽ trực tiếp tìm người ta, A Á, đừng ngốc nghếch.” Giọng nói của anh trai càng mệt mỏi hơn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Anh hỏi theo trực giác.

Im lặng một lúc, anh trai nói, “Tình Không có thai rồi, nhưng ba vẫn không đồng ý cho cô ấy bước vào nhà chúng ta.”

Nhú mào, anh hỏi, “Ba có thái độ gì?”

Thật ra tình yêu của anh trai chính là một tấm gương, cũng giống như tình cảm giữa anh và Mạt Mạt.

“Rất kiên quyết, chỉ đáp ứng cho cô ấy chút tiền để đuổi đi, đứa bé có sinh hay không cũng không phải chuyện của nhà mình.”

Tuy rằng chỉ nghe giọng nói nhưng Phàn Dực Á dường như thấy được anh trai đang phiền não day thái dương.

Bởi vì đây là động tác quen thuộc khi anh trai không kiên quyết.

“Anh nghĩ thế nào?” Anh lại hỏi anh trai.

“Anh yêu Tình Không, không thể vứt bỏ cô ấy và đứa bé trong bụng như thế được. Thái độ của ba rất quá đáng, dì lại còn ở một bên không ngừng châm ngòi thổi gió, anh cảm thấy rất khó chịu, rất mâu thuẫn.”

Anh trai nhất thời không nghĩ được gì.

“Anh, em không biết anh định làm thế nào, em chỉ biết là vận mệnh của mình sẽ không để bất kì ai sắp xếp. Nếu người trong nhà không chấp nhận Mạt Mạt, em sẽ bỏ lại tất cả. Bất kể là ai cũng không thể ngăn cản được.” Tính tình anh luôn quyết liệt, tuyệt đối không khuất phục.

Ở trong chần, cô bị tiếng nói ồn ào làm không thoải mái, nhăn mày, thân mình khẽ cựa quậy một chút, càng nhích gần về phía nguồn nhiệt.

Cẩn thận kéo lại chăn cho cô, muốn ôm cô thật chặt lại sợ đánh thức cô, đành cố thu lại bàn tay.

Bên kia đã cúp máy, vẻ mặt anh bắt đầu trở nên nghiêm túc.

“Mạt Mạt, trời sáng rồi, chúng ta về nước thôi.” Anh nhỏ giọng nói chuyện cùng cô, cho dù biết cô không nghe thấy, “Nhớ kĩ nhất định phải nắm chặt tay anh, đừng buông ra.”

Có một trận gió to bão lớn đang chờ bọn họ, anh rất rõ ràng.

. . . . .

Ngày mới tờ mờ sáng, anh hôn đánh thức cô.

“Đừng thế, em còn chưa đánh răng! Bẩn lắm!” Cô dùng một tay đẩy anh, một tay nhanh che miệng, cả mặt đều đỏ.

Ngày cả chính cô cũng không biết giọng của cô rất mềm mại, nghe giống như làm nũng.

“Anh đâu có chê bẩn!” Anh đã mặc chỉnh tề từ lâu, khoác áo ngoài chui vào trong chăn, lập tức chặn môi cô.

Tặng cho cô một nụ hôn triền miên.

Giữa nụ hôn cuồng nhiệt của anh, cả người cô xụi lơ trong lòng anh.

Mặc kệ tay anh nhanh chóng chui vào trong áo ngủ, vuốt ve nơi mềm mại kia...

Tình cảm mãnh liệt lúc sáng sớm, hai người đều thở dốc, cúc áo của cô đã bị anh cởi bỏ, áo lót đã bị anh ném lên sàn nhà.

“Có người ấn chuông cửa!” Cô tỉnh táo lại trước, mắt tự nhiên đẩy anh ra.

Anh cũng nghe thấy, có điều là không muốn để ý.

Kéo chăn lại, bao lấy thân thể đã gần như để trần của cô, nhíu mày, “Mặc quần áo vào, trước khi anh gọi thì em không được ra ngoài.”

Sáng sớm anh đã cảm thấy có điềm xấu.

Khi mở cửa phòng, anh thuận tay khóa lại.

“Cậu hai, bà chủ bảo cậu thu dọn đồ đạc, lập tức về nước!” Quản gia đứng ngoài cửa, cung kính nói.

Trên bãi cỏ đã có trực thăng tư nhân của nhà anh.

“Được rồi, chờ một chút, tôi đi bảo cô ấy thu dọn.” Anh đang định quay đi thì quản gia ngăn lại.

“Cậu hai, bà chủ nói máy bay của gia đình không chứa ăn mày.” Giọng điệu của quản gia vẫn cẩn thận như cũ, truyền tải ý tứ của bà chủ.

Ăn mày?!

Gân xanh nổi đầy trán Phàn Dực Á.

“Cút!” Anh thô bạo đẩy quản gia ra.

Ông ta không đi.

Mặt Mạt đang ở đây, anh phải làm sao bây giờ!

“Cậu hai! Xin lỗi cậu, bà chủ đã nói bất kể dùng thủ đoạn nào cũng phải đưa cậu về!”

Mấy người đàn ông cao lớn, hùng hổ chắn trước mặt anh.

Hừ lạnh, “Mẹ đúng là quan tâm đến tôi!” Đưa tay lên vịn các đốt ngón tay kêu răng rắc, Phàn Dực Á giống như một con báo đầy nguy hiểm.

Quyền đạo của anh không tồi, nếu thật sự đánh nhau thì mấy người đàn ông này chưa chắc đã hạ được anh.

Đang lúc đối đầu.

Chiến sự chuẩn bị bắt đầu.

Di động của quản gia vang lên.

“Thưa bà chủ, cậu hai có ở đây!” Quản gia cung kính đưa điện thoại cho anh, “Cậu hai, bà chủ nói muốn nói chuyện với cậu.”

Anh tức giận giật lấy điện thoại.

“Bảo bối, con mau quay về đi, anh con xảy ra chuyện rồi!” Ở điện thoại bên kia, giọng nói của mẹ đầy lo lắng, “Nếu con không về mau thì ba con sẽ biến con thành nơi trút giận đấy! Bảo bối, nhanh lên!”

Anh kêu ầm lên, “Anh xảy ra chuyện gì?” Sáng sớm nay anh đã thấy tinh thần không yên, cảm thấy sẽ xảy ra gì đó.

“Rạng sáng nay Hoàn Vũ và cô gái kia bỏ trốn, ba con cho người đuổi theo, Hoàn Vũ lái xe quá nhanh, va vào một chiếc ta vận tải lớn! Hoàn Vũ ngu ngốc đến nỗi đánh tay lái về phía bên phải, cô gái kia thì chỉ bị vết thương nhẹ, còn nó thì đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, bác sĩ nói không trụ được lâu nữa đâu...” Trong giọng nói của mẹ không có nhiều lo lắng lắm, thậm chí còn vui mừng khi người gặp họa.

Cho nên Phàn Dực Á biết mẹ không lừa anh.

Di động của quần gia rơi từ tay anh xuống.

Anh vội vàng lên máy bay, “Đi mau! Đứng chân làm gì! Mau tránh ra!” Anh chạy tới máy bay, quất ầm lên.

Máy bay nhanh chóng bay lên, đưa anh rời khỏi nước Anh.

Một lòng đều hướng về chuyện sống chết của anh trai, căn bản không thể nghĩ được chuyện khác.

Lo lắng gọi điện thoại cho cô trên máy bay nhưng điện thoại vẫn luôn ở trạng thái tắt.

Ngay cả điện thoại trong biệt thự cũng không có ai nghe.

Đêm qua anh sợ điện thoại sẽ đánh thức cô nên đã tắt bỏ, ngay cả dây điện thoại cũng rút.

Trên máy bay, anh giận đến phát điên, tức tối ném điện thoại vỡ thành bốn năm mảnh.

Giống như tóc rối tung trên đầu, tâm trạng anh lúc này thật hoảng loạn.

. . . . .

Đợi rất lâu nhưng anh vẫn không trở về phòng.

Cô đã mặc chỉnh tề, không ngừng nhìn đồng hồ.

Bên ngoài một tiếng động nhỏ cũng không có, không khí yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Túi xách trong tay cô cứ cầm lên lại buông xuống.

Cô đang cầm chiếc túi xách Gadino Bagby Hilde Palladino, Phàn Dực Á cảm thấy LV trông có vẻ già dặn, không hợp với cô nên mua chiếc túi trắng này, được khảm 39 viên kim cương nhân tạo lấp lánh, từ nhà thiết kế Hilde Pallano của Na Uy.

Số lượng rất ít, giá khoảng 30 vạn tệ.

Thật ra cầm nó cô cảm thấy không thoải mái.

Bởi vì nó và cô không xứng với nhau.

Cho dù bây giờ toàn thân cô đều không có lấy một thứ gì giả dối, ngay cả nội y Phàn Dực Á cũng chọn Lise Charmel hoặc Aubade, một bộ cũng tốn mấy ngàn.

Anh dùng quỳnh tương ngọc dịch, lắng ba tơ lụa nuôi dưỡng cô, chỉ sợ không thể cho cô những thứ tốt nhất.

Nhưng cô bé lọ lem cũng khó mà biến thành công chúa đã quen được chiều chuộng.

Tất cả đều giống như mộng ảo làm cô lo lắng.

Cuối cùng, mặt trời cũng sắp xuống núi.

Cô vừa đói vừa lạnh.

Cẩn thận ra khỏi phòng.

Bên ngoài trống vắng, không có ai.

Phàn Dực Á cũng đi mất.

Bỏ lại cô.

Ánh mắt xinh đẹp sụp xuống, trái tim lạnh như băng.

16. Q.2 - Chương 3

Edit: Mộc

Khi anh đi đến nơi, chỉ còn kịp cầm bàn tay lạnh như băng đã buông thõng của anh trai.

“Có phải mày giết dây anh trai mày không?!” Cha tức giận lấy gậy đánh lên lưng anh, ác độc phát tiết, “Anh mày từ nhỏ đã nghe lời! Nhất định là mày! Nhất định là mày! Cuộc gọi cuối cùng của nó là gọi ày!”

“Dừng tay! Không được đánh bảo bối của tôi! Hoàn Vũ không nghe lời, vì một cô gái mà mất mạng là chuyện của nó, vì sao lại đẩy lên đầu bảo bối của tôi chứ?” Mẹ ôm lấy anh, lấy toàn thân che chở cho anh.

Trái tim đau đớn đã bao phủ cả đau đớn phía sau lưng.

Anh trai chết đi, ngay cả lông mày vẫn nhăn lại, không thể giãn ra, dường như có rất nhiều chuyện trong lòng không thể buông xuôi.

Anh, anh yên tâm đi, em nhất định sẽ tìm được cô gái kia, bảo vệ cô ấy, chăm sóc cô ấy.

Xoa lên trán lạnh như băng của anh trai, tim anh rất đau.

Cô gái kia đã bị ba để lại một bệnh viện không rõ nào đó.

Đứa bé trong bụng sống hay chết vốn dĩ không có ai quan tâm.

Có phải anh và Mạt Mạt cũng có kết cục như vậy không?

Có thể người tiếp theo nằm ở nhà xác lạnh như băng chính là anh.

Đây là xã hội thượng lưu, thể diện còn lớn hơn trời.

Cho dù là trả giá bằng sinh mạng của mình.

Cả đôi mắt Phàn Dực Á đều đỏ rực.

Nước mắt ngưng lại trong khóe mắt, cố nén không rơi xuống.

“Con phải kết hôn.” Đầu anh trống rỗng, ngay cả chính anh cũng không biết mình đang nói gì.

Anh phải kết hôn! Tuyệt đối không thể bị thảm giống như anh trai!

“Mày nói cái gì? Thằng ranh láo toét này, mày nói cái gì?!” Cha anh không thể tin nổi những gì mình nghe được.

Ở trong nhà xác, thi thể lạnh như băng của anh trai còn đây, Phàn Dực Á lại nói mình muốn kết hôn!

“Con, phải, kết, hôn!” Anh lặp lại một lần nữa, như chém đinh chặt sắt.

“Xương cốt anh trai mày còn chưa lạnh! Mày can đảm thì nói lại lần nữa xem!” Gậy trên tay cha đã giơ lên rất cao.

Mẹ anh vội vàng chạy tới làm anh tỉnh táo lại, “A Á, con mới 20 tuổi thôi!”

Nhìn ánh mắt kiên quyết của Phàn Dực Á, mẹ anh cười gượng, “Thật ra thì 20 tuổi cũng không nhỏ nữa, đúng lúc Nhã Nhi cũng muốn đi Pháp du học, sau khi hai con kết hôn có thể cùng đi Pháp.”

“Con không đi Pháp, càng sẽ không kết hôn với Nhã Nhi!” Anh nói rõ từng chữ, “Cô gái con muốn kết hôn là Hạ Vũ Mạt!”

Chiếc gậy ác độc hạ xuống trên lưng anh, đánh vào người, vào mặt.

Mỗi một phát đều vô cùng tàn nhẫn.

Anh không hề né tránh.

“Mày còn không bằng cả anh trai mày! Kết hôn à, kết hôn, tao bảo mày kết hôn đi!” Mất đi đứa con trai lớn, đứa nhỏ lại gây chuyện, cha anh đã bị tức đến phát điên rồi.

“Bằng” một tiếng, Phan Dực Á bị đánh trúng đầu gối, liền khụy xuống.

“Bảo bối! Con mau nhận sai đi! Mau lên!” Mẹ anh ngăn cha lại, bị đẩy mạnh ra.

Sự ngoan cố kia là lần đầu tiên bà chứng kiến.

“Bang” một tiếng, trán Phan Dực Á chảy đầy máu.

Gương mặt đẹp trai của anh bị che kín bởi máu, máu tươi từ vết thương không ngừng chảy xuống.

Máu làm ánh mắt mờ hồ, anh quỳ gối, nhìn thi thể của anh trai.

Cảm thấy thật châm chọc.

“Mày muốn kết hôn với cái thứ con gái đã làm kỹ nữ à! Nhà chỉ có bốn bức tường, mẹ là dân cờ bạc, bố là công nhân khuôn vác, mày để thể diện nhà này ở đâu? Mày định để cho tao và mẹ mày đi đâu cũng bị người ta cười đến mất mặt phải không?!” Tiếng quát chói tai, “Đừng tưởng là chúng tao không biết mày vì con kỹ nữ đó đã tiêu hết bao nhiêu tiền! Tao và mẹ mày coi như mày đi chơi “gà”, không sao cả, tiêu bao nhiêu cũng được miễn là mày vui vẻ! Thế mà bây giờ mày lại học theo anh mày!”

Gậy vẫn như cũ đánh lên người.

“Đừng đánh! Bảo bối chỉ nói đùa thôi, bảo bối làm sao mà lấy cái loại kỹ nữ ăn mày đó chứ!” Mẹ anh thét lên đau đớn.

Chạy ra ôm lấy đứa con đầy máu trên người.

“Anh muốn đánh chết bảo bối của tôi phải không? Vậy thì mẹ con tôi cùng chết cũng được!”

Giống như linh hồn đã lìa khỏi thân thể, lạnh lùng nhìn màn hài kịch này.

Máu tươi lại chảy ra, một gậy cuối cùng giáng xuống, Phan Dực Á ngã quỵ trên mặt đất.

“Con phải kết hôn! Phan Dực Á muốn kết hôn với Hạ Vũ Mạt!”

Anh vẫn không ngừng lặp lại những lời này.

P/S: Truyện này tớ thấy đáng tiếc nhất là Phan Hoàn Vũ, chết vì muốn bảo vệ người mình yêu và con mình, đáng tiếc là người phụ nữ đó không xứng đáng với tình cảm của anh ta.

17. Q.2 - Chương 4

Tác giả: Dẫn Dẫn 1113

Edit: Mộc

Sau chuyện kia, chứng minh thư, hộ khẩu, hộ chiếu, chi phiếu, tất cả của anh đều bị thu lại.

Anh bị nhốt trong nhà.

Ngay cả tang lễ của anh trai cũng không được phép tham gia.

Bảo bối, có phải con điên rồi không?

Khi anh không ăn uống, từ chối điều trị, mẹ anh đau lòng quát lên.

Con cũng nghĩ là con điên rồi.

Một ngày không thấy được cô ấy, chỉ cần tưởng tượng phải chia tay với cô ấy, con cũng sẽ phát điên!

Mặt anh không thay đổi trả lời mẹ.

Chưa từng có lúc nào anh hiểu rõ thế này, anh đã rơi xuống, rơi xuống hoàn toàn.

Có lẽ ngay từ khi chỉ một cái liếc mắt anh đã nhớ rõ cô, anh đã rơi xuống.

Anh bị nhốt hơn mười ngày, chỉ có thể bác sĩ chữa bệnh và nhân viên cường chế để tiêm thuốc an thần, sau khi anh hôn mê, dinh dưỡng để duy trì sự sống mới được truyền vào trong cơ thể.

Khi anh hôn mê, cha anh đến nhìn vài lần, mỗi lần đều thấy đồ ăn còn nguyên, liền ngẩn người.

Tính tình Phàn Dực Á rất quyết liệt, lại liều lĩnh.

Đứa con này giống ông rất nhiều, cho nên ông vẫn cảm thấy dòng máu cao quý truyền cho con trai rất đáng kiêu ngạo.

Nhưng không ngờ rằng nó sẽ vì một phụ nữ mà trở thành thế này, hơn mười ngày, thậm chí một giọt nước cũng không uống.

Hoặc là lại chết thêm một đứa con! Hoặc là thả con đi!

Phàn Dực Á chỉ để lại cho cha mẹ hai lựa chọn.

Ông hiểu rõ đứa con này, Phàn Dực Á là Hoàn Vũ không giống nhau, kiên cường như nó sẽ không nói đùa.

Chẳng lẽ thật sự lại người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sao?

Đánh Phàn Dực Á đến đâu rơi máu chảy là bởi vì ông không muốn nhận sai, không muốn thừa nhận rằng vì sự ngoan cố của mình mà hại chết đứa con lớn.

Không thể thừa nhận!

Quyết không thừa nhận!

Hành động của ông là vì muốn dạy dỗ bọn nhỏ không làm đường lạc lối!

Cho nên tất cả những gì không thừa nhận đều trút lên đầu đứa con còn lại.

.....

“A Á!” Trong phòng Phàn Dực Á có một bóng dáng nghịch ngợm chạy vào.

Triệu Nhã Nhi ngạc nhiên nhìn cửa sổ bị đóng gỗ bít kín trong phòng.

Cả căn phòng kín đến nỗi một tia nắng mặt trời cũng không lọt vào được.

Bác trai bác gái đã làm thủ tục thôi học ở trường cho A Á, tuyên bố với bên ngoài là vì anh trai qua đời, A Á lâm bệnh, sau khi thân thể khỏe lại sẽ ra nước ngoài luôn.

Nhưng mấy người bạn thân như bọn họ luôn cảm thấy chuyện này quá kỳ lạ, A Á biến mất không bóng dáng, thậm chí hai bác Phàn cũng từ chối mọi người tới thăm.

Khi tới nhà họ Phàn, cô phát hiện có thêm vài người mới, tất cả đều là vệ sĩ.

Chia nhau canh giữ ở cửa lớn Phàn gia và cửa phòng A Á.

Cô dựa vào thân phận vị hôn thê của A Á nên bác trai bác gái mới miễn cưỡng cho cô vào thăm.

Khuôn mặt Phàn Dực Á tái nhợt, vết thương trên trán đã khô miệng, để lại một vết dài khoảng 5-6 cm, chắc sẽ để lại sẹo. Mũi anh phập phồng vì hô hấp, nhắm chặt mắt suy nghĩ, đôi cũng mím chặt lại, giống như một con thú bị nhốt trong nhà giam.

Nhìn thấy Nhã Nhi, anh mở to mắt, đôi mắt ảm đạm sáng lên một chút.

Dáng vẻ Phàn Dực Á dọa Nhã Nhi hoảng sợ, mới một kỳ nghỉ đông không thấy mà anh gầy đi rất nhiều.

Thân hình cao lớn một mét tám dường như chỉ còn lại xương cốt cao lớn.

“Cô ấy có đi học không?” Vừa mở miệng, câu đầu tiên là hỏi chuyện đó.

Để cô ở lại nước Anh một mình, trong lòng anh rất lo lắng.

Cô ấy? Phàn Dực Á thành như bây giờ đều là vì một cô gái sao?

“Hạ Vũ Mạt?” Nhã Nhi thử hỏi.

Phàn Dực Á gật đầu.

Sao có thể như vậy? Vì sao cô hoàn toàn không có cảm giác là hai người có quan hệ sâu sắc chứ?

Bởi vì Hạ Vũ Mạt vẫn rất bình tĩnh, đi học như bình thường, làm thêm như bình thường.

Trên người cô ấy hoàn toàn chẳng có dấu vết nào chứng tỏ đang yêu.

Thậm chí ngay cả lúc bọn họ thảo luận đi thăm Phàn Dực Á, cô vẫn tập trung làm bài tập, ngay cả mắt cũng không liếc một cái.

“Cô ấy vẫn tốt...” Nhã Nhi ấp a ấp úng, lựa chọn từ ngữ nhẹ nhàng nhất.

“Vậy là tốt rồi.” Mặt Phàn Dực Á không chút thay đổi, gật đầu, trong lòng cảm thấy có phần mát mẻ.

Tự tôn của anh không cho phép anh bỏ hết mặt mũi để hỏi Nhã Nhi rằng Mạt Mạt có hỏi thăm tin tức của anh không.

Thời gian qua anh luôn cảm thấy anh là người chủ động, Hạ Vũ Mạt luôn ở thế bị động, anh hiểu rõ.

Nếu không phải Tiểu Minh lên nói cho anh biết chính Mạt Mạt đã thừa nhận thích anh thì anh sẽ nghĩ tất cả đều là do một mình anh tình nguyện.

Tự anh muốn xông vào cuộc sống của cô, tự anh đoạt lấy tất cả của cô.

“A Á, cậu định làm thế nào bây giờ?” Nhìn Phàn Dực Á như vậy, lại nghĩ tới gương mặt bình tĩnh của Hạ Vũ Mạt, Nhã Nhi lạnh run cả người, “A Á, hay là chúng ta đi Pháp đi!” Là bạn từ nhỏ tới lớn, cô rất lo lắng A Á sẽ bị tổn thương nặng nề.

“Tôi dốt ngoại ngữ như thế thì đi Pháp làm gì?” Anh nhắm mắt lại, để cả thể xác và tinh thần nghỉ ngơi.

Không một lúc nào là anh không nghĩ đến kế hoạch trốn đi.

“Sớm hay muộn cậu cũng phải quản lý nhà hàng Pháp, đi du học ở Pháp thì sau này cậu sẽ thuận lợi hơn khi tiếp nhận công ty của gia tộc, chắc chắn là có ích!” Nhã Nhi khuyên anh, cũng mềm mỏng giở ra, “Hơn nữa chúng ta là bạn tốt, cậu nhẫn tâm để tôi đi Pháp một mình, khổ sở không ai nương tựa sao?”

“Cậu đi Pháp là vì muốn có một tình yêu oanh liệt, đừng có kéo tôi xuống nước theo!” Anh không để ý tới cô.

“A Á, hiện giờ cậu không có năng lực phản kháng bác trai bác gái đâu, chờ cậu công thành danh toại...”

“Bọn họ bảo cậu làm thuyết khách à? Cậu có thể đi rồi đấy!” Phàn Dực Á tỏ ra lạnh lùng.

“A Á...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhã Nhi xị xuống.

“Bây giờ tôi còn bận nghĩ làm sao ra được khỏi đây! Cậu đừng tới làm phiền tôi nữa!” Anh cố tỏ ra kiên nhẫn với phụ nữ.

Nhã Nhi xấu hổ, im lặng trong chốc lát.

Cho tới lúc này, cô chưa bao giờ nghĩ A Á sẽ chìm sâu như vậy.

Tình yêu oanh oanh liệt liệt là thứ cô luôn muốn có, không ngờ chẳng xuất hiện với mình, lại diễn ra đầu tiên với A Á.

Cô có nên giúp A Á không?

Nghĩ đến bốn chữ oanh oanh liệt liệt, cô giúp!!!

Trái tim tuổi thanh xuân làm sao có thể sợ bị tổn thương chứ?!!!

“A Á, tôi giúp cậu!” Cầm lấy tay A Á, Nhã Nhi hạ quyết tâm.

“Tôi sẽ nói chuyện với bác gái, chúng ta đi xem phim, dạo phố, cậu nhân cơ hội chạy trốn nhé?” Nhã Nhi ngay thơ đề nghị.

“Hiện giờ cả người tôi đầy tội, bọn họ làm sao dễ dàng cho tôi ra ngoài được.” Hừ lạnh một tiếng, anh lập tức bác bỏ ý tưởng của Nhã Nhi.

“A... Vậy thì.. Tôi nghĩ là...” Chỉ đến thăm thôi mà cũng khó khăn thì đúng là kế hoạch này rất khó diễn ra. Đầu óc suy nghĩ một lúc, “Có rồi! A Á...” Cô ôm lấy A Á, khẽ tai nói nhỏ.

Nghe xong kế hoạch của cô, Phan Dực Á khẽ run một lúc, “Có thể gặp chuyện không may không?”

“Yên tâm đi! Tôi là ai chứ? Tôi có thể ngu ngốc như thế không?” Nhã Nhi vỗ ngực.

“A Á, cậu mau ăn gì đó đi, giữ gìn thể lực nhé! Sau đó hãy xem màn biểu diễn đặc sắc của tôi!”

.....

Nghe nói đứa con bảo bối chịu ăn cơm, mẹ Phan mừng rỡ.

“Nhã Nhi, cháu đúng là phúc tinh của A Á nhà chúng tôi! Hay là hai đứa kết hôn sớm một chút đi!” Nhã Nhi vừa ra, mẹ Phan đã kéo tay cô thân thiết.

Nhã Nhi che mặt, đau lòng khóc nức nở.

“Bác gái à, A Á nói không thích chấy, chỉ thích Hạ Vũ Mạt!” Cô khóc rất “thương tâm”, rất “khổ sở”, “Cậu ấy nói vĩnh viễn sẽ không lấy cháu!”

Cứng đờ một lúc, mẹ Phan vội vàng an ủi, thề son sắt cam đoan, “A Á là bị ma quỷ ám nên mới có thể yêu đứa con gái ăn mày kia! Yên tâm đi, bác nhất định sẽ đứng về phía cháu!” Nó là đứa con bảo bối của bà, cần phải lấy cô gái có thân phận tương xứng, còn cô gái đó có phải Triệu Nhã Nhi hay không cũng chẳng sao!

“Không cần đâu! Cháu hiểu rõ, cuối cùng cháu cũng không giành được trái tim cậu ấy!” Vẫn che mặt khóc lớn, Nhã Nhi đẩy cửa bỏ đi.

.....

Đêm khuya, Phan gia nhận được một cuộc điện thoại.

Trong điện thoại, nhà họ Triệu nổi trận lôi đình, ý là A Á dám thay lòng đổi dạ, Triệu Nhã Nhi về nhà xong liền uống thuốc ngủ tự sát, may mắn cô không chịu được đau đớn nên chạy ra khỏi phòng cầu cứu.

Gọi ngay con ông bà tới đây giải thích với con gái tôi! Nếu không thì hai nhà chúng ta sau này sẽ có các người thì không có chúng tôi!

Cha mẹ Triệu gia đã nói lời tàn nhẫn đến thế, nghĩ tới mối giao tình mấy chục năm qua, Phan gia đành phải mang Phan Dực Á đi chịu đòn nhận tội.

Trong bệnh viện, nhờ có sự giúp đỡ của Triệu Nhã Nhi.

Phan Dực Á biến mất không một dấu vết.

18. Q.2 - Chương 5

Edit: Mộc

Đeo túi xách, hết buổi học, cô định đến Mc Donald làm thêm.

Phan Dực Á biến mất, cuộc sống của cô lại trở về như cũ.

Bọn họ là kẻ có tiền, trong suy nghĩ của bọn họ, cô cùng lắm cũng chỉ là một con búp bê barbie để tiêu khiển.

Ở Anh, bị Phan Dực Á bỏ lại, một mình ngồi máy bay về nước, cúi đầu nhìn nước Anh, nơi mà bọn họ từng ngọt ngào triền miên càng lúc càng xa cô, cô tự an ủi chính mình.

May mà Phan Dực Á còn cách trái tim cô rất xa, rất rất xa.

Một hòn đá nhỏ bắn trúng vào lưng cô.

Không mạnh lắm nhưng đủ để nhắc cô có người đang trêu đùa.

Cô nhăn mày, quay đầu lại, muốn nhìn xem đứa bé nghịch ngợm này là con nhà ai.

Khi quay lại, bắt gặp nụ cười của Phan Dực Á, đôi mắt không nhìn rõ.

Cẩn môi, không thêm chú ý tới anh, cô xoay người bước vội đi.

Đây là có ý gì? Không có đồ chơi mới nên lại nghĩ tới món đồ chơi cũ đã bị anh ta tiện tay vứt bỏ sao?

Cô chán ghét anh!

Chưa đi được mấy bước, sau lưng đã bị người ta kéo mạnh, eo cô bị khóa chặt, hơi thở của Phan Dực Á phả lên cổ cô.

Hơi thở của anh nặng nề, nóng bỏng, giống như tương tư đã ngàn năm vạn năm, đều đang truyền đến cô.

Nhưng cả người anh đều lạnh như băng, ngay cả bàn tay vốn ấm áp cũng trở nên lạnh lẽo.

Cô thẹn quá hóa giận giãy ra.

“Đừng giận! Để anh ôm em một lúc... Anh rất nhớ em... Vẫn luôn nghĩ đến, nghĩ đến... Đầu anh áp lên cổ cô, triền miên quyến luyến.

“Xin lỗi, không nên để em một mình ở lại Anh... Anh trai anh qua đời... Tình cảm giữa anh và anh ấy rất tốt...” Không biết nên kể ra như thế nào, nhắc tới Hoàn Vũ, ngực anh khó chịu đến mức không thở nổi.

Cô cứng người lại.

Cô chịu nghe lời giải thích của anh.

Cũng cảm nhận được khó chịu trong lòng anh.

“Anh rất khổ sở...” Anh tựa cả thân mình cao lớn lên người cô, thiếu chút nữa là cô đứng không vững.

.....

Anh đã ngủ một lúc lâu.

Mười giờ, cô kết thúc công việc ở Mc Donald về nhà vẫn thấy anh đang ngủ.

Nằm trên chiếc giường đơn của cô, thậm chí hai chân anh còn lộ ra ngoài.

Hít một hơi, cô cẩn thận cởi giày da của anh, tắt, rồi kéo lại chăn.

Tuy đã gần tháng tư nhưng mái nhà làm bằng tôn, ban đêm vẫn rất lạnh.

Kinh ngạc nhìn anh.

Anh đã gặp phải chuyện gì?

Thì ra tin đồn rằng anh bị bệnh không phải là giả.

Mới mười ngày ngắn ngủi mà anh đã gầy đi ít nhất mười cân, gầy tới nỗi gân xanh cũng hiện ra cả tay.

Hóa ra anh trai qua đời đã đả kích anh rất lớn.

Còn cả vết thương sâu trên trán anh là từ đâu?

Anh đánh nhau với ai?

Bởi vì anh xuất hiện, anh giải thích, cô đã bỏ qua chuyện anh không từ mà biệt.

Hôm nay làm việc ở Mc Donald, tâm trạng cô tốt vô cùng.

Hết ca làm, lần đầu tiên ngoại lệ về nhà.

Hai mắt mở ra, mười phần xâm lược như báo hoang, nhìn cô ngồi ngẩn người ở đầu giường.

Xốc góc chăn lên, “Vào đây!” Giọng nói vẫn bá đạo như cũ, chưa bao giờ cho phép ai phản kháng.

“Em còn chưa... tắm rửa...” Cô ngại ngùng.

Nằm cùng giường với anh từ lâu không phải là chuyện lần một lần hai, nhưng bọn họ vẫn thấy mất tự nhiên.

“Hôm nay anh mệt chết đi được, không muốn tắm rửa! Không cho em tắm!” Lập tức kéo cô vào trong lòng mình, lấy chăn quấn chặt thân thể hai người lại.

Phòng rất lạnh, cô không thể tắm nước lạnh được.

. . . . .

Anh không tắm liền ra lệnh không cho cô tắm?!

Tâm trạng đang rất tốt bỗng nhiên như bị hắt một bát nước lạnh, cô có chút giận dữ vì anh bá đạo, cố tình gây sự.

Tay anh ôm cô rất chặt, bảo đảm cô sẽ không lăn xuống giường, thân thể hai người dựa sát vào nhau.

Cho nên anh ngây thơ cho rằng tâm hồn họ cũng chặt chẽ như thế.

“Có đói bụng không?” Cô nhẹ nhàng hỏi anh.

Dịu dàng như thế, cô không thừa nhận là vì cô quan tâm anh, mà là vì anh là kim chủ của cô.

“Đói! Bụng đói lắm, nhưng thân thể càng đói!” Anh nhếch miệng, cười như trẻ con.

Mặt cô hồng như bị thiêu, vì giọng nói không chút e dè của anh.

“Sau này anh sẽ ngủ ở đây.” Anh miễn cưỡng giãn cánh tay ra, trong ngực chấn động, suýt nữa là cô lăn xuống.

Cô cẩn thận ôm lấy anh để tránh bị đập đầu xuống đất.

“Không được, giường quá nhỏ, anh ngủ ở đây thì em ngủ thế nào?” Cô không vui hỏi lại.

Thỉnh thoảng một hai lần thì cô còn chịu được, nếu anh thật sự định ở lại lâu dài thì chẳng phải là mỗi ngày đi ngủ cả thất lưng lẫn xương sống của cô đều đau sao?

“Anh có thể ngủ trên giường Tiểu Minh.” Cô đề nghị.

Giường của Tiểu Minh còn lớn hơn giường của cô một chút.

“Em đây, anh còn chưa ở lại đây mà em đã dám ghét bỏ anh à!” Anh thân thiết áp mũi lên mũi cô, cọ xát hai cái, hơi thở nóng rực mạnh mẽ phả ra.

Ngay cả chóp mũi cũng lạnh.

Lần này thân thể anh hình như đã kém đi nhiều!

Cô cử động chân, áp lên chân anh.

Cũng rất lạnh!

Bản năng lùi lại.

Nhưng xao động rất nhỏ trong lòng, cô lại áp chân lên, gan bàn chân ấm áp dán lên mu bàn chân lạnh như băng của anh.

Cô không rõ sao mình lại làm vậy, cố ý tự làm khổ mình?

Cảm nhận được ấm áp của cô, anh rất vui vẻ.

“Đi ngủ trên giường của Tiểu Minh nhé, em lấy thảm điện cho anh được không?!” Cô mở miệng đề nghị.

Trong nhà chỉ có một cái thảm điện, đương nhiên là cô để cho em trai dùng.

“Anh sẽ ngủ cùng em! Đừng nghĩ đến chuyện đuổi anh đi!” Anh ác ý dùng hai chân vòng lên hai chân cô, hai tay lạnh như băng kéo áo cô, chui vào chỗ eo nhỏ, thấy cô bị anh làm lạnh run, anh càng cười vui vẻ hơn.

Cuối cùng lại thấy được cô, chịu nhiều khổ sở đều đáng giá.

“Thật đáng ghét!” Cô đẩy anh, bực mình vì anh lại bắt nạt cô.

Anh đặt cô lên trên người mình, “Xem này, anh làm đệm thịt cho em, như thế giường sẽ đủ chỗ!”

Anh đắc ý nhướn mày.

Cô vừa tức giận vừa buồn cười ghé lên người anh.

Ngực anh không giống như chân tay, vô cùng ấm áp.

Dựa sát vào nhau như thế cô bỗng có cảm giác hạnh phúc.

Nhưng khi ấy chính cô cũng không ngờ rằng, người buông tay hạnh phúc lại chính là mình.

19. Q.2 - Chương 6

Edit: Mộc

Cô và anh chính thức ở chung.

Phản Dực Á rất lười biếng, sẽ không chịu làm việc nhà.

Trong nhà không có máy giặt nên quần áo, quần lót, tất, toàn bộ đồ của anh đều do cô giặt tay.

Chiều nào cũng vậy, sau khi tan làm lại ngồi xổm trong phòng tắm nhỏ hẹp, giặt đồ lót của anh, so với cảm giác khi giặt đồ lót cho em trai thì hoàn toàn khác nhau, thậm chí vài lần đầu, sau khi giặt sạch, mang đi phơi nắng, cô cảm thấy vừa ngượng ngùng vừa lén lút.

Đương nhiên anh nhận ra được cô không tự nhiên, liền trêu chọc cô đến cùng.

Giống như trước đây, ban đêm cô liền mình đọc sách.

Anh chờ cô đến bực mình, liền mạnh mẽ ép cô lên giường, tay chân dài ngoằng quần lấy cô vào trong ngực, cô dám phản kháng anh sẽ hôn đến khi cô đầu hàng mới thôi.

Phản Dực Á luôn ngang ngược khiến người ta thật tức giận.

Quan hệ của bọn họ có coi là ngọt ngào không?

Mỗi ngày cô đi đến chỗ làm thêm, đúng giờ anh sẽ đến chờ.

Đưa cô đi học, đón cô về nhà, đây là nghĩa vụ của bạn trai, anh coi là hạng nhất.

Cô không có thời gian nấu ăn, vì thế, mỗi ngày anh đều giống như làm ảo thuật, mang đến một cái đĩa rất đẹp mắt, bên trên là bữa tối tinh tế.

Những nguyên liệu nấu ăn bình thường, qua bàn tay của Phản Dực Á, giống như diệu thủ sinh hoa.

Từ trong miệng các sinh viên khác, cô đã biết trước rằng Phản Dực Á có thiên phú về nấu ăn, di truyền từ ông nội anh – người sáng lập “Pháp vị thiên hạ”.

Nhưng Phản Dực Á chưa bao giờ vì ai mà xuống bếp, ngay cả cha mẹ anh cũng phải đợi tới khi anh tham gia cuộc thi đấu quốc tế mới có cơ hội ăn món của anh.

Nghe nói món ăn do Phản Dực Á làm, ngay cả chuyên gia ẩm thực Mỹ cũng kinh ngạc.

Có điều tính tình của anh làm sao có thể an phận ở trong nhà bếp chứ.

Cho nên nói không cảm động là nói dối.

Mà tính cách của anh lại khiến anh không được tự nhiên, nếu cô dám nói một câu “Cám ơn” thì chắc chắn cô sẽ bị anh tỏ ra hung ác đến mức chỉ dám chui trong ổ chăn.

Nhưng ngay trong lúc hạnh phúc ngọt ngào cô cũng bắt đầu cảm giác được có gì đó không ổn.

“Mấy giờ rồi?” Anh thích hỏi cô thời gian.

“Không phải anh có đồng hồ sao?” Đột nhiên cô nhớ ra đồng hồ trên tay anh lần xuất hiện cuối cùng là ở phòng tắm, về sau không thấy tắm hơi nữa. “Đồng hồ trên tay anh đâu?”

Anh cứng đờ một lúc.

“Không cần thận, đánh mất rồi.” Trả lời có vẻ gượng gạo.

Sau đó, cô bắt đầu phát hiện các đồ vật khác của anh mất ngày càng nhiều.

Đầu tiên là đồng hồ, đến áo khoác, tiếp đến là chiếc bật lửa mà anh rất thích.

Cuối cùng là đôi giày da của anh, cô đành đưa anh đi mua giày, anh lại chọn một đôi giày thể thao.

Hãng New Balance, giảm giá rồi chỉ còn hơn ba trăm.

Sau đó cô nhận được điện thoại của mẹ, chứng thật rằng không phải cô suy nghĩ nhiều.

“Tiểu Mạt, tên bạn trai giàu có gốc gác của con gần đây làm sao thế? Mẹ nợ hơn một trăm vạn, thế mà nó chỉ đưa được có ba mươi vạn, có phải dạo này con làm nó tức giận không? Tiểu Mạt, con nghe mẹ, kẻ có tiền thì phải nịnh bợ, nó nói thế nào thì con cứ nghe theo là tốt rồi...”

Những gì mẹ cô nói tiếp cô chẳng còn lòng dạ nào mà nghe.

Bây giờ, đối với nợ cờ bạc của mẹ cô đã chết lặng đến chẳng còn sức mà hét.

Mẹ cô càng chơi càng lớn, bởi vì có Phan Dục Á là “Máy rút tiền tự động”, có thể không cần lo lắng.

Từ lâu cô đã không lãng phí lời nói.

Nếu Phan Dục Á không phải là kẻ gốc hoang phí tiền bạc thì cô phải làm thế nào đây?

Cô phát hiện mình không dám nghĩ vấn đề này nữa.

.....

Hôm nay, vừa đến trường học, cô nhận ra rất nhiều bạn học chỉ trở sau lưng cô.

Trong phòng hiệu trưởng, tờ quyết định đuổi học được đặt trước mặt cô.

Cô ngạc nhiên.

Tác phong không đứng đắn.

Trên quyết định chỉ có một lý do đuổi học, làm người ta tức giận.

“Em có thể bị đuổi học, nhưng xin các thầy giải thích rõ ràng thế nào là ‘tác phong không đứng đắn’?” Cô bình tĩnh, vô cùng lạnh lùng hỏi.

Cô cần nghe lý do thuyết phục!

“Chúng tôi không muốn nói nhiều, em tự xem đi!” Hiệu trưởng coi thường bỏ một bản hợp đồng lên trước mặt cô, “Sinh viên đại diện cho bộ mặt của trường như em sao lại có thể trở thành tiếp viên hả?”

Nhất thời mặt cô trắng như tuyết.

Đó là hợp đồng cô ký bán đi đêm đầu tiên của mình.

Cô nắm chặt hợp đồng, chặt tới mức ngón tay cũng biến thành màu trắng.

Đời này cô chưa bao giờ cảm thấy mất mặt như vậy.

Giống như ở trong đại sảnh, trước mặt đám đông bị người ta hung hăng tát một cái.

Cô đứng thẳng lưng, bình tĩnh trả lời, “Em hiểu được, em xin tự động thôi học.”

Đứng lên, cho dù không hoàn thành được chương trình đại học, cô cũng sẽ không chịu đựng nhục nhã như thế.

“Từ từ đã.” Hiệu trưởng gọi cô lại, “Có người... bảo tôi cảnh cáo em... Không nên vọng tưởng giữ những thứ không thuộc về em.... Bây giờ chỉ là bắt đầu mà thôi...”

Cô chấn động.

Vấn đề thực sự thì ra là đây.

.....

Cô không biết mình quay về nhà như thế nào, chỉ nhớ khi đẩy cửa ra thì Phan Dực Á lập tức giấu tờ báo ra đằng sau.

Thị lực của cô rất tốt, tốt đến mức có thể nhìn một cách chuẩn xác tờ báo mà anh giấu có khoanh rất nhiều vòng tròn.

Phan Dực Á đang tìm việc làm.

“Không phải anh nói trong nội thành anh có rất nhiều nhà cao cấp cho thuê sao? Em không muốn ở đây nữa, chúng ta thu dọn chuyển đi thôi.” Mặt cô không biểu cảm, nói.

“...”, anh im lặng một lúc, gật đầu, “Được.”

Cô cười lạnh.

Anh còn muốn giấu cô tới khi nào?

Chắc anh lại lên kế hoạch bán thứ gì đó đi để thỏa mãn yêu cầu của cô phải không?

Anh còn thứ gì có thể cầm cố được sao?

Bây giờ anh không còn đủ sức gánh cô và gia đình cô nữa.

Anh đã không còn giá trị lợi dụng.

Cô muốn đuổi anh đi!

“Em thấy mệt, muốn ngủ một lúc.” Cô mệt mỏi nằm lên giường.

Vì sao không mở miệng được?

“Bây giờ mới là buổi chiều mà!” Anh nhướn mày.

“Buổi chiều thì không thể ngủ sao?” Cô dùng chăn bao quanh đầu mình.

Cô không thích thay đổi, không thích sự rung động trong ngực, không thích tự nhiên hoảng hốt, càng không thích mắt mình lúc này sắp rơi lệ.

“Có thể chứ, anh ngủ cùng em!” Anh cười sang sảng, cơ thể to lớn dè lên.

“Đừng nghịch, em rất buồn ngủ.” Đầu cô huých vào ngực anh, ngăn anh đến gần.

Thì ra cô bé lọ lem và hoàng tử không thể ở bên nhau.

Bởi vì gia thế là chướng ngại vật mà bọn họ vĩnh viễn không vượt qua được.

Thì ra kết thúc của “Cô bé lọ lem” không phải là bọn họ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi.

Mà là hoàng tử bị đuổi khỏi hoàng cung, từ nay về sau trở thành “chàng trai bụi đời”.

Tiếp theo thế nào? “Cô bé lọ lem” và “chàng trai bụi đời”, mỗi ngày vì chuyện củi dầu gạo diêm mà cãi nhau sao?

“Còn chưa ‘hầu hạ’ anh mà đã lén đi ngủ rồi hả?!” Anh đùa cô, không cho cô ngủ.

Nghịch ngợm một lúc liền biến thành triền miên.

Quần áo của cô lại bị anh cởi hết.

Sau khi triền miên xong, thân thể anh vẫn ở trên người cô, hơi thở tình ái ngọt ngào tràn ngập lẫn nhau.

Hơi thở mới bình thường lại, anh liền tự mình lau sạch, từ người mình rồi đến dịch thể dính trên da thịt trắng nõn của cô.

Có điều dùng khăn tay lau da thịt mềm mại của cô, thân thể lại có phản ứng.

“Mặt Mặt, ngày kia là sinh nhật 18 tuổi của em phải không, muốn như thế nào?” Anh chống nửa người lên hỏi cô.

Mắt cô vẫn nhắm chặt như cũ, lông mi run nhè nhẹ.

Anh có phần buồn cười, đã “làm” đến mấy lần rồi mà cô vẫn không dám nhìn thân thể anh.

Kéo tay cô lên, ấn vào nơi vẫn đang “kiêu ngạo” của mình.

Cô chấn động, giống như bị lửa đốt, thiếu chút nữa là bỏ chạy.

Cho dù chỉ ấn nhẹ một cái cô cũng cảm giác được phía dưới của anh bóng loáng như tơ, giống như một thanh sắt lớn.

Trong ngực anh không ngừng xao động, khó khăn lắm mới nhịn được không cười lớn lên.

Anh thích trêu chọc cô!

“Ngày kia tròn 18 tuổi, anh sẽ không tử tế với em như hôm nay đâu, tốt nhất là em mau chóng quen với nó đi, ngay kia nó sẽ chính thức đối phó với em!” Anh không buông tha cô, mặc kệ cô phản kháng, giữ chặt tay cô.

Nhìn cô đỏ mặt, liều mạng giấy dựa, anh cảm thấy vô cùng đáng yêu.

“Sợ như thế thì ngày kia chúng ta phải làm thế nào? Đừng cho là anh sẽ hiểu ý mà mềm xuống đấy.” Anh tiếp tục trêu cô.

Thật ra đã đợi lâu như thế, anh có thể đợi cô một hai năm nữa cũng được.

Tình dục không phải là thứ quan trọng nhất.

Anh nguyện ý chờ, chờ đến khi bọn họ đều có dự vọng giống nhau sẽ lại kết hợp.

Nhưng anh không ngờ tới cô lại gật đầu.

“Được, ngày kia chúng ta cùng trải qua sinh nhật. Em... em sẽ giao em cho anh.”

Vẻ mặt của cô giống như ra một quyết định trọng đại.

Anh kinh ngạc.

Hai tai anh dần đỏ ửng, thật mất mặt.

“Ngủ!” Anh hung ác ra lệnh cho cô.

Giống nhau, anh cũng dùng chăn che mặt mình.

. . . . .

Hai người dưới chăn.

Một người, ý cười tràn đầy khóe môi.

Một người nước mắt lặng lẽ chảy ra.

. . . . .

Phản Dục Á, làm sao bây giờ? Anh đã không còn giá trị lợi dụng nữa.

.....

P/S: Thường thì nhân vật như Hạ Vũ Mạt sẽ là nữ phụ trong một số câu truyện khác, kiểu ngày trước lợi dụng nam chính xong chia tay, sau này khi nam chính đã yêu nữ chính ngày thơ trong sáng thì lại xuất hiện...

Nhưng đánh giá một cách khách quan thì ngay từ đầu Phàn Dực Á đã dùng tiền để mua tình yêu (dù rằng A Á ko cố ý làm thế, chỉ là ko biết phải làm sao để theo đuổi một cô gái), còn Hạ Vũ Mạt đã tự coi mình là thứ hàng hóa có bằng giá sau cái đêm bán thân ở câu lạc bộ. Cho nên mối quan hệ giữa họ ko hề có cơ sở vững chắc, và Hạ Vũ Mạt cũng luôn cho rằng mọi thứ hiện giờ mình có sẽ mau chóng biến mất. Tuy tình cảm của họ tan vỡ nhưng chính tình yêu dành cho Phàn Dực Á mà Hạ Vũ Mạt ko nhận ra lại là thứ đã thức tỉnh cô, khiến cho cô thay đổi ý nghĩ chỉ cần tiền là có thể bán đi bản thân mình. Phải nói rằng Hạ Vũ Mạt rất may mắn mới gặp được Phàn Dực Á, nếu không cô ấy sẽ chỉ là một cô gái bao cao cấp trong câu lạc bộ đêm hoặc một người phụ nữ vì tiền bạc mà lấy một người mình ko yêu, trở thành cái máy rút tiền cho bà mẹ nghiện cờ bạc...

Điểm đặc biệt của Giường đơn là ở chỗ tác giả đã để nam chính là nhân tố tác động làm thay đổi nữ chính, để nữ chính hướng thiện và không đầu hàng nghịch cảnh ngay cả khi bị mẹ mình ép vào con đường nhơ nhuốc một lần nữa. Sau này Phàn Dực Á luôn cho rằng tình yêu khi trước của mình rất ngây thơ, bản thân hết sức ngu ngốc, nhưng anh không hề biết rằng chính sự ngây thơ đó của mình lại đã cứu rỗi cuộc đời của Hạ Vũ Mạt.

20. Q.2 - Chương 7

Edit: Mộc

Cô đón sinh nhật 18 tuổi của mình với tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Cô còn đang tìm trường học.

Lần lượt từng nơi một, nơi nào cũng bị từ chối.

Mãi đến khi một vị lãnh đạo trường học tốt bụng nói cho cô, “Cô gái, em đừng tìm nữa, cho dù em tìm 10 năm thì cũng không có trường học nào trong nước chịu nhận em đâu. Cô gái à, có một số người ‘quyền quý’ không nên đắc tội với họ.”

Quả nhiên, cô đã đoán đúng.

“Vậy làm phiền ngài sắp xếp cho người ‘quyền quý’ kia gặp mặt tôi.”

Cô bình tĩnh nói ra yêu cầu.

Vì thế cô và một vị phu nhân toàn thân đầy kim cương cùng ngồi trong một quán cà phê.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy vị phu nhân kia, cuối cùng cô cũng hiểu rằng, giấc mơ của cô bé lọ lem chỉ là một giấc mộng thủy tinh dễ vỡ mà thôi.

Cô thấy được trong mắt bà ta, thấy được sự khinh thường chưa từng có, giống như cô chỉ là một đồng rác rưởi.

Cho nên đây chính là nguyên nhân Phàn Dực Á lừa cô.

Anh biết cô vô cùng kiêu ngạo.

Kiêu ngạo đến mức sẽ nhẹ nhàng buông tay.

Vị phu nhân giương cằm, giọng nói đầy khinh miệt giống như nói chuyện với một kẻ ăn mày bên đường, “Nói đi, cô muốn thế nào mới chịu cách xa con tôi?!”

Cô lạnh lùng cười nhạt.

Cô thay đổi kế hoạch, cô không muốn rời khỏi Phàn Dực Á!

Cho dù chỉ còn một hơi thở!

“Bà cảm thấy tình yêu của đứa con duy nhất của bà thì đáng giá bao nhiêu?” Giọng nói của cô chưa từng bình tĩnh đến thế.

Cô không giống một cô gái mới 18 tuổi, cuộc đời đã khiến cô phải trưởng thành từ lâu.

Phu nhân cười lạnh, đẩy ra tờ chi phiếu, “Đối với loại kỹ nữ như cô thì nhiều nhất cũng chỉ đáng giá chừng này thôi!”

Kỹ nữ?

Cô cúi đầu, nhìn dãy số trên chi phiếu.

Thật muốn cười phá lên.

Một triệu, tình yêu của cô và Phan Dực Á thì ra bán đứt đi cũng chỉ có giá một triệu!

Cũng đúng thôi, tình yêu của một kỹ nữ thì một triệu đã là giá trên trời rồi!

Nhưng cô không phục!

Cô không phục phải nhìn sắc mặt kẻ có tiền, phải chịu sự khinh bỉ của họ!

“Con bà không nói cho bà sao, anh ta chỉ trên người tôi cũng không phải chỉ có thể này?! Tôi nghĩ chờ đến khi có giá cả phù hợp thì chúng ta hãy bàn lại.”

Cô đẩy tờ chi phiếu về, đứng lên, muốn bỏ đi.

“Đừng nóng vội.” Phu nhân tao nhã ngăn cô lại, “Em trai cô hình như còn chưa nói cho cô biết thì phải?”

Tiểu Minh? Tiểu Minh làm sao chứ?

Cô quay lại, trừng mắt.

Nhược điểm bị đối phương đánh một cách chuẩn xác.

“Em trai cô không nói cho cô sao? Chi phiếu 100 vạn bằng Anh mà A Á ký đã bị đóng băng, em trai cô sắp thất học rồi, nghiêm trọng hơn là sẽ bị trục xuất!” Khóe môi phu nhân cong lên, rõ ràng là đang mỉm cười.

Nụ cười kia và nụ cười ngang ngược của Phan Dực Á vô cùng giống nhau.

Xiết chặt nắm tay, cô không muốn gấp lại bộ mặt ra vẻ ‘cao quý’ này!

Mặt không chút thay đổi, cô lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại quốc tế ngay trước mặt vị phu nhân.

Em trai vẫn cố giấu diếm, bảo cô đừng lo cho cậu, cậu đã 12 tuổi, sẽ tự mình nghĩ cách.

Đóng di động lại.

Đứa bé 12 tuổi thì có thể nghĩ ra cách gì?!

Cô lại bình tĩnh ngồi xuống vị trí cũ.

“Tờ chi phiếu kia không thể đóng băng.” Cô lạnh lùng đưa ra yêu cầu.

“Đương nhiên, chi phiếu kia là con tôi ‘chơi gái’ nên đã tiêu mất, chỉ cần cô nghe lời tôi, sao tôi có thể đóng băng nó được.” Phu nhân tiện thể giao lại tờ chi phiếu trên bàn cho cô, “Một triệu này là thù lao để cô diễn một màn kịch.”

Cô nhận lấy tờ chi phiếu, dùng sức nắm chặt trong lòng tay.

Sinh nhật 18 tuổi, sự tự trọng của cô bị người ta dìm xuống đáy vực.

Nhưng tự trọng có ích gì sao?

Từ trước đến nay, sự tự trọng của người nghèo chẳng đáng một đồng!

Cô cần tiền.

Nếu cô không lấy số tiền này, vạn nhất bà ta không thực hiện lời hứa, một triệu này cũng đủ để em trai học thêm hai, ba năm ở Anh.

Phản Dực Á, cô buông tay thật dễ dàng.

Không sao cả, cô vốn không thích anh ta.

Cô tự nói với chính mình như vậy.

“Nói đi, bà muốn tôi diễn cái gì?” Cô hỏi.

“Diễn một màn kịch để con tôi hoàn toàn tan nát cõi lòng, diễn khiến cho nó biết nó đã sai lầm đến mức nào!”

.....

Sinh nhật của cô.

Anh tự mình làm bánh ngọt.

Bỏ một chiếc nhẫn vào bên trong bánh.

Nếu không có hứa hẹn hôn nhân, tùy tiện chiếm lấy cô, anh sẽ cảm thấy như vậy là không tôn trọng.

Chỉ là một chiếc nhẫn tròn bằng vàng đơn giản.

Không có kim cương.

Tiền trong người anh đã càng ngày càng ít.

Thứ có thể mang đi cầm tạm đã không còn mấy.

Đêm nay anh muốn thăng thấn với cô.

Không có kim cương, tạ ơn trời nếu cô đồng ý gả cho anh, anh nguyện ý sửa đổi tính tình, nguyện ý từ bỏ thói xấu trêu chọc cô.

Anh không muốn học nữa, anh sẽ cố gắng làm việc, anh sẽ là một người chồng tốt, cả đời anh sẽ yêu thương cô.

Nhất định cô sẽ gật đầu.

Anh mỉm cười vui sướng.

Anh ghét trẻ con, vừa bần vừa nghịch ngợm, lát nữa nhất định phải nói rõ ràng với cô, kết hôn chưa quá ba năm sẽ không thể cho anh làm cha được!

Bánh ngọt đã làm xong.

Vô cùng tinh xảo.

Nhưng trừng mắt với nó một lúc, anh lại cảm thấy có chỗ nào đó không ổn.

Nhờ đâu cô nuốt luôn cái nhẫn vào bụng thì phải làm sao bây giờ?

Bỗng nhiên anh lại thấy lo lắng.

Cắt bánh ngọt ra, anh lấy cái nhẫn, đặt vào trong bồn rửa sạch sẽ.

Lại làm một cái bánh ngọt mới.

Anh nghĩ mãi, vui vẽ viết lên mặt bánh mấy chữ nhỏ.

Hoàn thành xong mọi thứ, anh thở phào nhẹ nhõm, may mắn là cô còn chưa về nhà.

Trừng mắt với cái nhẫn, anh lại cảm thấy có cái gì đấy không ổn.

Đúng rồi!

Anh vỗ trán mình.

Hoa!

Nhưng anh ghét tặng hoa, cảm thấy không được tự nhiên!

Nhưng cầu hôn mà không có hoa liệu phụ nữ có cảm thấy như vậy không hoàn mỹ không?

Anh cảm thấy thất bại, gằm nhẹ.

Sắc mặt khó coi, đành chấp nhận số mệnh, đẩy cửa ra ngoài mua hoa.

. . . . .

Mười một giờ đêm, cô còn chưa về nhà.

Cô đã nhận ời anh hôm nay sẽ không đi làm thêm.

Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Ngay cả điện thoại cũng không gọi được!

Anh nôn nóng, đứng ngồi không yên.

Vội vàng chạy xuống dưới tầng, chờ ở cửa.

Rất lâu sau, tiếng chuông mười hai giờ đã đánh vài lần.

Anh lo lắng đến mức muốn đi báo cảnh sát.

Đột nhiên, một chiếc xe thể thao Porsche màu đỏ rất khoe khoang dừng lại, tiếng vang thật chói tai.

Một người đàn ông còn trẻ, bề ngoài đang hoảng bước xuống, chạy đến bên kia xe.

Cánh cửa xe mở ra.

Cô đi đôi giày cao gót màu trắng, ra khỏi xe.

Trên người cô mặc lễ phục dạ hội, trong tay cầm một chiếc túi xách đắt tiền mới tinh.

Sau đó, cô và người đàn ông kia ôm hôn thân thiết.

Anh giật mình đứng ở đấy, ngay cả mạch máu cũng đóng băng.

Trái tim bị đâm rất nghiêm trọng, đau đớn, anh chợt hiểu được ý đồ của cô.

Rất đau xót, bởi vì anh thật sự đã hiểu.

Tất cả đều do anh quá ngây thơ mà thôi.

Từ khi anh mua đôi giày New Balance kia, cô hỏi anh sao không vào căn hộ cao cấp để ở, đáng lẽ anh nên hiểu được.

Nhưng anh lại ngu ngốc đến mức không nhận ra.

Anh muốn gào lên, nhưng gào không ra được tiếng.

Cô lưu luyến vuốt ve người đàn ông kia, khi quay lại, nhìn thấy anh, có vẻ kinh ngạc.

Nếu có thể, anh muốn nói cho cô biết biểu lộ kinh ngạc của cô thật giả dối.

Anh rất bình tĩnh, chưa từng bình tĩnh như thế.

“Em muốn chia tay sao?”

Cô đã quen với Phan Dực Á nóng nảy.

Anh tỏ ra như vậy khiến cô có phần khó xử.

Nhưng cô áp chế lo lắng, gạt đầu rõ ràng, “Đúng vậy.”

“Anh hiểu rồi.” Anh lên tầng thu dọn hành lý.

Hành lý của anh rất đơn giản, chỉ có một chiếc ba lô thể thao mà thôi.

Chỉ đơn giản như vậy.

Cuối cùng, đứng ở đây, khó chịu đến không thở nổi, ngược lại là cô.

Thu dọn hành lý xong, đeo ba lô trên lưng, anh đến đứng trước mặt cô, bình tĩnh hỏi, “Nhận bao nhiêu tiền?”

Nếu có thể, anh không muốn đối xử với cô như thế, nhưng tất cả những gì đã xảy ra, anh đã hiểu rõ ràng.

Tình huống của anh giống y như anh trai.

Khác nhau ở chỗ là Hạ Vũ Mạt nhận tiền.

“Một triệu.” Cô không định lừa anh.

“Một triệu?” Anh rất muốn cười to, thì ra ở trong lòng người nhà, tình yêu của anh rẻ mạt như vậy.

Thậm chí còn chẳng bằng giá của một con chó quý hiếm.

“Anh chỉ hỏi em một câu cuối cùng, em từng thích anh không? Anh muốn một đáp án thật sự.” Một triệu đã có thể bán đứt tình yêu của anh, anh muốn một đáp án.

“Tôi không thích anh.” Cô lắc đầu, “Anh rất ngang ngược, xấu tính, chưa từng quan tâm đến ý nghĩ của tôi, ở cùng một chỗ với anh tôi phải chịu đựng rất khổ sở. Từ đầu tới đuôi, tôi chỉ vì tiền của anh.” Chia tay, cô không muốn lừa anh.

“Cho nên bây giờ trên người tôi không còn thứ cô muốn nên ngay cả nhìn tôi một cái cô cũng thấy chán ghét sao?” Anh cười lạnh.

Anh ngang ngược, xấu tính, nhưng anh luôn cố gắng sửa chữa, vì sao cô chưa từng nhìn thấy sự cố gắng của anh?

Bởi vì không yêu, cho nên lòng của cô là bóng tối.

“A Á, trừ tiền ra, anh còn thứ gì có thể hấp dẫn tôi chứ?” Cô nhìn anh, ánh mắt có vẻ thương hại, “Đã không có tiền, anh chẳng là gì hết.” Vì sao cô nói ra những lời thật lòng mình mà lại đau đớn giống như bị lưỡi lê đâm trúng.

“Tôi hiểu rồi.” Anh bình tĩnh gật đầu, “Cám ơn cô đã cho tôi một bài học khắc cốt ghi tâm trong cuộc đời.”

Một đấm đánh vỡ cửa sổ, chiếc nhẫn vàng bị anh ném ra ngoài.

Tay anh, từ đầu ngón tay cho tới các đốt ngón tay đều chảy máu đầm đìa.

Anh nhanh chóng rời đi.

“A Á!” Cô gọi anh.

Hít sâu một hơi, tất cả quần áo trên người rơi xuống.

Toàn thân cô trần trụi, quay lưng về phía anh.

“Tôi đã nhận lời anh, đêm nay sẽ giao mình cho anh, tôi không nuốt lời.” Giọng nói của cô lạnh lùng vô tình.

Cô không thể nợ anh phí chia tay!

Anh ngửa mặt lên trời cười.

“Phản Dực Á tôi không làm tình với kỹ nữ!”

Anh kiêu ngạo bỏ đi.

Để lại cô cứng đờ trong phòng.

.....

.....

Một tháng sau, báo chí đưa tin rầm rộ rằng Phan Dực Á, người thừa kế duy nhất của “Pháp vị thiên hạ” và vị hôn thê Triệu Nhã Nhi đã cùng nhau đi du học ở Pháp.

Mà cô lại bị mẹ mình nợ tiền mà mang đi gán.

Người đàn ông mua cô gọi là anh Đinh, là một trùm xã hội đen chuyên làm đường dây mại dâm.

Một năm sau, anh Đinh dùng một khoản tiền lớn đưa cô lên ngai vàng trong giới siêu sao giải trí.

Hoàng tử và cô bé lọ lem trở thành hai đường thẳng song song, tự đi tới vận mệnh của mình.

Hết quyển 2

21. Q.3 - Chương 1

Edit: Mộc

“Bởi vì em, anh mới biết bị người ta đánh đau đớn như thế nào, bởi vì em anh mới biết tình yêu hạnh phúc như thế nào, anh thích em, vừa nghèo lại vừa bướng bỉnh, cái gì cũng rất bình thường...”

“Em giống như cỏ dại, bất kỳ chuyện gì cũng không thể đánh bại được em, không hổ là cô gái mà anh coi trọng!”

Nhìn thấy bức thư anh để lại, cô rơi nước mắt giàn dụa.

Giống như gương mặt ngang bướng của anh, tính tình trẻ con của anh, cô nhướn mày.

Máy bay sắp cất cánh trên đường băng, ở phía sau, cô đuổi theo một cách điên cuồng.

Tha thiết gọi tên anh.

Cô không hề kiên cường, nếu cô mất anh, chắc chắn sẽ không thể kiên cường được nữa.

Đột nhiên, anh ở trong máy bay quay đầu lại nhìn thấy.

Máy bay dừng lại giữa đường băng.

Gương mặt ngang bướng lộ rõ vẻ kích động.

“Có gì quan trọng sao?” Đau khổ đè nén tình cảm.

Chia tay là số phận không thể vượt qua.

“Cám ơn anh.” Cô vừa mở miệng, nước mắt đã rơi xuống, “Cám ơn anh vẫn luôn tin tưởng em, cám ơn anh vẫn động viên em, còn cả...” Cô mở bàn tay ra, trong tay cô nắm chiếc vòng cổ sao Thổ.

Anh nở nụ cười, đi ra đằng sau cô, giúp cô đeo vòng cổ.

“Hiện tại, tương lai sau này em đều là người phụ nữ của anh, chia tay chỉ là tạm thời, một ngày nào đó anh sẽ trở thành người đàn ông mạnh mẽ, trở lại bên cạnh em một lần nữa.”

Nghe được lời nói của anh, cô cười.

Nín khóc mỉm cười.

“Rất vui phải không?!” Anh đắc ý nhướn mày.

“Làm gì có chứ?!” Cô không thể để anh đắc ý được.

“Nói dối, em đã yêu anh rồi!” Anh nhìn cô chăm chú.

“Yêu anh thì sao nào?” Sau khi chia tay, lần đầu tiên cô dũng cảm thừa nhận lòng mình, “Em yêu anh, yêu phải cái kẻ vừa ngốc vừa tự cho mình là đúng!”

Anh ngạc nhiên giật mình.

Đột nhiên, anh ôm lấy cô.

Dưới hoàng hôn, hai người ôm hôn thật lãng mạn.

.....

“OK!”

“Tuyệt lắm!”

Đạo diễn hô lên vừa lòng, cả tổ làm phim đều vui mừng.

Dưới hoàng hôn, hai người đang ôm nhau lập tức buông ra.

Chính xác mà nói thì nữ diễn viên lạnh lùng lập tức đẩy nam diễn viên ra.

“Hạ Vũ Mạt, mọi người nói lúc nữa sẽ quay thêm mấy cảnh phim rồi buổi tối cùng đi mừng công, cô cũng đi chứ?” Nam diễn viên hứng thú bưng bưng mời nữ diễn viên.

“Không được.” Cô lạnh lùng từ chối.

Giống như một con công cao ngạo, cô mặc kệ mọi người, một mình rời đi.

.....

“Hạ Vũ Mạt, cô lại trốn trong phòng hóa trang để hút thuốc rồi!” Người đại diện hỗn hển đẩy cửa ra.

Cả phòng tràn đầy khói thuốc làm nữ đại diện ho khan không ngừng.

“Hạ Vũ Mạt, cô còn hút à! Cô muốn hút đến chết luôn phải không?!” Người đại diện tức tối hét lên.

Nhàn nhả, lạnh lùng thối ra một ngụm khói cuối cùng, cô dập tắt tàn thuốc, tao nhã lấy hộp thuốc lá tinh xảo ra, lại rút một điếu thuốc dài nhỏ, định châm lửa.

Người đại diện liền cướp lấy, “Đợi lúc nữa diễn đến đoạn hôn đấy! Cô muốn cả người toàn mùi khói thuốc phải không?”

Thản nhiên lấy điếu thuốc từ tay người đại diện về, cô lại ngậm nó bằng đôi môi xinh đẹp.

Tao nhã thổi ra một vòng khói diễm lệ.

Hạ Vũ Mạt của bảy năm sau, vừa có vẻ ngây thơ, lại vừa xinh đẹp đến kinh tâm động phách.

Bao gồm cả vẻ đẹp đối lập giữa kiên cường và sa đọa.

“Tôi đã nói từ lâu rồi, tôi không diễn được cảnh hôn.” Câu trả lời của cô có chút chua chát.

“Mạt Mạt, đây là nội dung của bộ phim, tôi đã giúp cô rất nhiều rồi, cô không thể làm khó tôi như thế được! Cô có biết đây là lần thứ mấy cô bị đạo diễn trách móc không, sao những đoạn diễn thân mật cô hoàn toàn không nhập tâm?!”

Diễn xuất của Hạ Vũ Mạt rất quái lạ, không giống với những ngôi sao khác như thể hiện cá tính mạnh mẽ, vì nghệ thuật hiển dăng tất cả, cô chán ghét diễn cảnh thân mật, cảnh trên giường cũng diễn rất chừng mực, cô cũng không chấp nhận hai người khóa thân dưới chân.

“Tôi không muốn đóng tiếp bộ phim truyền hình này nữa, phần hai không thể đổi người sao?” Hàng lông mày xinh xắn nhăn lại.

Cô rất chán ghét loại phim hoàng tử lọ lem này.

Mỗi khi sắm vai ngang bướng không chịu thua, cô bé lọ lem vì yêu mà dùng cảm tiến lên phía trước, cô cảm thấy vô cùng châm chọc.

“Mạt Mạt, cơ hội lớn như thế có rất nhiều người trông đợi, vì sao cô không chịu quý trọng hả? Nếu không phải vì mở buổi họp báo cắt đứt quan hệ với mẹ cô mà lại chiếm được sự đồng tình của phần lớn công chúng, tạo nên hình tượng mới cho cô. Hiện giờ vai diễn Sam Thái này là đỉnh cao trong sự nghiệp diễn xuất của cô đấy. Mười năm trước phim “Vườn sao băng” đã gây chấn động vô cùng, lần “Hoa dạng nam tử” mới phát sóng chính thức mấy tập đã gây chú ý rồi, còn vang động hơn trong quá khứ nữa!” Mỗi tờ báo đều bình

luyện rằng “Hoa dạng nam tử” khác rất nhiều với “Vườn sao băng”, F4 không phải là tiêu điểm nữa, mà cô bé lọ lem Sam Thái do Hạ Vũ Mạt diễn lại trở nên nổi bật.

“Đừng nói nữa.” Cô dập tắt thuốc, không thèm nhắc lại.

Cô nợ công ty điện ảnh tiền, không thể có quyền lợi chọn ba lấy bốn.

“Hôm nay tôi không muốn diễn nữa, tôi cần nghỉ ngơi.” Cô đã tháo vòng cổ sao Thổ xuống.

“OK, OK, đóng phim mấy ngày nay cô đã không chớp mắt rồi, tôi đi nói chuyện với đạo diễn, bổ sung cảnh quay của người khác trước, chắc là không có vấn đề gì.” Người đại diện vội vàng trấn an cô.

Mở ra hộp trang sức, cô lấy ra một chiếc vòng cổ, vén tóc dài sau gáy lên, thật cẩn thận đeo vào, giấu nó dưới chiếc áo cao cổ.

Mặt chiếc dây chuyền là một vòng tròn bằng vàng, rất giống một cái nhẫn.

Mạt Mạt, chúng ta kết hôn đi!

Sinh nhật 18 tuổi, anh tự mình làm bánh ngọt, viết lên đó một hàng chữ nhỏ.

Trong nhà đầy hoa hướng dương màu vàng.

Anh từng nói loại hoa này rất giống cô.

Nhưng anh nhầm rồi, hoa hướng dương là biểu tượng của ánh mặt trời, làm sao có thể thích hợp với một cô gái trái tim u tối.

Chữ viết trên bánh ngọt, hoa hướng dương màu vàng, thủy tinh bị đập vỡ.

Đã để lại một tin tức.

Đêm đó, anh chuẩn bị cầu hôn với cô.

Sau khi anh đi rồi, cô khóc rất lâu, chạy xuống tầng dưới, mò mẫm trên đường đến khi rạng sáng mới tìm được một chiếc nhẫn vàng.

Năm tháng trôi qua, cô dần hiểu rằng năm đó, chính cô đã không nhận ra được tình cảm của mình.

Tình cảm ấy bị che kín bởi lợi ích, bởi tâm trạng thất vọng, bởi vậy mà cô tin rằng mình chưa hề thật lòng, thậm chí vui vẻ nghĩ rằng anh còn cách trái tim mình rất xa.

Thì ra tất cả đều là do cô đánh giá sai lầm.

Chính cô đã tự mình buông tay hạnh phúc.

Vài năm nay cô chưa bao giờ dám hỏi thăm tin tức về anh.

“Chị Hạ, có điện thoại.” Trợ lý gõ cửa xong liền đi vào.

“Ai đấy?” Giọng của cô có vẻ mệt mỏi, người biết số di động của cô rất ít, nếu không phải Ngôn Thần Minh thì chính là anh Đình.

“Tiểu Mạt, là tôi.” Giọng nói trầm thấp truyền đến.

Là anh Đình.

“Tối nay có người mời cô ăn cơm.” Anh Đình đi thẳng vào vấn đề.

“Giá tiền thế nào?” Cô không hứng thú hỏi.

“Năm trăm vạn.”

Cô nhăn mày, theo trực giác nói, “Tôi không hầu ngủ đâu!”

Anh Đình cười sang sảng, “Tôi còn không biết quy tắc của cô à?! Hơn nữa nói thế nào thì người ngoài cũng biết cô là người phụ nữ của tôi, tôi còn không định để vợ ngoại tình bôi tro trát trấu vào mặt.”

Vài năm nay, anh Đình đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Nếu người năm đó cô gặp không phải anh Đình, cô không tưởng tượng nổi cuộc đời mình sẽ bi thảm đến mức nào.

Năm đó, một mình ở lại căn phòng trọ nhỏ bé, nhìn tờ chi phiếu đã bán đứt tình yêu của Phan Dực Á, cô không biết mình nên đi con đường nào.

Có lẽ là đi Anh tìm Tiểu Minh.

Nhưng số phận không cho cô cơ hội lựa chọn.

Mấy người đàn ông hung hãn đập cửa xông vào.

Mẹ cô nợ tiền chơi bạc mấy trăm vạn, đã bán cô cho anh Đình.

Chi phiếu một triệu kia bị lấy mất, cô bị nhốt trong một căn phòng nhỏ âm u ẩm ướt, bên trong có rất nhiều chuột, gián, suốt mấy ngày mấy đêm.

Cô không khước phục, một giọt nước cũng không uống.

“Tôi không bán thân!” Bất kể đối phương hỏi bao nhiêu lần, đáp án của cô vẫn không thay đổi.

“Đây là số phận của cô!” Lúc ấy, anh Đình nhìn cô từ trên cao.

“Tôi không chấp nhận số phận!” Số phận là gì? Nếu số phận của cô là phải suy đồi, cô quyết không chấp nhận!

Cô chỉ có một niềm tin, cô không làm kỹ nữ!

Bởi vì trước khi Phan Dực Á rời đi, hai chữ “kỹ nữ” đầy khinh bỉ đã đâm thật sâu vào lòng cô.

“Không chấp nhận số phận sao?” Anh Đình cười to, “Tôi đã hết kiên nhẫn rồi, bắt đầu từ ngày mai, cô phải tiếp khách, mà khách đầu tiên của cô là tôi, tôi sẽ tự mình dạy dỗ cô!”

Cô cười lạnh, “phanh” một tiếng, anh Đình cứng họng, đầu cô đập rất mạnh vào vách tường.

Máu tươi ướt đầm áo.

Máu chảy đầm đìa như bốc lửa.

“Cô điên rồi à?!” Anh Đình gào lên.

Tuy hấn là lão đại đường dây mại dâm này, nhưng tay hấn còn chưa từng ép ai phải chết.

“Tôi muốn sống theo ý mình... thật sự một lần...” Cô không biết khi đó vì sao lại khóc.

Nhưng anh Đình nói khi ấy cô kiêu ngạo, xinh đẹp, lại không kìm nén được nước mắt, làm rung động trái tim cứng rắn của hấn.

“Nếu không bán thân, cô sẽ nghe theo mọi thứ tôi bảo chứ?” Anh Đình ôm cô đã hấp hối vào trong lòng.

Hấn cứng rắn như thép nhưng lại bị nước mắt của cô gái này làm mềm lòng.

“Được...”

Cô gật đầu, môi đầy máu tươi.

.....

“Lần này là một kẻ ngốc tự mình đưa lên cửa, nghe nói là một quý công tử du học từ Pháp về, đối phương chỉ yêu cầu cô gặp mặt, nói chuyện phiếm. Có lẽ là một kẻ mê điện ảnh!”

Chỉ đơn giản như vậy sao?

“Anh sẽ âm thầm bảo vệ tôi chứ?” Cô vẫn lo lắng hỏi lại.

“Đương nhiên!” Anh Đình không chút do dự trả lời, “Mỗi lần không phải là do tôi che chở cô sao?!” Bọn họ quả thực là một tổ cướp bóc.

Tiền đã cầm nhưng một chút ích lợi các đại gia cũng không chiếm được.

Nhưng cho dù như thế cô cũng không bao giờ muốn trở thành mỗ châu báu ẹ mình nữa.

“Tiểu Mạt, nếu cô không muốn vợ vét nữa thì có thể rời đi. Dù sao cô nợ công ty điện ảnh mấy ngàn vạn đô, Đình mạnh mẽ tôi đây chỉ cần cướp đường là có thể kiếm ra!” Anh Đình dừng cảm nói.

Bảy năm bọn họ trải qua cùng nhau, Hạ Vũ Mạt luôn khiến hắn đau lòng.

“Không cần đâu, tôi không muốn nợ nhân tình của bất kì ai.” Cô lạnh lùng từ chối.

“Không muốn nợ tôi, vậy thì gả cho tôi là được, dù sao tôi cũng còn thiếu một bà vợ.” Anh Đình nửa đùa nửa thật đề nghị.

Không thềm để ý, cô thản nhiên mỉm cười.

Vừa tắt điện thoại.

Người đại diện lại xông vào, “Mạt Mạt, mau chuẩn bị một chút, tôi đã quên nói với cô, tôi thay cô nhận một buổi lễ cắt băng khánh thành, đối phương yêu cầu cô và Triệu Diệc Minh nhất định phải tham gia.” Triệu Diệc Minh là diễn viên đóng vai Đạo Minh Tự trong “Hoa dạng nam tử”.

Gật đầu, cô tắt thuốc lá.

Lễ cắt băng khánh thành cũng kiếm được tiền, lại thoải mái, cô vui vẻ chấp nhận.

Thay quần áo xong, cô giữ vẻ mặt đoan trang, khiến cho người ta cảm thấy bị ngăn cách, gây ra rất nhiều cảm xúc khác nhau về Hạ Vũ Mạt.

“Lần này đi đâu?” Cô hồ hững hỏi.

“Là ‘Pháp vị thiên hạ’ đấy! Nhà hàng Pháp nổi tiếng sang trọng lại mở thêm chi nhánh mới, nhà hàng này thường khi khai mạc còn mời cả những chính khách nổi tiếng đến cắt băng.” Người đại diện kiêu ngạo nói.

Đầu của cô ầm một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

“Nghe nói chủ tịch ‘Pháp vị thiên hạ’ không khỏe, cậu chủ của Phàn gia và vị hôn thê đã về nước mấy tháng nay, muốn bắt tay vào việc quản lý tất cả các nhà hàng... Lần này là anh ta tự mình mời cô và Triệu Diệc Minh, nghe nói anh ta còn thông qua anh Đình mời cô dùng một bữa tối...”

Người đại diện nói liên tục không ngớt cái gì đó, cô đã không nghe được nữa.

22. Q.3 - Chương 2

Edit: Mộc

Nhìn thấy nhau, câu đầu tiên anh nói với cô sẽ là gì?

Nhất định là chào biếm.

Anh mời cô cùng ăn bữa tối là có ý gì?

Nhất định là muốn nhục nhã cô.

Không sao cả, mọi thứ đều là cô nợ Phàn Dực Á.

Cô chịu được!

Mỉm cười cứng đờ, đứng ở cửa nhà hàng Pháp, cô mặc váy dạ hội tuyệt đẹp lộ ra tấm lưng mê người, trong gió rét, lạnh đến run rẩy.

Cửa nhà hàng Pháp.

Đám đông xôn xao.

Có rất nhiều người dân bình thường, có người tới đây là vì được nhìn thấy ngôi sao mà không mất tiền, có người là fan điên cuồng.

Không khí lúc này thật náo nhiệt.

“Hạ Vũ Mạt!”

“Triệu Diệc Minh!”

“Hạ Vũ Mạt! Cô bé lọ lem Sam Thái! Cố lên!”

“Hạ Vũ Mạt! Chúng tôi mãi mãi yêu cô!”

. . .

Nhóm người hâm mộ hưng phấn hét chói tai.

“Pháp vị thiên hạ” cử ra rất nhiều bảo vệ, ngăn cản những người hâm mộ ngang ngạnh.

Ánh đèn flash lại chớp liên hồi, chiếu rọi lên gương mặt có phần tái nhợt của cô.

Lúc này có rất nhiều người mê phim của cô, các phóng viên, nếu hôm nay ở đây đẩy lên tin tức gì lớn, giới giải trí vốn là nơi vô cùng tàn khốc, có lẽ kiếp sống diễn viên của cô sẽ bị mấy lời gièm pha phá hỏng, cô sẽ rơi xuống dốc.

Ví dụ như, cô bị một cậu quý công tử, ở giữa phố hạ nhục bằng hai chữ kỹ nữ.

Cô không biết liệu đây có phải là kết quả mà Phan Dực Á muốn không.

Dẫm nát cô dưới bùn lầy, trọn đời không thể siêu thoát. Như vậy anh mới có thể thoải mái sao?!

Một chiếc xe Lincoln dài chậm rãi đi tới.

Tim cô liền đập nhanh hơn.

Chiếc Lincoln dừng trước mặt cô, ánh đèn flash lại lóe lên.

Giới truyền thông vô cùng hưng phấn.

Cậu chủ Phan gia, trong giới xã giao Pháp nổi tiếng được yêu thích, nhưng đây là lần đầu tiên thật sự xuất hiện trước truyền thông.

Nghe nói anh ta rất đẹp trai, từ tính tình đến gương mặt đều có thể dễ dàng cướp đi hô hấp của các cô gái.

Nghe nói anh ta chín chắn, cao lớn, làm người rất khéo léo lịch sự.

Nhưng đây toàn là nghe mọi người nói mà thôi.

Cậu chủ Phan gia rất thần bí, cho dù truyền thông tiêu hao sức lực chín trâu hai hổ cũng khó mà chụp được một cái ảnh của anh ta.

Lái xe cung kính mở cửa xe Lincoln.

Một đôi giày cao gót màu trắng bước xuống.

Nhất thời, truyền thông thất vọng thở dài một tiếng, vì trong xe chỉ có một cô gái.

Nhưng rất nhanh sau đó, cuộn phim trong tay các phóng viên lập tức bị hao hết.

Ánh đèn flash lại lóe lên không ngừng.

Là vị hôn thê thanh mai trúc mã của cậu chủ Phan gia!

Thời gian bảy năm đã biến Triệu Nhã Nhi từ một cô gái sôi nổi trở thành một tiểu thư quý tộc phong tình vạn chủng.

Mỗi bước đi của cô đều thanh lịch, cao quý.

“Cô Triệu, xin hỏi cậu Phan đâu?” Phóng viên đều hỏi cô.

“Tên kia ấy à, là cái đồ vua đến muộn, khéo vẫn còn chui trong chăn ngủ ấy chứ! Đừng bị dăng vể bên ngoài của cậu ta đánh lừa, tính tình của cậu ta không tốt chút nào đâu, các vị đừng bảo tôi tự mình đi tìm chết, gọi cậu ta rời giường đây!” Triệu Nhã Nhi trả lời rất tự nhiên, rất tinh nghịch.

Làm các phóng viên bật cười, không khí trở nên thật nhẹ nhàng.

“Cô Triệu, xin hỏi khi nào thì hai người tổ chức hôn lễ?”

Một phóng viên hỏi vấn đề mà tất cả mọi người đều muốn biết.

Vấn đề này Hạ Vũ Mạt cũng muốn biết.

Cô phát hiện ra lòng bàn tay mình toàn là mồ hôi lạnh.

“Nhanh thôi, nhanh thôi.” Không ngờ Triệu Nhã Nhi chỉ cười gượng, giả bộ ngốc nghếch để tránh đi.

Nhưng Triệu Nhã Nhi lại giương mắt lên, làm như vô tình quét về phía cô một cái, đồng tử giống như hai hồ băng, ánh mắt sắc bén, lộ ra thù hận như muốn lột da lóc xương, làm cho người ta sợ hãi.

Dưới ánh mắt ấy, lưng cô cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Không khí rất quỷ dị.

Nhưng cô không sợ!

Cô là Hạ Vũ Mạt, có sóng to gió lớn gì mà cô chưa từng gặp chứ?

Lúc này cô thầm nghĩ muốn hút một điếu thuốc, thả lỏng chính mình.

Mọi người đợi thêm một lúc, thấy thời gian dùng bữa đã sắp qua mà Phàn Dực Á vẫn chưa đến.

Triệu Nhã Nhi chủ trì nghi thức cắt băng.

Hai cô gái đứng cùng một chỗ, thân thiết tới gần, để giới truyền thông chụp ảnh.

“Hạ Vũ Mạt, sớm hay muộn cô cũng sẽ hối hận!” Đầu tiên, Triệu Nhã Nhi không kiềm chế được, nhỏ giọng nói, nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra từng chữ một, “Tôi thật hối hận vì năm đó đã giúp A Á, khiến cho thứ kỹ nữ thói tha như cô làm tổn thương không thể lành lại được!” Nhã Nhi cầm kéo hung hăng cắt đứt đoạn ruy băng.

Hạ Vũ Mạt vẫn mỉm cười tự nhiên với giới truyền thông như cũ, hai tai coi như không nghe thấy.

“Nghe nói tối nay Phàn Dực Á hẹn cô ăn cơm? Hạ Vũ Mạt, nếu cô còn có lương tâm thì cho dù cậu ta nói cái gì cô cũng nên gạt đầu!” Triệu Nhã Nhi đe dọa cô.

Vì sao cô phải thế chứ?

Cô là người phụ nữ xấu xa, cô thừa nhận, cho nên vì sao cô không thể xấu xa hoàn toàn chứ?!

Thấy cô vẫn bình tĩnh tự nhiên, Triệu Nhã Nhi tức giận tới mức muốn xông lên cho cô một cái tát, không ngờ lại bị một người trợ lý đằng sau giữ chặt, “Cô Triệu, cậu Phàn dặn cô hãy bình tĩnh, cô Hạ là khách của chúng ta.” Tay hắn chỉ về phía gần đó.

Phàn Dực Á đã đến.

Cô chấn động.

Ánh mắt nhìn về phía chiếc xe đen có rèm che vừa dừng ở cửa.

Quản lý nhà hàng đã vội ra nghênh đón, “Cậu chủ”. Cung kính chào, cửa xe bị mở ra.

Nhóm người làm cả nam lẫn nữ đã xếp thành hàng chỉnh tề cung kính.

Đôi giày da sang trọng bước xuống. Gương mặt đẹp trai, trẻ trung, vô cùng tự tin xuất hiện trước mặt mọi người.

Cậu chủ Phàn gia thân bí đây sao?

Giới truyền thông chưa dám có hành động xóc nổi nào.

Mãi đến khi Triệu Nhã Nhi đi tới, thân thiết khoác tay anh ta, “A Á, cậu thật quá đáng, bây giờ mới chịu tới!”

Gương mặt trẻ trung mỉm cười lịch sự.

“Thật ngại quá, tôi lại đến muộn rồi.”

Oh, đúng là cậu chủ Phàn gia rồi!

Ánh đèn flash lại chớp loạn lên.

Từng bước một, người đàn ông trẻ tuổi đi về phía Hạ Vũ Mạt, lịch sự vươn tay, “Rất vui được làm quen với cô Hạ, tôi là Phàn Dực Á, thật mong chờ đêm nay được dùng bữa với cô.”

Truyền thông lại ồ lên ồn ào.

Ngay trước mặt vị hôn thê, cậu chủ Phàn gia lại mời Hạ Vũ Mạt dùng bữa tối sao?

Xem ra ngày mai lại có tin lên đầu báo rồi.

Hạ Vũ Mạt vẫn cứng đờ như cũ, thất lễ không thể vươn tay.

Cô vô cùng hoảng sợ.

Bởi vì người đàn ông này vốn không phải là Phàn Dực Á.

23. Q.3 - Chương 3

Nhà hàng Pháp sang trọng.

Người đàn ông nhẹ nhàng uống rượu, dùng món ăn cũng rất thanh lịch.

“Cô Hạ, cô thực sự không định dùng bữa sao?”

Cô lắc đầu, cho dù dạ dày trống rỗng làm cô khó chịu.

Dáng vẻ của người đàn ông này, từ động tác, tư thế, thậm chí ngay cả híp mắt mờ ám, tất cả đều rất giống Phàn Dực Á.

Có điều hần thiếu đi khí phách.

Nhìn giống nhưng thực ra lại không giống.

Người đàn ông dùng xong bữa tối, lịch sự lau miệng.

Động tác của hắn rất thành thực, tự tin.

“Hai vị chủ nhân nhân Phàn gia để tôi ra mặt, bàn bạc với cô Hạ một chuyện.” Người đàn ông nhã nhặn, hiền lành nói.

“Anh là ai?” Hạ Vũ Mạt bình tĩnh hỏi.

Anh ta là ai đây? Vì sao tất cả mọi người đều cho rằng anh ta là Phàn Dực Á, cô không tin là người Phàn gia lại không nhận ra con mình, còn Triệu Nhã Nhi lại không nhận ra vị hôn phu của mình.

Tất cả giống như một bàn cờ.

Trên bàn cờ, mỗi người đều đang diễn kịch.

“Tôi sao?” Người đàn ông cười khổ, “Mười năm nay tên tôi vẫn là Phàn Dực Á, đột nhiên cô lại hỏi tôi là ai, tôi cũng không biết nên trả lời thế nào.”

“Thật ra đã xảy ra chuyện gì?” Lòng cô quặn thắt.

“Cô Hạ, có lẽ phải là tôi hỏi cô, năm đó cô và Phàn Dực Á đã có chuyện gì?” Người đàn ông khách sáo hỏi.

“Tôi nhận tiền, đuổi anh ấy đi.” Cô ngồi thẳng.

Cô nói năng thẳng thắn, không hề tỏ vẻ hối hận khiến người đàn ông nhìn chằm chằm ánh mắt cô, không chán ghét, ngược lại còn có thiện cảm.

“Để tôi kể cho cô nghe tiếp chuyện sau đó. Cô đuổi anh ta đi, Phan Dực Á liền mất tích, bảy năm nay chưa từng quay về nhà.”

Dạ dày luôn bị cô đối xử tệ bạc cuối cùng cũng bắt đầu phản đối.

“Anh ta bị người nhà giữ hết chứng minh thư, hộ khẩu, thậm chí cả hộ chiếu, nhưng cha mẹ anh ta vẫn không biết phải tìm anh ta ở đâu... Người trong gia tộc đều đoán có lẽ anh ta đã đói chết hoặc bệnh chết ở một nơi lạnh lẽo đói khổ nào đó... Đã bảy năm trôi qua, việc tìm được anh ta... cũng trở nên xa vời.”

“Bảy năm rồi, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có?...” Ôm lấy bụng, dạ dày của cô đau đớn.

“Không có.” Người đàn ông tiếc nuối lắc đầu, “Anh ta cứng rắn như thế làm cha mẹ cũng đau xót, không có cách nào khác, có lẽ cách làm của các người khi trước đã làm tổn thương nghiêm trọng sự kiêu ngạo của anh ta.”

Nhưng thời điểm anh đi, lạnh lùng bình tĩnh như thế.

Thậm chí ngay cả một câu tức giận, một câu mắng mỏ cũng không có.

Cô nghĩ rằng anh sẽ trở về làm hoàng tử một lần nữa.

Bàn tay hai bên sườn chậm rãi nắm chặt lại.

“Thật xin lỗi, tôi hút điếu thuốc.” Cô chặt vật lấy điếu thuốc trong túi ra, hai tay run rẩy đến mức không bật được lửa.

Người đàn ông tự mình lấy bật lửa, giúp cô châm thuốc.

Thở ra một ngụm khói, cô hơi bình tĩnh lại.

Nhân viên phục vụ thấy có khói thuốc, đang định lại gần thì bị người đàn ông phẩy tay ngăn lại.

“Đây là màn kịch anh ấy bày ra để lừa dối tôi phải không? Tùy tiện tìm một người đàn ông nói cho tôi biết chuyện, sau đó âm thầm tiến hành kế hoạch trả thù?” Cô cười lạnh, “Vảy bảy năm trước báo chí đăng tin anh ấy đi du học ở Pháp thì sao? Đừng nói với tôi rằng người kia cũng là anh!”

Không thể trách cô nghĩ mọi chuyện phức tạp như thế, cuộc sống của cô ở trong cái vòng luẩn quẩn này khiến cô không thể không đề phòng mọi người.

Tính tình của người đàn ông không tệ, không bị sự khó chịu của cô làm tức giận, “Đương nhiên là Phan gia khó mà tuyên bố ra ngoài chuyện âm mưu như thế, lúc đầu chỉ định cảnh cáo Phan Dực Á, nếu anh ta không nghe theo cha mẹ thì sẽ trở thành kẻ hai bàn tay trắng, sẽ bị người khác thay thế.”

“Đây là lý do ‘tôi’ tồn tại!”. Người đàn ông cười có vẻ bất đắc dĩ, “Nhà tôi vốn là gia đình công nhân, vì tiền nên không thể không trở thành một người khác. Bởi vì về ngoài của tôi và Phan Dực Á có phần giống nhau, lúc trước do Phan Dực Á chậm chạp không chịu trở về đã làm gia tộc sinh ra khủng hoảng, thậm chí rất nhiều cổ đông muốn rút vốn, vì thế để ổn định cục diện, người Phan gia đã chọn tôi.”

Bởi vì sinh ra giống nhau, cho nên anh có thể lý giải được tình cảnh của cô gái này năm đó.

“Khi tôi ở Pháp, chịu sự huấn luyện nghiêm khắc của Phan gia, truyền tin đồn về trong nước chính là hy vọng gây được áp lực với Phan Dực Á, ép anh ta ra mặt, giờ đã đến lúc về nước nhưng không có chút hiệu quả nào, dường như Phan Dực Á đã biến mất trên thế giới này, không hề có tin tức.”

“Có lẽ anh ta đã chết...” Câu cuối cùng của người đàn ông ẩn chứa sự đau khổ của cuộc đời.

Một cậu con trai nhà giàu tính tình ngang ngạnh như thế, rời khỏi sự che chở của gia tộc, không có chứng minh thư, thậm chí ngay cả đi làm công cũng rất khó được người ta nhận.

Làm sao có thể sống được?

Khi anh đi, bóng lưng dứt khoát như thế, cô không thể tưởng tượng được anh lại không về nhà.

Anh sẽ đi đâu đây?

Trời đất bao la, nhưng một người còn chưa tốt nghiệp đại học, ngay cả chứng minh thư cũng không có, sẽ đi làm ở đâu?

Cô lo lắng, nhưng theo trực giác lại lắc đầu, “Sẽ không! Anh ấy là một người đàn ông mạnh mẽ, chắc chắn sẽ không chết đơn giản như thế!”

Trong trí nhớ về anh, cô vẫn chỉ có ký ức khi 18 tuổi.

Tính tình ngang ngược, trẻ con như vậy.

“Người Phàn gia cũng nghĩ thế, cho nên yêu cầu cô phối hợp với tôi diễn một vở kịch.” Người đàn ông mỉm cười, “Nếu có thể khiến Phàn Dực Á về nhà, sau khi mọi việc thành công, Phàn gia sẽ đưa cho cô một triệu.”

Nếu có lựa chọn khác, Phàn gia tuyệt đối sẽ không tìm Hạ Vũ Mạt.

“Nhưng điều kiện đầu tiên cô phải hiểu rõ đó là Phàn Dực Á là người cô không thể với tới được.” Tuy không muốn nói ra câu tàn nhẫn ấy nhưng người đàn ông đành phải tuân theo chỉ thị.

Cắn môi, điều thuốc trong tay, cô không còn muốn hút thuốc nữa.

Giai cấp, giai cấp, vĩnh viễn là giai cấp!

Trước kia cô là kỹ nữ, bây giờ lại là một con hát! (con hát: những người làm ca sĩ, diễn kịch, đóng phim, hát tuồng... gọi chung là con hát)

“Nói đi, diễn như thế nào?”

“Tạo ra mập mờ giữa cô và tôi, lấy danh nghĩa của Phàn Dực Á và Hạ Vũ Mạt. Khiến Phàn Dực Á tức giận phải ra mặt.” Người đàn ông chậm rãi nhấn lại ý tứ của Phàn gia.

Cười lạnh một tiếng, cô muốn từ chối.

Nhưng lời từ chối lại vướng trong cổ, không thốt ra được.

Lúc này, không từ chối chẳng phải vì tiền tài.

Cô phát hiện chính mình cũng rất muốn tìm được Phàn Dực Á, để anh trở lại vị trí của mình.

Anh chính là đứa con ông trời sinh ra để làm hoàng tử.

“Vì sao lại chọn tôi?” Cô bình tĩnh hỏi.

“Bởi vì Phàn gia cho rằng, với tính tình kiêu ngạo của Phàn Dực Á, anh ta nhất định rất hận cô, hận đến mức muốn giẫm nát cô, làm sao cho phép tên mình và cô lại xuất hiện cùng nhau được?” Người đàn ông đã cố trả lời vô cùng nhẹ nhàng lịch sự.

“Tôi hiểu rồi.” Cô gật đầu, “Tôi nhận lời anh.”

Không chút do dự.

24. Q.3 - Chương 4

Cô và “Phàn Hồ Á” bắt đầu xuất hiện cùng nhau.

Có người mê điện ảnh vào rạp chiếu phim, nhìn thấy ngôi sao Hạ Vũ Mạt cùng một người đàn ông quần áo sang trọng, khí chất cao quý, vô tình người trước người sau, khi bộ phim kết thúc, hai người họ nắm tay nhau ra ngoài.

Lại có nhân viên phục vụ nhà hàng nhìn thấy ngôi sao Hạ Vũ Mạt và một người đàn ông nhiều lần đi ăn cơm.

Các tòa soạn bắt đầu kích động cho đội cầu tử xuất phát, liên tiếp chụp được ảnh ngôi sao Hạ Vũ Mạt ngủ lại trong khu nhà cao cấp của người đàn ông kia, sáng sớm hôm sau mới vội vàng rời đi.

Vị trí thiếu phu nhân Phàn gia, hoa rơi nhà nào?

Là vị hôn thê cao quý, môn đăng hộ đối Triệu Nhã Nhi hay là ngôi sao xuất thân bần hàn Hạ Vũ Mạt?

Tình cảm của cậu chủ Phàn đối với Hạ Vũ Mạt là thật hay giả?

Phàn gia liệu có để cho Hạ Vũ Mạt, người có tin đồn từng “phục vụ trên giường” bước chân vào nhà giàu không?

Tình yêu tay ba, cuối cùng ai mới là người cười?

Từng vấn đề liên tiếp trở thành chủ đề để mọi người bàn tán say sưa, trà dư tửu hậu.

Màn kịch này, vấn đề cô bé lọ lem và hoàng tử vĩnh viễn ở bên nhau gây náo động rất lớn, trở thành một cơn sóng bàn luận.

Thậm chí ngay cả trên internet đều diễn ra khảo sát, phái “môn đăng hộ đối” và phái “cô bé lọ lem” gây chiến kịch liệt.

Nhưng ngoài sự mong đợi của mọi người.

Người mà Phàn gia và Hạ Vũ Mạt chờ đợi vẫn không xuất hiện.

.....

Ba tháng sau.

Trong một siêu thị hết sức bình thường.

Một người đàn ông tuần tú đang lựa đồ mua sắm.

Tay anh cầm một bản kê, mỗi khi mua thứ gì xong liền cúi đầu đánh dấu vào đó.

“Chú cha, chú đã xong rồi à?” Bên cạnh anh có một cô bé sáu tuổi, trên đầu cái một đóa hoa hồng nhỏ, rất hiếu động, không ngừng gọi.

“Còn chưa xong đâu, đừng nghịch nữa! Chú đang làm việc!” Người đàn ông vẫn tập trung vào việc lựa đồ như cũ, vẻ mặt nghiêm túc, không quên nhắc nhở cô bé, “Đi tìm mẹ đi!”

“Mẹ? Mẹ ngồi xổm ở khu đồ điện, xem chị Sam Thái rồi, không chịu đi đâu.” Cô bé chu cái miệng nhỏ nhắn lên.

Tay cầm bút của người đàn ông cứng lại một chút.

“Chúng ta đi gọi mẹ con thôi, không nên để cô ấy xem quá nhiều phim truyền hình vô bổ như vậy!” Nhất thời, người đàn ông không còn tâm trạng mua sắm nữa, dắt tay cô bé đi về khu đồ điện.

“Chú cha, chú nắm tay con chặt như thế có phải vì sợ không nhận ra mẹ không?” Cô bé nói vô cùng thích thú, còn không quên trêu chọc chú cha.

“Sao chú lại không nhận ra hai người chứ?” Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, “Trên đầu con lúc nào cũng cài một đóa hoa hồng, còn trên tóc mẹ con có kẹp tóc con bướm, cho dù không muốn nhận ra cũng khó!”

Cô bé cười trộm, “Đó là vì con và mẹ sợ chú cha lạc mất.”

Bàn tay người đàn ông căng thẳng, chém đinh chặt sắt, “Không bao giờ, chúng ta là người một nhà!”

Tới khu đồ điện, quả nhiên thấy một người phụ nữ nhỏ nhắn, thanh tú, trên đầu có kẹp hình con bướm đang ngồi xổm, nhìn chăm chăm màn hình.

Nhú mào, “Tình Không, tôi và Tiểu Niệm phải về nhà thôi!”

“A!” Người phụ nữ trẻ tiếc nuối đứng lên, thì thào oán giận, “A Á thôi tha, ở nhà xem phim thì chê tôi ngốc, khó khăn lắm mới ra ngoài, mới được một lúc đã phải về nhà!”

“Tôi và Tiểu Niệm về nhà trước, chị cứ tiếp tục được không?!”

“Không được đâu! Không cho cậu bỏ tôi lại!” Người phụ nữ vội vàng ôm lấy cánh tay anh.”

Người phụ nữ luôn cảm thấy không an toàn, dường như rất sợ bị người ta vứt bỏ.

“Được rồi.” Người đàn ông hơi lùi lại.

Thân cận với phụ nữ, anh luôn cảm thấy mất tự nhiên.

Nắm bàn tay nghịch ngợm của cô bé con, kéo người phụ nữ.

Anh xoay người, vẫn thấy được khuôn mặt ngây thơ mà lạnh lùng trên ti vi.

“Giống như các người, chỉ biết sống dưới sự che chở của cha mẹ, các người đã bao giờ tự mình kiếm ra một đồng tiền chưa?”

“Tôi không bao giờ... chịu im lặng nữa, Đạo Minh Tự, tôi chính thức tuyên chiến với anh!”

Ánh mắt anh thản nhiên rời khỏi gương mặt ương ngạnh, bồng bồng sinh lực.

Anh rất ngang ngược, tính tình tồi tệ, chưa từng quan tâm đến suy nghĩ của tôi, ở cùng một chỗ với anh tôi phải kiềm chế rất mệt mỏi. Từ đầu tới cuối tôi chỉ vì tiền của anh thôi.

A Á, trừ tiền ra thì anh còn gì có thể hấp dẫn tôi đây?

Đã không có tiền, anh chẳng là gì cả.

. . . . .

Một vết thương cũ lặn lẽ xuất hiện trong lòng anh.

Tình yêu của anh thật rẻ mạt.

Toàn bộ ảo ảnh đều dựa vào tiền tài.

Không có bức tường huy hoàng đó làm nền, ba chữ Phàn Dực Á chẳng là gì cả.

Về nhà sao?

Không, anh sẽ không về nhà!

Cái nhà kia chỉ làm anh cảm thấy vô cùng tức cười, khiến anh cảm thấy cực kỳ nhục nhã.

Cho dù không có nhà để về, giống như dân vô gia cư lưu lạc, buổi tối phải ở lại dưới cầu vượt hoặc trong công viên, trên người chỉ còn tờ báo vứt đi để chống lạnh, lúc đêm khuya sẽ bị lạnh đến không ngủ được, khi rạng sáng thì đói đến tỉnh dậy.

Tìm kiếm khắp nơi nhưng không có cơ hội nào để làm việc, lần nào cũng bị người ta cho rằng không có hộ khẩu nên đuổi đi, anh kiêu ngạo như thế, cho dù phải chịu rất nhiều khổ cực cũng không hối hận.

Khi sắp cạn kiệt sức lực, cuối cùng, lần đầu tiên anh rơi nước mắt không khuất phục trước phần mộ anh trai.

Tình yêu làm anh bị thương rất nặng.

Nhưng anh chưa bao giờ chịu khuất phục, chỉ không kêu đau đớn mà thôi.

Chỉ cần không ra tiếng, không kêu cứu, người khác sẽ không biết anh rất đau.

Từ đó về sau, anh không bao giờ lưu luyến quay lại nơi cô sống, hoặc là phạm vi mười dặm gần đó, tuyệt đối sẽ không có bóng dáng của anh.

Kìm nén nước mắt thất bại, anh tự nói ỉn, ngày mai anh sẽ lại là chính mình, nhất định phải sống tốt hơn bất cứ ai.

Không ngờ, cách mộ anh trai không xa, anh nhặt được Tình Không đang khóc nức nở, ầm Ức, cái bụng nhỏ hơi nhô lên.

Hoặc là nên nói, Tình Không nhất được anh cả người không xu dính túi, quần áo bẩn thỉu.

Có mái che đầu, cuối cùng anh cũng yên ổn tìm được một công việc.

Anh thay người phụ nữ này gánh nặng cuộc sống.

Khi Tiểu Niệm sinh ra, là anh cầm chặt tay Tình Không.

“Vì Hoàn Vũ, hãy kiên trì lên!”

Anh và Tình Không cùng chung hoạn nạn.

Cùng nhau cố gắng, cho nhau sức sống.

Mỗi bước đi trong cuộc sống, đều là anh dắt tay cô tiến lên.

...

Khi xếp hàng thanh toán, Tình Không tiện tay cầm tờ báo phục vụ khách lên, hô to, “A Á, cậu lại lên báo này!”

Cô chỉ vào ảnh chụp trên báo, cười ha ha không ngừng, có vẻ giấu cợt, “Thật hâm mộ cậu quá, diễn cùng với thần tượng “Sam Thái” của tôi này!”

Tình Không cũng không biết anh và Hạ Vũ Mạt vốn là một đôi, chỉ đơn giản nghĩ rằng A Á giả ở Phần gia và “Sam Thái” qua lại.

Không kiên nhẫn lấy tờ báo đi, biểu cảm trên mặt anh hung ác như bị đao khắc.

Mục đích của bọn họ anh hiểu rất rõ!

Nhưng lần này cô lại nhận bao nhiêu tiền nữa?

Vì sao bọn họ vĩnh viễn tin rằng họ có thể tùy ý thao túng, sắp xếp cuộc sống của anh?

25. Q.3 - Chương 5

“Cô Hạ, cô tới Phần gia một chuyến đi!” Mệnh lệnh lạnh như băng, điện thoại bị dập một cách vô tình.

Để tách trà chanh trong tay xuống, nhăn mày, cô nhận ra giọng nói này.

Đối với loại kỹ nữ như cô thì nhiều nhất cũng chỉ đáng giá chừng này thôi.

Ngồi trong xe ô tô có rèm che của Phần gia, chờ ở cửa lớn lạnh như băng.

Cửa lớn chạy bằng điện chậm rãi mở ra.

Lần đầu tiên Sam Thái đến nhà Đạo Minh Tự, kinh ngạc nhìn thấy thế nào mới là huy hoàng.

Giày cao gót lạnh lùng giẫm lên đá cẩm thạch màu trắng không dính một hạt bụi.

Cô không phải Sam Thái, cho nên cô không què mùa tới mức tỏ ra kinh ngạc.

Cho dù khung cảnh trong nhà của anh cũng tương tự với nhà Đạo Minh Tự.

Hai hàng người hầu đứng ngay ngắn chỉnh tề chào cô.

Có người hầu cầm áo khoác giúp cô, có người hầu mang dép lê đến.

Động tác của mỗi người đều cung kính, giống nhau, khiến người ta chắc chắn rằng họ đều đã trải qua quá trình huấn luyện nghiêm khắc.

Một ly trà nhài, quý phu nhân ngồi trên sô pha, vẫn cao quý đến mức không thèm nhìn cô một cái.

Năm tháng cũng chẳng để lại gì trên gương mặt bà ta.

“Mời ngồi.” Cho dù làm động tác “mời”, trên mặt quý phu nhân vẫn không có biểu lộ gì, nhưng nếu chú ý một chút thì có thể nhận ra sự mệt mỏi trong giọng nói.

Cô thản nhiên ngồi xuống.

Tư thế ngồi của cô cũng không phải kiểu ngoan hiền, cung kính, mà chân này vắt lên chân kia, thật mê người.

Có vẻ phong tình, ngả ngớn, không thèm để ý đến người khác.

Trừ Phan Dực Á, cô không nhún nhường bất kì kẻ nào, cho nên cô không hiểu cách lấy lòng, cũng không cần lấy lòng ai.

Cô chưa bao giờ hy vọng xa vời mình sẽ trở thành người phụ nữ hiền lương thực đức trong mắt các trưởng bối.

“Nói đi, tìm tôi đến có chuyện gì?” Cô nói thẳng.

Cô chán ghét tòa nhà lớn xa hoa này, một giây cũng không muốn ở lại.

“A Á đã trở về nhà.” Quý phu nhân cũng không muốn nói nhảm với cô, bình tĩnh trả lời.

Cô cứng đờ.

Anh... về nhà?

Nó cảnh cáo tôi đừng làm mấy chuyện vô vị nữa.” Cách xa nhiều năm, gặp lại đứa con bảo bối của mình, kinh ngạc vui mừng, chua xót, đau lòng, các loại cảm xúc rất phức tạp.

Chuyện vô vị?

Cũng đúng.

Trong lòng Phan Dực Á, dính dáng đến người phụ nữ như cô đúng là vớ vẩn.

“Nhưng đây không phải mục đích của nó.” Quý phu nhân mệt mỏi vuốt mắt, xoa thái dương.

Có đứa con cứng rắn như thế, người làm mẹ như bà cũng chịu không ít khổ.

Đặc biệt, cho dù cầu xin, uy hiếp, dùng mọi thủ đoạn đều không thể giữ nó lại.

“Nó tới để lấy chứng minh thư.”

Hạ Vũ Mạt ngạc nhiên, bảy năm, nếu Phan Dực Á có thể sống bình yên thì vì sao bây giờ mới trở về lấy chứng minh thư.

Cô có dự cảm không tốt.

“Nó nói, nó sẽ kết hôn. Nó vẫn luôn sống chung với một người phụ nữ, có một con gái 6 tuổi rồi, sắp phải đi học, cần làm hộ khẩu...”

Sống chung? Con gái 6 tuổi?

Sau khi A Á chia tay với cô liền sống chung với người phụ nữ khác sao? Hơn nữa đã có một đứa con gái 6 tuổi rồi?

Lòng của cô chợt lạnh.

Khóe môi khẽ nhếch lên, lạnh lùng, “Thế chẳng phải tốt lắm sao? Con trai đã trở về, còn có thêm một đứa cháu gái. Thật là đáng mừng.”

“Cô đang nói con tôi sao?! Thật đáng mừng à?!” Quý phu nhân phát điên, mặt nạ bình tĩnh vỡ toang, “Bảo bối của tôi chuẩn bị lấy ‘chị dâu’ nó, thay anh trai nó nuôi con, cô lại còn tặng tôi mấy chữ ‘thật đáng mừng’!”

Chị dâu? Con của anh trai?

Tách trà chanh uống lúc sáng không tiết ra axit nữa, dạ dày cô thoải mái hơn một chút.

“Nói đi, bà muốn tôi làm thế nào?” Nhân nhả uống một ngụm trà, nhẹ nhàng kim nén tâm trạng vừa mới như đời sông lấp biển, vẻ mặt cô vẫn lãnh đạm như cũ.

“Tôi biết cô rất cần tiền! Tôi tăng giá. Hai triệu.” Quý phu nhân vươn hai ngón tay, “Nghe nói cô còn nợ công ty điện ảnh hơn một triệu, tôi ra hai triệu! Không những cô có thể trả hết tiền nợ, còn dư ra rất nhiều nữa! Tôi muốn cô quyến rũ con trai tôi, để nó bỏ ý tưởng kết hôn với người phụ nữ kia đi!”

“Sau đó lại nhấn tâm đá anh ta.” Cô cười lạnh, thay phu nhân nói nốt, “Bà không sợ con bà lại bị tổn thương, không đứng dậy nổi nữa sao?”

“Chuyện đó không cần cô lo lắng, sau khi cô rời khỏi con tôi, tôi sẽ lập tức trả tiền cho cô.” Quý phu nhân đặt tách trà nhai thật mạnh, “Bảo bối của tôi chỉ có thể đứng trên vị trí vương giả, lấy người phụ nữ xứng đôi với nó! Những phụ nữ rác rưởi khác chẳng qua là gặp dịp thì chơi thôi!”

Phụ nữ rác rưởi? Rác rưởi này chắc không chỉ có cô mà còn cả người phụ nữ đang ở cùng Phàn Dực Á.

Khóe môi khẽ nhếch lên đầy châm chọc, cô không tốn nhiều lời phản bác làm gì.

Hoàng tử và công chúa quả thật là tổ hợp tốt nhất.

“Để tôi suy nghĩ đã.”

“Đối với loại phụ nữ như cô, hai triệu mà còn cần suy nghĩ à?” Giọng nói của quý phu nhân có vẻ rất chắc chắn, chắc chắn cô sẽ như vậy.

“Quả thật là hai triệu thì so với mức giá trước đây bà cho tôi đúng là không cần suy nghĩ.” Một triệu kia anh Đinh đã trả lại cho cô từ lâu, khoản phí bán đứt tình yêu khiến cô nhục nhã vô cùng vẫn đang cất trong ngăn kéo.

“Nhưng tôi không chắc chắn Phàn Dực Á có thể cắn câu hay không.” Thói quen hút thuốc của cô lại tới, rút từ trong hộp ra một điếu thuốc, không bận tâm đến sắc mặt của quý phu nhân, cô đã bắt đầu thổi khói đến phong tình vạn chủng.

Hiện tại, cô không có chút trong sáng nào, quá mức sa đọa, ngay cả chính cô cũng không tin rằng Phàn Dực Á có thể cắn câu không.

“Yên tâm, tôi sẽ không để cô đi tay không.” Giữa màn sương khói, mắt quý nhân như hồ băng, lạnh lùng đưa một túi hồ sơ ra trước mặt cô, “Quán trà này, tính cả mặt tiền nhà hàng, tôi đã ra giá gấp ba lần giá chung trong thành phố để mua nó, khoảng hơn một nghìn vạn, đã chuyển tên cho cô.”

Quán trà?

“A Á là bếp trưởng ở đây.” Trong đôi mắt quý phu nhân lộ ra đau lòng, “Thì ra bảy năm nay bảo bối của tôi vẫn ở đó, từ phụ bếp lên tới bếp trưởng, thật không tưởng tượng nổi, nó đã phải chịu rất nhiều khổ sở.” Bảo bối của bà từng là quán quân cuộc thi quốc tế, bảo bối của bà, ngay cả cha mẹ đề nghị ngàn lần cũng không chịu làm một bữa cơm, vậy mà nó lại vì làm công ‘chui’, dưới sự hà khắc của chủ, chỉ có thể làm công rẻ mạt, cần rất nhiều thời gian mới chứng tỏ được thực lực của mình.

“Cô biết không? Bảo bối của tôi khi còn ở nhà, ngay cả đi một đôi giày da cũng có người hầu hạ!” Quý phu nhân chỉ vào tư liệu, vẻ mặt dần kích động, “Trong tư liệu lại còn nói bảo bối nhà tôi có lúc đã phải tước hơn một nghìn cái, hai tay đầy máu, còn tiếp tục làm việc để nuôi sống một người phụ nữ chẳng kiếm được chút tiền nào!”

Kết quả điều tra này đúng là làm người ta suy sụp!

Trà chanh lại tác quái trong dạ dày của cô.

“Tôi nhận lời bà.”

Rõ ràng, nhanh chóng dứt tập hồ sơ vào túi.

Cô phát hiện ra, mình đang ghen tị!

26. Q.3 - Chương 6

Edit: Mộc

Anh về nhà cầm chứng minh thư.

Cố ý hay vô tình, thật giả lẫn lộn.

Một nửa là vì cảnh cáo cha mẹ, một nửa là vì Tiểu Niệm.

Tiểu Niệm đã sáu tuổi, bởi vì không có cha nên không làm được hộ khẩu, bị người ta nhạo báng sau lưng là con rơi.

Con bé là con gái anh trai, nếu anh trai còn sống trên đời này, con bé có thể nhận được những thứ tốt nhất.

Đứa bé này từ nhỏ là anh thay tã, dỗ uống sữa bột, dỗ đi ngủ, làm anh rất đau lòng.

Cho nên anh muốn đem toàn bộ những gì tốt đẹp nhất đến cho con bé.

Mấy ngày trước, Tiểu Niệm leo lên giường anh, ôm cổ anh, lén lút hỏi, “Chú cha, chú không thể làm cha của cháu sao?”

Anh biết, gần đây Tình Không rất tích cực tìm một người cha cho Tiểu Niệm.

Từng lần thân cận.

Tình Không là một phụ nữ có tính ỷ lại rất nặng, không có khả năng sinh tồn, không thể tách khỏi sự chăm sóc của đàn ông.

Không giống người kia, sức sống ương ngạnh, dù cho nghịch cảnh gì cũng có thể lạnh lùng đối mặt.

Sao tự nhiên lại nghĩ đến cô chứ?

Xem ra gần đây vô tình xem phải phim thần tượng, ít nhiều cũng ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

Anh chuẩn bị theo khẩn cầu của Tiểu Niệm, lấy Tình Không, nếu Tình Không cũng chấp nhận.

Dù sao vài năm nay mọi người vẫn sống nương tựa vào nhau, cuộc sống lâu như thế đã thành thói quen.

Anh không thích thay đổi, cho nên cứ như vậy đi.

Con đường này là do anh tự mình lựa chọn.

. . . . .

Đeo kính râm có thể che khuất nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, đội mũ lông tơ trắng như tuyết, trên cổ quàng khăn nhung trắng.

Cách ăn mặc của cô có chút quái dị, nhưng cũng rất đơn giản, cho dù có vẻ xinh đẹp nhưng tuyệt nhiên không phải hình tượng của một siêu sao.

Cô lạnh lùng nhìn xung quanh.

Nhà hàng này đã là của cô.

Chỗ này trang trí có vẻ xưa cũ, vách tường sơn hoa cúc, giá thị trường tuyệt đối không thể hơn một ngàn vạn.

Nhưng dù đoạn đường này có vẻ hẻo lánh, kỳ quái là chuyện làm ăn vẫn rất tốt.

Đã gần đến mười giờ đêm, nhà hàng này vẫn có tiếng người ra vào.

Cô lên mạng tìm kiếm, trên diễn đàn, rất nhiều người đề cử nhà hàng này, đều nói rằng tuy nhà hàng này có vẻ cũ kỹ, bát đĩa cũng có cái sứt mẻ nhưng thức ăn và hương vị thì vô cùng tuyệt.

Hơn nữa đầu bếp dường như vô cùng am hiểu cách làm các món truyền thống, tuy nguyên liệu rẻ tiền, thậm chí độ tươi mới của thực phẩm, đều cần phải có trình độ rất lớn, nhưng màu sắc, hương vị, trình bày đều được đầu bếp phát huy ở mức cao nhất.

Vị đầu bếp món Pháp này chế biến thức ăn rất đa dạng, chân giò hun khói, pho mát, hào hấp, canh cà rốt, thịt bò, làm thực khách cảm thấy ngay cả lưỡi cũng như đang khiêu vũ.

Đáng tiếc rằng nơi này chỉ là một nhà hàng trà mà thôi, thậm chí còn bán nhiều thứ như bánh mì, bánh bao, sữa đậu nành, mấy mồn xào.

Rất nhiều người là thực khách chân chính của đồ ăn Pháp, cảm thấy tiếc hận cho vị đầu bếp như giao long ở nước cạn này, nghe nói cũng có nhà hàng khác qua mời nhưng đều không được.

Cho dù là nhà hàng Pháp lớn hay nhỏ đều rất chú trọng nguồn gốc.

Đáng tiếc vị đầu bếp này không có bằng cấp hay cúp nào chứng minh mình học được từ đâu.

Vị đầu bếp làm kẻ khác tiếc hận này chính là Phàn Dực Á.

“Thưa cô, cô gọi món gì?” Một cô gái phục vụ lại gần hỏi.

Nhà hàng đã không còn chỗ trống, cô đành phải ngồi cùng một cô bé đang im lặng làm bài tập.

Cô bé ngẩng đầu lên tò mò nhìn cô, khuôn mặt thật thanh tú, trên đầu cài một đóa hoa hồng nhỏ.

Thật đáng yêu.

“Trứng muối và cháo thịt đi.” Thật ra cô không hứng thú với món Pháp.

A Á nấu trứng muối và cháo thịt rất ngon. Trước kia khi sau khi đi làm thêm về, đã hơn mười một giờ, không thể ăn những thứ làm đầy bụng, anh sẽ nấu cho cô một chút cháo thịt và trứng muối.

Anh rất ngang ngược, nhưng đối với cô luôn rất tốt.

Dùng trái tim để đổi đãi.

Nhưng lúc ấy, cô bị lợi ích che mắt, không biết quý trọng mà thôi.

Bây giờ cô muốn quý trọng.

Muốn quý trọng cảnh tượng trước đây, anh chỉ vì cô mà tạo ra ngoại lệ, chỉ vì cô mà xuống bếp.

Nhưng rất nhiều thứ trên đời này đã thay đổi.

“Thưa cô, cháo thịt và trứng muối của cô đây.” Rất nhanh, một bát cháo thịt và trứng muối nóng hằm hập được bê lên.

Thịt không đủ chín, trứng muối cũng không đủ ngon.

Không phải tay nghề của A Á.

Quầy bát cháo, cô không còn muốn ăn nữa.

“Tiểu Niệm, chú cha bảo cháu ăn bữa khuya trước đi, anh ấy sẽ tan làm sớm thôi.” Một bát cháo thịt trứng muối khác được đặt trước mặt cô bé.

Sắc màu, hương, vị, tất cả đều tốt.

Giống y như trong trí nhớ của cô.

“Từ từ.” Lạnh lùng gọi lại cô gái phục vụ, “Vì sao bát của tôi và cô bé này không giống nhau? Đây là cách đãi khách của nhà hàng các người sao?” Cô cố ý gây chuyện, tốt nhất là tìm ra được người đàn ông trong nhà bếp kia, ép anh phải ra gặp mặt cô.

Cô gái phục vụ ngượng ngùng không biết nên trả lời thế nào.

“Chị ơi, chị đừng giận, em đổi bát cho chị này.” Cô bé rất ngoan ngoãn đổi bát cho cô.

Cô đành phải nhịn ý định muốn gây chuyện xuống.

Cô lẳng lặng quây cái thìa, trong lòng ngũ vị lẫn lộn.

Cô bé này biết A Á.

Nếu cô đoán đúng thì hẳn là...

Cô còn chưa mở miệng, cô bé đã tự làm lộ thân phận mình, “Chị ơi, nhìn chị thật đẹp, rất quen mắt nhé!” Cho dù đeo kính râm rất lớn nhưng chị gái đáng sợ này có cái mũi thanh tú, đôi môi đỏ mọng gợi cảm, thật sự rất đẹp.

“Chị ơi, chị đừng giận chú cha, ngày nào chú cũng rất bận, mỗi ngày sáu giờ sáng phải bận việc đến tận mười một giờ, một tháng chỉ được nghỉ hai ngày thôi!” Cô bé rất hoạt bát, nghĩ gì nói nấy, “Bát cháo của chị là do anh phụ bếp làm đấy, ông chủ rất xấu bụng, không chịu tìm nhiều người đến phụ việc, chú cha rất vất vả!”

Nói xong, cô bé mới nhớ ra nhìn xung quanh, nghịch ngợm le lưỡi, “May mà ông chủ không có ở đây, nếu không nhất định sẽ đuổi em đi. Chú cha đã nói chuyện gì cũng phải nhịn xuống, không thể nói lung tung.”

Chuyện gì cũng phải nhịn? Không thể nói lung tung?

Chú cha trong miệng cô bé này thật sự là Phàn Dực Á sao?

Ngực cô cứng lại.

Không thể tin được.

Cô mỉm cười, buông thõa xuống.

Bát cháo này không làm vì cô, cho nên cũng không có hương vị tuyệt vời của trước đây nữa.

“Không sao đâu, bây giờ chị là bà chủ ở đây, em muốn nói gì làm gì cũng được.”

Lời của cô làm cô bé há hốc miệng.

“Chị ơi.... Chị là con gái ông chủ à?” Cô bé đầu óc ngây thơ chỉ có thể nghĩ ra đáp án đấy.

Hơn nữa, từ vẻ mặt của cô bé có thể dễ dàng nhận ra sự kinh ngạc.

Tư liệu điều tra cô đã xem qua ở Phàn gia.

Hiện tại một tháng Phàn Dực Á kiếm được khoảng bảy, tám nghìn, tiền lương cũng không tồi, cho nên nếu trừ đi phí thuê phòng, cô bé này và người phụ nữ kia được anh chăm sóc, áo cơm không lo.

Người phụ nữ kia là y tá, vì chăm sóc đứa bé này mấy năm nên đã không còn nghề nghiệp gì, giờ chỉ ở lại ở A Á, ở nhà chăm sóc cô bé này và cuộc sống hàng ngày của A Á.

Một gia đình rất hòa hợp, hòa hợp đến mức trong lòng cô khó chịu.

“Chị là chủ mới ở đây.” Đối với cô bé đáng yêu này, cô không thể khó chịu nổi, “Cho nên cứ yên tâm đi, những gì em vừa nói sẽ không rơi vào tai ông chủ cũ đâu. Cho dù biết thì ông ấy cũng chẳng làm gì được.”

Cô bé vẫn há miệng, dĩ nhiên là không hiểu được.

Nhưng không sao, rất nhanh cô bé sẽ hiểu thôi.

Bởi vì mỗi ngày tiếp theo, cô sẽ cố hết sức đến đây.

Đến khi nào tìm được anh mới thôi.

Gọi cô gái phục vụ lần nữa, cô thông báo thân phận của mình.

Cô gái phục vụ phản ứng giống y cô bé kia.

Dù sao thì nhà hàng này đang làm ăn tốt như thế, trừ khi đầu óc bị hỏng, nếu không sao ông chủ lại sang tay cho người khác chứ?!

Đương nhiên, bọn họ không biết giá sang tay nơi này cao gấp ba lần giá thị trường.

Cô gái phục vụ tỉnh táo lại. Chạy về quầy thu ngân, gọi một cuộc điện thoại, sau đó lại quay về.

Thái độ nhiệt tình hơn rất nhiều, rõ ràng là đã chứng thật tin tức.

“Bà chủ, chị có muốn yêu cầu gì không?”

“Tôi muốn thấy tất cả nhân viên ở đây.” Cô mỉm cười yêu cầu.

“Vâng vâng, em dẫn chị đi, giới thiệu từng người với chị.”

Phục vụ trong tiệm ăn cũng không nhiều, cô chẳng buồn nhận mặt họ làm gì.

“Tôi muốn gặp bếp trưởng.” Tùy tiện cho có lệ, cô nói ra mục đích của mình.

“Bà chủ à, em nói trước với chị nhé, khả năng ghi nhớ của A Á em đã từng chứng kiến, hể nhìn là không quên được, nhưng bảo anh ta nhận mặt phụ nữ thì tuyệt đối không được đâu! Em và anh ta đã làm đồng nghiệp bốn, năm năm nay, đến bây giờ anh ta còn chẳng nhớ được tên em, thường xuyên nhận sai người! Trừ điểm ấy ra, năng lực làm việc của anh ta rất tốt!”

“Tuy A Á không có chứng minh tư, cũng chưa học khóa đầu bếp nào, nhưng vì thế nên anh ta mới không có bằng cấp gì so với các bếp trưởng khác, nhưng kỹ thuật thì tốt hơn nhiều so với những người cái gì mà được trường học danh tiếng dạy dỗ.” Cô gái phục vụ nói liền không ngắt, sợ thay đổi nhân sự.

Xem ra A Á ở đây cũng không gây chuyện phiền phức gì.

Bởi vì người ta nói về anh cũng không tệ.

Khi sắp đẩy ra cửa phòng bếp, cô gái phục vụ lo lắng nói thêm một câu: “Bà chủ à, nếu A Á quay người một cái liền quên chị, chị cũng đừng tức giận nhé! Anh ta là kiểu người chỉ cần là phụ nữ thì trong mắt anh ta đều giống hệt nhau.”

Đừng nói thêm nữa được không?!

Cô bắt đầu lo lắng, nếu anh nhìn thấy cô, câu đầu tiên lại là “Cô là ai, chúng ta có quen nhau sao?” thì phải làm sao đây?

Đẩy cửa phòng bếp, một luồng hơi nóng kèm theo mùi dầu mỡ phả ra.

Nóng đến mức làm cho người ta đổ mồ hôi đầm đìa.

“A Á, mau gặp bà chủ mới này!” Cô gái phục vụ nhiệt tình gọi anh.

Giữa làn khói trắng, anh thành thực cảm xẽng xào thức ăn, nhúu mày, quay sang.

27. Q.3 - Chương 7

Edit: Mộc

Sau đó, cô nhận ra sắc mặt anh căng thẳng, trứng chim chưa đập rơi vào trong chảo.

Dầu nóng văng ra khắp nơi.

Anh nhận ra cô sao?

Cô vui mừng kích động.

“Xin chào.” Tắt lửa, anh khách sáo gật đầu, “Lần đầu gặp mặt.”

Lời nói của anh ngay lập tức làm cô như rơi vào hầm băng.

Lấy kính râm che mặt xuống, đôi mắt bình tĩnh của cô đối diện với anh, “Xin chào, lần đầu gặp mặt, hy vọng sau này hợp tác vui vẻ.” Câu trả lời của cô cũng bình tĩnh như thế.

Đã từng tưởng tượng hơn một nghìn lần, một vạn lần cảnh tượng bọn họ gặp lại, nhưng chưa từng nghĩ sẽ như thế này.

Anh giả vờ không quen cô.

Đúng, anh chắc chắn đang giả vờ.

Bởi vì ánh mắt khiếp sợ ban đầu đã bán đứng anh.

Quay đầu lại, anh không hề quan tâm đến cô.

Đêm tuyệt tình kia, từng chút một trở về trong đầu anh, không chỉ có tự tôn nam giới của anh bị trúng tên, mà còn cả trái tim anh, khắp mình đầy thương tích.

Cho nên anh hận nhất là bản thân mình, cô đã hóa trang như thế mà chỉ cần một cái liếc mắt anh cũng nhận ra cô.

Anh không bao giờ... chấp nhận ở trong lòng anh cô vẫn đặc biệt như trước.

Đôi mắt anh híp lại đầy nguy hiểm như báo hoang.

Đúng, tính tình anh lại sắp bùng nổ.

Người phụ nữ này dựa vào đâu mà có thể mặt dày đến thế?

Tự mình lộ diện, Phàn gia nhất định sẽ tìm được anh, cũng sẽ mua nhà hàng này, anh đều đã đoán được toàn bộ.

Nhưng anh không ngờ rằng bà chủ mới lại là cô!

“Tôi nghĩ không có cơ hội hợp tác đâu, làm xong hôm nay tôi sẽ không làm nữa.” Anh lạnh lùng ngạo mạn trả lời.

Anh cười bỏ mũ bếp trưởng.

Anh tuyệt đối sẽ không cho phép người phụ nữ này lại trèo lên đầu anh, muốn làm gì thì làm!

Anh đã lấy được giấy chứng nhận, đã có thể tiếp tục cuộc sống của mình.

Cho dù là rất bình thường nhưng là cuộc sống của riêng anh.

Anh không sợ Phàn gia, nhốt anh, giết anh, đối phó với anh, cứ đến đi!

Anh tuyệt đối không khuất phục!

“A Á...” Cô gái phục vụ há mồm, trong nháy mắt không dám tin.

Tính tình A Á luôn không tốt, có khi kiên nhẫn cũng không được, nhưng vài năm nay anh vẫn chịu nhịn.

Ông chủ hà khắc, gây khó dễ, A Á nhiều lúc sắp bạo phát nhưng vẫn cố nhẫn nại.

Vì sao bà chủ mới hiền lành thì anh lại cư xử trái ngược...

.....

Cô muốn cười.

Anh vẫn là người mà cô từng biết.

Cá tính vẫn ngang tàng như cũ.

Sự tự tin ngang ngược này dường như không thể nào thay đổi được trên người anh.

Bất kể anh đứng ở đâu trong đám đông, vĩnh viễn cũng không thể thay đổi mình.

Nhưng là...

Khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, “Phàn Dực Á, nhiều năm như thế, không ngờ anh vẫn ngây thơ như vậy.”

Tiếp theo cô còn muốn nói gì về anh?

Chỉ vì bản thân mình, không thèm nhìn đến ai, hỉ nộ bất thường, tính tình nóng nảy, chưa bao giờ bận tâm suy nghĩ của người khác?

Đánh giá của cô về anh chưa bao giờ hơn thế, anh hiểu rất rõ!

“Hai người biết nhau à?” Cô gái phục vụ kinh ngạc hô lên.

Trong không khí đã ngửi được mùi thuốc súng.

Bình tĩnh đã quay về đại não của anh.

Anh đã không còn là Phan Dực Á năm 20 tuổi. Anh bây giờ đã có thể khống chế tâm trạng của mình.

“Tôi còn chưa kịp nói cho ông chủ cũ, tôi không phải người làm công lén lút nữa, tôi đã từng giành cúp quốc tế, nếu muốn tôi làm việc ở đây thì cô phải đưa ra giá khác.” Anh ngạo mạn trả lời, nhìn cô từ trên cao xuống.

Trong giới giải trí, anh cũng không phải cao lắm, nhưng bởi vì khí chất cao ngạo khiến cô cảm thấy anh luôn luôn cao cao tại thượng.

Người khác luôn lầm tưởng rằng cô thon thả cao ráo.

Thật ra ở trước mặt Phan Dực Á cao lớn, cô chỉ đứng đến chóp mũi anh.

Cô ngược mắt, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Nhưng ai cũng không chú ý đến ánh mắt của cô thật ảm áp.

“Đối với nhà hàng này, tôi đã có một loạt kế hoạch, đầu tiên là trang hoàng lại, thay đổi bài trí, đặt ra các quy định mới, cho nên đương nhiên là tiền lương sẽ điều chỉnh lại toàn bộ, mỗi người sẽ có tiền lương hợp lý.” Khi bắt đầu làm việc, cô thật sự nghiêm túc.

Thậm chí có lúc còn nghiêm túc đến không từ thủ đoạn.

Cho nên cô mới sống được trong giới giải trí như sói hổ.

Thái độ của cô rất nghiêm túc, hoàn toàn là vì việc chung. Nếu anh còn kêu gào đòi bỏ việc thì chỉ chứng tỏ rằng anh có vấn đề.

Mà anh không muốn thừa nhận rằng cô còn có thể ảnh hưởng đến mình!

Nhíu mày, “Có thể! Nếu tiền lương hợp lý thì tìm chỗ mới không bằng ở chỗ cũ.”

Cô sai lầm rồi, cô rút lại câu nói kia.

Anh đã không còn là Phan Dực Á trước đây nữa!

Bây giờ anh vẫn cứng rắn như trước, nhưng lại học được cách điều chỉnh tính tình của mình.

“Hợp tác vui vẻ!” Cô cười yếu ớt, vươn cánh tay mảnh khảnh ra.

“Hợp tác vui vẻ!” Mặt không chút thay đổi, anh nắm tay cô một cái liền buông ra.

Cuộc đời này, khi gặp lại, cho dù sóng to gió lớn đến đâu cũng phải biết kiềm chế cảm xúc.

Đạo lý này, trước khi 18 tuổi cô đã hiểu được.

Phương pháp này, sau khi 20 tuổi anh đã học được.

“Hôm nay khi hết giờ, tôi muốn nghe xem tất cả nhân viên có đề nghị gì đối với nhà hàng mới không.” Cô xoay người lại, nhẹ nhàng nói với cô gái phục vụ, “Đương nhiên nếu làm mọi người tan ca muộn thì tôi sẽ trả phí làm thêm ọi người theo luật lao động.”

“Tốt quá, tôi sẽ đi báo lại ngay ọi người.” Cô gái phục vụ vội trả lời.

Vừa đi được vài bước, cô gái phục vụ lại dừng chân, lo lắng hỏi, “Bà chủ, tôi có thể hỏi chị một chuyện không?”

“Đương nhiên có thể.”

“Chị có phải... Hạ Vũ Mạt không?...” Hiện giờ bà chủ không đeo kính, khuôn mặt xinh đẹp lộ ra, quen thuộc đến mức làm tim đập liên hồi.

“Đúng. Nhưng ở đây tôi và các bạn là đồng nghiệp, không phải ngôi sao.” Cô trả lời không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt.

Đây là điểm thu hút độc đáo trong tính cách của Hạ Vũ Mạt.

Cô vỗ tay, ý bảo mọi người chú ý, “Được rồi, tất cả mọi người chuẩn bị kết thúc công việc đi, hội nghị nhân viên sẽ bắt đầu sau mười phút nữa.”

Nói xong, ánh mắt cô không lưu luyến trên người ai, cô xoay người, bước đi trên đôi giày cao gót.

Mọi người bắt đầu tập trung vào công việc.

Bà chủ mới là một ngôi sao nữ xinh đẹp, tương lai tươi sáng làm bọn họ vô cùng kích động.

Trừ anh ra.

Chậm rãi cởi bỏ trang phục đầu bếp, tâm trạng của anh chỉ có nặng nề, không hề xúc động.

Vì sao, ở trước mặt cô, anh vĩnh viễn không có cảm giác thắng lợi?

Sự xinh đẹp của cô vẫn làm người ta không thể chạm tới, có cảm giác không thể nắm bắt được.

Vẻ đẹp không giống như bình hoa nông cạn, mà là đẹp kinh tâm động phách toát ra từ sức sống, bảy năm, vẫn dễ dàng đảo loạn tâm trạng anh.

Nhưng đã bảy năm rồi, anh không còn dục vọng nắm lấy cô nữa.

...

Bên ngoài bắt đầu có tuyết rơi, nhưng tuyết nhiên không ảnh hưởng đến không khí ở đây, nhân viên đều đang mong chờ, mỗi người đều ra sức suy nghĩ, muốn biểu hiện bản thân, giành được sự chú ý của bà chủ xinh đẹp, ngay cả “người nhà nhân viên” – cô bé sáu tuổi cũng kích động mong chờ được lên tiếng.

Chỉ trừ có anh.

“Chị Sam Thái, trước kia ông chủ đều mua thực phẩm giá rẻ, mặc kệ đồ ăn có tươi mới hay không, ông ấy nói chỉ cần không làm hỏng bụng mọi người là được, mặc kệ chú cha làm thành mỹ vị, những chuyện khác không quan tâm!”

“Đúng đây! Tiểu Niệm nói đều là thật, độ tươi mới của thực phẩm rất quan trọng!” Phụ bếp lập tức lên tiếng, “Hơn nữa lượng công việc ở phòng bếp của chúng tôi rất lớn, bất kể thực phẩm gì cũng là do bếp trưởng phụ trách, như vậy với một đầu bếp mà nói thì lượng công việc quá nhiều, tôi đề nghị mời thêm đầu bếp, những nguyên liệu không phức tạp thì giao cho người đó.”

“Nhà vệ sinh ở đây chỉ có nhà vệ sinh công cộng, rất bẩn, hôi, hơn nữa lại đối diện ngay cửa, rất nhiều khách đến đây phản ánh ảnh hưởng đến ăn uống!”

Anh nheo mắt, không nói một câu, thấy cô nghiêm túc lắng nghe.

Lông mi vừa dày lại vừa dài, mỗi một cái chớp mắt đều rất nghiêm túc.

Khi còn học trong trường, anh thường nhàn nhã chống cằm, cười mê muội nhìn cô nghe giảng, giống y như bây giờ, thật sự rất mê người.

Ngoài nghe cô còn ghi chép.

“Về vị trí của nhà hàng, tôi muốn nói đơn giản một chút với mọi người, trong tương lai, kế hoạch của tôi là hủy bỏ món bít tết, đồ ăn Pháp, cắt giảm trà bánh ở phòng lớn, lấy các món xào làm chủ đạo, tôi sẽ mời một đầu bếp có tiếng về món xào.”

Bỏ bít tết và đồ ăn Pháp ở phòng lớn? Mời một đầu bếp có tiếng?

Thế không phải là lấy đi quyền lực của bếp trưởng sao?!

Mọi người lo lắng không yên, Phan Dực Á lại thấy chẳng sao cả.

Cô lưu loát tiếp lời, “Về trang trí, tôi sẽ cho làm đơn giản ở tầng một, trang trí tập trung ở tầng hai tạo thành khu VIP, chọn vật liệu cách âm. Sau này ở các khu ghế VIP, sẽ lấy đồ ăn Pháp, bít tết làm món chính, ở tầng hai, khu vực VIP sẽ do bếp trưởng phụ trách, đương nhiên bếp trưởng cũng phải giám sát công việc ở tầng một.” Từ trước đến nay, cô làm việc chỉ nhìn việc, không nhìn người.

“Độ tươi của nguyên liệu mọi người không cần lo lắng, suy nghĩ của tôi và mọi người đều giống nhau, cho dù tiết kiệm chi phí cũng sẽ không ảnh hưởng đến vấn đề này, về phần toilet, khi trang hoàng lại tôi sẽ nói chuyện với kiến trúc sư, hơn nữa về sau nhà hàng sẽ có nhân viên vệ sinh riêng, không cần nhân viên phục vụ thay nhau đến dọn nữa.”

Buổi họp rất dài.

Mãi đến khi cửa sắt bên ngoài nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Bước nhanh, khi vào đây anh đã đóng cửa sắt lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tò mò tiến vào, mỉm cười với anh, nhẹ giọng oán giận, “Làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng cậu và Tiểu Niệm bị bão tuyết ngăn cản ở trong nhà hàng.”

Gương mặt nhỏ nhắn đã bị gió tuyết làm đông lạnh, chóp mũi, hai gò má đều hồng lên, tay nhỏ bé hơi lên chỗ máy sưởi, hai chân không ngừng nhảy lên.

Nhăn mày, không chút do dự, anh cởi áo khoác dày ra, khoác lên người phụ nữ mảnh mai đang run rẩy.

Nhưng anh quay lưng lại nên không phát hiện, gương mặt xinh đẹp ở trong kia đang ngừng lại, kinh ngạc nhìn bọn họ.

Về mặt phức tạp.

28. Q.3 - Chương 8

Khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của người phụ nữ không biết là vì bị đông lạnh hay thẹn thùng, hai gò má ửng hồng, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào gương mặt đẹp trai của người đàn ông.

Rất giống tình yêu trong phim truyền hình!

Đôi mắt Hạ Vũ Mạt càng thêm lạnh lùng.

“Có thể đi chưa?” Giọng nói mềm mại của người phụ nữ vang lên.

Khác hẳn với cô, nói chuyện rất cứng rắn, lạnh như băng.

“Sẽ nhanh thôi, chờ một chút.” Giọng nói dịu dàng ấy của anh cô chưa từng được nghe.

“Buổi họp đến đây là chấm dứt, nếu mọi người có ý tưởng gì mới thì có thể gặp riêng tôi để bàn bạc.” Mặt cô không có biểu hiện gì, tự mình gấp sổ ghi chép lại.

Tiếng mọi người kéo bàn ghế ầm ĩ.

“Có thể đi rồi.” Tay anh khoác lên vai Tình Không, động tác làm người ta có cảm giác đang bảo vệ.

Cô gái nhỏ nhắn, thanh tú bị người đàn ông cao lớn điển trai ôm lấy, hình ảnh đẹp đến mức làm cô muốn vỗ tay.

Tiếc là cô chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ.

Ánh mắt lạnh nhạt không cảm xúc.

“Tiểu Niệm, về nhà thôi!” Anh vươn một bàn tay, để lại cho cô bé đang vui vẻ chạy tới chỗ bọn họ.

Cô bé nhảy lên, ôm lấy cánh tay anh.

“Chú cha, chúng ta không thể ở lại thêm một lúc sao? Chị Sam Thái đang ở đây mà!” Cô bé nói bằng giọng trẻ con, đây đều là hy vọng của mọi người trong nhà hàng.

Cho dù tất cả mọi người đều biết xinh đẹp không thể làm người ta no bụng nhưng chưa ai muốn rời đi sớm như vậy.

“Sam Thái?” Tình Không kinh ngạc thốt lên, cuối cùng đảo mắt nhìn quanh, thấy cô gái lạnh lùng đi ra phía cửa, kích động kéo tay Phàn Dực Á, “A Á, là Hạ Vũ Mạt đấy! Trời ơi! Cô ấy thật đẹp! A Á đáng ghét, sao cậu không gọi điện thoại cho tôi biết chứ?!”

Cô lạnh lùng đi sát qua người bọn họ.

“A Á, cậu đi xin chữ ký giúp tôi được không? Xin cậu đấy!” Tình Không xoa hai tay, đau khổ cầu xin, dáng vẻ như cô gái ngây thơ.

“Không được!” Anh từ chối, giọng điệu cứng rắn không chừa đường sống.

Cô bước từng bước đến chiếc xe MRNRSCOOPER ở ven đường.

Cô cố ý bước chậm lại.

“A Á, xin cậu đấy! Nếu cậu không đồng ý, mỗi ngày tôi sẽ lái nhả bên tai cậu, đến mức cậu nội thương mà chết! Mau đi, cô ấy xuất hiện ở trong nhà hàng chắc chắn là có quen biết với mọi người, xin cậu mà!”

Nói thật, cô cảm thấy người phụ nữ này có phần dính người, nếu là Phàn Dực Á mà cô biết, người phụ nữ này đã bị ném xuống biển Thái Bình Dương nuôi cá mập từ lâu rồi.

Nhưng anh lại chỉ cảm thấy phiền phức, không kiên nhẫn hét lên. “Tôi và cô ấy không quen biết! Chị đừng dở hơi nữa!”

“Mẹ, chúng ta đi thôi, con lạnh sắp chết rồi!” Cô bé run rẩy nói, thật ra là cảm thấy rất mất mặt.

Mẹ đúng là người thuộc tộc truy đuổi ngôi sao!

Tôi và cô ấy không quen biết!

Cô dừng chân lại, giữa trời tuyết lớn, dưới ánh trăng, cô đẹp cao quý như nữ thần.

Cô chậm rãi quay người lại.

Nhìn ánh mắt anh, không hề chớp mắt.

Từng bước một.

Cô vừa bước đến gần vừa nhìn ánh mắt anh.

Khi anh híp mắt lại, võ trang đầy đủ, chuẩn bị lạnh lùng đối phó.

Cô chớp mắt, ngồi xổm xuống, cởi áo khoác nhưng ngán trên người mình, khoác lên vai cô bé, “Chị không sợ lạnh, cho em đấy.”

Cởi bỏ áo khoác nhưng, cô chỉ còn một chiếc váy liền mỏng manh, cô bé há hốc mồm, còn cô thì đứng lên, xoay người rời đi.

Chết tiệt, bây giờ âm năm, sáu độ, cô sẽ đông lạnh chết mất!

Tay chân cô vẫn luôn bị lạnh, trước kia ở trong chăn, anh phải ủ rất lâu mới có thể làm ấm cô!

Anh xiết chặt nắm tay, cố gắng kiềm chế ý định xông lên, ôm lấy cô vào nơi ấm áp.

Buông tay anh ra, cô bé chạy về phía cô, kéo tay cô, nói to, “Chị ơi, tay chị lạnh quá! Chị lạnh lắm phải không! Chị cầm lại áo khoác đi!”

Chỉ là một phép thử nhỏ nhoi.

Cô thất bại.

Hiện giờ, tay trái tay phải của Phàn Dực Á đều không còn chỗ nào cho cô nữa.

Quan trọng nhất là anh đã không muốn để ý đến cô.

Cười yếu ớt, gỡ bàn tay ấm áp của cô bé ra, “Không cần đâu, chị không sợ lạnh! Khi đóng phim, có khi âm mười độ chị vẫn mặc áo sơ mi cộc tay, vẫn OK!” Cô cười gượng gạo.

Thật sự không phải vì lạnh.

Cô không phải là đóa hoa nuôi trong nhà kính, cô đã quen bị đông lạnh.

Chỉ là cô đột nhiên muốn khóc mà thôi.

Nhưng nước mắt chỉ thích hợp với kẻ yếu.

Bước từng bước một, mỗi bước trên nền tuyết lạnh, trong mắt cô không có nước mắt, chỉ là một khoảng băng lạnh.

Ngồi vào trong xe MRNRCOOPER, khởi động hệ thống sưởi.

Cô bắt đầu run rẩy.

“Về sau, khi nào em có bằng lái xe, anh sẽ mua một chiếc MRNRCOOPER cho em nhé.”

“Em lười lái xe lắm.” Giọng nói lười biếng.

“Cô gái này, có phải anh làm hư em rồi không? Chiều em đến mức em nghĩ rằng cả đời anh sẽ nhân nhượng em đúng không?!” Giọng nói không cam lòng bị quăn chế.

“Không ai bắt anh chiều em!” Nhíu mày.

“Hạ Vũ Mạt, mẹ kiếp, em đừng có khiêu khích anh!” Phát hỏa.

“Anh có thể không nghe!” Lạnh lùng.

Nhưng nhiệt độ của anh như muốn làm cô tan chảy.

“Nói đi! Cả đời này sẽ phục tùng anh, nghe lời anh, chỉ làm người phụ nữ của Phàn Dực Á anh!” Giọng anh vẫn còn ngang ngược như trẻ con.

“Cả đời phục tùng anh, nghe lệnh anh, chỉ làm người phụ nữ của Phàn Dực Á!” Không hề quan tâm, cô lặp lại như đang đọc sách.

Không biết vì sao đoạn đối thoại này luôn xoay quanh đầu cô.

Giống như máy ghi âm bật đi bật lại.

Cả đời phục tùng anh, nghe lời anh, chỉ làm người phụ nữ của Phàn Dực Á.

Chỉ làm người phụ nữ của Phàn Dực Á...

Có phải trong tiềm thức, những lời này đã khắc sâu vào lòng cô.

Cho nên lúc ấy, cô thà chết cũng không chịu khuất phục làm ‘gái’?

Cho nên sau này cô thà hạn chế sự nghiệp của mình cũng không chấp nhận quy tắc ngầm?

Ngửa đầu lên, cô nhìn tuyết rơi trên không trung, có cả bóng lưng “một nhà ba người”.

Càng lúc càng xa.

Giống như cuộc đời của anh và cô.

Mở cửa xe, cô đột nhiên rất kích động.

Phàn Dực Á! Em biết em sai rồi!

Em thích anh!

Em yêu anh!

Cho dù anh ngang ngược, xấu tính, nhưng không biết vì sao em đã không thể chịu đựng nổi những ngày không có anh!

Nhưng mỗi một bước chân đều lún sâu vào trong tuyết.

Bị tuyết đông lạnh, cô chợt tỉnh táo.

Cô kiêu ngạo như thế.

Cầu xin anh bắt đầu lại lần nữa sao?

Cô không thể. . .

Cuộc sống này, mỗi một ngày đều dựa vào sự kiêu ngạo mà chống đỡ đến giờ.

Nếu Hạ Vũ Mạt không còn sự kiêu ngạo thì ngay cả chính cô cũng sẽ thấy mình thật hèn mọn.

Không thể níu tay anh, chỉ có thể ngạo nhiên đi theo phía sau.

Giữa trời tuyết, anh kéo người phụ nữ kia và cô bé vào trong ngực, dùng vai mình ngăn gió tuyết, dùng nhiệt độ cơ thể mình làm ấm họ.

Chỉ có cô.

Vĩnh viễn bị toàn bộ thế giới vứt bỏ chỉ có cô.

Đi theo sau bọn họ.

Cô ép mình nhìn thật rõ.

Hạ Vũ Mạt, bằng nhan sắc của mày sẽ dễ dàng đánh bại người phụ nữ và đứa bé kia thôi!

Hạ Vũ Mạt, dùng thân thể làm mồi câu, quyến rũ Phàn Dực Á, đoạt lại anh!

Sau đó thì sao?

Cầm hai triệu, lại biến mất ư?

Hai triệu, quả thật có thể giải quyết mọi vấn đề giúp cô.

Nhưng lúc này cô không muốn bán đi tình yêu của mình nữa!

Thành công hay thất bại, cô muốn một lần chỉ vì chính mình!

Tương lai liệu có thể không?

Hiện giờ trong mắt anh dường như chỉ nhìn thấy người phụ nữ kia...

Một gã say đi qua, lắc lắc chai rượu trước mặt “gia đình ba người”, người phụ nữ kia và cô bé sợ tới mức suýt thì kêu ầm lên, lùi vào trong lòng anh.

Anh vỗ nhẹ lưng người phụ nữ, vuốt tóc cô bé, an ủi hai người.

Dáng vẻ bảo vệ chặt chẽ, giống như một người chồng, một người cha.

Làm cho người ta có cảm giác hạnh phúc.

Mà hạnh phúc ấy là do cô tự mình buông tay.

Nếu khi đó cô không dễ dàng vứt bỏ anh, có thể sẽ vì một lần ngoài ý muốn nào đó mà con của cô và anh cũng sẽ lớn như cô bé kia.

Trong ngôn tình, nữ phụ như cô sẽ chỉ xứng bị người ta phỉ nhổ, là một nhân vật lỗi đời, tham hư vinh tham gia diễn xuất.

Mà người phụ nữ kia, đội vòng hào quang thần thánh, trở thành nhân vật nữ chính cứu vớt nam chính.

Cuối cùng, theo như trong truyện, nam nữ chính hạnh phúc bên nhau, còn nữ phụ xấu xa sẽ phải chịu kết cục thê lương.

Giữa tuyết lạnh.

Cô tiếp tục bước theo sau một nhà ba người.

Bọn họ vẫn không phát hiện ra.

Gã say kia giầy dựa đứng dậy, ngăn đường đi của cô, ánh mắt đỏ rực tràn đầy kinh diễm cùng ý tưởng tục tĩu.

Cô cởi giầy cao gót, lạnh lùng giơ lên.

Cô không phải người phụ nữ kia, cô có một ngàn một vạn phương pháp đối phó với những gã muốn gây rối với mình.

Gót giầy cao năm phân là đủ để làm rách trán một người đàn ông!

Quả nhiên, gã say e ngại tránh sang một bên.

Cô tiếp tục đi đường của mình.

Những gì cô muốn, không ai có thể ngăn cản được!

Một ngôi nhà bình thường, “một nhà ba người” mở khóa, đi vào.

Bên trong, ánh đèn ấm áp bật lên.

Chỉ có cô, trên người mặc chiếc váy liền mỏng manh, ngửa đầu, giữa trời gió tuyết.

Tuyết đã bám đầy người cô.

Thậm chí ngay cả hàng lông mi vừa dày vừa dài cũng có chỗ đóng băng.

Phần băng ấy giống như một giọt nước mắt không thể rơi xuống.

29. Q.4 - Chương 1

Tối hôm qua, không biết đứng đã bao lâu.

Ngày hôm sau, cô bị cảm, thậm chí còn phát sốt.

Cô là ai chứ? Cô là Hạ Vũ Mạt, vội đến mức ngay cả thời gian ngủ cũng rất xa xỉ! Hạ Vũ Mạt mãi mãi không có tư cách bị ốm!

Series Crystal, mùa đông này, pha lê Swarovski tổ chức một chuyến đi nhẹ nhàng nhằm tạo ra những hình ảnh độc nhất vô nhị như mộng ảo.

Cô mặc váy dạ hội gợi cảm lộ ra ngực và bả vai, vì cô là đại diện thương hiệu, trên người cao quý đầy màu sắc thủy tinh.

Kẹp tóc, dây chuyền, nhẫn, vòng tay, vòng chân, mỗi động tác, thông thả, xoay tròn một cách cao quý, đều đưa tới sự kinh diễm của đám đông.

Hiện trường rất náo nhiệt, rất nhiều người không ngừng chen chúc, nhiều người cầm di động, camera ghi hình.

Chỉ có cô, ở giữa sân khấu, cô đơn giản chỉ triển lãm sự cao ngạo của mình, giống như thế giới náo nhiệt này không có liên quan gì đến cô.

Sau đó, cô nhìn thấy anh.

Anh mặc quần áo bình thường, lẳng lặng đứng ở xa đám đông, tựa người vào thân cây, ánh mắt phức tạp nhìn cô.

Trong lòng chợt hốt hoảng.

Nhìn thấy anh, trong nháy mắt, cô kinh hoảng đến mức muốn lấy quần áo che đi bả vai lộ ra.

Cô có phần sợ anh.

Sợ anh, lại cảm thấy mình thật lỗ mãng.

Nhưng đây là công việc của cô.

Cô mỉm cười vẫn cao quý, hoàn mỹ không tỳ vết như cũ.

Không một vết rách.

Nửa giờ sau, nghi thức khai mạc của thủy tinh Swarovski cuối cùng cũng chấm dứt.

“Mặt Mặt, tiếp nữa còn một quảng cáo, đã hẹn trước với nhiếp ảnh gia rồi, phải lập tức đến đây.” Cô vừa mới xuống thì người đại diện đã tới.

“Toàn bộ bỏ đi giúp tôi!” Lần đầu tiên không có ý thức trách nhiệm như vậy. Cô khoác thêm áo, không để ý người đại diện lo lắng gọi theo, không để ý đám đông chưa tan hết, vội vã chạy đến phía anh.

May mà anh vẫn ở đây!

“Tìm tôi sao?” Cô thở gấp gấp, không hề có vẻ tao nhã khi ở trên sân khấu.

“Không cần chạy như thế.” Nhìn cô thở không ra hơi, anh nhíu mày.

“Có... việc à?” Cô thở quá nhanh, không nói được câu dài.

Bàn tay cầm túi của anh xiết chặt hơn.

Nếu là trước đây, cô khó thở như thế anh đã đau lòng đến chết.

Nếu là trước đây, cô dám chạy nhanh như thế đã bị anh dè ra đánh đòn.

“Chiếc áo này Tình Không đã giặt sạch rồi, bảo tôi đưa cho cô.” Bàn tay giơ chiếc túi ra, “Tình Không bảo tôi cảm ơn cô.” Lời nói của anh rất xa cách, không có một chút lẫn lộn tình cảm nào.

Nhận lấy chiếc áo, lông áo vừa chạm vào chóp mũi, cô che miệng, hắt xì một cái.

Đầu càng choáng váng hơn.

“Cô bị sốt phải không?” Lông mày nhăn lại.

Nhìn kỹ, không phải do son phấn, khuôn mặt trắng nõn của cô đang ửng hồng tự nhiên.

“Không phải!” Cô không thừa nhận, khoát tay.

“Vậy thì tốt, tôi đi đây.”

Những gì nên làm anh đều đã làm xong.

Trừ việc trước khi đi, Tình Không ngàn vạn lần dặn anh xin chữ ký.

Anh tự động nhỏ bỏ.

Anh đối xử với Tình Không rất tốt, luôn nhân nhượng, nhưng vẫn khác với cái gọi là yêu chiều.

Toàn bộ thế giới này, từng chỉ có một cô gái có thể khiến anh làm những chuyện mất mặt.

Ví dụ như buộc hoa hướng dương.

“A Á, ăn một bữa cơm đi!” Cô kéo lấy tay anh.

Lòng bàn tay cô nóng rực.

Anh nhìn cô, mặt không có biểu cảm gì.

“Ăn đồ Pháp được không? Tôi đi thay quần áo rồi ra!”

Bên cạnh đã có người chụp ảnh họ.

Nhưng cô không hề để ý.

Thật vất vả mới lấy ra được dung khí này, cô không muốn bỏ lỡ.

“Anh chờ tôi năm phút, tôi sẽ ra ngay.” Không cho anh cơ hội từ chối, cô vội vàng xoay người, định chạy đi.

Kéo lấy tay cô.

Trái tim hai người đều đang đập nhanh hơn.

“Hai mươi phút, tôi chờ cô.” Nói xong, anh buông tay cô ra.

Không muốn lại nhìn thấy cô thở gấp gấp như thế.

Hai mươi phút, đủ để cô trang điểm lại, chậm rãi bước đi.

Mười phút sau, cô thay quần áo, mái tóc đen đơn giản đội lên mũ len, phủ lên mái tóc cô.

Bỏ đi tất cả trang sức lộ liễu, khí chất của cô vừa sạch sẽ vừa thanh lịch.

Nhưng sắc mặt đỏ hồng của cô cũng không vì tấp nước lạnh mà tan đi.

Khi cô thay quần áo, người đại diện ngạc nhiên thét chói tai, “Hạ Vũ Mạt, cô điên rồi phải không, ngày mai cô muốn tin xấu lên đầu báo à? Năm trước chỉ vì cô ăn cơm vài lần với anh chàng Ngôn Thần Minh, hàng xóm cũ của cô mà đã bị người ta bôi đen thành yêu phụ ngại bần nên vứt bỏ bạn trai tiểu bạch thanh mai trúc mã, bị người ta nói đến đâu tắt mặt tối. Bây giờ cô lại đi cùng một người tầng lớp lao động, sao cô không thể tự trọng một chút? Chú ý một chút hình tượng cao quý hả?!” Người đàn ông kia mặc quần áo giản dị, vừa thấy đã biết là tầng lớp lao động ít tiền!

Anh là một hoàng tử thật sự!

Nhưng cô không định phản bác.

Cô không có thời gian, cũng không có hứng thú phản bác.

Bởi vì bây giờ anh có phải hoàng tử hay không đã không còn quan trọng nữa.

Thay quần áo xong, không để ý người đại diện đang tức đến giờ chân, cô lại chạy ra ngoài.

Anh rất giữ lời, không hề rời đi.

“Tôi xong rồi.” Lúc này cô không thở gấp nữa.

“Tôi sẽ lái xe.” Anh đưa tay về phía cô.

Anh chưa bao giờ ngồi xe để phụ nữ lái!

“Cô muốn ăn gì?” Lên xe, anh hỏi cô.

Cô không thích đồ ăn Pháp, cho dù muốn mình quên đi nhưng lại không quên nổi thói quen của đối phương.

Không hiểu sao anh chỉ đến trả áo khoác cho cô lại biến thành dùng cơm chiều.

Nhưng anh cũng không nhỏ mọn đến mức ngay cả chỉ một bữa cơm cũng trừng mắt với một phụ nữ.

Chuyện như thế anh không làm được.

Cho dù không muốn liên quan gì đến cô nữa.

Cô không hé răng, thật sự quá mệt mỏi.

Thấy cô không trả lời, anh quay sang, nhìn cô một cái, không có trang sức, bệnh của cô trở nên rất rõ ràng.

Anh đánh tay lái.

“Đi đâu?” Ý nghĩ đã có phần mơ hồ nhưng cô vẫn cố giữ lại một chút tỉnh táo.

“Tôi không muốn ăn cơm với cô.” Nghiêng đầu nhìn cô.

Sắc mặt ửng hồng, thật chướng mắt.

Cô lại bị đả kích.

Nhắm hai mắt lại, cô mệt chết đi được.

Anh muốn thế nào thì thế ấy đi, tình trạng hôm nay của cô không tốt, cũng chẳng “phát huy” cái gì được.

Trong lúc mơ hồ, cô cảm thấy anh đỗ xe ở ven đường, mở cửa xe.

“A Á, đừng đi!...” Kéo lấy ống tay áo anh, thân thể cô giống như chạy bằng pin, đã cạn sạch năng lượng. Sau khi buổi khai mạc kết thúc, sự đề phòng cao độ của cô cũng buông xuống, tất cả mọi mệt mỏi liền quét đến. Ý thức dần mơ hồ, cô bắt đầu lâm vào khủng hoảng.

Giống như bảy năm trước, cái đêm anh dứt khoát rời đi.

Giống như khi cô sắp bị bán đi, khóa mấy ngày trong căn phòng toàn là chuột, gián, âm u ẩm ướt.

Thật bất lực, không ai có thể giúp cô.

“Tôi đi mua thuốc.” Giọng nói của anh vẫn cứng rắn như cũ.

“Thuốc?...” Cô không hiểu anh đang nói gì.

Bị bệnh làm cô chơi xấu.

Chơi xấu quên đi rằng năm đó là cô đã đuổi anh đi.

“Tôi đi mua thuốc trước!” Anh nặng nề lặp lại một lần.

Tiện tay, cô cởi dây an toàn, mơ hồ đẩy cửa xe, “Không cần đâu... Tôi về nhà cũng được... Tôi không bị ốm.”

“Được rồi!” Không thể kiềm chế được nữa, anh tức giận, “Nhà cô còn có ai không?!”

Chấm dứt quan hệ với mẹ, cha cô cũng không thể duy trì được, bỏ lại cô, lựa chọn đi theo vợ, em trai duy nhất thì đang ở Anh.

Cô luôn chỉ có một mình!

Anh không phải kẻ sinh hoạt ở thời đồ đá, tin tức của cô cho dù anh không đọc báo thì cũng nghe Tình Không và Tiểu Niệm nói không ngừng.

“Đúng rồi! Tôi đã... đuổi... của tôi...” nhắm mắt lại, giọt nước mắt rất lớn rơi xuống. Bị bệnh làm cho cô trở nên yếu ớt.

Hạ Vũ Mạt đã đuổi Phàn Dực Á đi.

Cửa xe bị người nào đó nổi giận dùng dùng đẩy ra.

Cô nghĩ anh đã bỏ cô lại.

Cô không nên nói chữ “đuổi” này.

Rất miễn cảm. . .

Một lúc sau, cửa xe lại bị mở ra.

Sau bảy năm, cô lại bị anh kéo vào lòng một lần nữa.

Ấm áp, ngang ngược, thật quen thuộc...

Nước đặt lên môi cô, thuốc cũng nhét vào trong miệng.

“Há mồm, nuốt vào, uống nước!”

Anh ra lệnh một câu, cô lại làm một động tác.

Uống thuốc xong, cô lập tức bị đẩy khỏi vòng ôm ấp quen thuộc kia.

Dựa lưng vào ghế, cô thở dốc.

Mọi chuyện tiếp theo đó có vẻ mơ hồ nhưng cũng rõ ràng.

. . .

“Oa, A Á, cô ấy đã sốt đến 39 độ 5 rồi! Như vậy mà vẫn kiên trì làm việc, thật là lợi hại!” Sau đó, bên cạnh có thêm tiếng nói của một phụ nữ.

“Tôi đã cho cô ấy uống ít thuốc, chị đợi một lúc nữa có thể sẽ toát mồ hôi, chị chăm sóc cho cô ấy! Tôi đến nhàn hàng một lúc!”

“Được được được, yên tâm đi, chăm sóc thần tượng của tôi là vinh hạnh mà!” Người phụ nữ vỗ ngực.

Người đàn ông đi được vài bước lại lo lắng dằn dò, “Nếu đến giờ uống thuốc lần thứ hai mà tôi chưa về thì chị nhất định phải cho cô ấy ăn cháo, sau đó lại uống thuốc! Dạ dày cô ấy không tốt!”

“Hiểu rồi! Tôi thề, tôi bảo đảm! Nhất định sẽ làm một y tá thật tốt! Chăm sóc vô cùng vô cùng tốt cho cô ấy!” Người phụ nữ đáng yêu cam đoan.

Anh phải đi sao? Để cô lại ột người phụ nữ khác?

Cô muốn giãy dụa rồi đi, lại phát hiện toàn thân không có sức lực, ý thức cũng thật mơ hồ.

. . .

Người phụ nữ kia cho cô ăn cháo, nửa thìa cô cũng không ăn.

Cô là người bệnh, cô cố ý.

“Tình Không, chị làm thế nào vậy? Ngay cả cho ăn cháo cũng không xong!” Khi anh về nhà liền nhìn thấy Tình Không đang không có cách gì, cảm thấy tức giận.

“Tôi...” Lời cam đoan để nghe ban đầu đã bị sự thật bóp chết.

“Quên đi, để tôi làm.” Anh cầm bát cháo lên.

Từng thìa một, cô vô cùng phối hợp.

. . .

“Nhiều mồ hôi quá!” Anh lo lắng sờ trán cô.

“Sốt đã bớt nhiều rồi! A Á, hay là buổi tối ôm cô ấy đến phòng tôi đi! Tôi và Tiểu Niệm ở cùng một phòng cũng được rồi!” Người phụ nữ đề nghị.

Không cần! Cô không cần ngủ trên giường “người phụ nữ của anh”!

Chết cũng không cần!

“Không cần đâu, cô ấy ngủ ở đây! Tôi sẽ ngủ trên sofa!” Anh không hề do dự nói.

“A Á... Giường của cậu không phải là.. chưa bao giờ cho phụ nữ ngủ sao... ngay cả... Tiểu Niệm cũng không được...” Giọng nói của người phụ nữ kinh ngạc đến cực độ.

“Tôi sợ Tiểu Niệm tè dầm trên giường thôi!” Giải thích một cách gượng gạo.

Cuối cùng lại xấu hổ nói thêm một câu dư thừa, “Đưa đến đưa đi, tôi sợ ngày mai cô ấy không khỏi được, lại tiếp tục ở đây, phiền chết được! Hơn nữa chị cũng sẽ vất vả!”

“Không sao đâu! Cô ấy là bạn cậu! Sao tôi lại ngại vất vả được!” Người nói cũng thật ngốc nghếch.

Không ai ngờ rằng, chiến tranh giữa hai người phụ nữ, vào lúc này, lặng lẽ bắt đầu.

30. Q.4 - Chương 2: Chương 2

31. Q.4 - Chương 3: Chương 3

32. Q.4 - Chương 4

Edit: Mộc

Vừa mở khóa cửa phòng tắm, anh lập tức cởi sạch quần áo, đi về phía vòi sen.

Nước lạnh ào xuống, hơi thở của anh mới bình thường một chút.

Nhưng thân dưới to lớn căng cứng đến sắp nổ mạnh.

Tìm một cô gái bán hoa giải quyết được không?

Thể xác và tinh thần của anh đều là của người đàn ông khỏe mạnh, trong đầu luôn giãy dụa ý tưởng này.

Nhưng, không thể!

Ở phương diện tình dục, cho tới bây giờ anh vẫn có tính sạch sẽ.

Cái trán tựa vào vách tường lạnh như băng, anh cố gắng đấu tranh.

Đấu tranh đến phát điên, muốn giết người!

Đặc biệt.

Trong phòng tắm này, bảy năm trước, có một cô gái cũng ở chỗ này, dựa lưng vào bồn tắm lớn, ngồi xổm, bả vai run rẩy, cổ nén tiếng khóc.

Ánh mắt của cô gái kia rất buồn bã, không chịu thua, làm anh rung động sâu sắc.

Vì thế, anh rơi vào tay giặc.

Nhớ tới cô gái trong trí nhớ, nhớ tới cô luôn cắn chặt môi dưới, mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, triền miên từng đêm, cô gái kiều ngạo bám chặt trong đầu anh, không thể xua đi được.

Thân thể anh càng điên cuồng kêu gào.

. . .

Đột nhiên, cách đây không xa, trong bồn tắm có tiếng nước.

Màn che chỗ tắm bị kéo ra.

Một đôi mắt trong trẻo chống lại đôi mắt hung dữ của anh.

Hai người trần trụi gặp nhau.

Là người mà cho dù anh cố gắng thế nào cũng vẫn có thể tùy ý thao túng trái tim anh như trước...

Thân thể cô vẫn mang mùi hoa hồng mê người như cũ, bọt sữa tắm màu trắng, phần hồng mê người ở trước ngực, trên mảnh đất nữ tính còn chấm lên vài “bông tuyết”.

“A Á, sao anh lại ở đây?” Đi từng bước một về phía anh đang cứng đờ.

Cô mê mang hỏi.

Cô xinh đẹp như nàng tiên cá vừa ra khỏi biển rộng.

Cô dừng lại trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn anh bằng đôi mắt mơ màng.

Đôi mắt cô vẫn xinh đẹp tràn đầy tình yêu như hoa anh đào.

Vươn tay, cô ôm lấy anh.

Nơi nữ tính thần bí vừa vịn chạm vào chỗ đang cương cứng của anh, thật phù hợp.

Ngẩng đầu lên, anh tuyệt vọng phát hiện ra, ngay cả nước lạnh cũng biến thành nước ấm.

Vì sao cô lại ở đây?

Cô say rượu nên vào nhầm phòng?

Đầu cô ma xát vào lồng ngực cường tráng của anh, cô say, say thành xinh đẹp quyến rũ như thế.

“A Á...” Tiếng gọi ấy giống thở dài từ sâu tận đáy lòng.

Phá hỏng lý trí của anh.

Giống như chưa từng chia tay.

Anh cúi đầu, hôn cô.

Phản ứng của cô rất nhiệt tình, ôm cổ anh, dán lên thân thể anh, chủ động triển miên, truy đuổi lười anh.

Phàn Dực Á!

Không nên động đến người phụ nữ này!

Phàn Dực Á!

Tĩnh lại! Tĩnh lại!

Anh không ngừng gọi to tên mình trong đầu, cảnh cáo chính mình, ép mình phải bình tĩnh.

Nhưng tất cả hành vi đều trái với ý chí của anh.

Anh vội vàng ôm cô lên ghế nằm ở phòng tắm, tách hai chân cô ra.

Anh biết, chuyện nam nữ làm tình đối với cô bây giờ mà nói là quá bình thường, anh không cần khách sáo!

Cô thuận theo nằm trên ghế, mở hai chân ra, yên lặng mời anh tiến vào, động tác dường như đã rất quen thuộc.

Gương mặt tuyệt đẹp, dịu dàng trong sáng, đủ để ép một người đàn ông phát điên.

Nâng mông cô lên, anh không lưu tình chút nào đâm vào.

Phàn Dực Á! Cô ta là kỹ nữ!

Anh phải ghi nhớ trong lòng mình!

Trái tim lại đau đớn.

“A...” Cô đau đớn kêu lên một tiếng rồi cắn chặt môi dưới thật nhanh, không cho phép lộ ra thống khổ.

Nhưng không có màn dạo đầu, bị đâm mạnh vào, vật xa lạ xâm lược làm cô đau nhức, đau đến nỗi trước mắt đều tối đen.

Tiếng kêu thảm thiết của cô, dù chỉ có một tiếng cũng làm anh chấn động.

Anh đột phá tầng trở ngại kia, chặt chẽ, khó khăn, đáng lẽ ra không nên như thế.

Thật dễ dàng làm người ta xem nhẹ, nhưng anh thì không thể.

Nhất là anh cảm giác được, vật to lớn sắp nổ mạnh của anh bị dịch trơn vây quanh rất nhanh.

Thân thể cô trong trí nhớ anh đã rất quen thuộc.

Thân thể bọn họ giống nhau, thuộc loại chậm nóng, trước kia khiêu khích rất lâu mới có thể khiến cô chảy ra chất lỏng mê người kia.

Mà lúc này, dịch trơn ra quá nhanh, không giống như yêu dịch.

Cô không kịp ngăn cản, anh đã rời khỏi thân thể cô.

Anh cúi đầu, nhìn về phía vật cực đại kiêu ngạo của mình, trên đó dính đầy máu tươi.

Cô đến kỳ kinh nguyệt sao?

Đây là suy đoán hợp lý nhất.

“Tôi là người đàn ông đầu tiên của cô sao?” Nhưng anh lại hỏi như vậy.

Chắc anh đã bị thuốc kích thích làm đầu chảy hồng rồi!

Cô đau đến nỗi cả chân cũng co rút lại, nhưng khuôn mặt tái nhợt lại lạnh lùng nói, “Anh có rằng có thể sao? Chẳng qua là tôi thường làm phẫu thuật vá màng trinh thôi...” Cô không muốn anh dừng lại!

Chưa nói xong, anh đã nảy sinh ác độc, thô bạo đâm vào, mỗi một lần đều vô cùng mạnh mẽ, khiến cho cô có cảm giác dạ dày của mình cũng sắp lệch khỏi vị trí.

Bởi vì anh đang trừng phạt cô.

Trừng phạt cô cái gì? Trừng phạt cô không giữ mình trong sạch ư?

Nhưng anh lại cảm thấy chính mình đang trừng phạt cô vì dám nói dối.

Anh thà tin tưởng trái tim mình.

Cô đang nói dối!

Cho dù là tự lừa gạt mình, thân thể cô trước giờ vẫn giống nhau, trừ anh ra, không hề có ai khác.

Giống như anh...

Cô đau đến cả người không còn sức lực, muốn cầu xin nhưng lại nghẹn trong cổ họng, ngang bướng không chịu nói ra.

A Á, nhẹ một chút, xin anh, em không chịu nổi...

Tất cả cầu xin chỉ có thể lặp lại trong lòng.

Tính cách của cô là không chịu yếu thế.

Trán và chóp mũi cô, vì động tác của anh quá mãnh liệt nên đã chảy mồ hôi lạnh.

Đau quá. . .

Nhưng cô không hối hận!

Anh là Phan Dực Á!

Là người đàn ông duy nhất cô từng yêu!

Hai tay run rẩy, cô ôm lấy thắt lưng anh, chịu đựng đau đớn, càng thêm đón chào anh.

Ánh mắt cô dung túng, giống như cho dù anh thô bạo với cô thế nào cô cũng nguyện ý chấp nhận.

Vì ánh mắt này, trái tim anh mềm xuống.

Hạ Vũ Mạt không phải là kỹ nữ...

Là Mạt Mạt của anh...

Động tác nhẹ nhàng hơn, nhẹ nhàng đến mức giống như một loại dịu dàng.

Tuy chậm như thế đối với người đang chịu đựng tác dụng của thuốc như anh là tra tấn rất lớn.

Nhưng động tác thông thả lại khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

“Mạt Mạt, đau không?” Ánh mắt anh say mê, trong mắt anh chỉ nhìn thấy cô khi 18 tuổi, những gì sau đó, đêm nay anh nguyện ý quên hết.

Nở nụ cười dịu dàng, cô lắc đầu.

Cô muốn “hầu hạ” anh, khác hoàn toàn sự kháng cự nhiều năm trước.

Bây giờ, cô cam tâm tình nguyện.

Hôn lên khóe môi cô, anh tiếp tục cử động, nhưng đau đớn trong cô dần biến mất, từ nơi đó tràn ra khoái cảm xa lạ.

Cô cắn môi, ngọ nguậy đầu, cố ngăn tiếng rên rỉ của mình lại.

“Kêu ra.” Anh ra lệnh cho cô, người phụ nữ này đúng là ngang bướng đến làm người ta đau lòng.

Càng cố đánh sâu vào.

“A...” Cô thuận theo hô lên, giọng điệu mềm mại khiến người ta phát điên.

Chỉ cần anh thích, cô có thể học, kể cả là... rên rỉ trên giường...

Cả người anh đã đầy mồ hôi nhớp nháp, nhưng anh không thể phóng túng quá mức.

Thật giống như trước đây khi ở cùng cô, rõ ràng chỉ cần ngang ngược một chút là có thể giải phóng thân thể của mình, nhưng anh lại không thể bỏ qua ý muốn của cô.

“Chịu được không?” Anh lại hỏi cô, cơ thể vẫn cử động nhưng không nhanh hơn nữa.

Tác dụng của thuốc đang tra tấn anh.

Tình dục không thể thoải mái giống như gái không đúng chỗ ngứa.

Phía dưới, cô đỏ mặt.

Thân thể đã chủ động hòa theo, anh lại vội vàng đâm mạnh vào.

Thân thể lần đầu trải qua, nằm trên ghế đong đưa đã mệt mỏi đến mức sắp tan ra, ánh mắt mê mang giống như con thỏ trắng nhỏ bé bị thợ săn đuổi theo.

Tùy anh giết hại.

Nhưng anh lại luyến tiếc.

Rống lên một tiếng thô bạo cuối cùng, một lượng lớn chất lỏng phóng thích trong chỗ sâu nhất của cơ thể cô.

Cuối cùng...

Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, lần đầu nếm trải ái tình giống như chạy nhiều vòng trên mặt đất.

Nhưng chỉ cần có anh, không phải là địa ngục mà là thiên đường.

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, trên môi vẫn còn nụ cười hạnh phúc.

Nghỉ ngơi một chút.

Đêm nay còn dài .

Anh Đình nói với cô loại thuốc này phải làm đến năm, sáu lần mới hết được tác dụng.

Giữa lúc mệt mỏi, cô có cảm giác thân dưới bị người ta đụng chạm.

Nhanh như vậy sao?

Cô miễn cưỡng cử động thân thể.

Lại phát hiện ra anh đang giúp cô rửa sạch thân thể.

Thở dài nhẹ nhõm, bỏ đi xấu hổ, cô mặc kệ anh kéo hai chân mình ra.

Không sao cả, anh là Phàn Dực Á!

Sau này sẽ là chồng của cô!

Thân dưới của cô sưng đỏ, thậm chí vết thương vì bị xé rách tàn nhẫn rất rõ ràng.

Cô thực sự không phải xử nữ à?

Anh không tin.

Anh định đi tìm hòm thuốc, ngạc nhiên thấy ở phòng tắm đã để một tuýp thuốc mỡ cao cấp.

Đây là do khách trước để lại sao?

Nhưng còn chưa từng mở ra.

Anh vội vàng xé bỏ hộp ngoài, nhẹ nhàng bôi thuốc lên vết thương sưng đỏ của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ mệt mỏi, cô thoải mái kêu một tiếng.
Ôm lấy cô, đi ra phòng bên ngoài.
Đặt cô trên giường, đắp chăn lên.
Anh chuẩn bị đi tắm nước lạnh.
“A Á...” Cô giãy dụa muốn đứng lên, mệt mỏi kéo tay anh.
Có phải là nên đến lần thứ hai rồi không?
“Sẽ trở lại ngay thôi.” Gỡ tay cô ra.
Anh không biết bây giờ mình nên đối mặt với cô thế nào.
Lạnh lùng như cũ? Hay là tiếp tục biểu lộ thật tình như ở trong phòng tắm?
Cô yên tâm buông tay, rất nhanh đã chìm vào mộng đẹp.
Trong lúc mơ hồ, cô vẫn nghe được tiếng nước từ phòng tắm, ào ào liên tục.
Mà người hứa hẹn sẽ trở lại ngay vốn dĩ không hề quay lại giường.

33. Q.4 - Chương 5: Chương 5

34. Q.4 - Chương 6

Edit: Mộc

Người phụ nữ kia, cô thật sự dám thế! Thật sự dám im lặng suốt hai mươi mấy ngày. Ngay cả ngày nhà hàng khai trương cũng không tới!

Chẳng lẽ đến giờ cô còn không hiểu rõ bản thân mình sao?!

Nói một câu rằng cô muốn anh có khó như vậy không?!

Mẹ nó! Còn cả anh nữa, suy nghĩ cái quái gì, lại còn nói trước khi hiểu rõ thì đừng gặp mặt! Rõ ràng là thích cô, thích đến chết đi được! Hiện giờ bị giày vò khó chịu đến chết cũng là anh!

Anh chỉ biết! Anh chỉ biết! Anh tuyệt đối không thể động vào người phụ nữ kia! Vừa dính vào, con mẹ nó chứ, tất cả nguyên tắc, cố chấp đều biến thành cái rắm!

Đối với cô, anh giống như con khỉ vĩnh viễn không thể thoát khỏi bàn tay Phật tổ Như Lai!

Nhưng người phụ nữ kia lại cố tình mặc kệ anh!

Có phải là cô vốn không thích anh không?

Tức giận, anh vung tay lên phát tiết, điều khiển TV liên biến thành bốn, năm mảnh.

“Oa, chú cha, chú lại đập hỏng điều khiển TV rồi!” Ngón tay nho nhỏ chỉ vào mũi anh, oa oa lên án.

Vừa đúng lúc mấy ngày nay Tiểu Niệm bị ngã ở nhà trẻ, vết thâm tím càng lúc càng lớn, cánh tay chỉ vào mũi anh giống như bị gia đình ngược đãi.

“Đừng làm phiền chú!” Đẩy ngón tay nhỏ bé ra, anh thấy thật phiền chán, buồn bực đến nỗi mất đi tất cả kiên nhẫn với mọi người, buồn bực đến mức mấy ngày nay, Tình Không thấy anh thì liền cố trốn xa hết mức có thể.

Nhưng con bé lại không sợ anh, không có điều khiển từ xa, đành phải chạy đến chỗ TV, vừa ấn đổi kênh vừa liên mồm, “Chú cha, chú không thể như thế đâu! Mẹ nói tính tình chú lại xấu rồi, mẹ muốn dẫn cháu rời nhà đây!”

Anh trở mình tỏ vẻ xem thường, dựa vào ghế sofa, cả người chẳng còn chút sức lực nào.

Rời nhà đi? Tình Không đã ra khỏi nhà rồi! Mỗi ngày đều lấy cớ đi siêu thị, trốn không thấy bóng dáng!

Như vậy cũng tốt, anh đỡ phải kiểm chế tính tình của mình với cô.

Nhưng đối với tiểu quý này, anh không như thế! “Không phải đã nói với cháu rồi à? Về sau chỉ có thể gọi chú là chú thôi!” Thật xấu hổ, luôn mồm chú cha, sẽ khiến người ta hiểu lầm.

Kể từ khi Tiểu Niệm bắt đầu tập nói đã gọi anh là cha, cha, anh tốn sức chín trâu hai hổ mới dạy được nó sửa lại là chú, nhưng đứa bé ương bướng này lại cố tình thêm chữ cha vào sau chữ chú.

Trước kia, tuy anh cũng thấy bực mình nhưng không sao cả, có điều hiện giờ đã khác... Vạn nhất cô hiểu lầm rằng anh và Tình Không có gì mờ ám, hoài nghi đứa bé kia là con của anh thì làm sao đây?

Tuy rằng thiếu chút nữa anh đã cưới Tình Không.

Nhưng đó vốn là hai việc khác nhau, cho dù lấy Tình Không thì anh cũng không chạm vào cô ấy! Sao anh có thể động vào người phụ nữ của anh trai được chứ?!

Tiểu quý không ngừng đổi kênh, miệng nói không ngừng.

Thở ra một hơi, anh nhắc mình đừng tức giận. Ngẩng đầu lên, ngạc nhiên một chút, vội kêu to, “Quay lại đi! Quay lại đi!”

Anh nhìn thấy cô!

May là gần đây công việc của anh được xử lý khá tốt, Tiểu Niệm ngoan ngoãn chuyển về đúng kênh.

Trên màn hình ti vi là một đoạn tin tức phỏng vấn đoàn phim “Đa dạng nam tử 2” ở Pháp.

Thì ra cô đi quay phim ở Pháp.

Trái tim nhẹ nhõm hơn một chút.

Ít nhất cũng biết cô không biến mất vô cớ.

Đáng chết!

Hình ảnh lại đổi, anh còn chưa nhìn đủ cô thì lại quay đến một tên tiểu bạch kiểm!

“Triệu Diệc Minh, tôi thay mặt cho người xem cả nước muốn lên hỏi anh một vấn đề nhé!” Phóng viên giả vờ ngịch ngợm, tỏ ra thần bí.

“Đương nhiên là có thể!” Người đàn ông đẹp trai nhưn mày, dáng vẻ đẹp đến ngây người.

Nhưng người đàn ông đang xem ti vi lại không kiên nhẫn.

Có rắm mau phóng! Giả vờ lạnh lùng cái gì!

Đàn ông nhìn đàn ông thì có cái quái gì đâu!

Màn ảnh lúc ẩn lúc hiện, anh mơ hồ thấy Mặt Mặt đang thần nhiên cầm đồ uống.

Không biết từ lúc nào, cơn giận tan dần đi, khóe môi khẽ nhếch lên.

Nhưng phóng viên vừa lên tiếng, anh liền kinh ngạc.

“Người xem cả nước đều rất muốn biết, trong quá trình anh Triệu Diệc Minh quay phim có sinh ra cảm giác khác thường gì với Sam Thái Hạ Vũ Mặt không?”

Người đàn ông đẹp trai sững sốt một lúc, gương mặt trẻ trung trở nên ngưng ngững, “Tiểu Mặt... rất đẹp...”

Mắt báo híp lại đầy nguy hiểm, có người nói cô đẹp, anh khó chịu!

Lúc này, trên màn ảnh hiện lên mấy đoạn ngắn trong “Đa dạng nam tử 1”, Sam Thái đắm Đạo Minh Tự, lần đầu tiên hẹn hò, Đạo Minh Tự bị sốt nằm lên đùi Sam Thái, khi tiệc rượu diễn ra, hai người môi và môi vô tình chạm vào nhau.

Màn ảnh trở về như cũ, trong ti vi, người đàn ông đẹp trai càng thêm ngưng ngững.

“Rất nhiều người hâm mộ đều nói, khi Triệu Diệc Minh diễn cảnh hôn đặc biệt nhập tâm, thoát nhìn vô cùng thâm tình. Tất cả mọi người đều rất muốn biết, tương lai liệu có thể thành phim giả tình thật không?”

Gã đàn ông chết tiệt! Rõ ràng là chiếm lợi ích! Thâm tình cái con khỉ!

Người đàn ông nhìn ti vi, hai nắm tay rất chặt, thật sự muốn đánh người!

“Tôi có thể diễn rất nhập tâm! Thực ra tôi vẫn luôn theo đuổi Tiểu Mạt.” Thật ngạc nhiên, người đàn ông thẳng thắn thông báo.

Trái tim Phàn Dục Á chợt lạnh đi, xong rồi, tình địch thật là nhiều!

Hạ Vũ Mạt, cô là hoa thu hút bướm!

Anh rất muốn bắt hết cánh hoa của cô!

“Hạ Vũ Mạt, cô thì sao?” Phong viên rất hưng phấn, micro lập tức đưa tới bên môi cô, “Người xem cả nước đều rất muốn biết cô có thể cho Triệu Diệc Minh cơ hội không? Đạo Minh Tự và Sam Thái liệu có trở thành phim giả tình thật như mọi người mong chờ không?”

Tốt lắm, tốt lắm! Anh cũng rất muốn biết!

Anh không nhận ra chính mình đã nghiêng răng nghiêng lợi.

Gương mặt thanh tú lạnh lùng thản nhiên nhăn mày, sau đó liền tỉnh táo, “Chuyện tình cảm cá nhân tôi không muốn nói nhiều.”

Cô phải nói cho rõ đi chứ!

Phim giả tình thật à?

Anh muốn gào thét lên!

Tiếp theo, cô vô cùng chậm rãi hướng sang đề tài khác.

Đợi khi phóng viên phỏng vấn xong, anh vẫn còn thất thần.

“Chú cha!” Tiểu Niệm thấy kì lạ liền đẩy anh, vừa rồi biểu cảm của chú cha rất đa dạng, còn nhiều hơn cả nhân vật trong phim hoạt hình.

“Ừ.” Quay đầu lại, nhìn Tiểu Niệm.

Anh đột nhiên lo lắng, dáng vẻ của cái tên tiểu bạch kiêu kia rất dễ khiến người ta lo lắng!!

“Tiểu Niệm, nam diễn viên kia và chú, ai đẹp trai hơn?” Trước kia cũng có rất nhiều cô gái nhìn thấy anh thì trầm trồ, đoàn “người hâm mộ” của anh cũng rất lớn.

“Đương nhiên là anh Đạo Minh Tự đẹp trai hơn rồi!” Ngay cả một chút do dự cũng không có!

Chú cha làm sao so sánh với ngôi sao được?! Ngày nào cũng có thể gặp chú cha, còn anh Đạo Minh Tự thì chỉ nhìn thấy qua ti vi thôi!

Trẻ con sẽ không lừa người, nghĩ sao nói vậy, thật đến mức phá tan cả tâm lý tự đại của người nào đó.

Không nói gì, trừng hai mắt, anh bị đả kích!

Làm sao bây giờ? Có phải anh nên tích cực hơn một chút không?

Kiều ngạo thế này! Người phụ nữ của anh bị người khác bắt mất thì làm sao đây?

Khi anh đang bị lời nói của tiểu quỷ đả kích nghiêm trọng, điện thoại vang lên, anh nhắc máy, “Xin chào!” Giọng nói hung ác, ai bảo gọi đúng lúc tâm trạng anh không tốt, tại người đó xui xẻo thôi!

“A Á.” Giọng nói bình tĩnh, “Là em.”

Mạt Mạt!

“Có thể ra ngoài gặp nhau không? Em vừa xuống máy bay, có việc muốn nói với anh.” Giọng nói của cô tuy rất nhẹ nhàng, nhưng nếu nghe cẩn thận thì có thể nhận ra một chút mệt mỏi.

Dập điện thoại, nhất thời, nụ cười của anh xuất hiện.

.....

Khi anh đi tới quán cà phê cô hẹn, cô đã chờ ở đó rất lâu.

Cô thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ, một bên mặt có vẻ sầu lo, mơ hồ mà anh chưa từng thấy.

Nhếch môi, khác với cô, tâm trạng anh rất tốt!

Đi đến trước mặt cô, gõ lên bàn, nhắc nhở cô anh đã đến.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Anh cố ý ra vẻ.

Cười nhạt, nhìn nụ cười của cô không đoán được tâm trạng cô lúc này.

Nhưng cà phê đã bị cô cho thêm vài thìa đường, nhiều đến mức có thể đầu độc người ta bị bệnh tiểu đường.

“Hình như tôi đã nói rồi, khi chưa hiểu rõ em muốn gì thì tạm thời đừng gặp nhau.” Đoạt lấy tách cà phê của cô, anh đẩy nó sang một bên.

Anh muốn ép cô phải thật lòng.

Nói một câu, em thích anh.

Đối với anh rất quan trọng!

Cô chật vật, nhắm mắt lại, lạnh nhạt nói ra ý đồ của mình, “A Á, em mang thai.”

Bàn tay nhỏ bé của cô khẽ nắm lại.

Anh ngây ngẩn cả người.

Anh làm cô to bụng?

Cũng phải, đêm hôm đó, anh vốn dĩ không nhớ ra phải dùng “áo mưa”.

Nhưng mà trở thành cha sao?

Tâm trạng anh không hề vui sướng.

Anh không thích trẻ con, vừa bần vừa thối, ban đêm còn khóc không ngừng, phiền chết đi được.

Anh càng không muốn sinh một đứa bé xấu tính giống mình.

Tiểu Niệm thì khác, bởi vì Tiểu Niệm là cốt nhục của anh trai đã qua đời, đối với con của mình, anh không tin là mình có thể kiên nhẫn như thế.

“Em định xử lý đứa bé này thế nào?” Về mặt anh trở nên nghiêm túc.

Xử lý? Cô cắn môi dưới, “Ý anh là gì?”

“Anh không thích trẻ con!” Anh nói rất dứt khoát.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tái xanh.

“Tôi hiểu rồi! Chỉ là một đứa bé thôi, tôi cũng có thể nuôi được!” Phút chốc, cô đứng lên.

Nếu đây là thái độ của anh, như vậy cô sẽ không nói nữa!

“Em không thể nghe anh nói xong hết được sao?” Anh kéo cổ tay cô, tức giận quát lên.

Người phụ nữ này thật đáng giận!

“Nếu em thích trẻ con thì chúng ta sẽ sinh nó! Chỉ cần là do em sinh, anh đều OK!” Rốt cục, anh rống ra một hơi tất cả những gì muốn nói.

Cô cảm thấy khó tin, ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn anh.

“Bây giờ ngồi xuống cho anh! Nói cho anh biết, em muốn gì!” Anh đã thở hổn hển, giọng nói tuyệt đối nghiêm túc.

Cô ngoan ngoãn trở về vị trí.

Trái tim không ngừng run lên.

Cô cảm thấy, hình như mình sai lắm rồi...

Thật sự đã quá sai...

A Á cũng không khó giành lại như cô tưởng, trái tim anh chưa từng thay đổi.

Nếu anh biết tất cả đều là... thì nên làm sao đây?...

“Em, em phải có hôn lễ...” Cô ngập ngừng nói ra mục đích của mình.

Chuyện đã tới nước này, cô không thể thẳng thắn được.

“Được! Chúng ta kết hôn!” Anh lập tức đáp ứng.

“Nhưng anh có điều kiện! Sau khi kết hôn, em phải rời khỏi giới giải trí! Còn nữa, bỏ cái tật xấu hơi một chút là bú đống bình của em đi!” Anh ngang ngược ra lệnh cho cô!

Nếu để cho anh thấy vợ mình và người đàn ông khác hôn đến hôn đi... còn có cho người ta sống hay không chứ?

“Không được!” Cô kiên trì, “Em nợ công ty điện ảnh rất nhiều tiền, muốn rời khỏi giới giải trí, ít nhất cũng phải ba năm nữa...”

Cô nợ người ta tiền, không phải anh không biết! Phải nói là người trên trái đất này đều biết!

Tờ chi phiếu được đặt lên trước mặt cô, cô khiếp sợ.

“Anh đã bán con ngựa ở Anh rồi!” Con ngựa kia đã từng là bảo bối của anh.

Nhưng bất kể đồ gì khi so với cô thì đều chẳng đáng một đồng.

35. Q.4 - Chương 7

Edit: Mộc

Thật ra mọi thứ không hề giống trong tưởng tượng của cô.

Anh không hề mang vẻ mặt gượng ép, đêm hôm khuya khoắt còn bú đống bình kéo cô đi mua nhẫn, đòi đi thử lễ phục luôn.

Anh đã không phải là Phàn Dực Á thiên chi kiêu tử trước đây, nên cuối cùng thì Phàn Dực Á bình dân chỉ có thể đứng trước cửa hàng đã đóng, tức giận đến gờ chân.

“Diệp Thánh Kiệm, cậu chết rồi phải không? Lão tử đã gây ra tai nạn chết người rồi! Phàn Dực Á tôi sẽ kết hôn! Ha ha!” Đừng nghi ngờ, người đang đứng trên đường lớn cười như mở cờ trong bụng đúng là anh.

Giọng anh rất lớn, tin vui bị phóng đại vô hạn, đám bạn bè đang chơi bời, đã lâu chưa liên lạc của anh sợ tới mức suýt nữa là rơi cả cằm.

“Phàn Dực Á, cậu đã từ sao Hỏa trở về rồi à? Tôi còn đang đoán xem cậu sẽ chơi trò mất tích bao lâu đây?” Bạn tốt không cần nói thêm một câu vô nghĩa, “Mang vợ cậu tới đây. Mọi người cùng làm quen!”

Vợ? Nghe được chữ này anh vui vẻ đến ngây người, “Làm quen cái gì chứ! Đầu phải cậu chưa gặp bao giờ, là Hạ Vũ Mạt...”

Điện thoại còn chưa nói xong, đã quay đầu, nhếch miệng cười với cô, “Này, thời gian của ngày mai của em đều phải dành cho anh! Không được nói không!”

Không chừng ngày mai, tất cả người ở xã hội thượng lưu đều biết Phàn Dực Á chơi với lửa, lấy một con hát như Hạ Vũ Mạt làm vợ.

Đứng ở bên cạnh anh, yên lặng nhìn gương mặt vẫn còn vẻ trẻ con bướng bỉnh, cô cảm thấy không yên.

Thật xin lỗi, Phàn Dực Á.

Cô tự giải thích trong lòng mình, từng lần, từng lần một.

. . .

Phàn Dực Á sẽ kết hôn!

Ngày hôm sau, anh nắm tay cô, nghiêm túc nói cho tất cả nhân viên trong nhà hàng.

Đương nhiên mọi người rất ngạc nhiên, nhưng cũng vô cùng vui mừng chúc phúc.

Bọn họ đều nói chưa từng thấy A Á như vậy.

Tính tình trẻ con, đầy vui sướng.

A Á trong mắt bọn họ, cho tới giờ luôn có vẻ ủ dột, không giận dữ nhưng tâm trạng luôn không tốt.

. . . .

Tiếp theo, đương nhiên là lựa chọn nhẫn kết hôn.

Kỳ quái là anh không chọn nhẫn kim cương.

Với khả năng hiện giờ của Phàn Dực Á, cho dù không mua nổi nhẫn kim cương cara lớn thì ít nhất cũng không cần keo kiệt thế này.

Nhưng khi nhìn chiếc nhẫn vàng đơn giản đeo trên ngón tay cô, ánh mắt anh rất vui vẻ.

Bởi vì chiếc nhẫn ấy có ý nghĩa khác biệt với anh.

Tất cả đều bắt đầu từ chiếc nhẫn, cũng kết thúc từ nó.

Tất cả sẽ coi như không có chỗ trống bảy năm kia.

Tất cả sẽ trở về đêm của bảy năm trước, cô nhận lời cầu hôn của anh.

Phàn Dực Á thật sự muốn bỏ qua khoảng cách 7 năm, quên tất cả những chuyện không đáng có.

Anh không muốn so đo việc bị phản bội 7 năm trước, sự tổn thương khi ấy.

Nếu không thể trốn thoát, nếu anh đã chịu thiệt ngã xuống rồi, thì còn so đo làm gì? Cho tới bây giờ, sống đơn giản một chút sẽ thoải mái hơn.

Mạt Mạt của anh hiện giờ đang mang thai con anh, bởi vì một đứa bé thối chưa ra đời, anh và cô sẽ phải gắn kết thật nhanh, không thể tách ra nữa!

Điều không hài lòng duy nhất là cô kiên trì đóng xong “Đa dạng nam tử 2” mới rời khỏi giới giải trí.

Cô nói làm người phải biết trước sau.

Tuy ở trong nhà hàng anh rất muốn rống lên, thật chó má!

Nhưng sau bảy năm, anh đã học được nhường nhịn.

Anh luôn hỏi cô, rốt cuộc cô muốn gì?

Nhưng câu trả lời của cô lại làm anh thất vọng.

Cũng khiến anh ngạc nhiên.

Đối với cuộc sống hôn nhân, cô chỉ có yêu cầu:

Một căn hộ nhỏ độc lập, chỉ có anh và cô, có cái giường đôi là được rồi.

Thật ra anh đã nghĩ cô sẽ bảo anh trở về cái nhà kia... Dù sao, nếu trở về thì cô mới có thể được hưởng vinh hoa phú quý của một bà chủ.

Giường đôi.

Yêu cầu của cô làm anh rất uất ức.

Cuộc đời có hợp có tan, anh vẫn sẽ chăm sóc cho Tình Không và Tiểu Niệm như cũ, nhưng anh cũng phải có gia đình hạnh phúc và con cái của mình và Mạt Mạt.

.....

Bởi vì quay phim, khi cô tan làm đã tối.

Cô là một cô dâu thoải mái, chuyện hôn lễ gần như đều là Phàn Dực Á bận rộn.

Nhưng cô thật sự có thoải mái không?

Cuộc sống của cô thỉnh thoảng lại bị quấy rối.

Từ khi cô đập bỏ điện thoại của mẹ Phàn Dực Á đang thi hành cả đe dọa và dụ dỗ, mọi thứ liền bắt đầu.

Phàn gia bắt đầu hành động đối phó với con sói kiêu ngạo.

Giọng nói đã bị bóp méo đe dọa qua điện thoại, nhà bên cạnh có người mài dao cả đêm, mỗi đêm khuya, tiếng động kinh dị lại vang lên.

Sáng sớm ra khỏi nhà, bên ngoài có xác những con thú nhỏ, đáng sợ khi chết rất khủng bố, khiến người ta sợ run.

Càng ngày càng có nhiều “sự cố” xảy ra.

Đi qua phố cũng có thể bị người ta hắt sơn đỏ đầy người.

Đối với hạnh phúc, cô không nắm chắc được, cho nên việc này cô chưa từng nói cho bất kì ai.

Chỉ vì Phàn Dực Á.

“Hạ Vũ Mạt!” Ở cửa khu nhà, cô vừa mới bước xuống taxi, còn chưa đứng vững đã nghe có tiếng gọi giận dữ ở đối diện.

Xe của cô lại “vô tình” bị hỏng nặng, phải mang đi sửa.

Mắt chớp nhẹ, cảm giác ấm áp xuất hiện.

“Phàn Dực Á.” Nhẹ giọng gọi tên anh.

Anh cười, bướng bỉnh như trẻ con.

Chỉ một nửa giây, cô gần như hoảng hốt, nhớ tới bảy năm trước, anh luôn đứng trước cửa chờ cô về nhà.

Nhưng Phàn Dực Á bây giờ đã rất ít ép buộc cô.

Anh cố gắng cho cô bầu không khí tự do.

“Sao muộn thế mà anh còn ở đây?” Cô hỏi anh.

Đã hơn ba giờ đêm!

Anh tỏ vẻ dương dương tự đắc cầm túi thuốc, “Đột nhiên nhớ ra phụ nữ có thai phải bồi bổ.”

Tính cách của anh đúng là như vậy, nói mưa là gió, vừa nằm xuống chuẩn bị ngủ thì đột nhiên nhớ ra xem ở trên tạp chí nào đó phụ nữ có thai phải bổ sung can xi, liền vội vàng đi cửa hàng thuốc mua, sau đó lại ăn phải bẻ môn canh, một mực chờ ở cửa nhà cô.

Không ngờ, chờ một cái liền mấy tiếng.

Làm việc và nghỉ ngơi hàng ngày của cô không thể bình thường một chút sao?!

Tuy rằng tức giận nhưng anh không tùy tiện vô cớ phát hỏa.

Khóe miệng cô cứng đờ.

Cảm động, rồi lại áy náy.

Nhận ra sự áy náy của cô, được lợi, tâm trạng liền tốt hơn, môi anh khẽ nhếch lên vui sướng, “Buổi tối anh ngủ lại ở chỗ em, không được đuổi anh đi!”

Hơn ba giờ, anh mới không muốn chạy tới chạy lui nữa!

Hơn nữa, quan trọng nhất là gần đây anh không muốn về nhà, dạo này tâm trạng của Tình Không không tốt, giữa đêm lại khóc, mặc dù không rõ ràng như anh cũng lờ mờ hiểu được, có hơi sồn gai ốc.

“Không được! Em quen ngủ một mình rồi! Em không muốn ngủ cùng anh!” Cô từ chối thẳng.

Tất cả chỉ là lấy cớ mà thôi, cô không thể giữ anh lại, không thể để anh biết, nửa đêm, nhà cô vô cùng mất an toàn.

Cô không muốn khiến sự việc càng tệ hơn.

“Này, ai nói là muốn ‘ngủ’ với em chứ?!” Anh tức giận, liếc mắt một cái giống như cô đang tự mình đa tình, “Ai sẽ có tình thú với bà bầu chứ?!”

Người phụ nữ chết tiệt! Để anh chạm vào thì sẽ chết sao?

Cô hé miệng muốn cười.

“Này! Người phụ nữ không cho ‘ngủ’! Mau lại đây để anh ôm một lúc!” Anh ngang ngạnh ra lệnh, ngoắc tay với cô.

“Được.” Ý cười trong mắt cô càng đậm hơn, đi về phía anh.

Đột nhiên, một chiếc xe có rèm che với vận tốc đến 170, 180 km điên cuồng lao về phía cô.

“Cẩn thận!” Anh hô to, trái tim như ngừng đập.

36. Q.4 - Chương 8: Chương 8

37. Q.4 - Chương 9

Edit: Mọc

“Vì sao không nói cho tôi biết? Cô không muốn sống nữa à?!” Giọng nói chỉ trích cứng rắn.

“Anh Đình, tôi không thể sống mãi dưới sự che chở của anh.” Giọng nói của cô lãnh đạm, “Hơn nữa, tôi sắp kết hôn rồi.”

Ở bên ngoài, rất nhiều người đều nghĩ cô là người phụ nữ của anh Đình, nếu là trước đây thì không sao cả, nhưng hiện giờ cô không muốn khiến lòng tự tôn đàn ông của A Á bị làm nhục.

Bất đắc dĩ, thở dài một hơi, anh Đình không nói thêm gì, “Phàn gia tìm người đối phó với cô.”

Hắn cũng nghe được tin tức nên mới vội vàng tới, “Vốn dĩ Phàn gia muốn cho người moi móc quá khứ của cô, tìm vài gã thay nhau chơi ‘tàn’ cô, chụp ảnh ‘tươi mát’, khiến cô về sau ngoan ngoãn một chút.”

Thay nhau chơi ‘tàn’? Cô không phải trẻ con ba tuổi, vài chữ này cô hiểu được.

Lông tơ cả người nhất thời đều dựng lên.

Đúng là chiêu này rất ngoan độc, nếu cô bất hạnh trúng chiêu, như vậy không chỉ cô nhục nhã mà còn A Á nữa, cho dù cô không cam lòng thể nào cũng sẽ rời xa Phàn Dực Á.

“May là lúc đây Phàn Dực Á ở đây, người Phàn gia đã cho bọn hần nhìn ảnh đứa con bảo bối rồi, ngàn vạn lần dặn rằng không thể ngộ thương anh ta. Nhưng Tiểu Mạt, cô may mắn được một lần, còn có thể may mắn lần thứ hai sao?”

Cô không nhịn được run rẩy.

Cô biết, thần may mắn không thể vĩnh viễn chăm sóc cho cô.

“Tôi đã có lời rằng động tới cô là động tới anh Đinh tôi, người bên ngoài cũng biết tính khí tôi rồi, nhiều hắc bang sẽ không loại giao dịch này, nhưng như thế không có nghĩa là cô sẽ an toàn tuyệt đối! Tiểu Mạt, có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, chắc chắn Phàn gia sẽ không buông tha cô dễ dàng đâu!”

“Kẻ nghèo làm sao đấu lại kẻ giàu? Không nên đem trứng chọi với đá. Tiểu Mạt, chuyện kết hôn cô nên suy nghĩ một chút đi.”

Cô cắn môi dưới gần như trắng bệch, khó khăn lên tiếng, “Anh Đinh, đừng nói nữa. A Á sắp quay lại rồi, tôi không muốn để anh ấy biết.”

Biết cô cố chấp thế nào, anh Đinh cũng chỉ có thể bắt lực xoa đầu cô, “Chuyện ở bệnh viện tôi sẽ giúp cô chuẩn bị sẵn... Tự cô phải suy nghĩ đi...”

.....

Anh tựa vào hành lang bệnh viện, trong lòng, lửa và băng xung đột.

Anh không đẩy cửa phòng bệnh, không vào đó lay người cô, xin cô kiên trì, nhất định đừng buông tay anh.

Bởi vì cho tới bây giờ, anh không hề nghĩ rằng ngay cả người phụ nữ mình yêu mà anh cũng không bảo vệ nổi.

Bảy năm trước, có phải cô cũng bị uy hiếp như vậy không? Cho nên phải rời xa anh?

Lịch sử lại tái diễn lần nữa sao?

Anh không trách bất kì ai, nhưng chưa từng cảm thấy uể oải thế này, mạnh mẽ vượt lên tim mình.

Phàn Dực Á, mày không mạnh mẽ chút nào!

Ngửa đầu, nhìn trần bệnh viện trắng bóng.

Tức giận đến nỗi muốn phá hủy tất cả.

Phàn Dực Á, mày nhất định phải trở thành người đàn ông mạnh mẽ!

Nắm chặt tay, anh không chào cô, đi thẳng khỏi bệnh viện..

....

Ngôi nhà này, anh đã từng là hoàng tử cao quý sống ở đây.

Hiện giờ, anh thậm chí đào thoát.

Ngồi trong phòng khách lạnh như băng, ánh mắt anh lạnh lẽo.

Một cuộc gọi nội tuyến, anh bắt cha mẹ đang nằm trong chăn vội xuống dưới!

“Bảo bối, sao trời còn chưa sáng mà con đã tới đây? Có đói bụng không? Mẹ bảo người giúp việc làm bữa sáng cho con ngay.” Mẹ anh vừa nhìn thấy anh đã vội vàng lấy lòng.

Anh nhìn mẹ mình, ánh mắt chưa từng lạnh lùng đến thế, mãi đến khi mẹ anh bị nhìn đến chột dạ, cúi đầu, “Bảo bối, tay con làm sao thế? Sao lại bị thương?” Mẹ anh nâng tay anh lên, đau lòng nói, “Để mẹ gọi bác sĩ đến ngay!”

“Không cần đâu.” Anh lạnh lùng từ chối, “Con đến đây là muốn hỏi hai người vài câu thôi.”

Ánh mắt anh vẫn rất lạnh lẽo, cha anh đang ngồi trên sofa, nghiêm giọng nói, “Nói đi!”

“Con sẽ kết hôn, hai người biết không?”

“Biết, chúng ta phản đối.” Cha anh không do dự đáp.

“Đây là cách các người phản đối à?” Anh cười lạnh, “Tìm người cưỡng bức cô ấy sao?”

Rõ ràng cha anh cũng sốt một chút, mẹ anh chợt dạ né tránh ánh mắt của con trai và chồng.

“Con có thể hiểu được, con nói rõ ràng cho hai người! Cả đời Phàn Dực Á con chỉ thích Hạ Vũ Mạt! Các người làm gì cũng không thể thay đổi được đâu!” Anh nói như chém đinh chặt sắt.

Cho dù cô thực sự bị người ta làm nhục, anh cũng sẽ không rời xa cô!

“Bảo bối, con điên rồi phải không? Nó là hồ ly tinh, cho con ăn bùa mê thuốc lú gì?” Mẹ anh đau lòng nói, “Đứa con gái đó bị rất nhiều đại gia ‘làm’ qua rồi, toàn thế giới này đều biết cô ta là kỹ nữ cao cấp, dựa vào việc dạng chân mà kiếm tiền! Con có biết không hả? Ngay cả bạn bè con đều biết cô ta từng bán thân! Bảo bối, cô ta sẽ khiến con trở thành trò cười trong xã hội thượng lưu! Coi như là mẹ cầu xin con! Tìm một cô gái đứng đắn xứng đôi với con đi!”

“Con và cô ấy đã lên giường rồi, cô ấy có lạc hồng.” Giữ nguyên biểu lộ, anh giải thích. Bọn họ đều là cha mẹ đẻ của anh, anh không thể để người nhà mình xem thường cô, “Mặc kệ có bao nhiêu tin đồn giả dối, con cũng là người đàn ông duy nhất của cô ấy! Con chỉ tin cam giác của mình.”

“Lạc hồng?” Ngay cả cha anh vốn nghiêm túc cũng lạnh lùng nhếch miệng, khinh thường, “Thật là ngu ngốc!”

“Bảo bối, con đừng mê muội nữa! Con cùng với những người khác mặc cùng một cái quần lót thôi. Con bị con đàn bà kia lừa đấy!” Mẹ anh vuốt vai anh, khuôn mặt cao quý khóc không thành tiếng, “Bảo bối của mẹ, sao con lại dễ bị người ta bắt nạt như vậy? Con đàn bà đề tiện kia nói dối như thế mà con cũng tin sao?! Con điên rồi, thật sự điên rồi!”

Hai tay bên hông nắm chặt thành nắm, tức giận đến run lên.

Là vì thế này phải không? Cho nên đêm đó, dù cô đau đớn như thế cũng kiên trì nói mình không phải xử nữ sao?

Bởi vì cho dù nói cũng không có một người tin tưởng.

Hạ Vũ Mạt kiêu ngạo làm sao có thể thừa nhận anh là người đàn ông đầu tiên của cô!

“Đủ rồi!” Anh tức giận gất lên, “Cho dù cô ấy là ‘rượu quốc danh hoa’ con cũng lấy! Đủ rõ ràng chưa? Đủ hiểu chưa?”

“Còn nữa! Đình chỉ hành vi dơ bẩn của các người lại đi! Nếu vợ con và đứa con trong bụng có chuyện gì không hay, Phàn gia cũng sẽ đoạn tử tuyệt tôn, con nói là làm!” Anh đã dự định sẽ cứng rắn, muốn “buộc ga-rô”!

Tính tình Phàn Dực Á cứng cỏi không phải ai cũng so sánh được, cha mẹ anh biết, anh tuyệt đối không nói đùa.

“Người phụ nữ kia mang thai à? Cho nên con mới kết hôn phải không?” Cha anh trầm giọng hỏi.

Anh đang muốn cãi lại, mẹ anh lại kích động thét lên, “Bảo bối, ngàn vạn lần đừng bị lừa, trong bụng người phụ nữ kia nhất định là dã chủng của người đàn ông khác!”

Mẹ anh không ngừng kêu lên, anh muốn nói rõ ràng tất cả mục đích của mình, “Con đã đi ủy ban chuẩn bị rồi! Bốn ngày sau con và Hạ Vũ Mạt kết hôn, tới hay không là tự do của hai người, cũng như vậy, kết hôn hay không là tự do của bọn con!” Để giữa đêm dài lắm mộng, mới mười ngày anh đã chuẩn bị xong cho hôn lễ.

“Con cảm thấy cha mẹ sẽ để hôn lễ hoàn thành thuận lợi sao?” Cha anh tỏ vẻ chắc chắn, hỏi lại.

“Vậy thì cứ thử đi!” Phàn Dực Á cười lạnh, “Cha à, cha rất khinh thường con rồi đấy! Phàn Dực Á con tốt xấu gì cũng quen biết đám nhị thế tổ, còn nhiều hơn cả bạn bè làm ăn của cha! Hơn nữa nghe nói đám nhị thế tổ này đã kế thừa sự nghiệp gia đình rồi, dạo gần đây rất rảnh rỗi! Bọn họ rất vui lòng ‘gây chuyện’, giúp con đối phó các người! Thử nhìn xem, thế lực của mình cha lớn hay là của đám điên kia lớn!”

Cha mẹ anh nhất thời choáng váng, chưa bao giờ như lúc này, cảm thấy đứa con bảo bối thật sự điên rồi, còn điên cuồng hơn cả kẻ điên.

Nó muốn tạo trò cười lớn nhất trong giới thượng lưu phải không?

Hơn nữa nó đều nói đúng, đám người thừa kế mới trong giới thượng lưu cơ bản đều nhàn đến phát điên, có kẻ tạo trò chơi mới cho bọn họ, chắc chắn họ sẽ vui mừng mà tham gia.

“Cho nên không cần cả ngày tối tăm mặt mũi để làm người ta tức cười đâu! Chú ý hành động của hai người đi!” Phàn Dực Á lạnh lùng nói.

Ánh mắt cha anh nhìn con mình lộ ra tán thưởng.

Con ông cũng là một kẻ thủ đoạn!

Nhưng dù sao cũng còn quá non nớt.

“Phàn Dực Á, con thật sự định dựa vào sự che chở của bạn bè mãi sao? Khi nào thì con mới thật sự trở thành một người mạnh mẽ đây?” Đứa con này ông nhất định phải mang về!

“Yên tâm! Vì người phụ nữ của con, nhất định con sẽ trở nên mạnh mẽ!” Giọng nói của anh rất kiên quyết.

Sau đêm nay, anh không cần cuộc sống bình thường nữa! Anh muốn trở thành người đàn ông mạnh nhất, đi bảo vệ người mà anh yêu!

“Về nhà đi! Khiến mình trở nên mạnh mẽ cho cha xem!” Cha anh nói ra mục đích của mình, “Chỉ cần con về nhà kế thừa sự nghiệp, cha sẽ gặt đầu cho các con kết hôn! Hơn nữa cam đoan sẽ không động tới cô ta!”

Hít một hơi lạnh, mẹ anh không tin nổi nhìn chằm chằm chồng mình.

Anh không muốn về nhà!

Nhưng về nhà là con đường ngắn nhất để trở nên mạnh mẽ!

Anh không bao giờ muốn người mình yêu phải sống cuộc sống lo lắng đề phòng!

“Được!” Không chút do dự, anh đáp ứng kế thừa sự nghiệp.

Từ nay về sau, Phàn Dực Á bán mình cho gia tộc!

“Xin cha hãy hết lòng tuân thủ lời hứa của mình!”

“Có thể, nhưng hôn lễ của con sẽ không thể long trọng được.” Cha anh đưa ra yêu cầu.

“Chúng con cũng không định làm to.”

Anh và Mạt Mạt đã bàn sẵn, chỉ cần đơn giản một chút là được rồi.

“Người phụ nữ kia không được vào nhà chính!” Cha anh cười lạnh, nói ra yêu cầu thứ hai.

“Có thể!” Anh đáp ứng ngay lập tức.

Việc này có gì quan trọng chứ?

Anh vốn dĩ sẽ không để Mạt Mạt sống cùng cha mẹ như sói của mình!

“Để Tiểu Niệm về nhận tổ quy tông!” Một lòng nghĩ tới tương lai của Tiểu Niệm, anh đặt điều kiện với cha mẹ.

“Có thể! Nếu DNA chứng minh rằng đó đúng là con của Hoàn Vũ!” Cha anh thuận nước đẩy thuyền.

Người càng già thì càng muốn ôm cháu làm vui.

Tất cả hiệp nghị đã xong.

Chỉ có mẹ anh nhìn bóng lưng con trai xa dần, không cam lòng ồn ào, “Tôi không đồng ý!”

“Phản đối không có hiệu quả đâu.” Cha anh trừng mắt với vợ, “Tôi có bảo bà làm những chuyện mờ ám quái gở như vậy không?” Từ sau chuyện về con trai lớn, nói không tỉnh táo lại thì không phải, thật ra cũng có.

“Sao nào? Tôi sẽ nói với bảo bối, người phụ nữ kia cầm tiền để tiếp cận nó là được chứ gì?” Mẹ anh lo lắng hỏi.

“Sau đó nói với nó bà tăng giá từ hai triệu lên hai mươi triệu, cô ta cũng không chịu bỏ đi à?!” Cha anh cười lạnh, “Đừng làm gì nữa! Cứ chờ mà xem! Một hôn lễ chẳng ra sao, đối với mặt với người chồng suốt ngày bận rộn, hôn nhân như thế có thể duy trì bao lâu chứ!” Cãi nhau, phát điên, không ngừng khóc, sau đó dần sinh bệnh...

Khi đàn ông phần đầu vì sự nghiệp, phụ nữ thường bị xem nhẹ.

“Đừng quên mẹ của Hoàn Vũ chết như thế nào!”

Trầm cảm, tự sát mà chết.

Rất nhiều phụ nhân nhà giàu đều không còn đường về.

38. Q.4 - Chương 10

Edit: Mộc

Trong gian phòng hóa trang nhỏ, người đại diện tức giận vô cùng, không cam lòng kêu lên, thật đáng tiếc!

Quả thật, khi còn đang là ngôi sao tỏa sáng lại dừng cảm rút lui, liệu có mấy người chứ?

Hạ Vũ Mạt và người thừa kế “Pháp vị thiên hạ” kết hôn, không biết tin tức làm sao lại lọt ra ngoài, truyền đi khắp nơi.

Mạng internet, báo chí, truyền thông đúng là đáng sợ.

Không thể tưởng tượng nổi, tốc độ nhanh đến nỗi kẻ khác phải lú lẫm.

Rõ ràng thời gian trước mọi người còn đang bàn tán, gần đây lời đồn đã lắng xuống, mọi người đều nghĩ rằng tai tiếng người thừa kế “Pháp vị thiên hạ” Phan Dực Á và Hạ Vũ Mạt chỉ là đài truyền hình cố ý tạo ra, hoặc là trò chơi của kẻ có tiền mà thôi.

Không ngờ rằng hai người họ mới thể đã lặng lẽ lựa chọn cách thức kết hôn đơn giản.

“Vì sao ngay cả một hôn lễ cho tử tế cũng không có chứ? Phan Dực Á có tiền như vậy thì để làm gì? Lại chỉ đi đăng ký kết hôn!” Người đại diện thay cô kêu oan.

Thật ra rất nhiều ngôi sao nữ vốn toan tính ghen tỵ, vì thấy chỉ đăng ký rồi cử hành hôn lễ nhỏ liền nói xấu sau lưng.

Đó là bước chân vào nhà giàu, tuy rằng kẻ khác đỏ mắt nhưng Hạ Vũ Mạt không phải người duy nhất trong đám ngôi sao như thế.

Nhưng cô tuyệt đối là ngôi sao đầu tiên mà ngay cả tin tức về một hôn lễ long trọng cũng không có.

Mấy tờ báo công khai hoặc ngầm chế giễu, cô đã đọc qua, nhưng không hề quan tâm.

Cô chưa bao giờ là người xa xỉ.

Yên ổn, bình thản là được rồi.

Mà yên ổn như thế, cô tin rằng anh có thể cho cô.

Ngày đó, anh biến mất một lúc rồi quay về, anh nắm tay cô.

Ánh mắt kiên định.

Ngày hôm sau, cô thấy tin tức trên tivi về anh.

“Pháp vị thiên hạ” tổ chức đại hội cổ đông khẩn cấp, nguyên nhân là chủ tịch bị bệnh nhẹ, lưu về tuyến hai, người thừa kế trẻ tuổi Phan Dực Á sẽ một mình nhận chức chủ tịch.

Nhìn thấy anh trên ti vi, mái tóc chải cẩn thận, trang phục sang trọng, giơ tay nhắc chân đều đặn vẻ cao quý xa lạ, đọc diễn thuyết, đúng là anh — Phan Dực Á hàng thật giá thật.

Vì thế, cô hiểu được, lại là cô, bảy năm trước Phan Dực Á vì cô mà trốn khỏi nhà, bây giờ Phan Dực Á lại vì cô mà trở về gia tộc.

Kể từ cái ngày anh trở về gia tộc, những kẻ quấy rối cô đều biến mất.

Phan Dực Á đang bảo vệ cô.

“Tiểu Mạt, cô còn chưa vào cửa đã ra oai phủ đầu như vậy rồi, ngay cả nhà chính cũng không cho cô vào ở, sau này cô sẽ chịu đựng thế nào đây!”

Cô thản nhiên nhìn người đại diện đang lo âu ình, môi khẽ nhếch lên, để người trang điểm giúp cô tô son.

Nhà chính? A Á nói với cô, sau khi kết hôn anh sẽ ở nhà trọ cao cấp bên ngoài, là một nơi rất lớn.

Tính tình vốn lãnh đạm như cô, chưa bao giờ hiểu cách lấy lòng, làm sao có thể ở chung với cha mẹ anh đây?!

“Tiểu Mạt, cô không cảm thấy ấm ức à?” Người đại diện lại phàn nàn.

Ấm ức?

Từ đầu tới giờ, cô không hề nghĩ tới chữ này.

“Cô ta ấm ức cái gì chứ! A Á điên rồi nên mới muốn lấy cô ta!” Giọng nữ khó chịu vang lên ở cửa.

Là Triệu Nhã Nhi!

Còn cả Diệp Thánh Kiệm.

Thì ra trong số bạn bè, A Á mời bọn họ đến làm chứng cho hôn lễ hôm nay.

“Vị hôn phu kết hôn, cô dâu mới lại là cô! Nhã Nhi bị đổ bình dấm chua thôi.” Diệp Thánh Kiệm có vẻ đang giấu cợt, thật ra là giảng hòa!

“Không phải thế! Tôi chỉ thấy thay A Á cảm thấy không đáng giá! Đã bị người phụ nữ xấu xa này đá một lần, bây giờ lại còn...” Triệu Nhã Nhi cảm giận bất bình, chỉ đơn giản tức giận thay bạn mình.

“Nhã Nhi, nếu cô không muốn bị ‘người sao hỏa’ phun lửa thì đừng có nói mấy chuyện nhảm chán này nữa!” Diệp Thánh Kiệm luôn tươi cười, nhưng ánh mắt đã lộ rõ vẻ cảnh cáo.

Thấy Nhã Nhi mặc dù không cam lòng nhưng đã chịu im lặng, Diệp Thánh Kiệm lịch sự cười, làm dịu đi không khí, “A Á đâu?”

“Tôi đưa hai người đi gặp anh ấy.” Cô lịch sự đứng lên, “Đáng lẽ anh ấy phải đứng ở cửa chờ khách chứ.”

Khách tới hôm nay không nhiều, chỉ có người làm trong nhà hàng, mấy người hàng xóm, nhân viên vẫn làm việc cùng cô.

Thậm chí ngay cả cha mẹ cô cũng không tham gia.

Cô vốn định lễ phép mời họ, vừa nghe thấy điện thoại mẹ mình chủ động gọi đến, vô cùng kích động, không ngừng lúi kéo thân mật, cô liền lạnh lùng dập máy.

Hôn lễ của cô chỉ cần người thật lòng chúc phúc tham dự.

Con đường phía trước, mấy người khách mỉm cười với Diệp Thánh Kiệm. Hôn lễ của cô rất đơn giản, đơn giản đến nỗi áo cưới còn giản dị hơn cả khi cô quay phim.

Mạt Mạt, anh chỉ có thể cho em một hôn lễ như thế.

Anh cảm thấy có lỗi nói.

Nhưng cô tuyệt đối không cảm thấy có lỗi gì.

Hôn lễ của cô, mỗi một đồng bỏ ra đều là tiền tích góp từ nhiều năm đi làm của anh.

Không dựa vào bố thí của Phàn gia.

Trong góc, ba người họ chợt nghe thấy tiếng khóc nức nở của phụ nữ.

“A Á, cậu không kết hôn có được không? Chúng ta vẫn sống như trước đây, cuộc sống một nhà ba người! Có được không?” Người phụ nữ khóc đến khổ sở.

Cô cứng đờ, nhận ra giọng nói này.

Là Tình Không!

“Tôi không muốn tới Phàn gia! Tôi sợ... Tuy cha mẹ cậu đối xử với Tiểu Niệm rất hòa nhã... Nhưng mà A Á, vì sao cậu không thể ở lại đây luôn? Van xin cậu đấy. Cậu cũng về sống ở Phàn gia được không? Tôi rất sợ...”

“Tình Không, tôi xin lỗi, Mạt Mạt không thể vào nhà chính, đây là ước định giữa tôi và cha. Hơn nữa, chúng tôi cũng muốn sống ở bên ngoài, nếu chị và Tiểu Niệm thật sự không muốn sống ở nhà chính, tôi sẽ tìm chỗ khác cho hai người.” Anh bắt đầu dĩ an ủi.

Anh chỉ yêu cầu cha cho Tiểu Niệm nhận tổ quy tông, không ngờ họ lại muốn để Tình Không và Tiểu Niệm ở lại.

“A Á, cậu không biết vì sao tôi lại khổ sở sao? A Á, tôi...”

Cô còn chưa nói xong đã bị Phàn Dực Á mất tự nhiên cắt đứt, “Tình Không! Chị chỉ yêu Hoàn Vũ! Những cái khác đều chỉ là ảo giác thôi!”

Thật ra, nửa tháng này, Tình Không cố hết sức muốn vặn hỏi điều gì. Cho dù không hoàn toàn rõ ràng nhưng anh vẫn cảm nhận được.

Với anh mà nói, chuyện này đúng là rất xấu hổ!

Cho dù trước kia nghĩ tới chuyện kết hôn với Tình Không nhưng chưa từng nghĩ tới việc sẽ thay đổi cảm giác của hai bên.

“A Á, tôi cũng tưởng đây là ảo giác, nhưng nếu là thế thì vì sao trong lòng tôi lại khó chịu như vậy chứ?” Cô đặt tay lên trái tim mình, đau khổ nói.

Không muốn nghe thêm nữa! Lùi lại mấy bước, Hạ Vũ Mạt xoay người, mặt không biểu lộ cảm xúc gì, nhẹ nhàng nói với Diệp Thánh Kiệm và Triệu Nhã Nhi, “Tôi không tiện ở lại đây, chờ bọn họ nói chuyện xong thì hai người vào gặp anh ấy, còn nữa, đừng nói với anh ấy là tôi đã tới đây.”

Bọn họ cũng chỉ có thể xấu hổ gật đầu.

Dù sao thì “trường hợp” thế này cũng không thích hợp có mặt cô dâu.

Đang định quay về phòng hóa trang, một câu hỏi thê lương làm cô dừng bước, “A Á, cậu không biết tất cả mọi chuyện đều là một cái bẫy sao? Người trong nhà hàng nói, đêm hôm ấy ở Florida, cậu bị người ta cho uống thuốc kích thích! Đứa bé trong bụng Hạ Vũ Mạt có phải vì thế mà có không? Cô ta dùng đứa bé này để ép cậu cưới mình phải không?! Tôi vốn rất thích cô ta, nhưng bây giờ mới biết cô ta thật đáng sợ! Vô cùng mưu mô... A Á, cậu đừng để cô ta lừa!”

Ánh mắt Diệp Thánh Kiệm chậm rãi nhìn về phía Hạ Vũ Mạt, không ngừng đánh giá.

Thuốc kích thích, đặt bẫy, mưu mô, mấy từ này đều lọt vào tai bọn họ.

Ánh mắt Triệu Nhã Nhi dần xuất hiện địch ý.

Cô vẫn tỏ vẻ lạnh lùng, hiện giờ đi hay ở đều không được, có phần hoảng loạn.

Ánh mắt của những người khác chẳng có ý nghĩa gì với cô cả.

Cô chỉ sợ anh tin.

Tuy rằng... đây chẳng phải là sự thật sao?...

Trên thực tế, đêm đó là cô nhờ anh Đình lừa anh uống thuốc kích thích.

“Tình Không, hôm nay tôi kết hôn, có thể đừng đề cập tới những chuyện này được không?!” A Á đã bắt đầu không kiên nhẫn.

Rất nhiều việc anh không muốn nói tới.

“A Á, vì sao cậu không cẩn thận suy nghĩ xem cô ta đáng sợ thế nào!” Nhưng Tình Không vẫn cố bám lấy đề tài này, “Chẳng lẽ cậu thật sự không nghi ngờ chút nào sao? A Á, cậu suy nghĩ cẩn thận lại đi! Thật sự có rất nhiều điểm đáng ngờ! Buổi tối hôm ấy, vì sao cô ta lại tốt như vậy, mời mọi người đến Florida? Còn cố ý không để cậu mang tôi và Tiểu Niệm đi?” Thật ra buổi tối hôm ấy cô cũng muốn đi góp vui, nhưng A Á nói mọi người đã đồng ý với Hạ Vũ Mạt rằng sẽ không mang người nhà theo.

“Mẹ cậu nói cậu tưởng rằng Hạ Vũ Mạt là xử nữ! A Á, cô ta là người phụ nữ xấu xa, chắc chắn cô ta đang lừa cậu đấy! Chắc chắn cô ta thấy nhà cậu có tiền mới...”

“Đủ rồi! Tình Không! Nếu chị tới chúc phúc hôn lễ của tôi thì tôi rất vui, nếu chị cố ý tới đây để moi móc những chuyện này thì chúng ta đừng nói chuyện nữa!” Lần đầu tiên anh tỏ thái độ cứng rắn như thế với Tình Không.

Ngay cả Tình Không cũng bị dọa tới choáng váng.

“A Á, cậu...” Về mặt cô ngơ ngác, tủi thân đến sắp khóc.

Nhận thấy giọng mình quá nghiêm khắc, Phàn Dực Á dịu xuống, chuyển đề tài, “Tiểu Niệm đang ở bên kia, chị mau qua đó chăm sóc con bé đi.”

Xoay người, anh không muốn nói thêm gì với Tình Không nữa.

Từ lần đầu tiên Tình Không khóc lóc thổ lộ với anh, nói dường như thích anh, anh liền muốn giữ khoảng cách.

“A Á...” Tình Không điềm điềm đáng yêu lôi kéo ống tay áo anh.

Hít sâu một hơi, anh bình tĩnh quyết tâm, từ tốn nói, “Tình Không, chúng ta là bạn bè tốt, là người nhà, vì Hoàn Vũ, thậm chí tôi sẽ hết sức quan tâm chị và Tiểu Niệm, nhưng chỉ là vì Hoàn Vũ thôi...” Anh không thích mập mờ không rõ ràng, cho dù làm tổn thương người khác anh cũng muốn dứt khoát mọi việc.

Kinh ngạc, Tình Không thả tay áo anh ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy vẻ bị đả kích, ánh mắt ảm đạm, không thể tin nổi.

“Còn nữa... Tôi thật sự thích cô ấy... thích đến nổi... biết rõ là cô ấy đặt bẫy tôi, tôi cũng tình nguyện giả vờ làm thẳng ngực.”

Nói chuyện này cho Tình Không chính là để cô ấy không tiếp tục thứ tình cảm sai lầm này nữa.

Hơn nữa, anh rất phản cảm khi người khác nói chuyện thuốc kích thích ra.

“Hoan hô, hoan hô!” Ở chỗ rẽ có người vỗ tay.

Người đi ra khỏi đó khiến Phàn Dực Á muốn gào thét.

Mẹ nó! Hóa ra lại là Diệp Thánh Kiệm đang ghen cười vì nhìn một màn cầu huyết miễn phí!

Còn có người đang mím miệng, về mặt không cam lòng nhưng cũng thật tình chúc phúc, Triệu Nhã Nhi, “Phàn Dực Á! Vì sao tình yêu của cậu luôn oanh oanh liệt liệt như vậy chứ? Thật là ghen tỵ chết đi được!”

Lời nói tiếp theo của Diệp Thánh Kiệm quả thực khiến Phàn Dực Á muốn phát cuồng lên, “À, A Á này, vợ cậu cũng mất tự nhiên giống cậu đấy, đỏ mặt chạy mất rồi!”

Trời ơi!

Anh cảm thấy cả đời này chưa từng mất mặt như vậy!

. . .

Tuy hôn lễ rất đơn giản nhưng cũng thật ấm áp, Triệu Nhã Nhi thích náo nhiệt, không biết làm những cánh hoa hồng từ khi nào, một đường hoa thật phô trương, kéo dài từ phòng hóa trang đến chỗ đăng ký kết hôn.

Mỗi một bước đều dẫn lên hoa, khiến người ta có cảm tưởng đang đi về phía hạnh phúc lãng mạn.

Chùm sa mỏng màu trắng, cô đi ra khỏi phòng trang điểm.

Ngạc nhiên thấy được cha mình.

“Tiểu Mạt, chồng con mời cha tới.” Cha cô tươi cười.

Con đường kết hôn, từ tay của cha giao cho tay người mình yêu.

Cô không phải người lãng mạn nhưng cũng không muốn ngoại lệ.

“Mẹ con cũng muốn đến nhưng sợ chọc giận con... Chuyện lần trước, bà ấy biết mình sai rồi, cam đoan sẽ không tái phạm... Tiểu Mạt, mẹ con nào có hận thù...” Cha cô thừa dịp này muốn giải tỏa khúc mắc giữa mẹ con cô.

“Cha, hôm nay con không muốn nói chuyện này.” Cô lạnh lùng từ chối.

Thật ra cô đã nhìn thấy mẹ mình lấp ló trong đám người.

“Cha, đừng để A Á đợi nữa.” Nếu không giục cha mình, cô sợ mình sẽ mềm lòng.

Cha cô đành gạt đầu.

Tay cô vừa đặt lên mu bàn tay già nua của cha, khúc nhạc kết hôn du dương lãng mạn từ đàn vi-ô-lông vang lên.

Một chàng trai tuấn tú mặc lễ phục màu đen, đầu nghiêng sang một bên, trên vai đặt chiếc đàn vi-ô-lông.

Anh ta nhẹ nhàng di động tay phải.

“Tiểu Minh!” Cô kinh ngạc.

Là em trai mà cô yêu thương nhất!

Nhưng chẳng phải đêm qua cậu nói bài vở rất nhiều nên không thể về tham gia hôn lễ sao!

Cô hiểu được, tuy rằng hơi thất vọng.

“Không phải tại em đâu! Là anh rể bảo em lừa chị đấy!” Chàng trai tuấn tú cười nói, “Chị, có phải chị rất vui không?!”

“Ừ!” Không khỏi cảm động, cô ôm lấy em trai gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều, rất muốn khóc.

Cô đã được mũi tên hạnh phúc bắn trúng.

Cô cảm thấy cuộc đời này mình không còn tiếc nuối gì nữa!

Tất cả những người cô yêu đều xuất hiện ở đây với cô.

...

Khi lời thề hôn nhân được nói ra, tươi cười ngọt ngào, bọn họ trao cho nhau lời hứa hẹn.

Nhưng ai cũng không ngờ rằng, duyên phận của bọn họ không đẹp để nổi hai năm.

Còn lại, chỉ có thất vọng vĩnh viễn.

39. Q.5 - Chương 1

Edit: Mộc

Rạng sáng, năm giờ, cũng có thể là sáu giờ.

Trong căn phòng yên tĩnh xuất hiện tiếng động rất nhỏ.

Cô bình tĩnh, cả người đầy mồ hôi lạnh.

“Anh đánh thức em à?” Cà vạt trong tay Phan Dực Á mới thắt được một nửa, vội vàng chạy tới, đau lòng sờ lên khuôn mặt xinh đẹp của vợ mình.

“A Á?!” Mắt cô chớp vài lần, tưởng rằng mình còn chưa tỉnh ngủ.

“Anh trở về thay quần áo, sau đó phải đi Pháp ngay.” Cho dù thời gian rất ngắn nhưng anh vẫn từ tốn giải thích với cô.

Quả nhiên.

Cô cười khổ.

Xốc chân lên, ngón tay mảnh khảnh đặt lên cổ anh, “Để em giúp anh.”

Từng vòng một.

Cô vô cùng nghiêm túc thắt cà vạt cho anh.

“Nhìn em gầy quá... Đồ ăn đầu bếp làm không hợp khẩu vị của em à?” Nhìn lên chiếc cằm nhọn đi của cô, anh bực mình nhăn mày, “Ngày mai anh bảo quản gia mời một đầu bếp khác!”

Khi cô định nói chuyện thì di động lại vang lên.

Nhìn qua một chút, anh lập tức bỏ qua tín hiệu từ di động.

Nếu anh không nhận thì cô cũng coi như không nghe thấy.

“Đừng! Không liên quan đến người khác, là tự em không ăn uống đầy đủ thôi.” Cô thản nhiên nói.

Nâng cằm cô lên, lông mày anh càng nhíu chặt hơn, “Mặt Mạt, có phải hàng ngày em không chịu ăn cơm không?”

“Có chứ. Em đâu phải làm bằng sắt.” Chỉ là ăn rất ít mà thôi.

“Vì sao đã mang thai đến bốn tháng rồi mà chẳng béo lên chút nào vậy?” Di động vẫn thúc giục, bấm riết không tha. Cuộc nói chuyện càng trở nên gấp gáp hơn.

Biểu lộ của cô mất tự nhiên một chút.

“Để anh sờ thử nào!” Thấy cô càng lúc càng gầy, làm sao anh không lo lắng cho được?!

Tay anh vội vàng phủ lên bụng cô, còn chưa chạm đến áo ngủ rộng thùng thình bằng bông thì cô đã lùi lại, tránh đi.

“Đừng, tay anh lạnh lắm.” Giọng nói và vẻ mặt của cô đều rất bình thường.

Hiện giờ là tháng năm, tay anh thật sự lạnh lắm sao?

Anh ngượng ngùng thu tay về.

Điện thoại trong nhà lại vang lên không ngừng.

“Tìm anh đây.” Cô không tiếp điện thoại, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ.

“Giống y như quỷ đòi mạng!” Anh nguyên rửa một câu, không kiên nhẫn nhắc máy, gầm nhẹ, “Đến ngay đây!”

“Ba” một tiếng, đập máy.

“Mặt Mạt, anh đi vắng, em phải chăm sóc ỳnh!” Anh nhanh chóng đi giày, không quên dặn dò cô.

“Vâng.” Cô lẳng lặng gật đầu.

Nhìn bóng lưng của anh rất nhanh biến mất trước mắt.

Tám câu, lần này anh nói cùng cô tám câu.

Đây đúng là một kỳ tích.

Dịch chuyển bàn chân, cô lặng lẽ đứng bên cửa sổ, nhìn chồng mình ngồi lên chiếc xe sang trọng, đằng sau còn có bốn, năm chiếc xe màu đen có rèm che, bên trong là đội ngũ trợ lý, thư ký, từng chiếc nối đuôi nhau biến mất trong sáng sớm mờ mịt.

“A Á, tôi Pháp rồi nhớ điện thoại về.” Cô thì thào với không khí.

Trí nhớ chồng của cô không tốt, từ lần dặn đầu tiên, cô đợi ba ngày cũng không có điện thoại của anh.

Từ đó về sau, cô chỉ có thể dặn dò với không khí.

Cho dù tịch mịch đến tận xương.

Cô giống như chim hoàng yến trong lồng sắt, vẫn luôn chờ đợi chủ nhân của mình.

Nhưng đáng tiếc, chủ nhân hình như đã quên sự tồn tại của cô.

Kết hôn 2 tháng.

Mỗi lần nói chuyện cũng không quá 20 câu.

Vợ chồng quần quýt sao? Mấy chữ này, chỉ tưởng tượng thôi cô cũng thấy buồn cười.

Trên lưng chồng cô gánh kế sinh nhai của hàng vạn người, mỗi ngày đều giống như siêu nhân, bay khắp các quốc gia, vội đến mức cả thời gian ngủ cũng thật xa xỉ.

Còn cô, ngay cả để lại cho cô một bóng lưng cũng thành xa xỉ.

Tịch mịch của cô, hậm hực của cô, không phải anh không thèm để ý.

Mà thôi, anh vốn dĩ không có cơ hội chú ý tới.

Cũng giống như bây giờ.

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm đầu ngón chân trơn bóng của mình.

Rõ ràng cô đi chân không nhưng anh vốn không có thời gian để chú ý.

Hôn nhân thì ra là như vậy sao?

Có phải bởi vì cô chưa từng chuẩn bị tâm lý nên cảm giác mất mát mới nặng nề như vậy không?

Có thể ở bên cô một buổi tối không? Hoặc ôm lấy cô, im lặng dựa vào nhau một lúc?

Được không?

Căn nhà hơn một nghìn mét vuông, mười người giúp việc đã được huấn luyện kỹ đến mức ngay cả bước đi cũng không gây tiếng vang, thật dọa người, thậm chí có lúc cả tuần cô không nói với ai một câu, cuộc sống như thế khi nào cô mới quen được?

Gió đêm thổi qua, lá cây về đêm giống như bóng quỷ, tạo thành tiếng kêu sần sật, một mình cô ở trên chiếc giường đôi, một lần lại một lần bình tĩnh.

Anh đang ở đâu?

Học được không làm nũng, không khóc, có phải chứng tỏ cô thật sự kiên cường không?

A Á, không thể nào đi cùng em một đoạn đường ngắn được sao?

Câu nói ấy cho tới giờ cô vẫn nghẹn trong cổ họng.

Chồng cô bề bộn nhiều việc.

Vội vàng xây dựng uy tín, vội càng làm quen với ban giám đốc và cổ đông, vội vàng đón từng đợt kiểm tra nguy hiểm.

Cô biết áp lực của anh rất lớn, cha anh không phải lui về sau màn mà là buông tay hoàn toàn, các cổ động và ban giám đốc lại cố ý làm khó dễ, bới móc anh. Tiền đồ của anh, mỗi bước đều là trước có sói, sau có hổ, nếu không chứng tỏ được năng lực của mình, anh không thể thu phục mọi người.

Anh bận rộn như vậy, sao cô có thể yêu cầu anh dành chút thời gian ình đây?

. . . . .

Tựa vào sofa, cô đổi rất nhiều kênh TV.

Cuộc sống chán nản đến trống rỗng.

Chuyển kênh trong nước, ti vi đang chiếu “Đa dạng nam tử 2”, cô bình tĩnh ngồi xem.

Màn hình lớn như ở rạp chiếu phim, cô buồn bã ngửa đầu, thấy Đạo Minh Tự bị mất trí nhớ và nữ diễn viên Tuyết Nhi yêu nhau.

Cô không biết Phan Dực Á làm cách nào, dưới áp lực của anh, không trái với hợp đồng, công ty điện ảnh đã phối hợp bóp méo kịch bản phim.

Sam Thái biến thành bài trí có hay không đều được.

Một vai chỉ cần cuối phim ôm tượng trưng với nam chính, thể hiện kết cục viên mãn là được.

Một vai diễn ít đất đến đáng thương, còn chẳng bằng cả vai nữ phụ.

Cô không thể oán hận dự vọng chiếm hữu của anh.

Dù sao cô cũng hiểu được, các ngôi sao khác vừa bước chân vào nhà giàu liền lập tức vắng bóng, Phan Dực Á có thể gạt đầu đáp ứng để cô hoàn thành bộ phim này đã là nhẫn nhịn lớn nhất rồi.

Có điều, nhìn những đôi nam nữ trên màn hình đang lộ ra vẻ ngại ngùng khi yêu.

Lòng cô chợt trống rỗng.

Mất đi điện ảnh, giá trị của cô là ở đâu?

Làm nhân vật của công chúng, chỉ có thể tịch mịch ở trong nhà, ngay cả đi làm việc gì khác bên ngoài cũng trở thành hy vọng xa vời, vậy thì giá trị của cô ở đâu chứ?

Cuộc đời này cô mới 25 tuổi, lần đầu tiên cô không tìm được giá trị tồn tại của mình.

Cuộc hôn nhân của cô giống như màn ảnh màu sắc rực rỡ nhưng phía sau thì toàn màu xám xịt.

40. Q.5 - Chương 2

Edit: Mộc “Thưa cô chủ, cậu chủ đã dặn rằng nếu cô chủ ở nhà thấy nhàm chán thì để tôi sắp xếp vài vệ sĩ theo cô chủ ra ngoài.” Cô đang tập trung đọc sách thì bị quản gia cắt ngang.

Cô ngẩng đầu, lãnh đạm từ chối, “Không cần đâu.”

Ra ngoài làm gì chứ? Đến cửa hàng à?

Cô bây giờ không cần tham dự những trường hợp quan trọng, quần áo đẹp để mặc cũng chỉ đặt trong nhà, cần gì phải lãng phí chứ?

“Tôi tự có cách sử dụng thời gian của mình, không cần lo lắng.” Cô cười nhạt.

Cô có thể đọc rất nhiều sách, lấy tất cả tiểu thuyết trước kia muốn đọc nhưng không có thời gian đọc hết.

Hai tháng nay cô vẫn làm thế để giết thời gian.

Quản gia thức thối lạng lẽ ra ngoài.

Cô đắm chìm trong biển sách, cố ý coi nhẹ sự yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng chân rơi đáng sợ này.

Lại nhìn mặt trời lặn.

Xem giờ, đã hơn 7 giờ rồi.

Nếu cô không ăn cơm sớm thì đầu bếp sẽ không thể tan ca về được.

Buông sách, cô đứng lên, đi xuống tầng một.

Dép lê mềm mại, giẫm lên nền gỗ cao cấp, chẳng có lấy một tiếng vang nhỏ.

Không lâu sau, cô cũng giống như những người trong ngôi nhà này, ngay cả đi đường cũng không dám bước nhanh.

Đi được nửa đường, ở trên cầu thang, chân bước nhẹ.

Cẩn môi.

Đột nhiên nhớ ra có một số việc không thể tiếp tục kéo dài.

Hít sâu một hơi, thân thể của cô ưỡn thẳng.

Vốn dĩ chuyện phát sinh 2 tháng trước cô phải tạo ra.

Nhưng chồng cô bận rộn quá mức.

Bởi vì sợ chuyện ngoài ý muốn sẽ làm anh cảm thấy áy náy, thấy nặng nề nên cô cứ kéo dài.

Nhưng đã kéo dài tới mức không thể kéo dài được nữa.

Khi anh muốn sờ bụng cô, thiếu chút nữa là cô toát đầy mồ hôi lạnh.

Có thai bốn tháng, bụng đáng lẽ phải hơi nhô lên.

Nhưng cô lại rất gầy...

Chỗ cô đang đứng, còn mười bậc thang nữa, cứ vậy mà ngã xuống đi...

“Cô ngờ ngẩn ở đây làm gì hả?” Tiếng nói sắc nhọn vang lên làm cô rùng mình.

Cô lãnh đạm rút chân về, bình tĩnh nhìn dưới tầng, đúng là vị phu nhân đang giường cao cảm, nhìn cô vẻ hèn mọn.

“Phu nhân có việc gì sao?” Một tiếng “mẹ”, dù thế nào cô cũng không thể nói ra được.

“Tôi chỉ tới xem trong lúc bảo bối nhà tôi không ở đây, cô có cất giấu đàn ông trong nhà không!” Thái độ của quý phu nhân tuyệt đối không hề lịch sự, ánh mắt sắc bén như rada, không hề kiêng dè gì quét một vòng, ngay cả mấy góc tối trong phòng khách cũng không buông tha.

Cô mỉm cười, vẻ mặt không đổi, thản nhiên bước xuống lầu, ngồi lên sofa, bình tĩnh đề nghị, “Có cần lên tầng xem không? Nếu có giấu đàn ông thì phòng ngủ sẽ thích hợp hơn.”

“Không cần!” Không chiếm được lợi thế, không tóm được nhược điểm gì, quý phu nhân oán hận hừ lạnh một tiếng.

“Tôi muốn dùng bữa.” Cô bình tĩnh nhìn quý phu nhân.

Quý phu nhân có thể hiểu là cô mời bà ta dùng bữa cùng, cũng có thể hiểu là cô đang ra lệnh đuổi khách.

Cô thì thế nào cũng không sao cả.

“Không cần, tôi không thèm ngồi cùng bàn ăn với loại phụ nữ thấp hèn như cô!” Hiển nhiên, quý phu nhân có chứng tự cao tự đại, tự động cho rằng cô đang mời mình.

“Không sao.” Vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh như cũ.

Không hề tức giận.

Đối với những người không quan trọng, từ trước tới nay cô không hề lãng phí sức lực.

“Nếu không định điều tra nữa thì tôi phải đi ăn cơm.”

Cúi đầu xuống, thái độ của cô rất khiêm nhường, không định gây xung đột với người khác.

“Mấy tháng rồi?” Không ngờ quý phu nhân lại ngạo mạn hỏi.

Lưng mất tự nhiên cứng đờ, “Sắp 4 tháng rồi.”

Ánh mắt quý phu nhân đầy nghi ngờ nhìn dáng vẻ gầy gò của cô, chiếc váy rộng thùng thình như búp bê, “Là bệnh viện nào kiểm tra chứ? Thật sự đã 4 tháng à?”

“Tôi có bốn bác sĩ phụ sản rồi, không cần phu nhân lo lắng.” Cô lãnh đạm, không muốn tiếp tục câu chuyện.

Quý phu nhân không nhìn cô nữa.

Dù sao chỉ cần qua 5 tháng, có thể lấy DNA để giám định, mọi chuyện sẽ rõ ràng.

“4 tháng rồi, bụng cô rất nhanh sẽ to ra, đến lúc đó hầu hạ bảo bối nhà tôi chắc cũng không tiện, tôi sẽ giúp bảo bối thu dọn hành lý, để nó chuyển đến nhà chính sẽ tốt hơn, tránh để nó đi tìm người phụ nữ khác hầu hạ, kích thích đến cô đang mang thai, như thế sẽ không tốt.” Quý phu nhân cuối cùng cũng nói ra mục đích của chính mình.

Cười ảm đạm, đây cũng chẳng phải lần đầu tiên.

Quý phu nhân luôn trăm phương ngàn kế hy vọng con mình chuyển đi.

“Khi nào A Á về, tôi sẽ nói với anh ấy, để anh ấy về nhà chính, cho người phụ nữ khác hầu hạ.” 4 lạng bạc ngàn cân, cô không phải người dễ dàng bị kẻ khác bắt nạt!

“Cô!...” Không chiếm được lợi thế, ngược lại còn tự làm mình tức giận, quý phu nhân vô cùng khó chịu.

Không muốn tốn thêm công phu đấu võ mồm, cô lập tức ngồi xuống bàn ăn.

Cầm lấy bát, lặng lẽ nuốt đồ ăn.

Cô cố gắng ăn một chút.

Không muốn anh đang bận rộn còn phải lo lắng ỉn.

Nhìn lướt qua thức ăn phong phú trên bàn, bảo bối nhà bà quả thực rất phí công sức, vừa thấy đã biết là do đầu bếp cao cấp làm.

Ngay cả quần gia hầu hạ người phụ nữ thấp hèn này cũng được huấn luyện chuyên nghiệp ở Anh, ăn mặc ngủ nghỉ chẳng hề kém nhà chính chút nào.

“Có thể ăn được bao nhiêu thì ăn đi, nhớ rằng loại chim sẽ bay lên cành như cô thì có thể ăn được bao nhiêu liền chứ?” Quý phu nhân châm chọc khiêu khích.

Sắc mặt cô vẫn như cũ, mặc kệ chó điên cắn bậy.

Sự bình tĩnh của cô làm quý phu nhân tức điên lên, “Có điều chim sẽ như cô cũng chẳng làm phượng hoàng được bao lâu đâu, bởi vì... Một con chim sẽ nhỏ khác cũng đang dùng hết sức mình kề cận bảo bối nhà tôi đấy!” Quý phu nhân cười lạnh lùng, cố ý để lộ tin tức.

Bàn tay cầm đũa ngừng lại một chút.

Cô không hề mở miệng.

“Để tôi nghĩ xem nào, hiện giờ ở Pháp đã sắp 12 giờ trưa rồi, không biết bảo bối nhà tôi đã rời giường chưa, có lẽ tối qua nó bàn bạc vận động quá nhiều, bây giờ còn ngủ cùng con bé Tình Không kia ở đâu đó!”

Quý phu nhân cố ý nhấn rằng Tình Không đang ở Pháp!

“Nói tới sức hấp dẫn của bảo bối nhà tôi thì ngay cả chị dâu nó cũng rất thích nó, may mà ông nhà tôi nói Tình Không chỉ là khách ở nhà tôi thôi, không có chút quan hệ gì với Phàn gia.”

“Cho nên, nếu có xảy ra cái gì với bảo bối nhà tôi thì người làm mẹ này cũng chẳng biết nên nói gì mới tốt đây!”

“Có điều con bé Tình Không kia thật ra rất hiền lành, cũng biết tôn trọng người lớn, không như người nào đó...”

Cô lạnh lùng cắt ngang lời quý phu nhân, “Một trò đùa hai lần, không có gì mới mẻ cả, có cần tôi chỉ cho bà vài chiêu không?” Ban đầu thì dùng tiền mua chuộc cô, để cô quyến rũ A Á rồi xa chị dâu, hiện giờ lại dùng Tình Không để chia cắt cô và A Á.

Thủ đoạn kém cỏi như vậy làm sao cô không nhìn thấu chứ?

Người bị lợi dụng chỉ có người phụ nữ ngốc nghếch kia mà thôi, không phải là cô!

Nhưng vì sao khi nghe tin Tình Không đang ở Pháp lòng cô lại thấy khó chịu như vậy?

“Người phụ nữ yếu đuối thì cũng có chiêu hiểm, xem đi, cho dù con tôi rất vội vàng thì khi đi Pháp cũng mang Tình Không theo chứ không mang cô theo! Hạ Vũ Mạt, tôi chống mắt lên mà xem cô có thể đắc ý được bao lâu!”

Oán hận, quý phu nhân dậm chân, đi đến cửa liền bỏ lại một câu nhạo báng, “Hạ Vũ Mạt, cô thật sự cho là con tôi si mê cô như cô tưởng à? Cô tự mình đi hỏi nó đi, nó để cho cô được bao nhiêu thời gian, cho Tình Không bao nhiêu thời gian? Quên không nói với cô, trước đây không lâu con tôi còn ở bên Tình Không cả một đêm...”

Câu cuối cùng của quý phu nhân trước khi đi làm cho trái tim cô trúng một đòn nghiêm trọng.

Chiếc đĩa bị đặt xuống.

Hạ Vũ Mạt không nên bị người ta xúi giục!

Cô tự nhắc nhở mình.

Nhưng ăn uống không vào, cô cầm điện thoại, bấm một chuỗi dãy số rất khó nhớ.

Cô tin tưởng anh.

Điện thoại lập tức có người nhận.

“Vợ tôi có chuyện gì sao?” Người nghe điện tưởng quản gia gọi đến thông báo.

“A Á, là em.” Giọng cô rất nhẹ nhàng, trái tim cũng bình tĩnh lại.

“Mạt Mạt?!” Hiển nhiên, anh rất kinh ngạc.

Khung cảnh ồn ào xung quanh anh cũng trở nên im ắng.

“Nước Pháp có thứ gì em thích không? Cần anh mua cái gì mang về cho em không?” Giọng anh nhẹ nhàng, “Hay là tìm anh có chuyện gì?”

“Không có gì! Chỉ muốn hỏi anh khi nào thì về nhà thôi.”

“Mạt Mạt...” Giọng anh nhất thời tràn đầy áy náy, “Công việc bên này anh cũng không biết khi nào mới xong, sau đó anh còn phải đi Mỹ...”

Ý anh là không có thời gian?

“Không sao, anh cứ làm việc của mình trước.” Cười thản nhiên.

Đang định cúp máy, không quấy rầy anh nữa.

“A Á, cà phê của cậu này.” Giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng từ đầu kia điện thoại truyền tới.

Một luồng khí lạnh chạy dọc bàn chân đến trái tim.

A Á, em cũng muốn đây chỉ là ảo giác, có điều nếu chỉ là tưởng tượng thì vì sao lòng em lại khó chịu như vậy?

Ngày kết hôn kia, Tình Không thổ lộ với anh, cô nghe không lọt một chữ, hiểu rất rõ ràng.

“Mặt Mặt... Điện thoại thu tín hiệu không tốt sao?” Ở đầu kia, anh nói to lên, không thấy cô lên tiếng.

“Em đang nghe đây.” Giọng cô trở nên lạnh lùng, “Em mệt mỗi, gặp lại sau.”

Đối với sự lạnh lùng bất ngờ của cô, anh không đoán ra được, “... Vậy thì em cứ nghỉ ngơi đi.... gặp lại sau...”

“Vâng.” Cô định cúp máy, ngược lại, người bên kia bận đến bù đầu nhưng vẫn ngốc nghếch cầm máy như cũ.

Cô rất ít khi chủ động gọi cho anh, chữ gặp lại sau này anh nói có chút luyến tiếc.

Trái tim trở nên ấm áp, mím môi, chậm rãi nói, “A Á, em không thêm để ý việc anh dồn toàn bộ thời gian cho công việc, nhưng nếu anh có thời gian rảnh mà lại không dành cho em, để lại cho người phụ nữ khác, em sẽ để ý.”

Nói xong, cô im lặng đập máy.

Cô cũng cảm thấy mệt mỏi.

Điện thoại vừa đặt xuống thì tiếng chuông đã vang lên điên cuồng, “Mặt Mặt, có phải ai nói linh tinh với em không? Anh vội đến mức không có nổi nửa phút rảnh rỗi, lấy đâu ra thời gian mà ở với người phụ nữ khác? Em đừng nghe mấy lời linh tinh!” Giọng anh có vẻ rất lo lắng.

“Em mệt lắm, chẳng có ý gì cả. Chỉ muốn nhắc nhở anh một chút, giới hạn của em ở đâu.”

“Yên tâm đi, em cũng không suy nghĩ miên man gì cả.” Nếu không tin anh, cô đã ép hỏi anh từ lâu rồi.

Đập máy, cô mệt mỏi day huyệt thái dương.

Cô chỉ đang buồn rầu, sự việc ngoài ý muốn kia nên tạo ra như thế nào.

41. Q.5 - Chương 3

Edit: Mộc

Anh trừng mắt nhìn di động, không thể tin được, mình bị đập điện thoại trước.

Chỉ muốn nhắc nhở anh một chút, giới hạn của em ở đâu.

Vì sao cô lại vô duyên vô cớ nói như vậy?

Chẳng lẽ? . . .

Cô nghe phong phanh được chuyện gì, biết hôm qua anh đi bàn việc làm ăn ở hộp đêm?

Một giọt mồ hôi lạnh rất lớn trượt từ trên trán anh xuống.

Chết tiệt! Bị mấy ông già người Pháp kia hại chết rồi!

Rốt cuộc sao lại thành thế này chứ?

Tại đêm qua đám lão già kia trêu đùa, mang cả người vợ ngôi sao của anh ra làm trò vui, thái độ không chút tôn trọng khiến anh tức giận quát lên, thiếu chút nữa là đánh người, cho nên bị phóng viên nào đó bắt được sao?

Anh thừa nhận, dục vọng chiếm giữ của anh rất mạnh, không chịu nổi ánh mắt say mê của người khách nhìn cô, thậm chí che kín sức hút của cô, không thích cô xuất đầu lộ diện.

May mắn là cô chưa từng giận đối với anh.

Nhưng hiện giờ cô làm sao vậy?

Chẳng lẽ cô nghĩ đêm qua anh ra ngoài chơi bời?

“Chủ tịch, hội nghị có thể tiếp tục không?” Trong phòng tổng thống đang bàn việc, một cấp dưới to gan hỏi.

“Tiếp tục.” Anh trầm giọng ra lệnh, bắt buộc chính mình không được phân tâm.

“Lần này Nữ hoàng Anh và Hoàng tử Andrew sẽ tới Pháp du lịch, chúng ta phải thực tổ chức sinh nhật cho nữ hoàng trong bữa tiệc VIP nghênh đón...”

Nữ hoàng Anh! Nữ hoàng Anh! Nữ hoàng Anh!

Chết tiệt! Hiện tại trong đầu anh chỉ có nữ hoàng Mạt Mạt!

Quả nhiên, ép mình lúc đi công tác chưa bao giờ gọi điện thoại cho cô, ép mình chưa bao giờ đưa cô đi cùng đều là đúng đắn!

Chỉ cần người phụ nữ này xuất hiện trong đầu anh, căn bản anh chẳng còn biện pháp nào để làm việc!

“A Á, mọi người đang chờ câu trả lời của cậu.” Tình Không to gan nhắc nhở.

“Ừ.” Tập trung tinh thần, miễn cưỡng chú ý lại.

Hai tháng nay, ngay cả một giấc ngủ bình thường anh đều không có nổi, mỗi ngày đều lựa lúc ở trên máy bay ngủ gật.

Mà mấy ông già trong ban giám đốc, mới đầu còn khó chịu với anh, đến bây giờ thì đều im miệng cả.

Anh đã thành công rồi, nhưng còn với cô thì sao? Có phải anh đã thiếu quan tâm đến cô không?

Đáng chết! Nếu biết thế thì ngày đó nên hôn cô, an ủi cô vài câu hăng đi!

Tâm phiền ý loạn.

Anh nghiêm túc dặn dò cấp dưới, “Ngày mai bắt đầu kiểm tra các bước phục vụ của nhân viên nhà hàng...”

Lần lượt, anh tự mình xây dựng kế hoạch làm việc, khẩn trương trao đổi với cấp dưới.

Đồng hồ báo thức bắt đầu kêu.

“Tốt rồi, mọi việc cứ thế mà làm. Hiện giờ tôi sẽ đi máy bay cá nhân về nước một chuyến.” Quyết định của anh khiến mọi người kinh ngạc, “Mọi việc ở nơi này sẽ do mọi người giám sát.”

Đám cấp dưới vội vàng kêu lên, “Chủ tịch! Nữ hoàng Anh tới nhà hàng chúng ta, làm sao anh có thể không ở đây được?”

“Anh đã nói là ngày kia rồi còn gì, tôi về nước một chuyến, lập tức sẽ quay lại.” Anh biết phân việc nặng nhẹ, chuẩn bị tiệc tối cho hoàng gia, không chỉ là sự kiện quan trọng với

“Pháp vị thiên hạ”, còn liên quan đến lễ nghi ngoại giao ba nước.

Nhưng mà cả thiên hạ này, anh chỉ vì một người phụ nữ mà tranh đoạt.

Anh lại nhận ra người phụ nữ kia đang tức giận.

Cho dù cô có vẻ rất bình tĩnh, vô cùng bình tĩnh.

Không để ý tới đám cấp dưới đang nhìn trộm mình, anh cho tất cả tài liệu, bút, máy tính vào cặp để lên máy bay, nhanh chóng quay đầu bước đi.

“A Á...” Tình Không bước nhanh theo, kéo lấy ống tay áo anh, ấp a ấp úng, “Tôi cũng... cùng cậu... đi máy bay...”

Anh nhíu chặt mày, “Tình Không, không phải chị muốn hiểu biết thêm về Hoàng gia Anh sao? Chị ở lại đây đi!” Thái độ của anh như chém đinh chặt sắt.

“Nhưng mà tôi cũng muốn đi máy bay nhiều một chút, đi máy bay rất vui...” Cô ngốc nghếch tìm bừa một lý do để đi theo anh.

“Tôi không đi chơi! Tôi có việc quan trọng!” Anh từ chối thẳng, “Tôi phải về với Mạt Mạt!”

Mười ngày trước, vốn dĩ anh sắp xếp được một đêm để ở bên Mạt Mạt, không ngờ lại trùng hợp như thế. Không biết Tình Không đã làm gì, bị cha mắng mỗ, sợ đến sốt cao không giảm, vẫn cố gọi điện cho anh.

Anh đành phải hủy bỏ kế hoạch.

May mà khi Tình Không mắc bệnh vẫn luôn gọi tên anh trai.

Anh biết, với một người phụ nữ còn trẻ, sống trong nhà chính sẽ phải chịu nhiều áp lực, cũng vì thế mà anh không từ chối người phụ nữ vừa khỏi bệnh, nói muốn đến Pháp dự tiệc có mặt hoàng gia Anh.

Coi như là để cô giải sầu, giảm bớt áp lực.

Cô là người phụ nữ của anh trai, anh phải quan tâm và bảo vệ cho cô.

Nhưng không có nghĩa cô có thể theo sát đằng sau anh.

“A Á!”

Không để ý Tình Không gọi to, anh đi thẳng đến sân bay.

Trong thư phòng, cô cầm bút viết, rất chăm chú học.

Cửa thư phòng bị đẩy mạnh ra.

Anh thấy cô im lặng ngồi bên bàn học, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Ngược lại, cô bị bất ngờ làm hoảng sợ.

“Đang làm gì thế?” Anh nhướn mày, ôm lấy cả người cô, cánh tay rắn chắc nâng cô lên, để cô ngồi trên đùi mình.

“Không bận sao?” Nhìn thấy anh, cô rất bất ngờ.

“Ừ.” Hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đã lâu rồi mới thân thiết như thế, anh thỏa mãn thở dài.

Tiện tay giở bài vở của cô, có chút ngạc nhiên, “Chương trình đại học à?”

Cô dựa vào anh, nói băng quơ, “Ừ, năm ấy tự nhiên bỏ học, không định cầm sách thêm lần nào nữa, hiện giờ nghĩ lại, cứ tự học từ xa, kiếm cái bằng cũng tốt.”

Khi đó, cô một lòng muốn báo đáp anh Đinh bảo vệ mình, kiếm càng nhiều tiền càng tốt, cuộc sống căng thẳng như dây đàn sắp đứt, làm sao còn nghĩ tới chuyện quay lại trường học?!

“Muốn anh sắp xếp cho em đi học lại không?” Anh cẩn thận đề nghị.

Ngửa đầu, nhìn về phía anh, có chút vui sướng, khi nhận ra ánh mắt cẩn trọng của anh, đành nuốt xuống, thật cẩn thận thử lại, cố ý từ chối, “Không... Em có thể... tự học ở nhà...”

Quả nhiên, vẻ mặt anh như thể trút được một gánh nặng, thở phào một hơi.

“Đúng vậy, quay về trường học làm gì chứ! Mỗi ngày lại phải đến nghe mấy bài giảng vô vị, nhàm chán chết người!” Vẻ mặt anh không che dấu được sự thoải mái.

Không phải anh không thích cô quay lại trường, có điều hiện giờ đám nam sinh rất nhiều kẻ lông bông, anh sợ có người bám đuôi cô.

Cô cười ảm đạm.

18 tuổi, anh ngang ngược, cô nhường nhịn vì không muốn chọc giận anh.

Hiện giờ, đối với dự vọng chiếm giữ của anh, cô tỏ ra nhún nhường chỉ đơn giản vì muốn thấy anh thoải mái.

“Em cứ ở nhà ngoan ngoãn đọc sách, anh sẽ mời cho em giáo viên tốt nhất, để vợ anh học thẳng đến tiến sĩ, OK?!” Anh véo mũi cô, cười vui vẻ.

Cô gật đầu.

Nhưng anh lại bực bội, “Nếu vợ anh là tiến sĩ, còn anh ngay cả đại học cũng chưa tốt nghiệp thì thật mất mặt...”

Cô cứng đờ, thật cố gắng, thật cố gắng, nhưng...

Vậy em không học thêm nữa, câu nói đơn giản như thế nhưng không thể mở miệng được.

Làm ơn, cô thật sự không muốn trở thành một bình hoa.

Tuy rằng cô thực sự thích anh.

May mà anh tiếp tục câu chuyện làm cô đỡ khóc đỡ cười, thở một hơi nhẹ nhõm, “Ngày mai gọi cái gã giả làm anh trở về, đến trường đại học, thay anh lấy cái bằng tiến sĩ! Ha ha, nhà ta sẽ có hai bằng tiến sĩ, anh sẽ không sợ không xứng với em!” Một cho anh, chuyện như vậy cũng nghĩ ra được.

Nhưng câu chuyện ngốc nghếch này lại kéo khoảng cách 2 tháng giữa họ gần lại.

“Khi nào thì đi?” Dựa vào ngực anh, cô hỏi.

Cô không ngốc, anh vội vàng dành ra được chút thời gian, làm sao cô lại không hiểu?

Ban ngày, cô đã nặng lời với anh quá sao?

Thở dài, cô chỉ hơi ghen mà thôi.

Anh nhìn cô, thật cẩn thận suy nghĩ, hiếm khi được ở bên nhau, anh không muốn làm cô tức giận.

Chuyện kia, anh có nên nhắc đến không? Nên chủ động giải thích không?

Rốt cuộc là ai nói linh tinh bên tai cô, nói anh đi hộp đêm? Anh rất muốn chém người!

Nhận mệnh nhắm mắt lại, vươn 2 ngón tay, “Anh thề! Anh không hề chạm vào mấy cô gái đó! Ngay cả đầu ngón tay cũng chưa chạm tới! Nếu anh lừa em, đi ra ngoài lăng nhăng với người phụ nữ khác, anh sẽ không được chết tử tế!”

Cô tỏ vẻ kì quái nhìn anh, thấy vẻ mặt anh rất nghiêm túc.

Thì ra là đến hộp đêm!

Môi không kìm được nhếch lên.

Thật là người đàn ông ngu ngốc! Vẫn còn không hiểu sao cô lại không thoải mái!

Đàn ông không thể không đến hộp đêm xã giao, sao cô lại để ý chuyện đó chứ?!

“Ngay cả ngón tay của Tình Không cũng không chạm vào sao?” Cô nói thẳng vào vấn đề.

Giọng nói lãnh đạm lại có chút bồn chồn.

Trùng mắt, há to miệng, anh không tin nổi nhìn cô.

Thì ra, cô để ý lại là...

“Hạ Vũ Mạt, em chết chắc rồi!” Anh hung tợn hôn lên môi cô.

Dám nghi ngờ anh và chị dâu có mờ ám!

Anh hôn cô rất ngang ngược khiến cô không thở nổi, cô không ngừng dùng nắm tay đập lên vai anh, cầu xin tha thứ.

“Hạ Vũ Mạt, anh phải được nghe giải thích!” Cụng lên trán cô, anh cũng thở hồng hộc, nhưng cố ý bắt cô phải giải thích nghi ngờ cho anh.

“Em không có gì giải thích cả, em để ý chuyện đấy.” Cô thẳng thắn nhìn mắt anh, ánh mắt không chút trốn tránh.

Anh chấn động, cuối cùng cũng hiểu được, cô không hề nói đùa.

Hạ Vũ Mạt chưa bao giờ là người phụ nữ thích đùa.

Lại hôn cô, anh vội vàng tìm kiếm đầu lưỡi cô.
Muốn cam đoan, muốn chứng minh, muốn để cô an tâm.
Nhưng trong đáy lòng bỗng nhiên lo sợ, cảm thấy đã có chuyện xảy ra.

42. Q.5 - Chương 4

Edit: Mộc

Càng hôn càng sâu

Tay anh đã chui vào trong vạt áo cô, anh công thành chiếm đất, vội vàng vuốt ve nụ hoa đang căng lên.
Bao phủ nơi mềm mại tròn trịa của cô, anh thỏa mãn đến suýt nữa thì rên rỉ ra tiếng.

Thân thể anh trải qua một lần kia, giống như bị cô mở ra nơi huyền bí, tiếp xúc với cô, anh chỉ muốn lập tức đặt cô dưới thân, triển miên trắng đêm.

Nhưng vì muốn để cô an tâm dưỡng thai, anh chỉ có thể đau khổ chèn ép dục vọng của mình.

Trừ lần đầu tiên nuốt sạch quả táo, anh vốn không thưởng thức hết được tư vị của cô!

“Trên tạp chí nói, sau 3 tháng là anh có thể cùng em!” Giọng nói ảm ách, anh vén áo cô lên, thì thào ám chỉ.

Cởi cúc áo đồ ngủ của cô, anh chỉ muốn thô lỗ kéo tung, nhưng động tác lại vẫn vô cùng dịu dàng, “Anh sẽ nhẹ nhàng! Anh cam đoan đấy!” Anh giống như một con sói lớn, liên tục dụ dỗ.

Ánh mắt vốn mê ly của cô ngay vào lúc môi anh không ngừng chạy trên cổ, thân hình xinh đẹp sắp lộ hết dưới ánh đèn, lo lắng dè dặt tay anh, lấp bắp, “Không, không được... Em, em, anh... Còn chưa tắm...”

Ánh mắt cô mất tự nhiên, lóe lên vẻ chột dạ.

Lại vẫn cố giữ vẻ trong trẻo lạnh lùng, vô cùng kiên trì.

Nghe vậy, anh chỉ có thể rút tay ra khỏi áo cô, ôm cô, cầm đặt trên bả vai cô, thất bại gằm nhẹ: “Người phụ nữ này! Có cần phải thích sạch sẽ như vậy không?!” Anh sắp bị dục hỏa đốt người, chẳng lẽ cô không cảm giác được?!

“Em về phòng trước, anh đi tắm ở phòng khách đi... Em chờ anh...” Giống như một con cá giảo hoạt, cô bỏ trốn.

Làm sao cô lại không biết anh bị giày vò?

Nhưng mà cô không có cách nào....

Cô vừa rời đi, anh lập tức nhảy dựng lên, giống như một con báo vội vàng tùy tiện tắm qua, liền vào phòng tân hôn của bọn họ.

Không ngờ bên trong lại tối đen.

“Mặt Mặt?” Anh gọi tên cô.

“Ồ trong này!” Giọng nói bất an nhỏ như muỗi, truyền đến từ trong chăn trên giường.

Trong phòng tối như mực, anh không quen, vươn tay định bật đèn.

“Đừng!” Cô gọi to, lo lắng chột dạ.

Anh thu tay mình về.

Khóe môi hạnh phúc nhếch lên.

Ha ha, thì là Mặt Mặt của anh xấu hổ!

Không kiên trì bật đèn nữa, anh sờ soạng đến giường, kéo cá nhỏ mê người trong chăn kia vào lòng mình.

Vừa chạm đến da thịt mềm mại của cô, anh liền chấn động như bị sét đánh trúng.

Tiểu yêu tinh này, hóa ra không nói một tiếng tự mình cởi hết, e dè ở trong ổ, yên tĩnh chờ anh sủng hạnh.

Bàn tay say đắm âu yếm thân thể của cô.

Đôi môi ấm áp của anh lướt trên lông mi, đôi mắt cô, không ngừng di chuyển.

Mỗi một phân, mỗi một tắc đều cảm thấy cô là trân bảo của anh.

Anh thật sự rất yêu cô.

Trước khi anh 20 tuổi, chưa bao giờ tin rằng có một ngày anh lại khẳng khăng một mực yêu một cô gái như vậy.

Yêu cô rồi, những người khác chỉ là chú ý mà thôi.

Nâng mông cô lên, cho dù anh sợ ý cũng nhận ra cô cố tránh đi, không để anh chạm vào bụng mình.

Là sợ anh không cẩn thận? Sẽ làm bị thương đứa bé sao?

Haiz, cô sẽ không hiểu anh quý trọng đứa bé kia thế nào, cũng giống như cô vậy. Cho nên dù 2 tháng nay ghen đến mức nội thương, anh cũng kiềm chế không chạm vào cô.

Cũng chỉ vì lúc trước, nữ bác sĩ kia nói: thai nhi có phần không ổn.

Cho nên anh vẫn chịu đựng không chạm vào!

Cũng may, vì chăm lo cho sự nghiệp nên anh không có thời gian để giày vò mình.

Thời điểm sắp nổ mạnh, chỉ có thể chạm lưng tung trên người cô, nhưng tay anh lại sờ soạng lên chiếc tủ đầu giường.

Nghe được tiếng động chạm đồ vật, hai gò má cô ửng hồng, giọng nói khàn khàn khêu gợi, khó hiểu hỏi, “A Á, anh định làm gì?”

May mà màn đêm thần bí che khuất, bọn họ không nhìn thấy khao khát mãnh liệt từ đối phương.

Chịu tra tấn không chỉ có anh, còn cả cô.

Vừa rồi anh mãnh mẽ. Màn dạo đầu kiên nhẫn đã khơi mào tình dục của cô.

“Tìm bao cao su.” Anh đơn giản giải thích, nhện rất vất vả khiến anh không muốn nói nhiều.

Cuối cùng cũng lấy được một cái gói 4 cạnh, vội vàng thô lỗ xé nó ra, lấy ra một thứ trắng mịn, phủ lên vật to lớn của mình.

Mẹ nó! Cái thứ này thật là khó chịu!

Đây là lần đầu tiên anh đeo thứ khó chịu này lên người, thật là khó chịu, bực mình đến mức muốn xé bỏ nó.

Nhưng anh biết là không được.

“A Á, anh không cần dùng...” Anh lẽ mề làm thân thể cô giống như lửa đốt, khó chịu kẻ sát anh.

Cô không hiểu, anh làm thế làm gì...

“Không được!” Vì đời sống tình dục an toàn khi mang thai, anh đã học tập từ trước, tra cứu tư liệu, chất dịch của đàn ông sẽ kích thích tử cung phụ nữ co rút, anh không thể vì mình miệt mài mà ảnh hưởng đến cô và đứa bé.

Cuối cùng anh cũng đeo nó xong.

Đối với người mới học như anh, cảm thấy khả năng sử dụng đồ vật mới của mình không tồi.

Lật thân thể mềm mại của cô sang, anh tiến vào từ phía sau thật cẩn thận.

Tư thế này thích hợp với phụ nữ có thai.

Cho dù anh thực sự rất muốn oán hận bắt nạt cô, bá đạo ép buộc cô thở không nổi.

Ghé lên gối đầu, cô cắn môi dưới, anh chuyển động dịu dàng trên thân thể cô, vốn dĩ không giống với người vội vàng nóng nảy như anh, khiến cô vốn lạnh lùng cũng bị kích thích sắp khóc.

Anh càng tốt với cô, cô càng áy náy.

Cô có phải người phụ nữ may mắn không?

Mỗi một nhịp anh đều để ý đến cô.

Thậm chí, mỗi một vị trí trên thân thể, hai người đều là đối tượng phù hợp nhất.

Anh không có khả năng có phụ nữ bên ngoài! Bởi vì kỹ xảo ái tình của anh không thành thạo hơn lần đầu tiên là bao.

Tất cả đều dựa vào bản năng của đàn ông.

Cho nên cô cảm thấy rất xúc động.

Nhưng lòng lại tràn đầy áy náy.

Nếu anh không quý trọng cô như vậy, ngược lại cô mới có cơ hội để nói dối trở thành sự thật.

Không đến mức phải lo nghĩ chật vật như bây giờ...

“Phàn Dực Á, thật ngu ngốc!” Vì sao lại đối xử tốt với cô như vậy? Thật sự là đồ ngốc.

Nhưng cô lại yêu đồ ngốc đó.

Ở giới giải trí nhiều năm, anh đích thực đã chiếm được nhược điểm trong lòng cô.

Khi lên đến đỉnh, anh chần động kêu lên, “Mạt Mạt...”

Cao trào tiến đến, tay anh không kiềm chế được gần như bóp nát vai cô.

“A Á...” Cho dù bả vai sắp bị anh bóp xanh tím, cô cũng không kêu đau một tiếng.

Anh yêu em, Mạt Mạt.

Em yêu anh, A Á.

Khi cao trào, bọn họ đều nghe được thổ lộ tình yêu từ trái tim người kia.

43. Q.5 - Chương 5

Edit: Mộc

Màn hình lớn như rạp chiếu phim gia đình, hai người dựa vào nhau, cùng xem phim.

Sau khi làm tình, bình thường vẫn ngủ nhiều nên tinh thần cô vẫn tỉnh táo như cũ, trần trọc trong lòng anh.

“Anh xem phim với em nhé?” Vì thế anh đề nghị.

Cho dù thân thể mệt mỏi, vận động lại tiêu hao rất nhiều sức lực, nhưng anh không muốn bỏ phí thời gian quý báu bên nhau để đi ngủ.

Vì thế, bọn họ mặc áo ngủ đôi màu vàng nhạt, tay nắm tay, chân trần ở nhà xem phim.

Cát Ưu: “Thế này không phải là anh đang quấy rối tôi sao? Tôi đăng tin tìm bạn trăm năm cơ mà.”

Phùng Viễn Chinh: “Muốn gặp anh thôi, hơn nữa tin đăng của anh không hề nói là không chấp nhận đàn ông.”

Cát Ưu: “Thế chẳng phải là vô nghĩa à? Tôi có thể tìm đàn ông chắc? Tôi cũng không phải đồng tính luyện ái. Anh là...”

Phùng Viễn Chinh: “Đúng.”

Cát Ưu: “Nhưng tôi không phải.”

Phùng Viễn Chinh: “Làm sao anh biết anh không phải? Trước kia tôi cũng cho là mình không phải, sau mới biết là do mình không dám đối mặt, không có dũng khí.”

Cát Ưu: “Anh đã đi trước rồi, tôi còn chưa tới cảnh giới đấy đâu. Tôi cũng tự kiểm điểm mình vì sao lại tầm thường như vậy, trong lòng lớn như thế mà không chưa được một người đàn ông!”

Cô phì một tiếng, bị Cát Ưu chọc cười.

Ở bên cạnh anh, cô không còn là chính mình nữa. Có thể vì một bộ phim hài mà bật cười, đây là chuyện trước kia không thể xảy ra.

“A Á.” Nhẹ giọng gọi tên anh, lại nhìn thấy anh mệt mỏi, im lặng ngủ.

Bảo sao anh im lặng như vậy...

Cẩn thận nhìn, gương mặt tuần tú dựa vào vai cô, mắt đối mắt, mũi đối mũi, tim đối tim, đôi môi mỉm cười, trái tim được cảm giác hạnh phúc lấp đầy.

Nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Thật sự yêu thương anh...

Thì ra cảm giác yêu một người là như vậy, căn phòng hiu quạnh vì có anh mà biến thành nơi đầy gió xuân ấm áp.

Thì ra đây là cảm giác khi yêu...

Cánh tay phải bị anh dựa vào nên không dám cử động, tay trái cầm điều khiển tắt bỏ màn hình.

Dù động tác của cô rất nhẹ vẫn đánh thức anh, lông mi anh cử động, thì thào: “Thư ký Lý, để tôi ngủ thêm một chút... Một chút nữa, từ từ tôi sẽ xem báo cáo...”

Giọng nói ngày càng nhẹ, anh tiếp tục ngủ say.

Anh đã mệt sắp chết rồi...

Cô đau lòng ôm lấy thắt lưng anh.

Đồ ngốc, mệt mỏi đến thế còn đề nghị xem phim.

Có phải là vì lần đó không, lần đó anh nói sẽ xem phim cùng cô, cô còn chưa nói gì thì anh đã có việc đột xuất phải đi.

Đồ ngốc, đồ ngốc. Đồ ngốc!

Cô không thèm để ý! Cho dù cô đơn nhưng cô có thể nhẫn nại.

Bởi vì anh đáng giá để cô kiên nhẫn...

. . . . .

Sáng sớm, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào trong căn phòng ấm áp.

Anh đột nhiên bừng tỉnh, ngồi bật dậy.

Lại nhìn thấy bên cạnh anh, cô vẫn duy trì tư thế như cũ cả một đêm, nhắm mắt ngủ yên.

Đáng chết! Sao anh lại ngủ chứ!

Bởi vì tiếng động bên người, vốn ngủ không bao lâu, cô mở hai mắt mông lung.

“Em phải gọi anh dậy chứ!” Sáng sớm, anh bực bội quát cô, tức giận đến sắp giơ chân.

Đáng chết! Sao cô không về phòng ngủ chứ? Bị lạnh thì phải làm sao?!

Tuy rằng bây giờ là tháng 5, đã nóng bức, muốn bị đông lạnh cũng khó, nhưng như thế không có nghĩa là không bị cảm.

“Tay bị tê.” Cô vươn tay mình, mặt không đổi sắc nhắc nhở anh.

Quả nhiên, anh lập tức quên mình vừa phát hỏa, vội vàng xoa bóp tay cô, “Là chỗ này phải không?” Vừa xoa vừa hỏi.

Ha ha, cô đương nhiên có biện pháp kiểm chế tính tình nóng nảy của anh.

“Anh thật là, sáng sớm đã quát làm em ù tai.” Tiếp tục lãnh đạm nhìn anh.

Anh chợt dạ, “Đều là anh không tốt, chó cắn Lã Động Tân, không thấy được lòng tốt, được chưa?” Gặp phải cô, anh thật không có cách nào, mặc kệ sai hay không đều nhận mình sai.

Có người tự nói mình như thế sao?!

Cô mím môi, nói: “Hao thiên khuyển”.

Lông mi anh run rẩy hai cái. Người phụ nữ này, vẫn còn để bụng việc kia.

“Đúng đúng, em là hoa tiên tử, anh là Hao thiên khuyển.” Anh nháy mắt một cái.

“Em thích anh tặng em hoa hướng dương.” Đã từng, mùa hoa ấy khiến cô hồ thẹn.

Nhưng hiện giờ cô muốn học cách trở thành loài hoa đó, vì cô đã có mặt trời của mình.

Thích hoa à? Thật đơn giản!

“Anh lập tức gọi người mua mấy chục bó tặng em.”

“Không cần! Em muốn tự mình trồng!” Cô mỉm cười, nụ cười đẹp đến mức khiến anh nhìn đến há miệng.

Cô phải tự tay trồng, cung cửi, tin tưởng, ánh mặt trời, cô phải phải tự mình trải nghiệm.

“Em thích là được rồi.” Hôn lên môi cô, anh muốn ngừng mà không được.

Rõ ràng biết anh phải đi...

Ôm cổ anh, cô đáp lại anh đang cuốn lấy đầu lưỡi mình xâm chiếm ngọt ngào.

Muốn ngừng mà không được, nụ hôn triển mình đầy tình ý. Cụng lên trán cô, anh rời khỏi môi cô nhưng không tình nguyện buông cô ra.

“Mặt Mặt, nhiều nhất là một năm...” Anh sẽ không để cô một mình lâu lắm, “Chịu khó một năm, chờ anh một năm, có thể không?”

Để cô cô đơn, ảm ức, trong lòng anh sao có thể không e ngại chứ?

Không! Có đôi khi bỗng xuất hiện ý nghĩ, có thể khi thành công rồi, cô đã không còn ở chỗ cũ chờ anh, anh hoảng hốt cả người đầy mồ hôi lạnh.

“Vâng.” Không hỏi nhiều, không nghĩ nhiều. Cô gật đầu theo trực giác.

Cô không ảm ức gì, tối hôm qua anh đã bù đắp tất cả trống vắng cho cô.

Cô không phải người phụ nữ hay bám người, không cần đàn ông phải đi theo từng bước.

Cô từng là con nhím, nhưng bây giờ, vì phối hợp với mỗi bước của anh, cô nguyện ý thu lại tất cả gai nhọn.

Điện thoại của anh lại bắt đầu vang lên ca khúc thúc giục chia lìa.

Nắm tay cô, chỉ có thể bất đắc dĩ dần buông ra.

Anh thề, chờ cô sinh con xong, nhất định anh một tác cũng không rời, khóa cô lại bên mình.

Nhưng lỡ như cô chỉ cần bé yêu, không cần anh thì làm sao đây?

Anh nhất định sẽ ghen tị chết đi!

Quên đi! Quên đi! Nếu anh thực sự bất hạnh bị đá đến vị trí thứ hai, cùng lắm thì lúc đó cứ mang đứa bé bên cạnh là được!

Cùng lắm thì đến khách sạn nào đều bảo trợ lý bố trí phòng cho trẻ con.

Hy vọng đứa bé kia hiểu chuyện, ngàn vạn lần đừng xấu tính giống như mình!

Vẻ tươi cười xuất hiện trên gương mặt tuần tú, mắt không nhìn được ngắm cái bụng giấu trong bộ quần áo thùng thình của cô, lòng tràn đầy hạnh phúc.

Bé con, anh phát hiện ra càng ngày anh càng chờ đợi sinh mệnh nhỏ bé này ra đời.

Anh đã có ý thức của người sắp làm cha!

Bắt đầu, ồn ào, hồi thối... mặc kệ! Dù sao đó chính là kiệt tác của Phàn Dực Á anh!

Bé yêu đã 4 tháng rồi, có lẽ bây giờ cần bắt đầu mua đồ dùng cho trẻ con.

Lúc rời đi, anh còn cười ngây ngô, ngồi trên máy bay tư nhân, cả quãng đường đều tự hỏi, đứa bé thối này trong tương lai sẽ thích căn phòng như thế nào đây!

44. Q.5 - Chương 6

Edit: Mộc

Nước Mỹ. Sau khi hội nghị trao đổi kết thúc, Lý thư ký do dự, ấp úng mãi, “Tổng giám đốc, tôi muốn... xin nghỉ dài hạn..” Lý thư ký kiên trì nói ra mục đích của mình.

“Cho tôi một lý do.”, anh buông bút máy, tỏ vẻ nghiêm túc.

Công việc của anh bề bộn, những người đi theo anh cũng phải phụ trách lượng công việc cực lớn, may mà bọn họ đều là tinh anh của cha anh trước đây, đã quen việc.

Nhưng mỗi người đều giống như đỉnh ốc, có vị trí quan trọng của bọn họ.

Huống hồ anh đã bảy năm nay không tiếp xúc với việc quản lý hành chính, vừa lên liền chọn cái đỉnh núi lớn thế này, quyết sách đúng sai cha anh đều không tham gia, áp lực trên vai anh rất lớn.

“Tôi vẫn luôn chạy theo tổng giám đốc đi khắp nơi, vợ tôi lại đang mang thai... Cảm xúc rất không ổn định, vẫn gọi điện, oán giận tôi không quan tâm cô ấy... Luôn khóc lóc buồn bã, thiếu chút nữa đẻ non... Cho nên tôi muốn xin nghỉ dài hạn chăm sóc cô ấy...” Lý thư ký xấu hổ lo lắng nói sợ cấp trên tuổi trẻ sẽ chỉ trích mình công tư không phân biệt được.

Ít nhất ông Tổng sẽ tức giận, Lý thư ký đã tính toán nếu bị giận dữ sa thải sẽ thế nào. Không ngờ tổng giám đốc trẻ tuổi chỉ nhíu mày một cái, lại hỏi, “Phụ nữ đều như vậy sao?”

(ông Tổng ở đây là chỉ bố của Phàn Dực Á)

Vì sao Mặt Mạt của anh chưa bao giờ gây sự? Hơn nữa ngay cả điện thoại cũng không gọi cho anh, lạnh lùng nói sợ quấy nhiễu anh.

Cảm xúc không ổn định, suýt nữa là đẻ non...

Phàn Dực Á phát hiện mấy chữ quan trọng này, làm anh kinh hồn táng đảm.

Mặt Mạt của anh luôn giấu kín cảm xúc, có khi nào cô đều để mọi thứ trong lòng không?

“Giao lại công việc của anh, đưa đơn xin nghỉ cho bộ phận nhân sự. Sau kì nghỉ tôi sẽ cho anh về trong nước cho đến khi vợ anh sinh con xong.”

Vượt ra ngoài dự kiến, tổng giám đốc trẻ tuổi nóng nảy lại rất dễ nói chuyện.

“Cảm ơn tổng giám đốc! Cảm ơn tổng giám đốc!” Lý thư ký cảm kích.

“Đi xuống đi!” Anh tỏ vẻ thản nhiên, mi tâm lại nhíu chặt.

Mặt Mạt... phụ nữ có thai có phải vô cùng cần chồng làm bạn không?

Ngày đó, anh ở cạnh cô một đêm, tuy rằng cô không nói gì nhưng từ thái độ ngàn y trăm thuận đó, có thể thấy cô muốn anh ở lại. Lý thư ký đi vài bước, lại do dự không yên, vẫn nói ra, “Thật ra... Tổng giám đốc, hai tháng nay, nhà hàng liên tục có vấn đề là do ông Tổng chỉ đạo... Ông ấy muốn huấn luyện khả năng xử lý của tổng giám đốc, cũng vì muốn cho anh và cô chủ...” Lời còn lại, Lý thư ký không dám nói quá rõ ràng.

Tổng giám đốc tuổi trẻ dám nghĩ dám làm, cũng không phải người lỗ măng, từng bước chắc chắn, mỗi người đều nhìn thấy, cũng rất khâm phục, chỉ có điều có lẽ không quan tâm nhiều đến vợ mới cưới.

“Ngày đó... tổng giám đốc trở về từ Pháp, ông Tổng biết được, rất giận, bảo chúng tôi... giám sát anh...” Nói cho tổng giám đốc những chuyện này cũng coi như chọn đường đi, dù sao cấp dưới bọn họ đều nhận ra, chỉ cần khoảng một hai năm nữa, tổng giám đốc chắc chắn sẽ không chế được đại cục.

“Tôi biết rồi.” Anh nói Lý thư ký không cần nói thêm gì nữa.

Bút máy trong tay không ngừng xoay tròn, lại nắm chặt trong lòng tay.

Ông già tính toán cái gì trong lòng, thật ra anh cũng mơ hồ cảm thấy được. Cho nên anh không đối đầu trực tiếp! Chỉ cần nhịn thêm một chút, anh sẽ giành được toàn bộ quyền lực.

Sinh ra trong nhà giàu, không phải anh không có mưu mô, chỉ là chán ghét chuyện mưu mô mà thôi.

Nhưng anh cũng biết, quyền lớn nhất của Phàn gia không thể để cho ông già nắm chặt trong tay mãi được. Còn cả mẹ anh nữa! Cho dù có tiền nhưng bị cướp hết quyền lực, tuyệt đối sẽ không ai dám động vào người phụ nữ của anh.

Mà hiện giờ cô ấy đang làm gì? Anh rất nhớ cô! Nhớ đến đau lòng, thân thể cũng đau! Tùy tiện sắp xếp lại bàn làm việc, công việc ở Mỹ đã gần xong, anh chuẩn bị về nước.

Cho dù công việc bận thế nào cũng phải gặp cô, nếu không, lỡ cô thực sự có cảm xúc gì cũng giấu diếm, bé con sinh ra tính tình cũng trầm ngâm thì làm sao đây?

Vừa mới xuống máy bay, khởi động xe, đã nhận được điện thoại của Tình Không.

“A Á, cậu về nước một chuyến được không? Tiểu Niệm khóc suốt, sáng khóc, tối khóc, luôn kêu đau, lại không chịu đi bệnh viện...” Tình Không đương nhiên luống cuống, khóc không thành tiếng, “Con bé bị sốt mãi không giảm...”

“Được rồi! Tôi lập tức đến!” Anh đóng điện thoại, kêu lái xe đi đường khác.

Tình Không có chút mơ hồ, tính tình của mình và đứa bé thật giống nhau, căn bản không thể chăm sóc đứa bé được. Trước kia cũng vậy, mỗi khi Tiểu Niệm bị bệnh, rất hay quấy khóc, Tình Không hoàn toàn không có cách gì. Vừa đến nhà chính, chuẩn bị lên lầu chợt nghe thấy tiếng khóc rất lớn của Tiểu Niệm, “... Con không uống thuốc, không uống! Con muốn chú cha! Con muốn chú cha!” Tiếng khóc thật đáng thương.

Lòng anh căng thẳng, đứa bé này, anh nhìn nó lớn lên, thậm chí còn thè trong lòng, nhất định phải yêu thương nó hơn cả con của anh.

Vội vàng đẩy cửa phòng ra liền nhìn thấy một lớn một nhỏ, đang ngồi ở giường khóc không ngừng.

Anh nhíu chặt mày. “Chú cha!” Thấy anh, Tiểu Niệm vươn hai tay đòi ôm, càng có vẻ đáng thương.

Anh đã bao lâu không thấy đứa bé này rồi? Sao sắc mặt lại kém như vậy?

“Đau! Con đau!” Ôm lấy Tiểu Niệm, anh đau lòng, “Uống thuốc hạ sốt chưa?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Niệm ửng hồng mất tự nhiên.

“Con bé không chịu uống thuốc! Mới truyền một cái, nó còn dám nhổ cả ống tiêm ra, lão gia bị nó làm đau đầu, trở về phòng rồi.” Tình Không vẫn rơi nước mắt, đáng vẻ bất lực yếu đuối.

“Làm bừa!” Anh tức giận! Đứa bé trong lòng, anh đã không còn ôm mà lập tức kéo tay áo nó, thiếu chút nữa vịn gãy cổ tay Tiểu Niệm. “Cháu còn làm bừa như thế, chú sẽ đuổi cháu ra ngoài!”

Không ngờ bị anh dọa nạt như thế mà Tiểu Niệm càng khóc to hơn, “Chú cha không cần con! Lâu như thế cũng không tới thăm con! Tiểu Niệm bị bệnh, đau, chú cha mới trở về thăm!”

Đứa bé này trở nên tùy hứng như thế từ khi nào?

“Uống thuốc!” Anh quát to một tiếng, Tiểu Niệm liền bị dọa.

Hai bên anh, một người nhỏ giọng khóc, một người cầm thuốc trên bàn lên uống.

“Chú cha, cháu đau...” Nhưng con bé vẫn khóc.

Khóc làm anh tâm phiền ý loạn, công Tiểu Niệm trên lưng, giống như lúc trước, ở trong phòng, đi qua đi lại. Giống như một người cha. “Chú cha, con đau...” Đứa bé bình thường hoạt bát, bây giờ lại vô cùng ảm ức.

“Sao Tiểu Niệm lại bị đau?” Anh vừa dỗ dành vừa hỏi.

Khuôn mặt Tiểu Niệm chôn trên lưng anh, “Cha, con đau, con đau...” Không thể nói rõ vì sao không thoải mái, chỉ cảm thấy toàn thân đau quá, Tiểu Niệm bị bệnh, càng thêm hy vọng giờ khắc này chú có thể trở thành cha mình. “Cha...” “Tiểu Niệm...” Anh không thể nể hà thở dài một hơi, làm sao anh không biết chứ, đứa bé này hề bị bệnh là khóc, càng hay gọi anh là cha, búng bình vô cùng, không chịu sửa miệng.

“Tình Không, đo nhiệt độ cho Tiểu Niệm đi.” Anh lên tiếng, nhắc nhở người phụ nữ vẫn đang ngồi trên giường lau nước mắt.

Thật sự là loạn hết cả lên!

“Được được!” Tình Không vừa lau nước mắt vừa đo nhiệt độ cho con gái, một lúc sau nhìn nhiệt kế, khóc âm lên, “A Á, con bé vẫn 38 độ. Đã vài ngày rồi! Sao sốt mãi không giảm?” Khóc, khóc đến ngã vào lòng anh.

Hai người, một lớn một nhỏ, một ở trong lòng anh, một ở trên lưng anh, khóc thành một đoàn. Gân xanh nổi đầy trán. Sao có thể đứng lúc thế chứ, tự nhiên Mạt Mạt lại gọi điện tới...

45. Q.5 - Chương 7

Edit: Mộc

Vội buông Tiểu Niệm, đẩy Tình Không ra, anh đóng cửa phòng lại, chắc chắn rằng vật liệu cách âm vô cùng tốt mới dám nhận điện thoại, “Có việc gì không?” Anh nhận ra mình đang chột dạ đến mức tim cũng đập nhanh hơn. Đáng lẽ ra anh phải về nhà gặp cô. Cô từng nói rằng cô sẽ để ý...

“Ngay cả ngón tay của Tình Không cũng chưa chạm vào sao?” Sao có thể không chạm vào chứ? Vừa rồi Tình Không nhào vào lòng anh, đẩy ra thì không phải, không đẩy ra cũng không phải.

“Em không nghi ngờ, em để ý” khi cô nói câu ấy, ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

“Cảm xúc của vợ tôi không ổn định, vẫn gọi điện oán trách tôi không quan tâm cô ấy... Luôn vừa khóc vừa gây sự, suýt nữa đẻ non...” Những gì thư ký Lý từng nói không ngừng xoay quanh đầu anh.

“Ở đâu?” “Đang ở Mỹ!” Không biết vì sao, anh nói dối theo bản năng.

“Nước Mỹ...” Giọng nói của cô rõ ràng có chút run rẩy.

“Anh đang bận việc, phải họp ngay bây giờ, xong rồi sẽ... gọi điện cho em!” Phán trần xong, anh lập tức tắt điện thoại. Trái tim đập rất nhanh. Đây là lần đầu tiên anh nói dối cô, ngay chính anh cũng không biết mình bị làm sao?!

Mắt anh giật hai cái. Đau đầu vô cùng. Tình Không lại dán tới, dựa vào vai anh, khóc không ngừng.

. . . . .

Ai cũng không nhìn thấy, ở cầu thang, một cô gái lạnh lùng đang đứng, lòng bàn tay nắm chặt di động, xoa người, tựa trên vách tường lạnh như băng.

Trái tim bị đâm một nhát đau đớn.

Anh nói dối cô...

Cô không nên tới đây! Cô không nên nghe lời khuyên của quản gia, dùng thân phận của thím dâu đến thăm đứa bé kia đang bị ốm!

Cô không nên nghe người làm nói rằng cậu chủ đang ở đây, kích động đến mức gọi điện thoại cho anh.

Phụ nữ đã kết hôn, có phải nên mở một con mắt, nhắm một con mắt mới có thể hạnh phúc không?

Lòng của cô rất đau. Cô nghĩ bất kể xảy ra chuyện gì, ít nhất Phan Dực Á sẽ không nói dối.

Cô nghĩ anh và những người đàn ông khác không giống nhau...

Ngẩng đầu lên, cô không được rơi nước mắt! Tuyệt đối không cho phép!

Vừa bình tĩnh lại, đang định bước xuống cầu thang, đi về nhà, bỗng nhiên nghe được một tiếng quát: “Sao trên tay Tiểu Niệm lại có vết bầm thế này? Có phải bị người khác ngược đãi không?” Giọng nói rất tức giận, rất giống một người cha đang lo lắng.

Khóe môi lạnh lùng khẽ cử động, máu của cô luôn luôn lạnh, cho nên lòng cô cũng là một mảnh lạnh như băng.

“Các người lập tức xuống đây!” Không biết anh gọi điện thoại cho ai, dập máy xong liền nôn nóng đi đi lại lại.

Không liên quan đến cô! Nhưng ngay trước cô, cha anh đang đi đến, tỏ vẻ chán ghét nhú mày.

Giống như nhìn thấy sinh vật bẩn thỉu nhất trên thế giới, nhìn cô một cái, lạnh lùng đi qua. Mà mẹ anh lại vẫn dùng ánh mắt chán ghét nhìn cô.

Trong phòng, giọng nói như nổi trận lôi đình vang lên, “Vì sao trên tay và người Tiểu Niệm lại như thế? Có phải có người ngược đãi con bé không?”

Bảo sao Tình Không luôn khóc, chắc là cũng nghi ngờ chuyện đó giống anh.

“Làm sao tôi biết được?! Tôi lại đi ngược đãi cháu gái mình à?” Cha anh cũng phát hỏa, lạnh lùng nhìn anh.

“Vậy cha giải thích đi!”

“Cha, là con chơi ở nhà trẻ, không cẩn thận bị ngã, không liên quan đến ông nội... Ông nội tốt với Tiểu Niệm lắm...” Tiểu Niệm lo lắng khóc lớn.

Thật cảm động, cha hiền con gái thảo.

Cô cảm thấy mình đang cảm động đến muốn vỡ tay.

Xoay người, cô đi ngang qua quý phu nhân, muốn đi khỏi đây.

Nếu không đi, cô thực sự sợ người rơi nước mắt sẽ là mình.

Hạ Vũ Mạt, yếu đuối là xa xỉ, thứ xa xỉ ấy cô không cần!

Trong lòng, cô tự nhắc đi nhắc lại cảnh cáo chính mình.

Kéo lấy áo cô, quý phu nhân khiêu khích, “Sao thế, như vậy đã sợ à?”

Mím môi, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng đối diện với quý phu nhân.

“Đồ đệ tiện, tôi nói rồi, cô sẽ không đắc ý được bao lâu!” Quý phu nhân cười vui sướng, “Con tôi cho rằng Tiểu Niệm bị ngược đãi, chắc chắn sẽ lo lắng ở lại đây! Đến lúc đó, ha ha... Tôi sẽ dạy Tình Không mấy chiêu quyền rũ đàn ông, nhìn cô có thể vui vẻ được bao lâu!” Chỉ cần giải quyết con đàn bà đệ tiện ghê gớm này, đối với Tình Không ngu ngốc kia, quý phu nhân tin tưởng không cần một chiêu cũng có thể ném cô ta ra khỏi nhà chính.

Nếu không phải còn giá trị lợi dụng, bà đã chẳng chịu đựng thêm người đàn bà ngu ngốc như Tình Không. Cô không đổi sắc mặt nhìn quý phu nhân, không nói một lời.

Ánh mắt lạnh lùng khủng khiếp khiến quý phu nhân vô cùng khó chịu, “Cô đúng là thứ dê tiện, nghĩ rằng dùng cái mặt xinh đẹp thì có thể vĩnh viễn khiến bảo bối nhà tôi khăng khăng một mực ở bên cô sao?!” ngay cả khóc cũng không biết khóc, nhìn thật chán ghét!

“Tránh ra đi! Cô ỉnh là cô chủ thật à?! Đồ dê tiện! Cô còn chưa đủ tư cách đứng ở đây!” Quý phu nhân chán ghét đẩy cô một cái. Cô bị đẩy lùi đến bên bậc thang.

Dừng lại ở vị trí nguy hiểm. Nhưng giây tiếp theo, cô quyết tuyệt ngã xuống. Cầu thang khoảng 20 bậc, một tiếng vang lớn, trán cô đập vào cột đá nghệ thuật. Máu tuôn như suối. “Người đàn bà này điên rồi! Người đâu, mau tới đây!” Quý phu nhân sợ tới mức thét chói tai. Hai người đàn ông trong phòng cũng kinh hãi, vội vàng chạy tới.

Nhìn thấy một màn kia, trái tim Phàn Dực Á gần như đã chết.

“Mặt Mặt!” Anh phát cuồng chạy về phía cô.

Còn chưa tới gần, cơ thể anh đã tự lo lắng muốn nâng cô dậy, lại bị cô lạnh lùng đẩy ra. Trán cô vỡ một vết lớn, máu tươi chảy đầy mặt, ngay cả quần áo cũng dính máu. Đập vào mắt thật đáng sợ.

“Tránh ra!” Âm điệu của cô rất lạnh, rất lạnh, giống như sắp chạm vào cô là con gián mà cả thế giới đều ghê tởm. Anh điên cuồng xé áo của mình, muốn cầm máu giúp cô.

“Mau tới giúp tôi! Mau tới giúp tôi!” Giọng anh gần như sắp khóc.

Anh kêu ngạo như thế, lại cầu xin giúp đỡ với những người làm còn đang ngẩn ra.

“Phàn Dực Á, tránh ra!” Cô từ chối sự giúp đỡ của anh, chịu đựng đau đớn, cổ đẩy anh ra. Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, cô chạy nhanh ra khỏi tòa nhà ăn thịt người này.

“Bệnh viện Nhân Ái.” Vừa lúc ở cửa có chiếc taxi, cô lấy lung tung một xấp tiền trong túi ra.

“Cô ơi, cô muốn xử lý vết thương trước không?” Cô bây giờ, trên mặt đầy máu làm cho người ta sợ hãi, lái xe không thể nào đoán nổi người phụ nữ đầy máu đáng sợ phía sau và ngôi sao lớn xinh đẹp cao quý là một người.

Đang sau, một chiếc xe điên cuồng đuổi theo. Không ngừng ấn còi. Giống như kêu rên, giống như cầu xin tha thứ.

“Chạy nhanh lên! Tôi không muốn nhìn thấy anh ta!” Khi hai mắt lái xe mạo hiểm hưng phấn, những tờ tiền một trăm tệ không ngừng đưa tới.

Taxi tăng tốc độ, chiếc xe phía sau cũng điên cuồng lao theo.

Cô ngồi trong xe, kinh ngạc nhìn chính mình.

Ngay cả lông mi cũng dính máu.

Thế giới quanh cô giống như toàn một mảng máu tanh. Ấm ấm, thì ra, máu của cô cũng không lạnh.

Nhưng vì sao, vị của máu và nước mắt lại giống nhau như vậy.

Phàn Dực Á, con của anh, cứ thế ‘mất’ rồi.

46. Q.5 - Chương 8

Edit: Mộc

Bên ngoài phòng phẫu thuật, người đàn ông ngừng túm tóc mình, thương tâm, khổ sở, lo lắng đến không chịu đựng nổi.

Đèn phòng phẫu thuật cuối cùng cũng tắt.

Người đàn ông lo lắng chạy tới, thô bạo túm áo hai bác sĩ vừa ra.

Một người là bác sĩ phẫu thuật, một người là bác sĩ phụ sản.

“Thế nào rồi? Nói đi!” Bác sĩ còn chưa mở miệng, anh đã rống lên.

“Khâu 10 mũi, sẽ có sẹo, nếu cần thì có thể làm phẫu thuật thẩm mỹ.” Bác sĩ phẫu thuật nói.

“Cô ấy sinh non. Cuống rốn đã đứt sớm nên không giữ được đứa bé.” Bác sĩ phụ sản vẫn phụ trách kiểm tra sức khỏe cho cô nói tin dữ với anh.

Kinh ngạc, anh tận mắt thấy một y tá đi ra từ phòng phẫu thuật, còn cầm một bình thủy tinh, đi qua người anh.

Bên trong, một khối máu.

Trái tim anh đau đớn như bị đâm.

Thậm chí không còn sức lực ngăn y tá kia lại, nhìn sinh mệnh nhỏ bé vô duyên với mình một lần.

“Để tôi gặp cô ấy.” Chưa xót, cuối cùng anh cũng tìm được giọng của mình.

“Cảm xúc của cô ấy không ổn định, nói không muốn gặp bất kì ai.” Bác sĩ phụ sản lịch sự từ chối.

“Tôi muốn gặp cô ấy!” Anh lặp lại.

“Không thể! Chúng tôi phải tôn trọng ý muốn của người bệnh!” Lời nói không nể nang.

“Tôi muốn gặp cô ấy!” Tim anh đau, đau quá! Đau đến máu chảy đầm đìa.

Nhưng anh không biết phải làm thế nào! Không thể phát tiết nỗi đau đớn kia, đau đến muốn hủy diệt tất cả.

Con của anh...

“Bảo bối, đừng như vậy. Để cho người phụ nữ kia tự nghỉ ngơi đi, chúng ta đi trước!” Mẹ anh đi tới sau, cố ý nắm lấy tay anh.

“Bà cút đi!” Lạnh lùng nhìn mẹ mình, ánh mắt anh như sắp đốt lửa.

Lão quản gia chính mắt nhìn thấy, cuối cùng không thể chịu nổi lương tâm cắn rứt, nói cho cậu chủ mà mình ở bên từ nhỏ đến lớn, là chính mẹ anh đã đẩy vợ anh ngã xuống!

Ngơ ngác nhìn tay mình bị con đẩy ra không chút nể nang, trợn tròn mắt.

Bảo bối của bà chưa từng đối xử với bà như vậy...

“A Á, đứa bé không còn cũng không sao, mẹ có thể tìm một cô gái khác, sinh cho con một đứa bé có huyết thống cao quý!” Mẹ anh lo âu an ủi con.

“Phải sinh thì tự bà sinh đi!” Anh phát cuồng hét lên.

Con của anh mất rồi, vì sao người thân của anh có thể hờ hững như vậy?

Vì sao không có ai hiểu rằng, cả đời này, anh chỉ muốn cùng một người phụ nữ sinh con?!

“Bảo bối...” Nuốt nước bọt, bà làm mẹ mà lại thấy sợ chính con mình.

“Cút đi!” Anh lạnh lùng, “Bà là hung thủ giết người.”

Còn có... cả anh... cũng là một kẻ giết người.

Nếu anh không về nhà trước, nếu anh không nói dối, con của anh bây giờ có lẽ vẫn bình an, khỏe mạnh lớn lên!

“Con nghe mẹ giải thích đã!” Mẹ anh hoảng sợ lôi kéo tay anh, giọng nói như sắp khóc, “Là cô ta đấy! Cô ta cố ý muốn ly gián tình cảm của chúng ta! Bảo bối, con tin mẹ đi!” Nước mắt rơi xuống, đối với bà, chỉ duy nhất đứa con này là bà không bao giờ có thể kiêu ngạo với nó được.

Lạnh lùng rút tay về. Anh không muốn nghe giải thích! Mạt Mạt bây giờ ngay cả mặt anh cũng không muốn thấy, anh còn tâm trạng đâu mà đi để ý đến người khác.

“Nếu bà không phải mẹ tôi, tôi nhất định sẽ giết bà!” Giọng nói của anh chứa đầy hận thù mãnh liệt và chán ghét.

Thật ra, anh hận mẹ anh còn không bằng hận chính mình, chán ghét chính mình! Vì sao, sao anh không thể bảo vệ nổi cô?!

“Bảo bối, mẹ nhất định sẽ chứng minh là cô ta cố ý! Bảo bối, đừng đau lòng nữa, bây giờ con cùng mẹ về nghỉ ngơi một chút!” Người phụ nữ kia vào trong suốt mười mấy tiếng, bảo bối của bà cũng canh chừng ở cửa, hai mắt đỏ bừng, người làm mẹ như bà sao có thể không đau lòng?

“Tôi sẽ không bao giờ... bước về căn nhà kia nữa!” Ngôi nhà kia, bên trong đầy máu của cô, về sau anh sẽ không bao giờ... bước vào đó nữa! “Bảo bối, con đừng như vậy...” Mẹ anh lại bắt đầu rơi nước mắt.

“Được rồi! Đừng làm mất mặt thêm nữa, chúng ta đi thôi.” Cha anh thô bạo kéo tay vợ, không muốn nói thêm một câu. Bởi vì biểu cảm của con lúc này ông đã từng nhìn thấy. Khi Hoàn Vũ chết, ở trong gương, ông nhìn thấy vẻ mặt của chính mình giống như đức Phàn Dực Á bây giờ.

“Để cho tôi thấy cô ấy.”

“Thưa anh, bệnh nhân thực sự không muốn gặp anh.”

“Tôi muốn thấy cô ấy!”

“Thưa anh, nếu không muốn bệnh tình của bệnh nhân nặng hơn thì mời anh đi đi!”

“Tôi không đi...” Giọng nói suy sụp nhưng kiên trì.

Ở cửa phòng bệnh của cô, hai ngày hai đêm vẫn vang đến tiếng đối thoại như vậy.

Nói thực ra, Phàn Dực Á mà cô biết, chưa bao giờ là người sẽ bị hộ lý ngăn ở cửa.

Phàn Dực Á mà cô biết, chắc chắn sẽ xông vào.

Phàn Dực Á mà cô biết...

Lại sẽ càng không nói dối.

“Để anh ấy vào đi.” Cô nghe thấy giọng nói lạnh lùng thản nhiên của chính mình.

Anh nói dối, mà chẳng phải cô cũng đã nói dối sao?

Cửa phòng bệnh lập tức bị đẩy ra.

Cô lạnh lùng nhìn anh.

Người chồng trẻ tuổi, hăng hái của cô, lúc này mặt mũi không sạch sẽ, cằm lún phún râu, môi khô nứt bong tróc, dưới mắt là quầng thâm đen, chẳng khác nào động vật mới của quốc gia.

Nhưng cô bây giờ thì cũng có chỗ nào xinh đẹp?

Trên trán quấn mấy vòng băng trắng, khuôn mặt không chút máu.

“Ăn chưa?” Nhìn ánh mắt anh, cô không giận, bình tĩnh hỏi.

Lắc đầu.

Anh làm sao có thể nuốt trôi được?

Hơn hai ngày nay, ngay cả một ngụm nước anh cũng không uống, vẫn ngồi ở cửa phòng bệnh.

“Đi ăn chút gì đó rồi quay về công ty đi.” Cô biết, giọng nói của cô rất bình tĩnh, tuyệt đối không giống đang giận dữ với anh.

Quả thật, cô đã không hề tức giận nữa. Chỉ là có chút thất vọng mà thôi.

Lại lắc đầu. Ánh mắt nhìn về phía giường, trên bàn còn cháo chưa động tới, “Anh bón cho em.”

Anh ngồi bên giường cô, cẩn thận ngậm một thìa cháo trắng, thử độ ấm.

Nước mắt rơi xuống lớp cháo. Cô nhìn bát cháo, giọt nước phía trên, chấn động.

Phản Dực Á... vậy mà rơi nước mắt...

“Đứa bé không còn? Anh buồn lắm phải không?” Giọng nói của cô vô cùng lạnh nhạt.

“Không.” Anh đưa cháo tới bên môi cô, “Anh vốn không thích trẻ con, từ trước đã nói rồi...”

Tiếp theo, cả hai người đều không nói gì.

Anh bón từng thìa một cho cô, cô cũng không tỏ vẻ gì, máy móc há miệng, lại ngậm lại.

Hạ Vũ Mạt, mày không có cốt khí...

Không có cốt khí đến mức ngay cả chính mình cũng không chịu nổi.

Hạ Vũ Mạt, nếu mày có đủ cốt khí, mày nên lớn tiếng quyết tuyệt nói với anh ta: Phản Dực Á! Tôi không cần anh!

Nhưng vì sao cô lại thỏa hiệp...

Cho dù thất vọng, vẫn thỏa hiệp. Đơn giản là cô yêu anh.

Yêu đến không còn nguyên tắc, không còn cả cá tính của Hạ Vũ Mạt.

Ăn cháo xong, cô lạnh lùng nhắm mắt, kéo chăn, quay lưng về phía anh, “Anh đi đi, y tá sẽ chăm sóc cho em.”

Anh im lặng thật lâu.

Sau đó, chăn của cô bị xốc lên, một khối thân thể ấm áp ôm chặt lấy cô. Rất chặt.

“Mạt Mạt, anh yêu em... thực sự yêu em... Cho... anh một cơ hội nữa, được không?!” Chấn động ấm áp rơi xuống gáy cô.

Anh yêu em

Ba chữ này, bọn họ chưa bao giờ nói với nhau.

Anh vẫn cảm thấy thật buồn nôn, không có khả năng mở miệng.

Lòng tự trọng của cô rất lớn, lại càng không thổ lộ với đàn ông.

Nhưng không ngờ rằng anh sẽ hạ thấp mình, nói với cô: Mạt Mạt, anh yêu em.

Mạt Mạt, anh thực sự yêu em.

Mạt Mạt, tha thứ cho anh.

Tha thứ cho anh...

47. Q.5 - Chương 9

Edit: Mộc

“Tôi không đi Italy! Sắp xếp trợ lý Ngô qua đó, tôi sẽ gọi điện cho anh ta.”...

Giọng nói trong phòng cổ nhỏ xuống hết mức, sợ đánh thức vợ mình đang ngủ yên trên giường.

“Mấy ông già ấy thích âm í chứ gì, cho bọn họ âm í cũng được!” Kiên quyết gạt bỏ do dự của cấp dưới.

“Nói với người phụ trách hội nghị qua internet ở Pháp là kéo dài thêm mấy tiếng nữa, vợ tôi còn chưa dậy, tôi không thể đi được.”

Cô trở mình một cái, anh vội vàng tắt di động.

“Em tỉnh rồi”, cô cũng không rời giường, đưa lưng về phía anh, giọng nói không có cảm xúc gì.

Anh có thể nhanh chóng đi làm việc của anh.

Chuyện kia đã qua gần 1 tháng, thái độ của cô với anh vẫn như thế này.

Không kháng cự, cũng không thân thiết.

“Anh đánh thức em à?” Nhìn phía sau lưng cô, vẻ mặt anh phức tạp.

“Không... vốn nên tỉnh rồi.” Cô vẫn không thích nói chuyện như cũ, lại ép mình nói với anh, “Việc chính quan trọng hơn, anh đi họp trước đi.”

Một tháng nay, anh vẫn ở bên cô, tất cả công việc anh đều chỉ đạo qua điện thoại và internet.

Cho dù trời bên ngoài thực sự sập xuống anh cũng không rời khỏi cô.

“Có đói không? Anh đi lấy đồ ăn cho em nhé.” Anh giống như không nghe thấy cô nói gì.

Một mùi thơm bay vào mũi, bồ câu hầm ngon đến chảy nước miếng xuất hiện trước mặt cô.

Dựa vào độ mềm của thịt bồ câu có thể đoán ra anh ít nhất cũng phải mất vài tiếng.

“Bồ câu này ở đâu?”

Không nên trách cô hỏi chuyện kì quái như vậy, bởi vì hiện giờ bọn họ đang ở Hawaii, nơi này không có chợ truyền thống giống Trung Quốc, mà nhiều cây số quanh đây cũng không có nơi nào bán chim sống.

“Yên tâm, không phải trộm ở công viên đâu.” Thối cho thìa canh nguội bớt, anh đưa tới bên môi cô, muốn làm cô cười.

Nhưng cô vẫn giữ dáng vẻ không mặn không nhạt.

Mới uống mấy thìa liền nhú mày, không uống nữa.

Tuy rằng nói đang nghỉ ngơi nhưng cơ bản cô chỉ ở trên giường, thật sự không muốn ăn gì.

“Không sao, nếu không muốn uống thì đừng uống.” Anh nhanh chóng bỏ đi, vốn dĩ không để ý mình hầm vất vả thế nào. “Anh đi làm đi.” Cô mở ti vi, chăm chú xem, không để ý đến anh.

Im lặng, anh đau lòng sờ lên trán cô, vết sẹo ước chừng năm sáu cm.

Vết sẹo trên trán cũng giống như vết thương trong lòng cô.

Khi anh chạm lên trán mình, mặt cô vẫn không thay đổi gì như cũ, biểu cảm lãnh đạm giống như một con búp bê, không có bất cứ cảm xúc gì. Cuối cùng, anh nghẹn lời nói, “Được... Anh ở ngay phòng bên cạnh... Rất nhanh sẽ trở lại.” Tâm trạng sa sút, anh cảm nhận được, cho tới bây giờ cô không hề cần anh.

Cuộc sống của cô cũng không cần anh làm bạn.

Chỉ có anh luôn ngang ngược vây lấy cô...

Giống y đúc 7 năm trước...

Bóng dáng cô đơn của anh đi ra khỏi phòng, cô chuyển mắt khỏi ti vi, kinh ngạc nhìn về phía anh biến mất.

Có phải cô rất không tự nhiên không?

Sau chuyện kia, cô không thể cười thoải mái với anh được nữa.

Cho dù cô hiểu anh quan tâm tới cô thế nào.

Nếu không, anh sẽ không mặc kệ áp lực lớn từ ban giám đốc mà cố ý đưa cô đi nghỉ thời gian dài như vậy. Sự nghiệp của anh vừa mới bước vững vàng, quyết định thế sẽ chỉ gây ra trò cười và chê trách.

Cô không mang thai.

Ngày đó trong phòng phẫu thuật, rõ ràng chỉ trọn tròn mắt, bình tĩnh đợi mười mấy giờ mà thôi.

Nhưng vì sao lòng cô vẫn đau như vậy, đau đến mức giống như thực sự có một đứa bé rời khỏi cô.

Anh không thích trẻ con. Nhưng cô vẫn muốn sinh cho anh một đứa. Có lẽ là vì cô chưa từng có cảm giác an toàn.

Sau lần đầu tiên làm tình, nửa tháng sau, kinh nguyệt của cô xuất hiện, ở trong khách sạn tại Pháp, cô phát hiện ra, tâm trạng mất mát rất lâu. Cô không thể mất đi lợi thế trước anh.

Khi đó anh rất lãnh đạm với cô, hoàn toàn không có hứng thú dây dưa.

Cho nên cô hạ quyết tâm lừa anh rằng cô mang thai.

Nhưng cô ngần tính vụn vặt, mưu mô lại không ngờ rằng chuyện đã qua nhiều năm, Phan Dực Á cũng không khó chịu giống biểu hiện bên ngoài, thì ra anh vẫn thích cô...

Phản tình cảm toàn tâm toàn ý này khiến cô không cách nào mở miệng nói ra sự thật.

Vì thế cô vẫn tự nhủ, cô và anh có thể làm thêm vài lần, sau khi kết hôn nhất định sẽ mang thai.

Nhưng không ngờ một câu của bác sĩ rằng ‘thai không ổn’ khiến ngay cả đêm tân hôn anh cũng không chạm vào cô. Cô không phải phụ nữ lẳng lơ, cho dù vì đêm hiến thân đầu tiên, đã cố xem n bộ phim người lớn, nhưng chủ động với đàn ông quả thật không phải thiên phú của cô.

Cô không làm nũng, không lấy lòng, nhưng cô như vậy có phải là không yêu anh không?

Nếu không yêu, sẽ không vì một câu ‘Tôi ghét phụ nữ hút thuốc’ liền tìm mọi cách từ bỏ thói nghiện thuốc lá vài năm nay.

. . . . .

Thở dài một hơi, tiện tay khoác thêm một chiếc áo ngủ.

Ngồi trên xích đu ở ban công, cô nhắm mắt lại, bình tĩnh nghe tiếng sóng biển, ngửi mùi tươi mát của biển trong không khí.

Nước biển trong sạch, cho dù tới gần đêm tối vẫn là màu xanh thẳm, linh hồn con người giống như sắp bị màn xanh thẳm ấy hút đi.

U sầu xâm nhập vào lòng cô.

Khóe mắt, một giọt lệ rơi xuống.

Làm hòa với anh đi.

Cô tự khuyên giải mình như vậy.

Không biết đã bao lâu.

Nụ hôn nhẹ nhàng, hôn tới nước mắt sắp bị gió thổi khô của cô.

“Sao lại khóc?” Anh đau lòng hỏi.

Anh mới rời khỏi nửa giờ. Quay về đã thấy vẻ u sầu của cô.

Một tháng nay, cô ngoan ngoãn nghe lời khiến anh có chút sợ hãi.

Cho nên một tắc cũng không rời, anh không dám đi quá xa khỏi cô.

Đôi môi lạnh nhạt khẽ động một chút, cô lắc đầu, “Gió thổi...” Đây là giải thích của cô về nước mắt.

Làm hòa đi.

Cô yêu anh, bất kể thế nào cũng không thay đổi được sự thật này.

“Anh ôm vào được không?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Hiện giờ cô không thể trúng gió được.

Gật đầu.

Anh ngạc nhiên thấy cô ôm cổ mình.

Vì bất ngờ, tâm trạng anh có phần kích động, vội giữ lấy cánh tay cô.

Ôm cô về ổ chăn ấm áp.

“Xem phim không?” Anh hỏi cô.

Bên ngoài, tiếng sóng biển không ngừng truyền vào căn nhà, bên trong anh và cô không ra khỏi cửa.

Một tháng nay, anh và cô gần như xem gần hết toàn bộ phim trong mấy năm nay.

Nhưng bất kể phim hài hước thế nào cô cũng không cười, xúc động đến mấy cô cũng không khóc.

“Vâng.” Cô gật đầu, tựa vào vai anh.

Anh trở tay, ôm cả người cô vào trong ngực.

Chỉ một chút xúc động anh đã cảm giác được, cô đang dần mềm lòng.

Trên màn hình, nam nữ đang dây dưa lãng mạn dưới chăn.

Ngoài màn hình, anh nhẹ nhàng ngậm vành tai cô.

Thật cẩn thận.

Đối với đoạn tình cảm này, anh đã bắt đầu trở nên rất cẩn thận, từng li từng tí, mỗi bước đều như đi trên băng mỏng, sợ mất cô.

Cô chậm rãi chui người vào phía dưới chăn.

Khép chặt mắt, lông mi run rẩy.

Anh nghĩ cô từ chối.

Cho nên chỉ ôm cô giống như mọi lần.

Ôm thật chặt.

Không vượt qua giới hạn.

Nhưng bất ngờ cô xoay người, môi chạm lên môi anh.

Hai người vẫn không nhúc nhích.

Mất đối mắt, tìm đối tim.

Thấy anh không chủ động tiến thêm một bước, cô xấu hổ muốn đẩy ra.

Không ngờ giây tiếp theo gáy đã bị anh giữ chặt.

Đầu tiên là hôn khẽ, không tiến vào, thông thả hôn lên môi cô, khi cô hít thở dồn dập, anh liền tiến thêm một bước, thâm nhập, cẩn thận nhắm nháp lưỡi cô, từng nơi mềm mại trong môi.

Không kìm lòng được, tay anh lướt qua đường cong thân thể mềm mại của cô, dừng lại trước bộ ngực tròn trịa.

“Có thể chứ?” Áp lực dục vọng làm mắt anh ầm chứa dầy vò khó chịu.

Rất muốn tới gần cô, nhưng dù thế nào vẫn lo lắng thân thể cô, lo lắng lòng của cô, anh không dám quá tùy tiện.

Anh run rẩy vì thở gấp, áp lực rất lớn, dực vọng trong thân thể rõ ràng đang sôi sục điên cuồng, nhưng anh lại trở nên không giống như Phàn Dực Á trước đây, sao cô lại không có cảm giác chứ?

Vòng tay kéo cổ anh, cô chủ động đón nhận, im lặng nói cho anh biết đáp án.

Mặc năm ngón tay thon dài của anh chạy trên da thịt trắng mịn bóng loáng, mặc anh đi xuống thăm dò nơi ẩm ướt của cô.

Trong phòng bọn họ không có vật ‘bảo hộ’ nào. Vì hễ là thứ có liên quan đến hai chữ đứa bé thì đều bị anh ném đi hết. Anh sợ trong lòng cô có vết thương, cho nên luôn cẩn thận không chạm đến hai từ mẫn cảm này.

Có điều giờ phút này lại khổ chính mình.

Anh vừa tiến vào nơi ngọt ngào của cô, lại vừa cảm thấy mâu thuẫn.

Dực vọng và lý trí giống như dây thừng kéo các phía khác nhau, liều mạng kéo về phía mình.

Mãi đến khi cô chủ động quán lên thắt lưng anh, chủ động xâm nhập cùng anh.

Tất cả lo lắng đều biến mất trong ngọt ngào.

Trong không khí dày đặc mùi tình dục, liên tục lan tràn...

48. Q.5 - Chương 10

Edit: Mộc

Sáng sớm, chim chóc bên ngoài líu ríu không ngừng.

Dưới chăn, hai thân thể trần trụi, thắt lưng chạm thắt lưng, chân quăn chân.

Bả vai trơn bóng của cô dưới ánh nắng làm anh xúc động.

Không nhận được, anh cúi xuống hôn cẩn thận.

“Ngứa.” Bả vai rụt lại, cô bị đánh thức, rõ ràng là một câu giống như làm nũng lại bị cô nói hết sức nghiêm túc.

Hạnh phúc là cái gì?

Hạnh phúc chính là đón ánh nắng đầu tiên của buổi sớm, mở mắt ra liền nhìn thấy người mình thích nằm ở bên cạnh.

Cho dù vẻ mặt của cô đang nhăn nhó.

“Em đói bụng.” Đẩy nhẹ anh một cái.

Câu này rất bình thường, thậm chí còn có vẻ hách dịch, vào trong tai anh lại vô cùng vui sướng.

Đã bao lâu rồi cô không kêu đói bụng với anh?

Tất cả đều lạnh nhạt đón nhận.

Cô muốn gì, không muốn gì, anh chỉ có thể quan sát vẻ mặt của cô để suy đoán.

Thật ra như thế anh cảm thấy hơi mệt.

Có đôi khi ngay cả chính anh cũng không rõ vì sao người luôn thích đơn giản như anh lại yêu một cô gái phức tạp như vậy.

Nhưng yêu chính là yêu, không có lý nào.

Cho nên, anh đành chấp nhận.

Vui vẻ rời giường, tiện tay lấy một cái áo sơ mi, vừa cài cúc áo vừa nhìn cô đường hoàng.

Tối hôm qua cùng nhau khiến cho thể xác và tinh thần căng thẳng một tháng nay của anh đều thả lỏng.

Tối hôm qua, cô chủ động với anh, cho dù chỉ một hành động nhỏ nhỏ cũng khiến cho tâm trạng anh bay lên bảy tầng mây.

Khi mặc quần áo vào, di động trong túi anh liên tục rung.

Vui vẻ lấy di động ra, vừa nhìn thấy dãy số thì nụ cười liền cứng đờ.

Là Tình Không.

Từ tối hôm qua đến giờ đã có mấy chục cuộc gọi nhỡ.

Kể từ ngày chuyện kia xảy ra ở nhà chính, cho tới giờ Mạt Mạt đều im lặng không đề cập tới, nhưng anh cũng mơ hồ hiểu ra.

Không chỉ mẹ anh khiêu khích, chắc chắn cô cũng thấy được chuyện mà anh không muốn cô thấy.

Ví dụ như Tiềm Niệm khi bị bệnh liền gọi anh là cha, không thể sửa được.

Ví dụ như khi Tình Không không khống chế được cảm xúc sẽ ôm anh khóc lóc, không khác gì một đứa trẻ.

Trước kia anh đã quen thuộc tình cảnh này.

Nhưng anh biết nếu ở trong mắt cô thì nhất định sẽ rất khó giải thích.

“Sao không nhận điện thoại?” Cô kéo chăn, cũng ngồi dậy.

Thật ra ai có thể gọi điện bám riết không tha, trong lòng cô hiểu rõ.

“Không, không muốn nhận.” Về mặt anh thần nhiên, đã tháo luôn pin điện thoại.

“Em đói bụng.” Cô lại kêu đói, cả mặt đều xụ xuống.

“Sẽ có ngay!” Anh quay đầu lại, tươi cười vô cùng chói mắt.

Tối hôm qua là anh khiến vợ anh mệt mỏi như vậy, đương nhiên phải phụ trách công tác giải quyết hậu quả.

Vui vẻ đi qua phòng khách, anh tiện tay ném luôn chiếc điện thoại Wentu mwois vào thùng rác.

Mấy trợ lý biết số điện thoại cố định ở đây đã trở thành tử sĩ của anh, không có di động, những người khác muốn tìm anh khó như lên trời.

Những ngày nghỉ kéo dài này vẫn sẽ thuộc về người phụ nữ của anh.

Cho dù bị Hoàn Vũ đã mất chỉ trích, anh cũng không ngại.

Nếu ngay cả người mình yêu thương nhất còn không chăm sóc được thì lấy đâu ra thời gian rảnh để chăm sóc một người phụ nữ khác? Không phải rất buồn cười sao?

Tình Không có ơn với anh, thu nhận anh khi nghèo túng, nhưng anh cũng đã báo đáp cô ấy bằng cuộc sống không cần lo cơm áo.

Cho tới bây giờ anh vẫn không phải là người đàn ông kiên nhẫn, đối với Tình Không, kiên nhẫn của anh đã hết sạch, chỉ có thể ép mình cố gắng làm tốt nhất có thể, nhưng tuyệt đối không có khả năng rất tốt.

Đối xử tốt với Tình Không nhưng phải có chừng mực, điều kiện đầu tiên là không ảnh hưởng tới gia đình anh.

Trời sinh anh là một kẻ thích coi mình thành trung tâm, toàn bộ thế giới này anh chỉ để ý thật sự một người phụ nữ.

Chờ anh nướng vài lát bánh mì xong, đi ra đã thấy cô mặc xong quần áo, nghiêm chỉnh ngồi bên bàn cơm.

Giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn.

“A Á, có thể mua cho em mấy quyển sách dạy nấu ăn không?” Đang im lặng cắn bánh mì, cô đột nhiên hỏi.

“Để làm gì? Chê anh làm không ngon à?” Cắn bánh mì trong miệng, tâm trạng tốt liền mất đi, trong lòng lo lắng, không biết là cảm giác gì, nói ra lại vẫn là lời lấy lòng như cũ.

Haiz, ngay cả chính anh đều tự phỉ nhổ mình, người phụ nữ này đúng là cửa lồng giam của anh.

“Không, em chỉ muốn tự mình thử làm một chút thôi.” Cô trả lời vẫn lạnh lùng như trước.

Hiền thê lương mầu, cô cũng muốn học theo.

“Khi nào rảnh anh sẽ dạy em.” Giống như quyền sở hữu bị xâm phạm, anh rất khó chịu.

Hình như anh cũng chỉ có khả năng nấu nướng là chiêu thức duy nhất hấp dẫn cô, lẽ nào cũng sắp mất rồi.

Muốn ăn gì anh sẽ làm cho cô. Cô vội vã học như thế có phải không muốn dựa vào anh nữa không?

Cô thực sự không cần anh...

“Vâng.” Cô gật đầu.

Dùng dao nĩa cắt mạnh miếng chân giò hun khói, anh có tức giận cũng không thể phát ra.

Trong mắt cô, anh có vẻ kì quái, rất không tự nhiên.

Haiz, cô có nên nói cho anh biết, thật ra anh cố không phát cáu trông còn khủng bố gấp trăm lần ngàn lần so với khi anh nổi giận.

“Ăn sáng xong em muốn đi dạo bãi biển một chút.”

Cô vừa mới đưa ra yêu cầu, anh đã theo bản năng từ chối ngay, “Không được! Em không thể ra gió!” Anh đã hỏi bác sĩ, cũng mất mặt đi hỏi mấy người già, bọn họ nói để non cũng giống như khi ở cũ, không được để bị gió vào người.

Lạnh lùng nhìn anh, mãi đến khi anh chợt dạ.

“Cứ ở trong phòng mãi, em rất buồn chán.” Mặt không thay đổi, cô nói ra đều là thật.

Nhốt cô trong phòng, ban đầu còn không cho cô gội đầu tắm rửa, may mà cô không thêm để ý!

Một tháng nay, mặc dù có anh ở bên, nhưng cô cũng buồn đến phát sợ, rất muốn ra ngoài một chút, hít thở không khí mới mẻ.

“Bác sĩ nói...” Anh ngượng ngùng muốn dùng bác sĩ đến ép cô, lại nhìn thoáng qua gương mặt hờn giận nhăn nhó của cô, ngậm miệng lại.

Không phải anh rất đạo đức giả không? Bác sĩ cũng từng nói trong 40 ngày đầu không thể làm chuyện đó.

Tối hôm qua... anh đúng là vừa ăn cướp vừa la làng.

“Nếu em thực sự muốn đi... cũng được... nhưng phải mang theo mũ...”

Mẹ nó! Phàn Dực Á, mày đúng là đàn bà! Rõ ràng muốn ngăn cô ấy ra ngoài, cuối cùng lại thỏa hiệp!

Thật ra mày đang sợ cái gì?!

Luôn lo được lo mất, đáng vẻ hoảng loạn, đúng là uất ức quá thể!

“Vâng, vậy cứ thế nhé.” Cô gật đầu, tiếp tục ăn bữa sáng.

Ánh mắt thoáng nhìn qua, anh lại đang oán hận cắt lạp xưởng rất mạnh, khúc lạp xưởng yên lành bị chà đạp sắp biến thành vụn.

À! Cuối cùng cô cũng biết vì sao mình lại cảm thấy buồn.

Ngay cả bức bối mà Phàn Dực Á cũng không dám biểu lộ, đúng là rất buồn!

49. Q.5 - Chương 11

Edit: Mộc

Đội chiếc mũ rơm giản dị, theo sau cô là ông chồng với vẻ mặt buồn bực...

Mỗi bước đi, môi cô lại hơi cong lên.

Ngu ngốc, không thích thì nói ra đi chứ!

Hạ Vũ Mạt không cần một Phàn Dực Á chịu nhún nhường như thế này.

“Cô Hạ.” Phía sau, một tiếng gọi lịch sự vang lên.

Khi lông mày Phàn Dực Á sắp dính vào nhau, bọn họ cùng quay đầu lại.

“Hoàng tử Thần Y.” Bất ngờ gặp được người này, cô vô cùng kinh ngạc.

Vẻ mặt nhã nhặn và nụ cười nhẹ nhàng không đổi trên gương mặt Thần Y, đôi mắt trong sạch hơn cả bầu trời xanh thẳm, nhìn cô sâu xa.

“Chờ em một chút.” Buông tay Phàn Dực Á, đến gần hoàng tử Thần Y, khí chất như gió mát, khiến cho phụ nữ không kìm được lòng muốn tìm đến nơi yên bình.

“Sao anh lại ở đây?”

Hóa ra Mạt Mạt luôn lãnh đạm với người ngoài của anh lại có vẻ rất quen thuộc với người kia.

“Đến giải sầu thôi.” Khi nói những lời này, trong mắt Thần Y lóe lên tia ảm đạm.

“Nghe nói nửa năm trước anh đã kết hôn rồi phải không?” Thật kỳ lạ, bên cạnh hoàng tử Thần Y không có bất kì ai đi theo.

“Ừ.” Thần Y gật đầu một cái, rõ ràng đây là đề tài nhạy cảm.

Hai người tìm một chỗ ngồi xuống, hoàn toàn không để ý đến người đàn ông sau lưng hai mắt sắp bắn ra lửa.

“Chuyện kia tôi rất cảm ơn cô.” Thần Y lịch sự nói.

“Đừng khách sáo, anh nhờ quan hệ ngoại giao với Anh sắp xếp cho Tiểu Minh vào học viện âm nhạc hoàng gia Anh, người cảm ơn phải là tôi...” Cô cũng lịch sự đáp lại.

Cả đời này, người cô thích không nhiều lắm, nhưng anh Đình, hoàng tử Thần Y đều là những người đàn ông đặc biệt, vô cùng hấp dẫn, làm sao có thể không thích bọn họ.

“Cô biết rõ mà, tôi có ý riêng...” Đôi mắt Thần Y càng thêm u ám.

Nhìn thấy gương mặt bình thản không biểu lộ gì, nhưng lại vô tình toát ra vẻ ưu thương, “Tuy là thế nhưng được lợi là hai chị em tôi.”

“Đừng khách sáo như vậy... Về sau, chúng ta có thể... sẽ trở thành người thân...” Những lời này, Thần Y nói ra có vẻ khó khăn.

Cô cũng cười nhẹ.

Mãi đến khi phía sau vang lên giọng nói lạnh như băng, “Hạ Vũ Mạt, không phải em nói muốn đi dạo bãi biển một lúc sao?”

Cô nhăn mày, Phàn Dực Á tự nhiên lại gọi hết cả họ tên cô ra?!

“Chồng cô sao? Hình như anh ấy đang khó chịu.” Giống như bạn bè nói chuyện phiếm, “Tôi xin phép đi trước.” Tuy rằng rất hiếm khi gặp nhau nhưng cô cũng không nói gì nhiều.

Cô vừa mới đi về phía Phàn Dực Á đang cố kiềm chế, đã bị anh bước nhanh tới kéo đi.

Sau khi đi một lúc, anh xác định đã thoát khỏi tầm mắt của gã hoàng tử gì gì đó không giống người bình thường, có khí chất phiêu dật, diện mạo hoàn mỹ tao nhã.

Khó chịu, hồi đầy địch ý, “Hắn ta có ý riêng gì?”

Tuy bọn họ nói chuyện, anh không nghe rõ lắm, nhưng hai chữ này lại nghe rất rõ ràng.

Lạnh lùng liếc anh một cái, “Sao em phải nói với anh?” Đây là chuyện riêng của người khác!

Đối xử với anh thì mát lạnh mảy lạnh, đối xử với cái gã hoàng tử gì gì thì hiền lành! Mẹ nó! Anh ghen tị!

Cô bình tĩnh chờ anh giống như lúc trước, neho mắt như con báo, ngang ngược uy hiếp cô, ‘nói’.

Nếu như vậy, cô có thể giải thích, cậu em trai 18 tuổi của cô có mối tình đầu là bạn học cùng lớp, cũng là em gái của người kia, nên quan hệ tương đối tốt. Nhưng cô chờ mãi cũng chỉ thấy Phàn Dực Á xoay người đi, phát tiết vào hòn đá dưới chân, hít sâu một hơi, kiên nhẫn nhịn cơn tức xuống.

“Em không muốn nói, anh sẽ không hỏi nữa.” Cho dù giọng điệu có vẻ ầm ứ nhưng cũng không tỏ ra hung bạo.

Nhẫn nhẫn nhẫn!

Nhẫn nhẫn nhẫn!

Trăm nhẫn thành kim!

Ngoài dự đoán, cô nhú mày.

Cô rất muốn nói với anh, anh như vậy không đáng yêu chút nào!

. . . . .

Phàn Dực Á bỏ ra khoản tiền lớn bao cả một bờ cát trên đảo nhỏ.

Cho dù mặt trời nóng rực, nhưng chân chạm lên bãi cát, gió biển ùa vào mặt, trong không khí còn có mùi của biển, cả thể xác và tinh thần đều thư thái.

Cảm giác được nước biển mát mẻ nghịch ngợm vuốt lên cổ chân cô, không cần phải giang hai tay ra, cô đã có cảm giác ôm được cả trời xanh và biển rộng.

Biển, không phải là lần đầu tiên cô thấy.

Nhưng lại là lần đầu tiên cô và người đàn ông mình yêu cùng đứng ở nơi biển và trời gặp nhau.

Hai chiếc ghế dài trên bãi cát, hai chiếc ô lớn.

Bọn họ có thể cùng nhau nằm ở đây phơi nắng.

Tâm trạng của cô chậm rãi thoát khỏi u buồn một tháng nay.

Cô muốn gọi anh.

Nhưng lại nhìn thấy Phàn Dực Á đang ngăn người.

Người bên cạnh đang nắm chặt tay đến mức trắng bệch.

Anh đang suy nghĩ gì? Tức giận giống như bị người ta cướp vợ vậy.

Giật mình, cô chợt hiểu ra một chút.

Chỉ là tâm trạng đang tốt cũng biến mất, cô hơi tức giận.

Cô biết, dục vọng chiếm giữ của anh rất mạnh, mạnh đến mức cô chỉ nhìn người đàn ông khác một cái anh cũng khó chịu.

Nhưng bây giờ, anh chịu kiềm chế chính mình như vậy là sao?

Muốn hỏi gì, muốn quát gì, sao không cứ thoải mái bộc lộ ra?

“Em đi gọi nước hoa quả.” Cô nói với anh, mặt không cảm xúc.

“Anh đi!” Anh nhảy dựng lên, vẻ mặt lấy lòng.

Bãi cát này anh đã bao hết, ngay cả nhân viên phục vụ cũng không được phép vào.

“Không cần! Nếu không muốn chọc tức em thì anh ngoan ngoãn chờ ở đây đi.” Cô lạnh lùng bảo anh. Vậy mà Phàn Dực Á cũng chỉ thở phì phì kiêu chể, miệng khê nhếch lên, “Được, đều nghe lời em.”

Đáp án của anh làm cô dở khóc dở cười.

Anh có cần thiết phải như vậy không?

Cô xoay người, chưa đi được mấy bước thì anh đã đuổi theo, khoác một chiếc áo trắng lên ngoài áo tắm cầu cô, “Trời lạnh... không mặc sẽ bị cảm...” Anh lo lắng, giải thích thừa thãi.

Trời lạnh sao?

Cô ngẩng đầu nhìn mặt trời nóng rực trên cao, nhìn lại bộ áo tắm vô cùng bảo thủ của mình.

Người đàn ông này...

Kéo lại chiếc áo, cô tùy tiện vâng một tiếng.

.....

Đi ra khỏi khu vực bãi cát thuê, cô bê hai ly nước quả, nhẩn mào suy nghĩ một chút.

Cuối cùng cô cũng có quyết định.

Đưa một ly nước cho nhân viên phục vụ, ý bảo anh ta đưa đi.

“Nói với người đàn ông ở đằng kia, vợ anh ta đi bãi biển khóa thân bên cạnh phơi nắng, bảo anh ta ngoan ngoãn chờ ở đây,” cô lạnh lùng để nhân viên chuyển lời.

Cô ngồi ở góc tối, vừa uống nước trái cây vừa lạnh nhạt chờ đợi.

.....

Quả nhiên, lập tức có một người đàn ông tức giận đến mức đỉnh đầu cũng sắp bốc khói chạy ra khỏi bãi cát.

“Nói! Cái bãi biển khóa thân quái quỷ kia ở đâu?” Nhân viên phục vụ đáng thương bị anh tóm cổ áo, vừa hung hăng đi về phía trước vừa kéo theo, suýt nữa thì bị vịn gãy cả cổ.

Phì một tiếng, cô cười càng đậm hơn.

Cô cảm thấy mình đúng là một người phụ nữ xấu xa.

50. Q.5 - Chương 12

Edit: Mộc

Rõ ràng không có sấm chớp, không có sét, bầu trời xanh thẳm, vậy mà lại giật mình nghiêm trọng.

Cô thành công tìm được người đàn ông không ngừng tức giận.

Cô không cần biết tình hình anh tồi tệ thế nào, chỉ cần anh vẫn là Phàn Dực Á.

Người mà cô nghĩ đến, Phàn Dực Á vĩnh viễn sẽ không buông tay cô...

Ngày nghỉ này trôi qua thật lặng mọn.

Ở nơi chỉ có biển và bầu trời, dường như thực sự chỉ còn lại anh và cô.

Nhưng bọn họ đều quên mất, cuộc sống luôn quay về quỹ đạo của nó, sự kiện bất ngờ luôn có ở khắp nơi.

Nửa tháng sau, cha anh thông qua đủ mọi con đường cuối cùng liên hệ được với anh.

Anh nhận được điện thoại, nháy mắt như hóa đá.

“Mặt Mặt, chúng ta phải về nước ngay.” Khi nói những lời này, giọng anh rất căng thẳng.

Đứa bé gái kia... bị bệnh máu trắng.

Chính là ung thư máu.

Đứa bé hay sốt, không hiểu sao lại bị đau, va chạm nhẹ cả người liền thâm tím.

Bởi vì biểu hiện của bệnh không rõ ràng, cũng quá bất ngờ, cho nên mọi người đều bỏ qua.

Bọn họ về nước, thậm chí không về nhà cất hành lý đã đến thẳng bệnh viện.

Cô bé kia là cháu gái ruột của anh, là người thân anh để ý nhất.

Cho nên khi con bé vừa nhìn thấy anh đã khóc lớn, ôm anh gọi cha, anh không hề để ý.

Thực sự là vậy.

Đối với một đứa bé đang bị bệnh, cô không thể để bụng.

Lặng lẽ đóng cửa phòng cho bọn họ, cô ngồi ở hành lang bệnh viện.

Chờ đợi.

. . . . .

Cô bé đã làm hóa chất hơn nửa tháng, vì phối hợp điều trị, cái đuôi ngựa đen dày đã biến thành đầu trọc lóc.

“Chú, có phải Tiểu Niệm rất xấu không?” Tiểu Niệm rất ngoan, vừa nhìn thấy anh thì xúc động khóc lớn, gọi anh là cha, nhưng khi thấy thím đi sau chú cha liền sửa lại ngay.

“Không xấu! Không phải Tiểu Niệm rất hâm mộ Hưu Kha thông minh đầu trọc sao?” Sờ cái đầu trọc nhỏ của Tiểu Niệm, Phan Dực Á không biết tâm trạng của mình bây giờ là gì.

Anh đến phòng bệnh mới nửa tiếng, Tiểu Niệm đã nôn mấy lần.

“Chú thật ngốc, Tiểu Niệm thích Hưu Kha thông minh chứ không thích cái đầu trọc của cậu ta!” Tiểu Niệm vùng ngón tay lên.

Mới hơn một tháng không gặp, anh gần như sắp không nhận ra đứa bé này.

Khuôn mặt nó gầy đi rất nhiều, cái cằm tròn trịa bây giờ giống bị đao gọt, đôi mắt to sáng ngời giờ trở nên ảm đạm không ánh sáng.

Nhưng anh chỉ cần liếc mắt một cái vẫn nhận ra nó.

Bởi vì đứa bé này cài một bông hồng nhỏ rất buồn cười trên cái đầu bóng loáng của mình.

Con bé kiên trì rằng làm thế chú cha sẽ không đi nhầm phòng, nhận sai đứa bé khác.

“Ọc” một tiếng, lại nôn nữa.

Dạ dày Tiểu Niệm rộng tuếch, chỉ có thể nôn ra dịch trong bụng.

“Mẹ đừng khóc nữa nhé!” Tiểu Niệm rất hiểu chuyện, cười một cách yếu ớt với mẹ. “Chú bác sĩ nói làm trị liệu cho Tiểu Niệm nên Tiểu Niệm mới thể thôi!”

Bưng lấy mặt mình, Tình Không càng khóc nhiều hơn.

“Mẹ, đừng sợ, Tiểu Niệm sẽ khỏe thôi.” Bé gái 6 tuổi lại một mực an ủi mẹ.

Đứa bé mồ côi cha rất nhạy cảm, cũng trưởng thành sớm.

Đặc biệt là khi mẹ nó quá mức nhu nhược mơ màng.

“Ừ.” Biết mình làm mẹ thật mất mặt, Tình Không lại vẫn rơi nước mắt, vội đứng lên, bẻ chiếc chậu đứa bé nôn ra, chạy trốn chết.

Nhìn thấy Tình Không như thế, Phàn Dực Á không nói gì.

Ngay cả đứa bé cũng kiên cường hơn cô nhiều lắm.

Kiên cường đến mức làm kẻ khác đau lòng.

Ôm lấy cái đầu trơn bóng của đứa bé, “Muốn khóc thì khóc đi.”

Đứa bé này, cả tháng nay, nhất định chưa bao giờ dám khóc trước mặt mẹ.

Đứa bé ở trong lòng anh, nước mắt dần ướt đầm áo anh, cuối cùng cũng ầm ỨC khóc lên, “Chú cha, Tiểu Niệm đau quá...”

Trị bệnh bằng hóa chất thật sự rất đau, nhưng Tiểu Niệm không thể khóc, hễ khóc thì mẹ sẽ càng không chịu nổi.

Mỗi một lần đau đớn, Tiểu Niệm đều nhớ đến chú cha.

Nhưng mẹ nói không thể liên lạc được với chú cha...

Bà nôi nói, thím sinh non, chú cha sẽ không bao giờ... muốn nhìn thấy con quý Tiểu Niệm đáng ghét nữa...

Từ khi xét nghiệm ra bệnh đến bây giờ, mới hơn nửa tháng, Tiểu Niệm đã trở nên kiên cường.

“Chú cha, nếu Tiểu Niệm chết... nhất định phải giúp con chăm sóc mẹ...”

“Không được nói vậy! Tiểu Niệm sẽ không chết!” Che cái miệng nhỏ nhắn của cô bé, tim anh rất khó chịu, sắp không thở nổi.

Ở trên máy bay, anh đã liên lạc với bác sĩ, nếu không tìm được tùy phù hợp, sinh mệnh bé nhỏ này chỉ có thể cố giữ được từ 1 đến 4 năm.

Nói cách khác, con bé không thể sống quá mười tuổi.

Một bóng dáng nhỏ bé đi từ toilet ra, nghe được bọn họ nói chuyện, cũng khóc đến lạc giọng.

Không cần quay đầu lại anh cũng biết là ai.

Haiz, anh suy nghĩ, có lẽ anh nên nói chuyện với Tình Không, không cần bộc lộ cảm xúc như thế trước mặt đứa bé.

Như vậy sẽ gây gánh nặng tâm lý rất lớn cho Tiểu Niệm.

“Chú cha, thím vẫn ở ngoài cửa chờ chú...” Sau khi Tiểu Niệm khóc xong, ngượng ngùng lau nước mắt dính trên lông mi.

Tuy tuổi còn nhỏ nhưng cô bé biết, bị bệnh không phải chỉ có mình mà còn có thím, thím vừa mới không có em bé, Tiểu Niệm không thể chiếm lấy chú cha.

“Chú đưa thím về nhà trước rồi lại đến thăm cháu được không?” Sờ lên khuôn mặt cô bé, trên lông mi vẫn còn vương nước mắt, làm người ta đau lòng.

“Vâng.” Tiểu Niệm gật đầu thật mạnh.

Phòng bệnh của Tiểu Niệm là phòng cao cấp, một phòng trong một phòng ngoài.

Khi anh ra khỏi phòng trong, Tình Không cũng đi theo.

“A Á, tôi có chuyện nói với cậu.”

“Cũng đúng lúc tôi có chuyện muốn nói với chị.”

Khi anh biết Tình Không, cô ấy đã rất yếu đuối, có lẽ là vì nguyên nhân xuất thân nên tinh thần nhu nhược, luôn khát vọng tìm chỗ dựa.

Trước kia, anh có thể làm chỗ dựa cho họ. Cho nên anh không ngừng cố gắng kiếm tiền, theo đúng như ý muốn của Tình Không, cô ấy không cần tiếp xúc với xã hội, không cần phải nhìn sắc mặt người khác để sống, cô ấy và con có thể sinh hoạt trong một vòng tròn nhỏ bé trong sạch. Nhưng bây giờ đã khác, Tiểu Niệm bị bệnh. Cho nên cô ấy phải kiên cường lên mới có thể chăm sóc tốt cho đứa bé.

“Để tôi nói trước!” Lần đầu tiên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ của Tình Không có vẻ lo lắng gấp gáp, “A Á, tôi cầu xin cậu, hãy cứu Tiểu Niệm được không?” Cô thật sự luống cuống, cô chỉ có một đứa con gái, là cốt nhục mà cô yêu, bất kể thế nào cô cũng phải bảo vệ được đứa bé.

“Yên tâm, tôi sẽ tìm cho con bé bác sĩ tốt nhất!” Anh không chút do dự trả lời.

“Không phải! Tiểu Niệm bây giờ không cần bác sĩ tốt nhất! Vô dụng thôi...” Lắc đầu liên tục, nước mắt Tình Không rơi xuống, con bướm màu xanh cài trên tóc cũng rơi trên mặt đất.

“A Á, bác sĩ nói cuống rốn của trẻ con mới sinh có thể cứu Tiểu Niệm, cậu là em trai của Hoàn Vũ, hai người có huyết thống giống nhau, nếu chúng ta sinh một đứa bé thì nhất định có thể cứu Tiểu Niệm!”

Tình Không vì muốn chữa bệnh mà kích động đề nghị làm anh chấn động.

“Tình Không, chị có đầu óc hay không?!” Anh phát hỏa. “Tôi là Hoàn Vũ sao? Tôi chỉ là em trai anh ấy!”

Tình Không không ngờ khó khăn lắm mới chờ anh trở về được. Cô nghĩ rằng anh chỉ do dự một chút, không ngờ anh lại tức giận.

Nuốt nước bọt, cô ngơ ngác chưa biết phản ứng ra sao.

“Tôi và chị sinh con ra là có thể cứu Tiểu Niệm sao? Đầu óc chị bị làm sao vậy?!” Thật sự là điên rồi! Người ta sao có thể ngu xuẩn đến mức này chứ?

Ngay cả cha mẹ ruột cố sinh một lần thì cũng chỉ có một phần tư cơ hội! Huống hồ anh là chú, căn bản rất khó có khả năng!

“Nhưng mà... đã không còn cách nào, thử một chút không được sao?” Muốn tìm tủy phù hợp chỉ có một phần vạn cơ hội, hơn nữa kho dữ liệu tủy rất hạn chế, người bị bệnh máu trắng chỉ có thể chờ chết.

Ánh mắt anh đều bốc lửa hừng hực, anh thật sự muốn bỏ đầu Tình Không ra nhìn xem trong đó cấu tạo kiểu gì! Đột nhiên, cửa bị mở ra từ khi nào, người bên ngoài ngại ngừng gõ cửa. Một bác sĩ, còn có... Hạ Vũ Mạt.

Tay cô cầm một chiếc mũ trẻ con hình quả dưa màu hồng phấn rất đáng yêu, mác giá còn chưa xé bỏ, rõ ràng là vừa đi mua về.

“Hai người cứ nói chuyện tiếp, tôi chỉ muốn vào đo nhiệt độ cho đứa bé thôi.” Bác sĩ thật muốn khóc.

Đương nhiên là đã nghe hết cuộc nói chuyện của bọn họ.

Ngược lại, cô thản nhiên nhìn cả hai người, cũng không tỏ thái độ gì, im lặng đi theo bác sĩ vào trong phòng bệnh. Anh không kiềm chế được, vội vàng định vọt vào giải thích.

Nhưng Tình Không đột nhiên trở nên cố chấp, “Vì sao không được? Không phải cho dù chỉ có một phần mười, một phần hai mươi cơ hội chúng ta cũng có thể thử sao?” Cô là mẹ, vì con gái mình, nhất định cô phải thử một chút!

“Vì sao không được à?!” Anh không thể chịu nổi nữa, quả thực là đàn gảy tai trâu, không nhin được, anh bắt đầu quát lên, “Tôi làm sao sinh con cùng chị được?! Mẹ kiếp, tôi là người, không phải súc sinh!”

Chuyện lên giường có thể nói làm là làm sao?

Chỉ cần tưởng tượng thôi, anh đã cảm thấy lông tóc dựng đứng, ghê tởm muốn chết!

“Chúng ta vốn dĩ đã định chuẩn bị kết hôn! Nếu không phải Hạ Vũ Mạt cố ý âm hiểm đả kích tôi, cố ý khiến tôi lâm đường, tôi sẽ không nói với cậu rằng tôi không muốn kết hôn! Nếu cô ta không hoành đào đoạt ái với tôi, chúng ta đã kết hôn rồi!” Cuối cùng Tình Không cũng kích động nói ra những gì mình cất giấu, “Cô ta là người phụ nữ nham hiểm nhất tôi từng thấy!”

Chấn động.

Anh thật sự không ngờ, lúc ấy người đả kích Tình Không lại là cô.

Một lúc sau anh mới trả lời, “Thế thì sao nào? Tôi chỉ thích cô ấy...” Giọng nói của anh có vẻ yếu ớt, có chút khó chịu. Anh thực sự không thích cô mưu mô như vậy.

Ngồi xổm xuống, anh nhặt con bướm màu xanh trên đất lên đưa cho Tình Không. “Tình Không, chị còn không hiểu sao? Nếu tôi thực sự thích chị thì chị cần gì phải cài cái gì lên người?”

Đồ trang sức trong tay anh bị phủ một lớp bụi, giống như con bướm mãi mãi không thể giương cánh.

Tình Không giật mình, cố gắng nhớ lại trong nháy mắt.

Trí nhớ giống như cuộn phim quay chậm, người phụ nữ lạnh lùng vừa gặp thoáng qua kia, bất kể là trên người hay trên đầu đều không có thứ đồ trang sức nào.

Mà không có con bướm chói mắt này, cô vốn dĩ không tự tin rằng A Á có thể nhận ra mình hay không.

Bởi vì chuyện buồn cười như thế đã xảy ra không ít lần.

Thì ra không phải A Á đều như thế với tất cả phụ nữ. Phát hiện ra điều ấy, lòng cô lạnh hơn một nửa.

“Mà chị cũng thực sự thích tôi sao? Nếu tôi không còn chăm sóc gì cho chị nữa, không cho chị cuộc sống không cần lo áo cơm, chị chắc là mình còn thích tôi chứ?” Thật ra anh vẫn là Phan Dực Á mà ngoài tiền ra thì chẳng còn gì.

Trong lòng căng thẳng, Tình Không mờ mịt nhìn Phan Dực Á, cô không trả lời được.

Khi Hoàn Vũ chết, cô cảm thấy ngay cả trời cũng sụp xuống, mất hết can đảm, khi đó A Á xuất hiện, giúp cô sống lại. Nhưng giống như A Á nói, nếu anh không cho cô cuộc sống an nhàn không lo cơm áo, cô sẽ ý lại anh như vậy sao? Ý lại đến mức muốn dựa vào cả đời sao? Nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc không nói nên lời của Tình Không, anh biết mình đã đâm trúng chỗ yếu trong tim đối phương.

Con người luôn có điểm yếu.

Điểm yếu của Tình Không ở chỗ là cần một người để dựa dẫm.

Mà điểm yếu của anh là ở chỗ... anh chưa bao giờ dám đi hỏi Hạ Vũ Mạt.

Còn lại chỉ có cô tự giải quyết!

Không nói thêm gì nữa, anh lại đẩy cửa phòng bệnh ra.

Trong phòng, vợ anh đang giúp cô bé đội cái mũ vừa mới mua.

Mũ có hình vẽ đáng yêu, lại có thể che được cái đầu trơn bóng của cô bé.

Tiểu Niệm lập tức từ cái bóng đèn lớn ngoan ngoãn biến thành tiểu hồng mào.

Đứng ở cửa phòng bệnh, anh nhìn vợ mình chăm chú.

“Mạt Mạt, vừa rồi...” Anh muốn giải thích một chút.

Giữa anh và cô không thể có thêm hiểu lầm gì nữa.

“Đừng nói mấy chuyện đấy trước mặt trẻ con.” Cô cắt ngang lời anh, về nhà nói sau. Sau đó, cô bận rộn chỉnh trang cho cô bé.

“Thích không?” Cúi đầu, dịu dàng hỏi cô bé.

“Thích! Nhưng mà... thím à, nếu chú không nhận ra cháu thì làm sao bây giờ?” Cô bé lo lắng nhìn dáng vẻ đáng yêu của mình trong gương.

“Sẽ không đâu.” Cô cười khẽ, “Đối với người mà chú cháu để ý thì không cần dùng thứ gì để gây chú ý cả.”

Thật ra, vừa rồi bọn họ nói chuyện to như thế, dù ít dù nhiều cô và Tiểu Niệm đều nghe được.

“Vậy cháu là người chú để ý sao?” Tiểu Niệm lo lắng hỏi.

“Ừ, Tiểu Niệm, cháu ở nơi này của chú.” Cô gạt đầu, chỉ vào trái tim của cô bé.

Có được đáp án ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé giống như đóa hoa nở rộ xinh đẹp, “Thím, thím mau chóng sinh một em bé cứu Tiểu Niệm nhé!” Mẹ vẫn an ủi rằng Tiểu Niệm sẽ không sao, chỉ cần mẹ và chú sinh một em bé thì nhất định có thể cứu Tiểu Niệm! Nhưng chú không thích mẹ! Vừa rồi cô bé nghe rất rõ. Tiểu Niệm ngốc nhếch nhĩ rằng chỉ cần là em bé thì sẽ cứu được mình, như thế thì thím sinh cũng được mà!

“Ừ!” Cô sờ đầu cô bé, cười dịu dàng.

Phàn Dực Á dựa vào cửa phòng bệnh, nhìn khung cảnh hiền hòa này.

Thì ra trong mắt Mạt Mạt cũng có thể có ánh sáng ấm áp như vậy.

Anh không nhận được nở nụ cười.

.....

Nhưng anh thật sự không ngờ, đây là khung cảnh dịu dàng cuối cùng, mà người tự tay đập nát tất cả.

Lại chính là anh.

51. Q.5 - Chương 13

Edit: Mộc

“Đừng làm chuyện vớ vẩn nữa! Tôi không muốn nghe bà nói linh tinh! Tôi không muốn nghe gì hết! Tôi cảnh cáo bà, không được tới nhà tôi gây sự!”

Không để đối phương nói thêm gì, lạnh lùng đập điện thoại, vẻ mặt anh rất khó chịu.

“Điện thoại của ai đấy?” Giúp anh thất cà vạt, cô thuận miệng hỏi.

“Không, không cần để ý đến bà ấy!” Anh trả lời lấy lệ.

“Anh đi làm đây, buổi tối đi gặp Tiểu Niệm xong mới về nhà, có thể sẽ muộn đấy.” Hôn lên gương mặt xinh đẹp của cô, anh chuẩn bị đi.

Tối hôm qua sau khi về nhà, bọn họ đều không mở miệng hỏi đối phương về vấn đề lúc trước.

Ví dụ như anh muốn hỏi, vì sao lúc trước cô phải nói bóng gió trước mặt Tình Không, như thế hoàn toàn không giống tính cách của cô.

Còn cô muốn hỏi, anh có thể nhớ được mặt Tình Không hay không?

Nhưng cuối cùng bọn họ đều không hỏi.

Quan hệ hiện giờ rất hài hòa, bọn họ không muốn phá hỏng nó.

Tiến anh ra cửa rồi, cô cầm túi xách định ra ngoài.

Cô biết anh luôn nhớ đến cô bé kia, nếu có thể, cô cũng muốn giảm bớt gánh nặng trên vai anh. Cô sẽ giúp chăm sóc đứa bé.

Nói thật lòng, đến bên cạnh cô bé kia cũng là để ngăn cản người phụ nữ ngu xuẩn đó gây ra chuyện điên rồ gì, đây là cách tốt nhất.

Mới vừa ra cửa lớn, cô đã bị người ta chặn lại.

Là mẹ anh.

Giờ phút này, vẻ mặt quý phu nhân rất ghê gớm, đầy vẻ xem thường.

“Hạ Vũ Mạt! Cô thật lắm thủ đoạn!” Một xấp tài liệu ở trước mặt cô.

Là kết quả sức khỏe của cô.

Giấy trắng mực đen, như những bông tuyết bay bên chân cô.

Cô lạnh lùng, lưng càng thẳng hơn.

“Cô cho là tiền của cô có thể thắng được Phàn gia chúng tôi à? Dùng tiền để bảo bác sĩ nói dối cho cô, chúng tôi không biết trả thêm gấp trăm lần để đào ra chân tướng sao?” Quý phu nhân châm chọc, “Mang thai? Sinh non à? Thật mệt cho cô nghĩ ra được chừng ấy!”

Cuối cùng là sai ở chỗ nào? Cô không chỉ dựa vào tiền mà còn cả thể lực của anh Đình nữa.

Khoa phụ sản, mỗi bộ phận, anh Đình đều đã chuẩn bị rất tốt giúp cô.

Chấn động một chút, cô quên mất bác sĩ ngoại khoa kia!

Ngày đó, vì bị anh lừa gạt, cô rất tuyệt vọng, trán bị thương phải khâu rất nhiều.

Cô quá khổ sở, không nghĩ tới việc phải báo cho anh Đình.

Cho dù đối phương là bác sĩ ngoại khoa, nhưng chuyện rõ ràng như thế chỉ cần có mắt thì đều biết được.

Mà chỉ cần có nhân chứng, muốn tìm ra vật chứng với Phàn gia bọn họ mà nói chẳng có gì khó khăn.

“Thế thì sao nào?” Cô trấn định, ngoan cố hỏi lại.

Muốn cô cầu xin đối phương không nói ra sự thật sao?

Không có khả năng!

Cô sẽ tự mình giải thích.

“Thế thì sao à?” Quý phu nhân bị cô làm tức điên, “Hạ Vũ Mạt, cô lợi hại thật đấy! Rõ ràng là gái bao, vậy mà lừa con trai tôi! Sau đấy còn dùng chiêu mang thai giả để vào nhà giàu! Bụng không chịu lớn nên không có cách nào đúng không. Thế nên mới phải giả vờ sinh non, còn tiện thể vu cho tôi đấy cô xuống tầng!”

“Hạ Vũ Mạt, con tôi vì cô, không tiếc bị bạn bè xa lánh, cô vui lắm à? Đùa giỡn nó như con khỉ, giẫm lên tấm lòng chân thật của nó, ý của cô là thế đúng không?” Giọng nói của quý phu nhân sắc nhọn.

Bạn bè xa lánh.

Giẫm lên tấm lòng chân thật của anh.

Tội này nặng thật.

Muốn thêm tội lỗi, có gì không nói được.

Cô nhếch môi, “Xin tránh đường một chút! Tôi phải ra ngoài!” Về mặt cô vẫn bình tĩnh như cũ.

Không ai có thể đánh được Hạ Vũ Mạt, cho dù cô thực sự hoảng loạn, không biết nên giải thích với anh thế nào.

Yêu... Nếu cô nói, tất cả đều vì yêu, anh có thể tha thứ không?

Cô không dám chắc.

“Hạ Vũ Mạt, không phải cô chỉ muốn tiền sao? Ra giá đi, rời xa con tôi! Bằng không tôi sẽ nói tất cả cho nó!” Quý phu nhân gây sự, càng nói càng to.

Thì ra đây là mục đích của bà ta ư?

Không muốn để A Á biết con người thật của cô thì phải ngoan ngoãn cầm tiền chạy lấy người sao?!

Hạ Vũ Mạt cô không nhu nhược như vậy!

Cô cười lạnh, mĩa mai từng chữ, “Phải! Tôi đúng là muốn tiền thôi! Hiện giờ tôi đã là vợ danh chính ngôn thuận của Phàn Dực Á, chưa chiếm được một nửa gia sản của Phàn gia các người, tôi làm sao cam tâm được?”

Một cái tát rất mạnh, cô bị đánh đến gần như đứng không vững.

“Một nửa gia sản? Cô đừng có nằm mơ! Cô nói đi! Có phải cô luôn coi bảo bối nhà tôi là thằng ngốc không?!” Quý phu nhân điên cuồng kêu gào.

“Bà nghĩ như thế, tôi cũng không phản đối!” Giữ lấy một bên mặt sưng đỏ, giọng cô vẫn vẫn đậm phong khinh như cũ, không có chút yếu thế nào. Không ngờ, cô vừa nói đáp án, quý phu nhân không còn tỏ ra điên cuồng nữa, chỉ còn lại vẻ ngạo mạn khiến người khác lo lắng.

Quý phu nhân sửa sang lại vẻ ngoài, ánh mắt lướt qua cô, nói với người đằng sau, có vẻ đắc ý, “Bảo bối, nghe được rồi đúng không?”

Nghe được tiếng bảo bối kia, cả người cô đều giật mình.

Thân thể cứng đờ.

Cô run rẩy, lạnh lẽo từ lòng bàn chân đến trái tim.

Quay người lại, cô bắt gặp ánh mắt thất thần của anh.

Dần dần, ánh mắt anh nhìn cô ngày càng lạnh lẽo, khiến cô sợ hãi.

Giống như 7 năm trước, đêm chia tay đó: “Tôi hỏi cô một lần cuối, cô từng thích tôi không? Tôi muốn một đáp án chân thật.”

Cô nói: “Phàn Dực Á, ngoại trừ tiền ra thì anh còn gì có thể hấp dẫn tôi?”

7 năm trôi qua, hiện giờ, anh chỉ hỏi cô: “Xem khi làm trò có vui không, thoải mái không?” Thật bình tĩnh.

Buồn cười đến đau đớn, anh đã đau đến chết lặng.

Đứa bé là giả, sinh non cũng là giả.

Chỉ có anh, giống như một con khỉ đáng cười, đau đến mức tim cũng nát ra, chỉ vì một đứa bé vốn không tồn tại, chỉ vì người phụ nữ kia.

Không lấy được một nửa gia sản của Phàn gia các người, làm sao tôi cam tâm đây?

Đúng vậy. Cô không chỉ coi anh là trò đùa, còn có một nửa tài sản nữa.

Tiền đúng là thứ rất tốt.

Sức hấp dẫn lớn vô cùng, có thể khiến ba chữ Phàn Dực Á bay lên tận trời, cũng có thể quăng vào bùn dơ.

Làm sao anh có thể quên, Hạ Vũ Mạt là người chỉ muốn tiền mà thôi.

“Nghe em giải thích đã!” Ánh mắt cô bình tĩnh, cô cần phải có một cơ hội!

“Em thừa nhận là em lừa anh, không mang thai, cũng không sảy thai...”

Anh lạnh lùng cắt ngang lời cô, “Mẹ tôi cũng không đẩy cô xuống đúng không?”

“Đúng vậy!” Cô lập tức thừa nhận.

Cho tới bây giờ, cô chưa từng nói rằng mẹ anh đẩy cô xuống.

“Bảo bối, mẹ đã nói rồi, mẹ không hề độc ác như thế, là con bị ma quỷ ám, lúc ấy con tin người đàn bà này! Xem đây, đã lộ ra rồi?!” Mẹ anh lạnh nhạt xen vào.

“Vì sao làm thế?” Dường như anh không nghe thấy mẹ mình nói gì, chỉ nhìn vào mắt cô, chậm rãi hỏi.

“Nếu, em nói với anh, tất cả là vì ghen tỵ. Vì đã tuyệt vọng, vì yêu, anh sẽ tin sao?” Cô thông thả hỏi.

“Cố ý nói những lời kia với Tình Không? Cố ý để bày tôi dùng thuốc làm tình với cô? Cố ý nói mình mang thai, để tôi cho cô một hôn lễ? Cố ý để tôi hiểu lầm rằng mẹ tôi đẩy cô xuống tầng làm cô sảy thai? Đó đều là vì ghen tỵ, vì tuyệt vọng, vì yêu sao? Nếu là vì yêu, lòng cô cũng trở nên đáng sợ như vậy sao?”

“Yêu một người sẽ dùng tình cảm thật sự chứ không phải là mưu mô.”

Anh vốn dĩ không tin cô yêu anh sao?

Cô nhìn anh, không nói nên lời.

Đột nhiên, anh cúi đầu, cười gằn. “Mạt Mạt, cô lại không thành thật rồi.”

Mạt Mạt của anh, qua bảy năm đã trở thành đứa bé chần chừ.

Ít nhất, so với khi 18 tuổi, cô còn dối trá hơn.

Cô của 7 năm trước, không cần giải thích.

Không yêu là không yêu, rất đơn giản.

Tiếng cười của anh rất lạnh lẽo, giống như giữa mùa hạ nóng bức lại khiến người ta phát lạnh.

Trái tim anh đặt trong tay cô, kết quả cuối cùng, ngay cả một chút tôn nghiêm rách nát cũng không còn.

“Anh không tin là em yêu anh?” Giọng cô trở nên căng thẳng.

Vẫn nghĩ rằng cho dù mọi chuyện lộ ra.

Chữ yêu này sẽ khiến anh cho cô cơ hội tha thứ.

Giống như, cô tha thứ cho anh. . . . .

Vì quá yêu nên không muốn chia tay, chấp nhận bắt đầu một lần nữa.

Thì ra là cô đã quá mức tự tin.

“Mạt Mạt.” Anh lạnh lùng nhếch miệng, nói với cô, “Sói để... không còn ai sẽ tin tưởng đứa bé chần chừ nữa...”

Đứa bé chần chừ?

Thì ra trong lòng anh cô đã có vị trí cao như vậy.

Cô im lặng, không có ý giải thích gì thêm.

. . . . .

7 năm trước, cô đã cho anh một bài học khắc cốt ghi tâm trong đời.

7 năm sau, anh đúng là điên rồi, biết rõ là cạm bẫy mà vẫn cưới cô ta.

“Hạ Vũ Mạt, cô là người mà tôi để ý nhất trên đời này, cũng là thất bại lớn nhất đời tôi... Tôi thừa nhận, tôi đã thất bại! Nhưng có điều này mời cô nhớ kỹ, bây giờ, là tôi không cần cô!”

Nói xong, anh xoay người, kiên quyết rời đi.

Nhất định phải nhớ kỹ, đem hết lòng dạ đi yêu một người.

Kết quả là thế này... kết quả là thế này đây...

Tình yêu, anh không bao giờ... cần nữa!

Bây giờ, là tôi không cần cô!

Cô đứng tại chỗ, cứng đờ như hóa đá.

Quý phu nhân lạnh lùng cột nhả, đẩy cô ngã thật mạnh trên mặt đất.

Một xấp tiền ném lên mặt cô, bay xuống xung quanh.

“Gà”, “Gái điếm”, “Chơi gái...”

Quý phu nhân đắc ý nói gì đó, cô vốn dĩ chẳng nghe rõ.

Cô chỉ biết, nhìn bóng lưng anh, tim đau như cắt, nhưng một câu “Phản Dực Á, anh quay lại đi, em yêu anh...” lại không thể ra khỏi miệng.

Tan nát cõi lòng .

Giữ lại tự trọng đã rách nát.

Tình yêu của bọn họ, nửa năm tươi đẹp, đã không còn cách tiếp tục...

Hết quyển 5

52. Q.6 - Chương 1

Hai tháng sau.

Một người phụ nữ trung niên, lén lút thò đầu ra giữa khu nhà ở cao cấp.

“Thật là kỳ quái? Sao ngay cả bảo vệ cũng không có?” Người phụ nữ lầm bầm, “Mặc kệ! Nhất định phải tìm được Tiểu Mạt, lúc này con bé không thể thấy chết mà không cứu được! Nó vào nhà giàu rồi, nhất định phải ẹ nó chút tiền trà nước chứ!”

“Nếu nó không đưa, mình sẽ đi bôi xấu nó! Với thân phận hiện giờ của nó thì làm sao có thể chịu xấu mặt được!” Người phụ nữ lải nhải, tự động viên mình, “Bất kể nó có độc ác thế nào thì mình cũng sinh nó ra, sinh nó ra như hoa như ngọc, bảo nó ỉnh ít tiền cũng là bình thường!”

“Cái thằng ranh Tiểu Minh kia, lại còn nói nếu mình chết thì nó sẽ đến một lúc!” Người phụ nữ hỏn hển, “Bây giờ mình cũng đâu có đi đánh bạc...”

Nợ tiền thua bạc, bà cũng rất sợ.

Thì ra không có con gái giúp đỡ, bọn cho vay nặng lãi đáng sợ như vậy!

Mỗi ngày đều bị đánh bầm dập mặt mũi, khi đó nếu không phải con rể giấu con gái ỉnh chút tiền, cái mạng nhỏ này cũng không giữ nổi. Trò vay nặng lãi này, bà thật sự không dám đụng vào nữa.

Khu nhà vô cùng yên tĩnh.

Người phụ nữ cẩn thận đẩy cửa lớn ra, ngạc nhiên phát hiện không hề có khóa.

Một đường thuận lợi vào trong.

Trong vườn, hoa héo rũ, cỏ dại mọc thành bụi.

Hoang vắng như một phế tích.

“Chuyện quái gì thế? Đây chẳng phải là nơi kẻ có tiền sống sao?” Người phụ nữ càng đi càng kinh ngạc, “Vì sao ngay một người giúp việc cũng không có?”

“Có phải là chuyển nhà rồi không? Nhưng địa chỉ này là trộm từ chỗ Tiểu Minh, chắc là không sai chứ...”

Trong lòng run sợ, người phụ nữ phát hiện, cửa ở bên trong cũng hoàn toàn không khóa.

“Ô” một tiếng, đẩy ra hai cánh cửa lớn.

Một mùi hôi hám xông vào mũi.

“Thật sự chuyển nhà sao?” Người phụ nữ giậm chân, “Có lầm không, chuyển nhà mà không báo cho cả em trai ruột à!”

“Con bé chết tiết này, giàu to rồi, ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không thèm nhận!” Người phụ nữ nhổ một bãi nước bọt, chỉ có thể tự nhận do mình xui xẻo, “Tìm xem có để lại cái gì không!” Chỉ có thể làm vậy thôi.

Trên sofa, những hộp mì ăn liền để lung tung bốc mùi tanh tưởi.

“Hôi chết bà đây! Sao lại thế này chứ, đúng là nhà giàu bủn xỉn! Chuyển đi mà cũng không quét tước cho tử tế một chút!” Bịt mũi lại, người phụ nữ kéo tấm thảm trên sofa.

Nhất thời, trở mắt, cứng lưỡi.

“Tiểu, Tiểu Mạt...” Biểu cảm của người phụ nữ còn đáng sợ hơn gấp quý.

“Trời sáng rồi à?” Cô ngồi dậy.

Bên dưới tấm thảm, cô mở to mắt.

“Sắp, sắp, tối rồi...” Người phụ nữ bị con gái làm sợ hãi.

Con gái bà, từ nhỏ đã ưa sạch sẽ, cho dù quần áo cũ kĩ mộc mạc nhưng mặc trên người cũng vẫn luôn sạch sẽ.

Nhưng hiện giờ, gầy đến nỗi gió có thể thổi bay, mặc một chiếc áo ngủ đầy nếp nhăn, ánh mắt dường như không có tiêu cự, thật sự là con gái bà sao?

“Lại buổi tối rồi sao?!... Tôi phải ăn cơm...” Cô đứng lên, đi về phía phòng bếp.

Lấy trong ngăn tủ ra một hộp mì, lấy nước lạnh đổ một chút, dừng lại, suy nghĩ rồi nói, “Tôi thêm quả trứng gà nữa.”

“Nhưng mà, tôi không...” Ngửa đầu, nhìn trần nhà.

Cô cố gắng nghĩ lại, dường như có người từng nói muốn dạy cô làm bếp.

Người kia, lừa cô!

“Mẹ, mẹ giúp con!” Người phụ nữ vội vàng chạy vào bếp, cẩn thận nói với cô.

“Vâng, cảm ơn mẹ.” Cô quay đầu lại, mỉm cười với bà.

Nụ cười kia có vẻ rất mơ hồ, người phụ nữ nhìn mà run sợ.

Mở tủ lạnh ra, người phụ nữ trở mắt, bên trong hoàn toàn trống tuếch.

“Mẹ, mẹ, đi ra ngoài mua...”

“Cám ơn.” Cô gật đầu.

Ngoan ngoãn ngồi bên bàn ăn trong phòng bếp.

Con gái của bà, kể từ khi mười tuổi thì đã không còn có vẻ ngoan ngoãn như thế nữa!

Con gái bà luôn dựa vào chính mình, tự bảo vệ mình, giống như con nhím đầy gai nhọn trên người.

Người phụ nữ lùi về sau vài bước, gần như muốn đập cửa mà chạy.

Nhưng trên sàn phòng khách, vô số hộp mì ăn liền, còn cả mấy mẫu bánh mì mốc meo, quả thực không nỡ nhìn.

Người đàn ông kia rốt cuộc đã làm gì với con bà?!

Chạy tới cửa, che miệng mình lại, gọi điện thoại, “Tiểu Minh, con và cha con mau tới đây! Chị con giống như... điên mất rồi...” Nước mắt lăn chã rơi xuống.

Hiện giờ mới thấy đau lòng cho con gái, mới đến nói tình thương của mẹ, có phải là rất giống giả mù sa mưa không?

Thì ra cho dù độc ác đến đâu, cũng không thể dứt bỏ huyết thống.

Nhờ có cha cô luống cuống một lúc, cuối cùng ba món ăn, một bát canh đặt trước mặt cô.

Một nhà ba người, vẻ mặt phức tạp, sợ hãi nhìn cô.

Cô đang ăn cơm, thực im lặng.

“Tiểu Mạt, người giúp việc đâu?” Người phụ nữ cẩn thận hỏi.

“Chỉ có một mình con, không cần người giúp việc.” Cô trả lời rất đơn giản.

Thật ra bọn họ đang muốn hỏi, chồng của cô đâu?... Vì sao lại đuổi tất cả người giúp việc đi?...

Nhưng đột nhiên cô lại ngẩng đầu, hỏi trước, “Mẹ, mẹ tìm con có chuyện gì?” Cho dù quần áo xộc xệch nhưng vẻ mặt cô vẫn có vẻ bình tĩnh cao quý.

Lập tức bị vạch trần, “Mượn, mượn tiền...” Người phụ nữ lắp bắp nói, nếu con gái không hỏi thì bà cũng gần như quên mất mục đích của mình.

“À, mượn nhiều hay ít?” Ánh mắt cô không có vẻ phản cảm, hỏi thật bình tĩnh.

“Ba trăm vạn. . . . . Không, không, hai, hai trăm vạn là đủ. . . . .”

“Được, đợi lát nữa con đưa ẹ.” Cô gật đầu.

“Con, con, không hỏi mẹ lấy tiền làm gì sao?” Người phụ nữ ngạc nhiên.

“Mẹ muốn lấy thì cứ lấy đi! Dù sao thì trước khi anh ấy đi đã để lại rất nhiều tiền, tiêu cũng không hết.” Cô tự giễu nở nụ cười.

“Chị, thật ra đã có chuyện gì?” Tiểu Minh đau lòng hỏi, “Anh rể đâu?”

Chị gái khỏe mạnh của cậu làm sao lại thành thế này? Sắc mặt tái nhợt suy nhược, thân thể gầy gò khô đét.

Đưa trên tay cô ngừng lại.

Sau đó tiếp tục ép mình nuốt một miếng cơm.

“Anh ấy không cần chị nữa, bọn chị chia tay rồi.” Cô nói thật bình thản, giống như không phải chuyện của mình.

Vốn dĩ không để ý tới cha mẹ kinh ngạc và khuôn mặt tuần tú đầy lo lắng của em trai, “Vì sao lại như vậy? Không phải chị nói hai người vẫn rất tốt sao?”

Đột nhiên, Hạ Minh im lặng, bởi vì cậu chợt nhớ ra thời điểm nói họ rất tốt hình như đã là hơn hai tháng trước.

Cậu chỉ biết là chị mình và anh rể đi hưởng tuần trăng mật bổ sung, chị không chủ động gọi điện cho cậu, cậu cũng không dám quấy rầy bọn họ.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cầm vai chị gái, Hạ Minh đau lòng hỏi.

Bởi vì bị lay, trước mắt cô tối sầm, đẩy em trai ra, bất ngờ nôn mửa.

Cô nôn rất khó khăn, giống như nôn hết lực phủ ngũ tạng.

“Chị.” Hạ Minh ngưng ngẩn, chỉ còn cách nhẹ nhàng vỗ lưng chị gái để cô có thể thở dễ chịu hơn.

“Tiểu Mạt, lẽ nào con...” Người phụ nữ đã sinh hai đứa con nên hiểu rất rõ.

“Đừng nói!” Cô ngăn lại, hai má tái nhợt, “Chỉ là dạ dày của con không thoải mái thôi.”

“Rõ ràng là con...” Người phụ nữ kinh ngạc nói tiếp.

“Đừng nói... Cầu xin mọi người, đừng nói... Phàn gia sẽ cướp nó đi hoặc là...” Ép cô...

Chỉ có cô hiểu rõ, đối với Phàn gia, một người phụ nữ đẻ tiện, thì đứa trẻ sinh ra cũng chẳng đáng một đồng.

Đây là con gái luôn kiêu ngạo của bà sao? Đây là con gái cho dù đau đớn cũng không cầu xin người khác sao? Người phụ nữ nhất thời không nói nên lời.

“Mẹ, con xin mẹ đừng nói ra, con có thể ẹ rất nhiều tiền.” Cô nói thật bình tĩnh.

Cô không cần nhiều tiền như vậy...

Rất nhiều rất nhiều tiền... Vì sao, người phụ nữ phát hiện khi nhìn đứa con gái trở nên xa lạ, mình đã không còn bất kì lòng tham nào.

Ăn xong rồi, cô lại trở về sô pha, dùng tấm lông bọc lấy thân thể gầy yếu của mình, lại nhắm mắt lại.

Tiểu Minh cúi đầu, đau lòng ôm lấy cô.

“Đừng làm ồn, để chị ngủ một chút, chị mệt lắm...” Cô vừa nói vừa thở hồng hộc, có vẻ mệt sắp chết.

“Chị, chúng ta đi bệnh viện được không?” Trong mắt Tiểu Minh đã có sương mù.

Thân thể này nhẹ như lông chim, thật là chị của cậu sao?

“Đừng... không thể đi... không thể để anh ấy biết... Cầu xin mọi người, để lại cho tôi một chút tự trọng, cho tôi... Chỉ cần một chút, là đủ rồi...” Nước mắt yếu ớt chảy xuống từ hai mí mắt nhắm chặt.

“Chị!” Vùi đầu xuống, nước mắt nóng hổi rơi trên gáy cô.

Giữa lúc hoảng hốt, cô đột nhiên nhớ từng có một người đàn ông cũng ôm cô rất chặt, nước mắt nóng bỏng cũng rơi trên gáy cô.

Mạt Mạt, anh yêu em.

Sau này anh lại nói.

Mạt Mạt, cô là đứa trẻ chăn cừu.

Nhớ kỹ, bây giờ, là tôi không cần cô!

“Lạnh quá, có thể chỉnh lại điều hòa không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Vào giữa mùa hè mà chị lại nói lạnh?

“Vâng, sẽ bật điều hòa ột chút.” Hạ Minh gật đầu.

Thật ra, trong phòng không hề bật điều hòa.

“Chị, em tìm anh Đinh tới đây được không?”

Cô lắc đầu.

“Vậy em đi tìm bác sĩ tư đến được chứ?”

Cô lại lắc đầu.

“Chị, chị gầy như vậy... Em bé phải cần kiểm tra một chút.” Dỗ dành chị gái, nước mắt Hạ Minh không kìm được, rơi xuống.

Cô sợ run người, cuối cùng gật đầu.

Cậu thở dài nhẹ nhõm, ôm chị lên tầng.

Giữa lúc mơ hồ, bởi vì lắc lư, cô lại mở to mắt, “Chúng ta đi đâu...”

“Chị muốn đi đâu?...” Cậu dịu dàng hỏi chị gái.

“Nơi ấy nở đầy... hoa hướng dương, nơi ấy... không có tình yêu.” Mỗi một, cô nói ra tâm nguyện của mình.

“Vâng... chờ chị hết bệnh rồi... Chúng ta sẽ đi đến nơi nở đầy hoa hướng dương, nơi không có tình yêu...”

“Không được lừa chị...”

“Một lời đã định!”

Dường như có được cam đoan, môi cô hiện lên một nụ cười, chìm vào giấc ngủ.

53. Q.6 - Chương 2

Lần đầu tiên cô cảm nhận được sự ấm áp của gia đình.

Từng giọt dịch dinh dưỡng tiến vào cơ thể của cô.

Qua thời gian hai tháng kia, cô đã dần hồi phục.

Cô bị thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, tụt huyết áp, nếu không phải cô vẫn ép mình tự nuốt mì ăn liền thì đứa bé trong bụng cô chắc đã sớm mất rồi.

Chờ đợi... Cô cuối cùng đã khắc sâu vào lòng, cảm nhận được tuyệt vọng, chờ đợi là loại cảm xúc gì.

Vài ngày đầu, cô vẫn chờ anh hết giận sẽ trở về nhà.

Sau đó cô bắt đầu nhắn tin, không ngừng giải thích, không ngừng nhắc lại rằng cô yêu anh, không ngừng cầu xin anh cho cô... một cơ hội nữa.

Kết quả, anh không hề quay về một lần nào.

Đồ đạc của anh từng thứ một bị chuyển ra khỏi nhà.

Cô ngăn cản bọn họ, nghĩ rằng chỉ cần ngăn họ lại thì dù sớm hay muộn, sẽ có một ngày anh trở về.

Nhưng họ đối xử với cô rất thô bạo, không hề khách khí.

Nói rằng tất cả là do cậu chủ ra lệnh.

Cô không tin.

Nhưng thời gian trôi qua, cô không thể không tin.

Anh, ngay một câu một chữ cũng không có, càng không thềm về nhà nhìn cô một cái.

Vào lúc tự trọng đã rách nát không còn một mảnh nhỏ, cuối cùng, cô hiểu rõ sự thật, cô đã bị vứt bỏ hoàn toàn.

Không ai... sẽ cho đứa bé chẵn cừu thêm một cơ hội sửa đổi.

Từ bỏ chờ đợi, không tự lừa mình, không hề chờ mong.

Sau đó cô bắt đầu ngủ, nhét đầy bụng... Trong đầu chỉ có mấy suy nghĩ đó.... Không còn có anh.

.....

“Tiểu Mạt, ánh mặt trời như vậy có được không? Có sợ nắng gắt quá không?” Mẹ cô vừa quét tước phòng, vừa bận rộn chỉnh lại rèm che cửa.

“Được rồi, rất thoải mái.” Cô lẳng lặng gật nhẹ đầu, để ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên gương mặt sạch sẽ của cô.

“Tiểu Mạt, con phải phơi nắng nhiều một chút, bác sĩ nói đứa bé trong bụng không khỏe lắm. Còn nữa, phải bổ sung nhiều dinh dưỡng.” Cha cô lại lải nhải, “Đặc biệt bây giờ đứa bé đã hơn ba tháng rồi, nếu con còn sinh hoạt như lúc trước thì sau khi sinh con sẽ rất khó nuôi.”

“Vâng, con sẽ cố gắng.” Cô gật đầu, ép chính mình phải ăn nhiều một chút, cho dù đã hơn hai tháng, cô ăn không được, nuốt vào thật sự khó chịu.

“Chị, chị muốn đi chơi đâu? Em có một tập giới thiệu du lịch ở đây, dù sao em cũng đang được nghỉ hè, chờ chị khỏe rồi chúng ta cùng đi du lịch.” Hạ Minh ôm tấm lưng mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng nói.

“Chị phải tích nhiều tiền để còn tìm cho em một cô vợ xinh đẹp.” Cô mỉm cười, giọng nói cố tỏ ra thoải mái.

“Chị, em trưởng thành rồi.” Hạ Minh giữ lấy khuôn mặt xinh đẹp của chị gái, nghiêm túc nói, “Chị, chị nên sống vì chính mình! Đã không còn ai sẽ trở thành gánh nặng của chị nữa!”

Đang cố gắng lau chùi đồ đạc, người phụ nữ chợt dạ lên nhìn một cái.

Cô hơi cười, ra vẻ vừa vui vừa giận, “Tiểu Minh ngốc nghếch lớn rồi, không cần chị nữa, chị cảm thấy hơi mất mát.”

Cô phát hiện em trai đã thực sự trưởng thành, hai tay cứng cáp ôm chặt cô, đã không khác gì một người đàn ông chín chắn.

“Chị, sau này em là bờ vai của chị.” Đặt đầu chị gái vào trong ngực mình.

“Không cần đâu.” Cô lắc đầu, nhìn cúc áo trong ngực em trai, ngẩn người, gần từng tiếng, “Thế giới này, ai cũng không thể trở thành bờ vai của người khác.”

Im lặng, vỗ về tấm lưng mảnh khảnh của chị gái, yên lặng an ủi cô.

“Đừng lo, chị em là tiểu cường đánh không chết, rất kiên cường.” Vùi mặt vào lòng em trai, khuôn mặt thuần khiết, vừa cười, nước mắt lại rơi xuống.

Một lần cuối cùng buông thả cảm xúc của chính mình.

Khi không có ai yêu mình, lại càng phải học yêu chính mình.

Ngày đó, vì sao anh đã đi ra ngoài mà lại vòng về? Anh đứng đằng sau đã bao lâu rồi?

Sau này, cô suy nghĩ cẩn thận, đã hiểu được.

Thật ra anh tin mẹ mình, không tin cô.

Vì thế mới nghe theo sự sắp xếp của mẹ anh, vạch trần cô.

Sau khi suy nghĩ, trải qua tuyệt vọng, không còn chờ mong, vết thương ở trái tim biến thành thịt thối, rơi xuống, cũng quên mất cảm giác đau đớn.

. . . . .

Ngạc nhiên là trong nhà luôn luôn yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại.

Cô chấn động.

Ba người khác trong nhà lại đưa mắt nhìn nhau.

Số điện thoại nhà cô, ngay cả người đại diện công ty điện ảnh cũng không có.

Cầm máy điện thoại lên, tâm trạng cô vẫn bình tĩnh.

Bởi vì cô dự cảm được, tuyệt đối không phải là anh.

“Xin hỏi tìm ai?” Cô hỏi thật bình tĩnh.

“Cô Hạ phải không? Tôi là cha của Phàn Dực Á.” Giọng nói của đối phương rất trầm, “Có thời gian không, chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút được chứ?”

Đúng là một người bất ngờ, lịch sự cũng bất ngờ.

“Tôi nghĩ là không cần đâu, có việc gì cứ nói thẳng qua điện thoại đi.” Giọng nói của cô vẫn bình thường.

Có lẽ là yêu cầu cô ký tên ly hôn.

Từ hai tháng trước, ngay ngày hôm sau khi anh đi, có luật sư tới cửa để lại một tập thỏa thuận ly hôn.

Trong thỏa thuận, cô chỉ có thể nhận được căn nhà trị giá mấy ngàn vạn này.

Đối phương im lặng một chút, có lẽ bị sự bình tĩnh của cô làm lúng túng, “Là thế này, cô Hạ, có phải ba năm trước đây, cô từng tham gia một buổi biểu diễn ở Đại Liên để lấy tiền ủng hộ những người bị bệnh máu trắng không? Hơn nữa cô còn hiến máu ở hội Chữ Thập Đỏ phải không?”

Cô nhăn mày một chút, cố gắng nhớ lại, “Hình như là có chuyện này.” Lúc ấy từng nghệ sĩ tham gia đều hiến máu của mình.

Đối phương lại im lặng.

“Ông Phàn, mời ông cứ nói thẳng.” Cô mờ hồ dự cảm được...

“Là thế này... Cô có thể bớt chút thời gian đến bệnh viện làm xét nghiệm với Tiểu Niệm được không? Chuyên gia nói, cô... có thể cứu được Tiểu Niệm...”

Cô kinh ngạc, hoàn toàn không nói ra lời.

“Vốn dĩ tôi cũng không muốn làm phiền cô, nhưng ngay cả kho tủy ở nước ngoài cũng không có tủy thích hợp hơn cô...” Nói cách khác, nếu có lựa chọn khác thì đã không chọn cô.

Theo bản năng, cô lập tức ích kỷ nghĩ đến đứa con của mình.

“Thật xin lỗi, tôi...”

Lời từ chối còn chưa nói xong đã bị đối phương cắt ngang, “Cô Hạ, chuyện của cô và A Á tôi đã biết rồi. Tất cả đều là lỗi của vợ tôi, chỉ cần cô hiến tủy thì cô đưa ra yêu cầu gì chúng tôi cũng có thể đáp ứng.” Lần đầu tiên đối phương buông thái độ cao ngạo xuống.

Lời từ chối ghen ở cổ họng, suýt nữa cô bật cười.

Rất buồn cười . . . . .

“Là ý của Phàn Dực Á sao?”

“Không! Con tôi còn chưa biết chuyện này, nhưng cô yên tâm, chỉ cần cô yêu cầu, người Phàn gia tôi lời nói gói vàng, cô mãi mãi là vợ của Phàn Dực Á.” Đối phương nói thẳng, đặt ưu đãi trước mặt cô.

Lấy đứa bé trong bụng cô đổi một cuộc hôn nhân sao?

Nếu cô cứu cô bé kia, đứa bé trong bụng cô còn có thể sống sao?!

“Chị!” Em trai lo lắng nắm vai cô, ý bảo cô từ chối.

“Ông để tôi suy nghĩ một chút đã.” Mỗi một, cô dập điện thoại.

Cuộc đời đúng là như vở hài kịch.

Một phần vận cơ hội kia hóa ra lại để cô ‘trúng thưởng’.

Hai mạng người đều phụ thuộc vào suy nghĩ của cô.

54. Q.6 - Chương 3

Kết quả kiểm tra:

HLA của cô và HLA của Tiểu Niệm rất khớp nhau, họ đã xét nghiệm HLA từ máu của cô để kiểm tra, thích hợp tới hơn 90%.

Ở trong nước chủ yếu dùng phương pháp thu tế bào gốc trực tiếp từ máu người hiến, đầu tiên người hiến cần tiêm thuốc kích thích để sản xuất ra các tế bào gốc máu nhiều hơn, sau khi hiến, người sẽ mệt mỏi ít nhất là một, hai ngày.

Nhưng vì Tiểu Niệm, Phàn gia muốn chọn một biện pháp tàn nhẫn hơn, khả năng thành công cũng cao hơn – rút tủy từ xương.

Quá trình lấy tủy này vô cùng đau đớn, nếu lấy không thành công ở bộ phận này sẽ phải đổi sang bộ phận khác, phẫu thuật phải gây tê, những nơi bị rút tủy sẽ đau ít nhất vài ngày, thân thể suy nhược nghiêm trọng, thậm chí sau này có thể mất khả năng lao động.

Bất kể là loại hiến nào, đối với cô mà nói đều không thích hợp.

“Cô Hạ, ý cô thế nào?” Thấy suốt đường đi cô chỉ im lặng, đã đến cửa Phàn gia, cha Phàn Dực Á đành mở miệng hỏi.

Đây là lần đầu tiên ông nhìn thẳng cô gái này, nhìn qua thì có vẻ là người lạnh lùng, nhưng tuyệt đối không giống kiểu lỗ mãng như vợ ông nói.

Ngày nào vợ ông cũng lải nhải bên tai ông về cô gái này, nói cô ta mưu mô đáng sợ thế nào.

Nhưng nói thật, là một thương nhân, những chuyện xảy ra ông ngược lại rất tán thưởng.

Ông luôn tán thưởng những người có thủ đoạn, mà hai con trai ông lại thiếu đúng điểm ấy.

Nếu cô gái này chấp nhận đau đớn cứu cốt nhục của Hoàn Vũ, chuyện cưới xin của cô và Phan Dực Á, sau này ông sẽ nhắm một mắt mở một mắt, coi như chấp nhận.

. . . . .

Thật ra trước khi đến cô đã quyết định đồng ý, “Tôi có ba điều kiện, nếu Phan gia chấp nhận, tôi có thể hiến tủy.”

“Cô cứ nói.” Trong thư phòng, cha Phan Dực Á và Tình Không đều thở phào nhẹ nhõm.

Đâu chỉ ba điều kiện, cho dù một trăm điều kiện cũng không thành vấn đề!

“Điều kiện thứ nhất là về tôi và Phan Dực Á...”

Cô còn chưa nói hết, cửa thư phòng đã bị đẩy ra.

Phan Dực Á lạnh lùng nhìn tất cả, theo sau anh là mẹ anh.

Cha Phan Dực Á dùng ánh mắt hung bạo nhìn vợ mình, rõ ràng là hai vợ chồng không nhất trí chuyện này.

“Những người khác sống chết thế nào không liên quan đến tôi! Nhưng tuyệt đối không thể hy sinh hạnh phúc con trai tôi được!” Quý phu nhân ngạo mạn hất cằm, đương nhiên là bà đã báo tin cho Phan Dực Á, vì con mình, không tiếc trả giá đổi đầu với chồng.

“Các người còn muốn bán tôi đến khi nào?” Đã lâu không gặp, trong mắt Phan Dực Á không có nhớ nhung, chỉ có lạnh lẽo như băng. Anh dựa vào khung cửa, châm chọc nhạo báng, “Vì Tiểu Niệm, tôi phải vĩ đại như vậy sao? Ép mình quay lại với cô?”

Mỗi một chữ, mỗi một câu của anh đều giống như roi đánh vào lòng cô.

May mà lòng cô đã thành tường đồng vách sắt.

Sẽ không bị thương nữa.

“Tôi có thể nói tiếp chứ?” Ánh mắt cô tự động coi thường anh, giống như anh chưa từng tồn tại.

Anh hừ lạnh, trái tim bị xé vô số vết rách.

Vợ của Phan Dực Á! Cô không cần gì khác ngoài nó!

Rõ ràng đã nhắc mình không nên đau đớn nữa, nhưng mỗi ngày vẫn đau như cắt tim cắt phổi.

Máy tính trên bàn bị chính tay anh ném vỡ từng cái một, đơn giản là bên trong có ảnh chụp của cô.

Nhưng vì sao sau mỗi lần đập hỏng, lại giống như một kẻ điên yêu cầu phục hồi dữ liệu bên trong, khôi phục lại hình ảnh chứ?!

“Tôi không muốn quay lại!” Anh lạnh lùng nhìn vào mắt cha, gần rõ từng tiếng.

Không muốn mất thời gian vô nghĩa, cùng không cần nghe thêm nhiều lời tổn thương mình, cô lấy tập tài liệu trong túi ra, cũng nhìn thẳng vào cha Phan Dực Á, “Đây là điều kiện đầu tiên của tôi, tôi đã ký tên, hy vọng con trai ông cũng có thể ký tên ngay lập tức.”

Mọi người nhìn rõ văn bản xong, tất cả đều sửng sốt, nhất là Phan Dực Á.

Là thỏa thuận ly hôn.

“Cô muốn... ly hôn?...” Anh chấn động, sắc mặt tái nhợt, trái tim co rút đau đớn.

“Đúng vậy. Tài sản của Phan gia, tôi không có hứng thú, chỉ mong về sau nam hôn nữ giả không có liên quan gì.” Cô nói rất bình tĩnh, giống như cô không phải đương sự.

“Vậy sao...” Cha Phan Dực Á sờ cằm, trầm ngâm.

Ai cũng không thể tưởng tượng được mọi chuyện có thể tốt như vậy!

“Thật tốt quá, bảo bối! Mau ký tên đi! Mau ký tên đi!” Mẹ anh vui mừng đẩy anh đang cứng đờ người.

“Tôi không ly hôn!” Đột nhiên anh rống to, giống như một con sư tử bị thương.

Chấn động, cuối cùng, ánh mắt cô nhìn về phía anh, lần đầu tiên nhìn thẳng anh kể từ khi vào cửa, “Vậy anh muốn quay lại sao?” Cô hỏi rất nhẹ, dường như đã dùng hết tất cả dũng khí.

Nhưng ánh mắt cô lại vô cùng yên tĩnh, giống như trong lòng không hề dao động.

Có lẽ lòng của cô, từ lúc tuyệt vọng vì chờ đợi, đã chết rồi.

Nhưng nếu anh nói chấp nhận, cô biết, cô sẽ bỏ đơn thuận tình ly hôn đi.

Từ nay về sau sẽ không nhắc tới hai chữ ‘ly hôn’ nữa.

Cho dù bao nhiêu năm qua đi, cô sẽ luôn đối tốt với anh.

“Không cần! Tôi tuyệt đối không quay lại với người phụ nữ đáng sợ như cô!” Anh lập tức thốt ra từ chối.

Tim của anh là máu thịt, không bao giờ muốn thương tích máu chảy đầm đìa nữa!

. . . . .

Cúi đầu xuống, lông mi thật dài che giấu ánh mắt cô, không nhận ra được tình cảm bên trong.

Không cần một người, nhưng lại cố kiềm chế người đó cả đời.

Quả nhiên là tính cách của Phàn Dực Á.

Hai người, sau này sẽ trở nên xa lạ, ở trong một cuộc hôn nhân căm thù nhau, tra tấn đến chết sao?

Cô chậm rãi bình tĩnh nói, “Nếu đã vậy... việc hiến tử này không cần bàn lại nữa.”

Cô từ từ đứng lên.

Dáng vẻ gầy gò, hoàn toàn không thể nhận ra có một sinh mạng mới đang ở trong bụng cô.

Ngoại trừ tra tấn lẫn nhau, cô càng lo lắng hơn là:

Nếu anh không để cô đi, vậy sau khi sinh con thì sao? Có phải trong tương lai, ngay cả mặt con cô cũng không được thấy, giống như cô không thể thấy mặt anh vậy?

Thì ra, sau khi một phụ nữ mang thai, lo lắng nhất là đứa trẻ.

Cô phải có con của mình, phải ở bên cạnh nó, chờ đợi nó lớn lên!

“Cô Hạ!” Cha Phàn Dực Á và Tình Không đồng thời lo lắng kêu lên.

“Phàn Dực Á, tôi ra lệnh cho anh ký tên ngay lập tức!” Cha anh quát lên với anh.

“A Á, tôi cầu xin cậu...” Tình Không kéo tay áo anh, có một chút sợ hãi rất kỳ lạ, cầu xin, “Bác sĩ nói Tiểu Niệm không thể chịu nổi hơn một năm đâu... A Á, cầu xin cậu...”

Nhưng anh dường như không nghe thấy. Chỉ nhìn chằm chằm đôi mắt tuyệt tình của cô, nghiêng răng nghiêng lợi. “Đây là mục đích của cô sao? Cô muốn bao nhiêu tiền, tôi đều có thể cho cô! Chỉ cần cô ở lại vị trí của mình! Hạ Vũ Mạt!”

Thật ra anh đang kiên trì cái gì? Ngay chính anh cũng không hiểu...

“Đây là trả thù sao?! Biếm vào lãnh cung vĩnh viễn à!” Cô hỏi lại anh, dừng cảm nhìn vào ánh mắt anh, “Nếu là thế! Thì xin lỗi, thanh xuân của phụ nữ rất đáng quý!”

Hai con nhím là tổn thương nhau, cô không muốn tiếp tục nữa.

“Tôi không hiểu cô, thật sự không hiểu cô...”

Cô là thất bại lớn nhất trong đời anh.

“Phàn Dực Á! Ký tên đi! Anh muốn nhìn Tiểu Niệm chết sao?” Cha anh giận dữ.

Kết cục như thế này không thể tốt hơn được nữa.

Thật không hiểu con ông còn dây dưa cái gì?!

. . . . .

Nhìn Tiểu Niệm chết... Anh làm sao có thể...

Tuy rằng anh từng tỏ ra độc ác thật.

Hơn một tháng trước, một buổi tối, Tình Không vào phòng anh, định dụ dỗ anh.

Anh không kìm chế được tất Tình Không một cái.

“Cho dù Tiểu Niệm chết thật, tôi cũng sẽ không làm tình với chị!”

Cũng chính cái tát này đã đập nát hoàn toàn chút ảo tưởng ‘tình yêu’ cuối cùng của Tình Không với anh.

Trong khoảng thời gian này, tính tình anh luôn như thế, thứ gì có thể ném liền ném, thậm chí còn ngang ngược cả với người lớn.

Anh làm tổn thương rất nhiều người, đơn giản vì anh bị một người phụ nữ làm thương tích đầy mình.

Hít sâu một hơi, đặt hết quyết tâm, anh viết ngoáy, rất nhanh ký tên của mình xuống.

Bóp chặt bút máy.

Cứ như vậy đi.

Giống như hiện giờ, giao trái tim đã rỗng tuếch, có lẽ từ nay về sau, anh thực sự sẽ không đau đớn nữa.

“Điều kiện thứ hai.” Cô cất thỏa thuận ly hôn đi, lén vuốt lên cái bụng bằng phẳng của mình, “Bởi vì liên quan đến công việc, chuyện hiến tử chỉ có thể diễn ra vào nửa năm sau tính từ hôm nay.”

“Cái gì? !” Mọi người, hô to.

Ánh mắt không thể tin bắn về phía cô.

Cô đứng thẳng lưng, càng lạnh lùng trả lời, “Tôi đã hỏi đoàn làm phim rồi, “Đa dạng nam tử 2” còn cần thêm nửa năm mới có thể hoàn thành.

“Công việc của cô tôi sẽ giúp cô chuẩn bị hết, để bọn họ sắp xếp cho cô hoàn thành trong nửa tháng, vai diễn của cô cũng không nhiều!” Cha Phàn Dực Á lập tức nói.

Đôi môi lạnh lùng của cô khẽ cong lên, “Đáng tiếc, hai tháng này tôi phải đi công tác nước ngoài.”

“Có! Có ý gì?...” Cha Phàn Dực Á trừng mắt.

“Tôi đã mất tích bốn, năm tháng rồi, thời gian như vậy nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, người xem sẽ rất mau quên, tôi phải lập tức quay lại, tranh thủ nổi tiếng trở lại trong thời gian ngắn nhất, cho nên nửa năm tới rất quan trọng với tôi!” Cô nói thật bình tĩnh, hoàn toàn không cho phép thương lượng.

“Quả nhiên là con hất vô tình.” Quý phu nhân lạnh lùng đích bỏ đá xuống giếng.

“Cô Hạ, tôi cầu xin cô, Tiểu Niệm bây giờ rất khổ sở, mỗi ngày ăn gì nó cũng nôn hết ra, bác sĩ nói khó mà giữ được một năm nữa, cô Hạ, cô không thể tàn nhẫn như vậy! Tôi cầu xin cô, cầu xin cô!” Tình Không quỳ xuống khóc lóc.

“Thật xin lỗi! Tôi chỉ có thể lo lắng cho bản thân mình thôi.” Cô lạnh lùng gỡ tay Tình Không ra.

Anh nhìn cô, giống như chưa bao giờ quen biết.

“Thật đáng sợ, Hạ Vũ Mạt, cô thật đáng sợ...” Phàn Dực Á lắc đầu, trong mắt lộ ra thất vọng tột cùng.

Cô cố che giấu, không nhìn vào bất kì ai, kiên quyết nói, “Nếu các người không thể chấp nhận khoảng thời gian tôi đưa ra thì không cần bàn lại nữa!”

“Điều kiện thứ ba của cô là gì?” Cha Phàn Dực Á gần như hét lên.

“Thù lao một triệu.” Điều kiện thứ ba của cô khá đơn giản.

Phàn gia không nợ cô một hào, vậy là xong!

55. Q.6 - Chương 4: Chương 4

Đó cũng là lần cuối cùng gặp mặt giữa cô và anh.

Xa nhau đã ba năm.

Người phụ nữ kia nói rằng cần tiếp tục làm diễn viên, nổi tiếng vang dội, anh nghĩ rằng sẽ giống như trước đây, có mặt khắp nơi.

Nhưng cô lại biến mất.

Trên màn hình, cũng giống trên địa cầu, hoàn toàn biến mất.

Ánh tà dương nhuộm văn phòng anh thành màu đỏ.

Nhưng màu đỏ ấy không có chút ấm áp nào.

Sau nhiều năm, trái tim đã phủ đầy bụi, đóng băng, lạnh lẽo.

Sau khi ly hôn, anh ngược lại rất ít khi nổi giận, anh thích làm việc, một khắc cũng không ngừng bận rộn công việc kinh doanh.

Bởi vì anh không thể nghe lại một câu dường như có mặt ở khắp nơi, thật nhẹ nhàng hỏi, “Vậy anh muốn quay lại sao?”

Ngay lúc đó, anh không biết đó là cơ hội cuối cùng cô cho anh.

Trái tim giao ra đã mất, anh đành phải cố giữ lấy chút tự trọng rách nát.

Cho nên anh từ chối.

Khóa trái tim mình trong hầm băng, ngày ngày không để ý tới.

Nhưng anh thật sự không ngờ, đó đúng là lần cuối cùng gặp mặt.

Mở lòng bàn tay ra, một chiếc nhẫn vàng.

Là ngày hôm ấy, cô tự mình cởi ra, đặt trên bàn trà trong thư phòng.

Cô rút ra rất thoải mái, không có chút dây dưa nào, càng không có vẻ mặt đau khổ lưu luyến.

Nhưng tới tận hôm nay, anh vẫn bị ai phát hiện, người không thể từ bỏ được, chỉ có anh.

Cô là người phụ nữ đầu tiên của anh, cũng là người phụ nữ duy nhất anh từng có.

Sau khi ly hôn, vì trái tim bị cô quấy rối, anh thử tìm người phụ nữ khác, ngay cả bao cao su cũng xé ra rồi, lại phát hiện cổ họng như nghẹn lại.

Tình dục thì ra có thể xuất phát từ tình cảm mãnh liệt, ngọt ngào dây dưa, cũng có thể từ hai thân thể trần trụi, xấu hổ, lạnh lẽo đến hóa đá.

Vì thế, có đôi khi anh sẽ hối hận.

Hối hận ngày hôm ấy, vì sao lại lo lắng mẹ anh sẽ tới nhà gây phiền phức cho cô, vội vàng quay lại, nghe được những lời nói đó.

Anh rất kiêu ngạo, cho nên thà rằng mình cứ làm một thằng ngốc chẳng hay biết gì, kiêu ngạo và hạnh phúc.

Bởi vì ghen tỵ, bởi vì tuyệt vọng, bởi vì yêu.

Cô nói như vậy.

Lần đầu tiên, cô nói ‘yêu’ với anh.

Bởi vì tức giận, anh cho rằng cô nói dối.

Anh nghĩ rằng cô muốn rất nhiều tiền, nhưng ngạc nhiên là khi ly hôn, ngoại trừ một triệu tiền thù lao hiến tủy nên lấy ra, cô không lấy bất kì thứ gì.

Cô đi rồi, chữ ‘yêu’ này khiến anh dao động.

Cô đang nói dối!

Cô là đứa trẻ chần chừ!

Nhưng anh thực sự dao động rất nhiều.

Anh không muốn ly hôn! Không nghĩ tới, cũng chưa từng có ý tưởng ấy trong đầu.

Cô lại ép anh ký tên.

Nói cái gì mà bây giờ là anh không cần cô chứ, tất cả thật buồn cười, từ đầu tới cuối, đều là Hạ Vũ Mạt không cần Phàn Dực Á.

Trái tim không còn, giữ gìn một chút tự trọng rách nát còn ý nghĩa gì?

Vì thế anh bắt đầu tìm cô.

Từ nam tới bắc, đào cả ba thước đất lên.

Cho dù chỉ tổn thương lẫn nhau, cho dù phải sống như hai con nhím, cũng là hai người ôm nhau, đâm cho đối phương mình đầy thương tích.

Anh và cô, quay lại thôi.

Năm tháng tương lai, tra tấn lẫn nhau.

Nhưng càng tìm lại càng hoảng hốt.

Trên trái đất này, giống như đã không còn ba chữ “Hạ Vũ Mạt”.

Ngoại trừ một lần.

Cách ước định nửa năm khoảng nửa tháng, cô cũng không xuất hiện, mọi người đều tuyệt vọng nghĩ rằng cô lỡ hẹn.

Đứa bé phải đau khổ chờ đợi, chịu đựng giày vò, dường như chẳng có ý nghĩa gì.

Sau đó, chân trước anh vừa ra khỏi biên giới làm việc thì có chuyện, cô đột nhiên xuất hiện.

Tất cả đều là do cô yêu cầu cha anh.

Nghe nói trong quá trình lấy tủy, cô đau đến hôn mê bất tỉnh.

Vốn sắp đặt sẵn cơ sở ngầm, nhận được tin tức, anh lập tức lên máy bay trở về.

Nhưng vẫn chẳng thể thấy mặt cô như cũ.

Vốn dĩ cô phải nằm viện nhưng lại bị một đám người mặc đồ đen thần bí đưa lên máy bay riêng xa hoa.

Có đôi khi, anh hài hước nghĩ rằng, có lẽ những người kia đến từ ngoài trái đất, nên cô mới có thể biến mất khỏi thế giới này.

. . . . .

Cửa phòng vang lên tiếng gõ, một bóng dáng tinh nghịch đáng yêu nhảy vào.

“Cuồng làm việc! Mời tôi ăn một bữa lớn đi!” Cùng tuổi với anh, cũng đã ba mươi rồi, vậy mà Triệu Nhã Nhi vẫn là đáng vẻ đầy sức sống như trước.

Theo như chính cô ấy tự thôi phóng, thì đó là bởi vì sức hấp dẫn của ‘tình yêu’.

“Không rảnh.” Anh mở hai tay, để cô nàng tự nhìn rõ bàn làm việc của mình, đồng công việc làm mãi cũng không xong.

“Dù bận mấy cũng phải ăn cơm chứ!” Triệu Nhã Nhi đối phó nói.

“Không đi!” Anh kiên quyết từ chối, từng nhận lời cô ấy một lần, hóa ra là bị cô ấy lừa đi xem mắt.

Những người bên cạnh anh đều nói anh rất bình tĩnh, bình tĩnh đến đáng sợ.

Mà mẹ anh thì vì anh độc thân, cứ ba ngày gây chuyện nhỏ, năm ngày gây chuyện lớn, phiền phức đến mức hiện giờ anh chỉ có thể ở trong văn phòng.

“Vậy cậu không muốn nghe tin tức về Hạ Vũ Mạt sao?” Đôi mắt thông minh của Triệu Nhã Nhi lóe lên.

“Chồng cậu chẳng phải cũng không có tin tức gì sao.” Cứng người một chút, anh không nể nang gì vạch trần cô.

“Hoặc là, cậu không nghi ngờ rằng anh ấy có tin tức, chỉ là không nói cho chúng ta biết sao?” Cô cố ra vẻ huyền bí.

Thả bút máy trong tay xuống, anh đang định nói gì thì ngoài cửa đã vang lên tiếng cười sang sảng, “Triệu Nhã Nhi, cậu không ghen tỵ gì à? Nghe nói Đinh Hữu Lực vừa mới nâng đỡ một ngôi sao nữ mới, có vẻ ngoài rất giống Hạ Vũ Mạt, cậu không sợ anh ta tình cũ chưa dứt à?”

Sắc mặt Triệu Nhã Nhi nhất thời thay đổi.

“Không thể nào! A Á, cậu nói đi, cậu nói xem cái cô gái kia có giống Hạ Vũ Mạt không?” Bị Diệp Thánh Kiệm kích thích, Triệu Nhã Nhi liền dây dưa không thôi.

“Không giống chút nào hết, xấu chết đi được.” Không để ý tới hai người bạn tốt, anh tiếp tục vui đùa vào công việc.

“Xem đấy, không giống mà! Toàn là do cậu nói lung tung!” Triệu Nhã Nhi vuốt ngực, mau mồm cãi nhau với Diệp Thánh Kiệm.

Anh ta cười lớn, “Triệu Nhã Nhi, phụ nữ có ai thất bại như cậu lại còn đắc ý dào dạt không? Ngay cả chồng mình cũng là do theo đuổi đến chết đi sống lại...”

Lại nói tiếp, duyên phận thật đúng là kỳ diệu.

Ngày Phan Dực Á kết hôn, bọn họ vô tình nghe lén chuyện A Á bị hãm hại, Diệp Thánh Kiệm không có khả năng lay chuyển được ý định tìm anh Đinh tính sổ của Triệu Nhã Nhi, đành đi theo cô.

Không ngờ, vừa tới cửa cầu lạc bộ đêm, Triệu Nhã Nhi đã bị một gã say quấy rối.

Còn chưa tới hai chiều, công tử như anh đã hết sức đối phó nổi với gã say, anh Đinh vô tình nhìn thấy liền đánh hấn lộn trên đất.

“Tính sổ” ngược lại biến thành một màn nhất kiến chung tình.

Tình yêu ‘oanh oanh liệt liệt’ của Triệu Nhã Nhi cuối cùng đã tìm được chủ nhân, trải qua hai năm quần quýt si mê, khiến cho người đàn ông thô lỗ kia đánh không được, đá không đi, vô cùng bất đắc dĩ, dù sao cũng chưa có vợ, của hồi môn cũng nhiều, sẵn như tôm bóc vỏ, thế là thuận theo.

“Cậu nói gì chứ! Chồng tôi tuy không biết lời ngon tiếng ngọt nhưng đối xử với tôi rất tốt!” Triệu Nhã Nhi thẹn quá hóa giận.

“Đúng vậy, đúng vậy! Tốt đến nỗi vợ mình ép hỏi chuyện về Hạ Vũ Mạt bao lâu mà vẫn im thin thít.”

Phan Dực Á lập tức ngẩng đầu lên, anh hiểu ra Diệp Thánh Kiệm cố ý giúp anh, trong ba người họ, Diệp Thánh Kiệm là hay có mưu mô nhất.

“Ai nói anh ấy không cho tôi biết? Triệu Nhã Nhi tôi cái khác không giỏi, nhưng bám người thì rất có bản lĩnh! Hạ Vũ Mạt đã gả cho quốc vương Ả-Rập Saudi, vợ chồng tình thâm, cùng nhau trị quốc, hiện giờ là vương phi tiếng tăm lừng lẫy Ả-rập!” Triệu Nhã Nhi thốt lên, vừa nói ra thì ừ ừ lấy tay che miệng.

Trời ạ, chồng cô từng đe dọa, nếu dám ngoác mồm nói ra sẽ bỏ cô!

Hơn nữa cô cũng không thể dùng tin tức ấy làm A Á đau lòng.

Không ngờ, Phan Dực Á ‘thần kinh’ tiếp tục chôn mình trong công việc, hoàn toàn không tin, coi như nói dối!

Thật đúng là miệng còn hôi sữa mà đã bày trò bịa chuyện!

“Triệu Nhã Nhi, tới đây, tôi muốn nghe một chút chuyện tình yêu của cô bé lọ lem, làm thế nào gả được cho tân quốc vương giàu có nhất, trẻ tuổi nhất, giết chú đoạt vị.” Nhưng Diệp Thánh Kiệm lại có vẻ rất vui vẻ kéo Triệu Nhã Nhi ra ngoài.

56. Q.6 - Chương 5

Không còn hai con vệt đáng ghét nữa, anh lại bắt đầu tập trung vào công việc.

Khi ngẩng đầu lên đã là mười giờ tối.

Tệ thật! Hôm nay là thứ sáu, anh nhận lời Tiểu Niệm sẽ đến thăm nó!

Sau khi Mạt Mạt đi, mẹ anh dồn hết tâm tư vào đối phó Tình Không, chẳng cần nhiều công phu lắm thì Tình Không đã khóc lóc chuyển ra khỏi nhà chính.

Đối với hành động mờ ám sau lưng mình, anh đã chết lòng, cũng không quan tâm, mặc kệ tất cả, bây giờ anh đã không có ý muốn bảo vệ bất kì ai.

Tất cả phụ nữ trong lòng anh đều chẳng có chút sức nặng nào, có lẽ anh đã chẳng quan tâm gì nữa, hai năm nay, mẹ anh cũng đứng ngồi không yên, dù sao chuyện nổi đời tông đường, Phan gia chỉ có thể dựa vào anh.

Tiền sinh hoạt và thuốc men hiện giờ của Tình Không và Tiểu Niệm vẫn dựa vào anh như cũ.

Hoặc nên nói là dựa vào Phan gia.

Ba năm trôi qua, anh đã nắm giữ tất cả cơ nghiệp trong tay mình, ngay cả Phan gia hiện giờ cũng do anh làm chủ, tiền mẹ anh tiêu cũng do anh kiểm soát, cho nên, nói thẳng ra, nếu anh muốn đối phó với mẹ mình thì rất dễ dàng, chỉ cần bóp chết nguồn kinh tế thì chắc chắn sẽ ép mẹ anh phát điên lên.

Bởi vì Tiểu Niệm bị bệnh, cha anh đã lĩnh ngộ thêm một bước về cuộc đời, gần như nghỉ ngơi không tham dự công việc gì nữa.

Lái xe đến khu nhà cao cấp mà Tình Không ở, anh có chìa khóa nhưng vẫn ấn chuông cửa theo phép lịch sự.

Vài năm nay, đối với ai anh cũng tỏ ra xa cách.

“Chú!” Cửa lớn vừa mở ra, đứa bé chín tuổi liền bổ nhào vào người anh.

Tiểu Niệm khôi phục rất nhanh, không bài xích nhiều với tủy của Mạt Mạt, nhưng đứa bé đã mắc loại bệnh này thì sống thêm một ngày cũng coi như may mắn.

“Có phải học bài nhiều không?” Sờ đầu Tiểu Niệm, trong lòng vui vẻ.

Trên người Tiểu Niệm bây giờ không chỉ chảy dòng máu của anh trai, còn cả tế bào máu của cô...

Rất nhiều lúc anh nhìn Tiểu Niệm đều có ảo giác rằng Mạt Mạt chưa từng biến mất trong thế giới của anh.

“A Á, cậu đã đến rồi à? Mời ngồi, mời ngồi...” Tình Không đứng trong nhà, nhìn thấy anh liền lúng túng.

Từ sau cái tát kia, Tình Không không còn tự nhiên với anh như trước nữa.

Cười nhẹ, thật ra anh vẫn thích khoảng cách rõ ràng với Tình Không như thế này.

“Ừ, gần đây ở cửa hàng thế nào rồi?” Anh bỏ vốn mua một cửa hàng thời trang cho Tình Không, lải lổ cũng chỉ để cô giải trí mà thôi.

“Gần đây không tệ đâu! Hiện giờ đã không còn lỗ nữa, tôi đi lấy sổ sách cho cậu xem!” Nhắc tới cửa hàng mình yêu thích, hai mắt Tình Không sáng lên, tinh thần thoải mái.

“Không cần đâu.” Anh xua tay, sổ sách chi tiêu ở công ty xem đã đau cả đầu, còn tâm tư đâu mà chú ý đến mấy khoản tiền nhỏ này.

Tiền thể nói chuyện với Tiểu Niệm một chút về việc học của cô bé, đã rất muộn rồi, nửa giờ sau, anh đứng dậy tạm biệt, Tình Không kinh ngạc vừa xem bộ phim Hàn Quốc “Hoàng cung” vừa nhìn lên anh.

Tiền anh ra đến cửa, Tình Không đáp ứng, “A Á... Khi Tiểu Niệm về nhà chính chơi, nghe ông nói, cậu vẫn không muốn lấy vợ sao?...”

Nhú mảy một chút, anh phản cảm nhất là người khác nói đến đề tài này, dụng ý của cha anh, anh biết rõ, hiện giờ không thể tạo áp lực gì cho anh, đành phải thông qua Tiểu Niệm để Tình Không biết mà khuyên nhủ anh.

“Tôi có vợ rồi.” Anh thản nhiên nói một câu có thể ngăn cản tất cả lời khuyên của mọi người.

“Nhưng mà... cô Hạ...”

“Cô ấy sẽ trở về.” Không muốn tiếp tục nói thêm nữa, anh luôn tin tưởng rằng có những số mệnh gắn liền với nhau thì cả đời này sẽ dây dưa.

Tình Không mờ mịt quay đầu nhìn cảnh ‘đại hôn’ của hoàng thất trên phim, lập tức cúi đầu, nhìn chăm chăm đôi dép lê của mình, nhỏ giọng than thở, “Đã gả cho người trong hoàng tộc, làm sao có thể... quay trở về...”

“Hoàng tộc cái gì?” Thính lực của anh không tồi.

Kinh hãi một chút, Tình Không vội vàng xua tay, “Không không, tôi không nói gì cả!”

Cô càng như vậy thì anh càng nghi ngờ, “Thật ra đã có chuyện gì? Hoàng tộc cái gì?!” Có phải xem nhiều phim truyền hình quá nên ngờ ngẩn không?!

“Cậu đừng hỏi tôi nữa! Ông và bà không cho tôi nói!” Anh vừa nhú mảy thì Tình Không đã sợ tới phát khóc.

Dự cảm xấu bắt đầu xuất hiện trong lòng.

Hôm nay Triệu Nhã Nhi cũng nói gì đó? Cái gì mà... quốc vương, vương phi...

“Nói!” Anh lại cao giọng.

Tuy rằng đã lâu không phát cáu, nhưng Tình Không sống cùng anh nhiều năm như thế, đương nhiên hiểu rõ đây dấu hiệu trước khi anh nổi giận.

“Tôi, tôi, tôi không biết gì cả! Cậu đừng giận! Cậu đừng giận! Tôi, tôi không cố ý lừa cậu đâu!” Tình Không sợ tới mức cứ lùi lại đằng sau, nói lung ta lung tung.

“Chị biết gì thì nói hết ra!” Mặt báo của anh nhú lại.

Nuốt một ngụm nước bọt, Tình Không do dự một chút, nhưng A Á hiện giờ đã không phải A Á từng sống cùng cô trước đây, không phải chàng trai đơn giản kia nữa. Cô thấy sợ anh!...

Cân nhắc một chút, cuối cùng cô nói ra, “Tôi chỉ biết... hơn hai năm trước, những người mặc đồ đen kia đều gọi cô ấy là vương phi, lúc hiến tủy... Có một người đàn ông về ngoài cao quý vẫn ở bên cạnh cô ấy, rất đẹp trai, luôn nắm tay cô ấy... Ánh mắt rất lo lắng, có vẻ... rất yêu thương cô ấy... Những người đó gọi anh ta là ‘bệ hạ’... Sau đó cha cậu nói chuyện vài câu với anh ta, mới, mới biết anh ta chính là điện hạ Thần Y của Ả – rập Saudi... Hạ Vũ Mạt đã gả cho anh ta,... là vương phi thứ hai của anh ta...”

“Thật điên rồ, các người nói dối!” Anh không tin! Làm sao cô có thể lập gia đình được?!

Sự kích động của anh làm Tình Không hoảng sợ, “Tôi không lừa cậu! Lúc ấy mẹ cậu to mồm nói người phụ nữ dè tiện này thật tốt số, liền bị người hầu của Thần Y điện hạ lấy tội danh bất kính tát mấy cái, còn trối

lại đòi đưa về nước để xử lý! Nghe nói ở Ả – rập, nói xấu hoàng tộc sẽ bị chặt đầu! Nhờ có cô Hạ cầu xin nên Thần Y điện hạ mới ra lệnh thả mẹ cậu ra... Lúc ấy, cha mẹ cậu đều rất sợ hãi...”

Quả thật, ngày hôm ấy khi anh trở về, mặt mẹ anh sưng đỏ rất ghê, mẹ anh lúng túng trả lời anh, bảo là da bị dị ứng thôi... Hai năm nay đúng là không còn thấy mẹ anh mắng chửi cô... Anh vẫn cho rằng là vì cô cứu Tiểu Niệm nên mẹ anh đã...

Không! Không có khả năng!

Thần Y điện hạ... Thần Y... Khi ở Hawaii, cô buông tay anh đi về phía gã hoàng tử dịu dàng như gió trắng, hình như đã gọi hắn ta là “Hoàng tử Thần Y...”

Không! Anh không tin!

Xoay người, anh đi nhanh ra ngoài, gọi điện thoại cho Diệp Thánh Kiệm, đối phương lạnh lùng trêu chọc, “Sao thế, suy nghĩ cẩn thận rồi à?!”

Không! Anh vẫn không suy nghĩ cẩn thận!

Anh vội vàng nói với anh ta, “Tôi phải bay đi Ả-rập ngay! Tôi muốn gặp cái gã quốc vương gì gì của Ả-rập! Cần gì tôi sẽ liên lạc lại với cậu!”

Nói xong, anh vội vàng tắt điện thoại, không nghe thấy Diệp Thánh Kiệm nhếch môi, lạnh nhạt nói câu cuối cùng, “Thôi đi! Hoàng thất mà nói muốn gặp là gặp được sao?!”

57. Q.6 - Chương 6

Ả-rập là quốc gia quân chủ chuyên chế, lấy đạo Hồi làm tôn giáo chính thức, phần lớn đất nước là sa mạc, mùa hạ nóng bức khô ráo, nhiệt độ cao nhất có thể lên tới hơn 50 độ, mùa đông thì khí hậu có vẻ ôn hòa hơn. Công nghiệp dầu mỏ là ngành kinh tế trụ cột của Ả-rập, là quốc gia có tài nguyên dầu mỏ lớn nhất thế giới.

Nghe nói, dưới sự dẫn dắt của quốc vương mới, Ả-rập đã bắt đầu coi trọng việc phát triển nông nghiệp, các chính sách hỗ trợ nông nghiệp liên tiếp được đưa ra khiến cho quốc gia phát triển càng nhanh hơn.

Ở Ả-rập, quốc vương cũng là người chỉ huy tối cao của lực lượng vũ trang, cho nên ba năm trước, ở đây xảy ra việc giết quốc vương cũ, người mới lên ngôi, khiến ọi người vô cùng khiếp sợ.

Quốc vương cũ tàn bạo, quốc vương mới lại mềm mỏng, tài năng, trong ba năm ngắn ngủi, người dân đều rất khâm phục.

Ả-rập là đất nước coi trọng nam giới, luật lệ cũng vô cùng khắc nghiệt, tất cả nữ giới khi ra ngoài đều mặc áo đen, dùng khăn che mặt, hơn nữa trừ khi đi nhà thờ đạo Hồi, bình thường không được ra khỏi nhà.

Ở Ả-rập có một điểm đặc biệt, gần như nhà nào cũng có bốn phòng giống nhau như đúc bố trí song song nhau, bởi vì đàn ông Ả-rập được phép cưới bốn vợ, vì thế việc ăn mặc ngủ nghỉ của bốn vợ cũng phải công bằng với nhau.

Nhưng quốc vương Ả-rập trẻ tuổi lại khác với những người đàn ông Ả-rập khác, đến nay chỉ có hai vị vương phi.

Một vị là công chúa Pakistan.

Người còn lại là một phụ nữ phương đông thần bí.

Quốc vương hiện giờ là Thần Y Abdulla vì chỉ cưới hai vị vương phi nên dưới gối cũng rất thừa thớt, chỉ có một hoàng tử mới hai tuổi – Ban Đạt.

Diệp Thánh Kiệm nói rất đúng, cho dù anh vung tiền như rác ở Ả-rập thì cũng chỉ có thể đứng nhìn cửa từ xa mà than thở.

Hiện giờ anh đã trở nên rất mạnh.

Nhưng cho dù Phàn gia phú khả địch quốc, đối với hoàng thất Ả-rập cũng chỉ là trứng gà và tảng đá mà thôi.

Không có gia cảnh chính trị, muốn gặp mặt quốc vương đã khó, càng không nói tới vị vương phi thần bí kia.

Nhưng bất kể là ai cũng không thể khuyên được anh.

Quyết tâm của anh rất mãnh liệt, anh nhất định phải xác nhận vương phi gì gì kia không phải là cô!

Vì thế, cuối cùng cũng tìm được một cửa.

Có tin tức rằng năm trước vùng Tứ Xuyên Trung Quốc xảy ra động đất, Ả-rập đã viện trợ rất nhiều, là quốc gia viện trợ lớn nhất cho Trung Quốc.

Vì thế bộ ngoại giao Trung Quốc cho đặc phái viên tới Ả-rập để bày tỏ lòng biết ơn.

Mà theo nghi lễ của Ả-rập thì quốc vương và vương phi sẽ tự mình tiếp đãi.

Anh và Diệp Thánh Kiệm nhờ vào rất nhiều quan hệ mới có thể vào được danh sách đoàn ngoại giao Trung Quốc.

Hoàng cung Ả-rập kim bích huy hoàng, là tượng trưng của xa hoa, quyền lực, giàu có, kiến trúc mái vòm lớn nhất thế giới, diện tích bên trong lên tới cả trăm héc-ta, người hầu phải dùng đến cả xe gôn để đi lại, hàng ngàn chùm đèn pha lê sang trọng bật suốt cả ngày đêm.

Hoàng cung Ả-rập có tổng cộng sáu tầng, tầng thứ sáu là nơi cấm, chỉ có quốc vương Ả-rập, vương phi và hoàng tử mới có thể vào, ai đi nhầm cũng bị trừng phạt nghiêm khắc.

Dựa theo sắp xếp, anh và Diệp Thánh Kiệm được phân ở tầng hai.

“Oh, my God! Nơi này thật xa hoa, chỉ là một căn phòng khách thôi mà ‘đẳng cấp’ xa hoa cũng vượt cả phòng tôi nhiều lắm!” Diệp Thánh Kiệm nhìn căn phòng, không thôi tán thưởng.

“Cậu nói người phụ nữ phương đông kia có phải Hạ Vũ Mạt không?” Việc này Diệp Thánh Kiệm hoàn toàn chỉ muốn xem trò vui, “Phòng ăn hoàng thất có tới hai mươi mấy gian, muốn tìm một người nào đó đúng là không dễ!”

Anh mím môi không nói một lời.

“Vốn dĩ Bin Laden nói: lấy một người vợ giống như đi bộ. Lấy hai người vợ là đi xe đạp, sẽ nhanh hơn là đi bộ, nhưng không chắc chắn. Lấy ba người thì là xe ba bánh, chắc chắn rồi nhưng vẫn có vẻ chậm. Nếu lấy bốn vợ, à! Đây mới là lý tưởng nhất!” Diệp Thánh Kiệm hài hước mở hai tay ra, tâm trạng vô cùng tốt, “Đàn ông Ả-rập đúng là những người hạnh phúc nhất thế giới! Ngay cả tôi cũng động lòng muốn nhập quốc tịch Ả-rập!”

Không bị Diệp Thánh Kiệm chọc cười, anh nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, tâm trạng trầm xuống.

Nhưng Diệp Thánh Kiệm thì vẫn vô cùng hưng phấn, “Cậu có biết không, quốc vương đương nhiệm của Ả-rập có bao nhiêu hoàng tử cùng tuổi hắc không? Cả nghìn người đấy! Cậu biết cha của vua hiện giờ cưới bao nhiêu vợ không? 145 người! Trời ơi, quá sung sướng!”

“Không phải chỉ có thể lấy bốn vợ thôi sao?” Giọng anh trầm xuống, khàn khàn.

“Cậu không hiểu đâu! Ở Ả-rập, ly hôn là một chuyện rất đơn giản, chỉ cần người đàn ông nói một câu ‘tôi không cần cô’ là xong!” Diệp Thánh Kiệm cười to, “Nghe nói câu đấy quốc vương trước nói hơn trăm lần rồi!”

Ánh mắt anh u ám như đêm, “Còn gì nữa? Quốc vương Thần Y đã cưới bao nhiêu lần rồi?...”

“Ở Ả-rập, quốc vương Thần Y là người không muốn hưởng phúc nhất đấy, 25 tuổi mới cưới công chúa Pakistan, nghe nói sau khi kết hôn thì hắc rất lạnh lùng với vị công chúa nóng nảy này. Chưa đến một năm sau liền cưới một phụ nữ thần bí khác, năm tiếp theo, vị vương phi phương đông này sinh cho hắc một

hoàng tử, nghe nói quốc vương Thần Y cực yêu chiều huyết mạch duy nhất này, đứa trẻ mới hai tuổi mà mỗi tuần cũng có đến năm, sáu trăm vạn đô la Mỹ để tiêu vặt, toàn bộ đều do Vương phi cất giữ.”

“Hơn nữa nghe nói trang sức mà hắn mua cho vị Vương phi kia chưa từng ít hơn một triệu đô đâu.”

Diệp Thánh Kiệm vỗ vai anh, thông cảm nói, “Nếu người phụ nữ kia là Hạ Vũ Mạt, A Á, cậu xong rồi! So hào phóng với quốc vương Á – rập quả thật là không biết lượng sức!”

“Đừng nói nữa!” Anh hất tay Diệp Thánh Kiệm, “Không phải là cô ấy! Tôi tới đây chỉ để chắc chắn rằng không phải là cô ấy mà thôi.”

“A Á, Nhã Nhi nói suy thoái kinh tế vừa rồi, việc làm ăn của câu lạc bộ đêm ảnh hưởng rất nhiều, liên tục bị lỗ, anh Đình lại dồn một lượng tiền lớn để nâng đỡ ngôi sao mới, ngay cả bất động sản cũng bị mất giá khiến cho việc quay vòng tiền không ổn, quốc vương Á rập cho anh ta mượn luôn 10 triệu đô... Việc này gần đây Nhã Nhi mới biết...” Đúng là dọa chết người, lúc ấy anh Đình vất vả lắm mới liên hệ được với Hạ Vũ Mạt, cô lại vô cùng thản nhiên nói tiền sinh nhà cô sẽ cho anh vay, không cần khách sáo, cũng không cần lo trả nợ ngay.

“Tiên sinh” trong miệng Hạ Vũ Mạt có phải quốc vương Á – rập hay không, đáp án đã rất rõ ràng, nhưng Diệp Thánh Kiệm vẫn không dám ngắt lời.

Vợ trước lại gả cho quốc vương, kích thích đến mức này thì người đàn ông nào chịu được chứ?

Hơn nữa... Diệp Thánh Kiệm không có ý tốt, lại còn tỏ ra thương cảm nhìn ‘chỗ đó’ của người nào đấy, “A Á... nghe nói đàn ông Á rập về khoản ấy rất mạnh... Trước kia bảo cậu ra ngoài chơi bởi với tôi thì cậu lại không nghe!” Thật là thông cảm...

Mặt Phan Dục Á xanh mét, túm lấy cổ Diệp Thánh Kiệm, nghiêng răng nghiêng lợi, rít lên từng chữ, “Người, phụ, nữ, kia, không, phải, cô, ấy!”

“A Á!” Tuy bị tóm cổ đến không thở nổi, nhưng Diệp Thánh Kiệm dần trở nên nghiêm chỉnh, “Khụ... Nếu thật sự là, là cô ấy... Lúc nữa cậu nhất định phải, phải kiềm chế bản thân... Đối với phụ nữ của quốc vương, bất kính là mất đầu đấy!” Bị túm quá chặt, vất vả lắm anh ta mới nói xong câu nhắc nhở.

Anh không muốn khi quay về chỉ có thể mang theo tro cốt của Phan Dục Á!

Buông lỏng tay ra, Diệp Thánh Kiệm liền trượt xuống.

“Thánh Kiệm, không phải cô ấy đâu!” Anh nói rất nghiêm túc.

“A Á...” Đối mặt với sự thật đi...

Diệp Thánh Kiệm không biết nên mở miệng thế nào thì có tiếng vang, “Các vị khách tôn quý, quốc vương bệ hạ mời các ngài vào chỗ ngồi, hai mươi phút nữa tiệc tối sẽ bắt đầu.” Người hầu ở cửa đã cung kính hành lễ với bọn họ.

Người hầu cung kính dẫn đường, bọn họ và đoàn ngoại giao đặc biệt lần lượt ngồi xuống.

Ngay cả phòng ăn của hoàng cung Á rập cũng vô cùng xa hoa, bàn ăn, ghế ngồi đều rất sang trọng, bàn ăn dài mấy chục mét, không chỉ riêng chỗ ngồi mà ngay cả dụng cụ để ăn cũng là vàng ròng.

“Quốc vương bệ hạ, mời vào phòng!” Người hầu nam hô to, một người mặc trang phục truyền thống của Á rập, áo dài màu vàng nhạt, đội một chiếc khăn, dáng vẻ phong hoa tuyết đại, nụ cười cao quý, đi vào phòng tiệc.

Mà bọn họ cũng vì việc có phụ nữ tham gia tiệc tối nên phải theo phép lịch sự ở đây, mỗi người đội một chiếc khăn để tránh làm người đẹp kinh ngạc.

Nhìn rõ người đàn ông đội khăn vàng kia, tâm trạng của anh càng thêm căng thẳng, quả nhiên là người đàn ông anh đã gặp ở Hawaii.

“Vương phi, mời vào tiệc!” Một người phụ nữ mặc đồ đen, khăn bạc che mặt nhưng không thể che giấu nổi vẻ kiêu căng, ngồi xuống bên cạnh quốc vương.

“Tôi nói rồi, không phải mà.” Cả người Phần Dực Á đều như xẹp xuống, thoải mái, nói nhỏ với Diệp Thánh Kiệm.

Thì ra, trong vô thức, khi người phụ nữ mặc đồ đen kia đi vào, anh lo lắng đến toát mồ hôi lạnh.

“Bệ hạ, xin hỏi có thể bắt đầu được chưa?...” Người hầu nam nhỏ giọng hỏi.

Không ngờ quốc vương lại giơ tay ngăn lại, nói, “Chờ một chút! Mạt vương phi còn chưa tới.”

“Bệ hạ, vừa rồi vương phi phái người đến báo tin rằng tiểu hoàng tử đang ốm không chịu đi ngủ, nương nương không thể tới được.”

“Bệ hạ, vương phi đúng là được sủng nên kiêu ngạo!” Công chúa Pakistan nhếch môi, ánh mắt đầy ghen tị ác độc lóe lên.

“Công chúa chưa từng nuôi con nên đương nhiên không hiểu vất vả trong đó.” Khóe môi Thần Y khẽ nhếch lên, khuôn mặt tuấn tú phong hoa tuyệt đại vẫn có vẻ lạnh lùng, “Đi mời Mạt vương phi đi.” Anh quay đầu nói với người hầu.

Người ta nói đàn ông Á rập cần phải đối xử công bằng với các vợ, đây là điều cực kỳ quan trọng, nhưng thật ra người không thể công bằng nhất lại là quốc vương, trong hoàng cung ai cũng biết điện hạ Thần Y vô cùng yêu chiều Mạt vương phi, mỗi đêm đều ở lại phòng Mạt vương phi, mưa móc không ngừng, khiến công chúa Pakistan vô cùng oán hận.

Bộ trưởng bộ ngoại giao nói chuyện ôn hòa, khách sáo về tình hữu hảo giữa hai quốc gia.

Không lâu sau.

Cửa lớn phòng tiệc bắt đầu mở ra.

Một người phụ nữ cao gầy, cũng mặc đồ đen, nhẹ nhàng bước vào, mỗi bước đi của cô đều vô cùng tao nhã, có vẻ quý phái trời sinh.

“Bệ hạ, xin thứ lỗi.” Cô đưa tay lên trước ngực, cung kính làm lễ.

Khăn che mặt thấp xuống, lộ ra đôi mắt xinh đẹp.

Thần Y lập tức đứng lên đi về phía cô.

Khuôn mặt dưới khăn vô cùng dịu dàng.

“Vương phi vất vả rồi, không cần hành lễ.” Anh nắm tay cô, dịu dàng đưa cô đi đến trước mặt mọi người.

“Đây là vương phi của bản vương, yến hội đêm nay đều do cô ấy vất vả chuẩn bị.”

“Các vị, hoan nghênh tới Á rập, có gì không chu toàn mong các vị bỏ qua!” Cô vỗ hai tay, tao nhã hành lễ.

Tiếng Trung vô cùng tốt.

Tiếng vỗ tay trong buổi tiệc vang lên như sấm.

Ngoại trừ trong góc xa xôi, có một người đàn ông như bị sét đánh, cứng đờ ở đấy.

Đôi mắt trong trẻo dưới khăn che mặt kia, bất kể thế nào anh cũng không thể nhầm.

Vẫn bình tĩnh như xưa, nhưng càng thêm quỵến rũ.

58. Q.6 - Chương 7

Cởi bỏ lớp áo đen, chỉ còn lại lớp áo lót mỏng, xoa mái tóc dài như thác, Hạ Vũ Mạt bây giờ, xinh đẹp rực rỡ chỉ vì một người đàn ông.

Vị quân vương dịu dàng như nước.

“Bệ hạ, đêm đã khuya, ngài nên đi ngủ đi.” Đổ kem dưỡng da lên tay, cô quay đầu lại, nhẹ nhàng nhắc nhở người đàn ông vừa xử lý công việc vừa dùng vẻ mặt bình thản, nhẹ nhàng vỗ về bé trai đang ngủ.

“Ừ.” Thần Y nhẹ giọng đáp, sợ đánh thức đứa con đang ngoan ngoãn nằm ngủ bên khuỷu tay của anh.

Cô tiến lên, cẩn thận đón lấy con, thật nhẹ nhàng đặt nó lên chiếc giường lớn.

Sắp xếp cho con xong, Thần Y cũng bỏ công việc lại, cô cởi áo khoác ngoài giúp anh, cẩn thận phát hiện ra tay anh bị cứng một chút, vì thế vội vàng xoa bóp cho anh, cánh tay anh chắc bị con dựa vào đến tê cứng, dặn dò, “Bệ hạ, lần sau nếu tay bị tê thì nhất định phải nói ra.”

Nhưng Thần Y lại nhìn vợ, đôi mắt trong suốt như suối dần trở nên thâm trầm, “Mạt, hôm nay em không yên lòng...”

“Vậy sao?...” Cô nín thở, không có biểu hiện gì.

Thần Y mỉm cười, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như trước, “Em đã gọi tôi là bệ hạ cả một buổi tối rồi.” Vài năm nay, anh và cô đã rất ăn ý, sau khi đóng cửa phòng, anh và cô không phải quốc vương với vương phi, chỉ là một đôi vợ chồng bình thường đã giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn.

Lòng cô hoảng hốt, thật vậy sao? “Thần Y...” Quả thật, đêm nay tâm trạng của cô rất rối loạn.

Đôi mắt vẫn xuất hiện trong giấc mộng quen thuộc mỗi đêm bỗng nhiên xuất hiện trước mặt cô, làm sao cô có thể không rối loạn?

“Mạt, là anh ta phải không?” Cúi đầu, cup mắt xuống, Thần Y nhỏ giọng hỏi, “Phía bên phải, người thứ ba hàng cuối cùng, hẳn là anh ta.”

Anh đã từng gặp chồng trước của vợ mình, tuy rằng ấn tượng lúc ấy không sâu sắc lắm, hơn nữa khi đó anh cũng không để tâm, nhưng anh vẫn có khả năng nhìn qua thì sẽ không quên.

Cho nên khi người đàn ông kia xuất hiện, anh rất ngạc nhiên, mà Hạ Vũ Mạt kiếm cớ không ra dự tiệc càng chứng tỏ điều đó.

Thần Y luôn có tấm lòng trong sáng dịu dàng, cô biết, cô không thể lừa được anh.

Đối với Thần Y, cô không cần nói dối, vô cùng tin tưởng, trái tim không cần đề phòng.

Cô không nói gì, xấu hổ, bối rối gật đầu.

Thật ra khi cô tổ chức tiệc luôn xem trước danh sách tham dự, cũng cẩn thận điều tra xem người tham gia có kiêng ăn món gì không, nhưng không ngờ lại thấy tên anh trong danh sách.

Cả buổi tối, tuy cô vẫn luôn cúi đầu, nhưng lại sắp bị lửa giận trong mắt người thứ ba ngồi ở hàng cuối cùng bên phải thiêu đốt.

Lúc ấy, cô chỉ có thể cố bình tĩnh, thật ra cô rất sợ.

Sợ anh vẫn trẻ con như trước kia.

Nhưng không ngờ là ngoại trừ lúc đầu Phàn Dục Á bị Diệp Thánh Kiệm kéo cổ tay, sau đó không hề tỏ ra thô lỗ.

Có lẽ, ba năm xa cách, dự vọng chiếm giữ của anh với cô đã không còn mạnh mẽ như trước đây.

Ba năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Giống như cô vậy.

Mỗi người đều có con đường mình phải đi.

Anh và cô, từ lâu đã xa cách, giờ thì xa xôi vô cùng.

Nhưng cô vẫn không hiểu, đã ba năm, vì sao anh lại xuất hiện ở đây?

.....

Bàn tay ấm áp trùm lên mu bàn tay hơi lạnh của cô, “Mạt, ba năm trước, khi chúng ta kết hôn, tôi đã nhận lời em, em có quyền tự do theo đuổi hạnh phúc của mình, không cần phải đi theo giúp anh lừa người ta cả đời trong hoàng cung...” Những lời còn lại anh không nói nốt.

Quả thật, ba năm trước, anh đã từng hứa hẹn như vậy.

Khi đó, trong lòng có phần nhiều là cảm kích và áy náy, tuy rằng tâm trạng hiện giờ đã khác hoàn toàn..

. . . . .

Bàn tay Thần Y rất ấm, không giống ba năm trước, khi bọn họ kiên định cầm tay nhau đều là lạnh lẽo tuyệt vọng.

“Thần Y, anh suy nghĩ nhiều rồi. Không phải đã nói rồi sao, cả đời này chúng ta sẽ sống cùng nhau thật tốt...” Cười nhạt, cô trấn an anh.

Hạ Vũ Mạt ba năm trước là đứa bé chần chừ, Hạ Vũ Mạt sau ba năm, sự thật và dối trá đã không thể phân biệt được nữa.

Thông cảm, mỉm cười khoan dung, cô không muốn nói thì anh sẽ không làm cô phiền lòng.

Cô trở thành vương phi của anh, trước mặt người khác là thân phận vô cùng rực rỡ, nhưng anh lại luôn cảm thấy xấu hổ với cô.

Nếu không phải vì thân phận này, Hạ Vũ Mạt có thể trở thành chim yến xinh đẹp, tự do tự tại trước đây.

Sẽ không giống như bây giờ, dung mạo tươi đẹp như hoa bị lớp áo đen che kín.

Vợ chồng nằm trên chiếc giường lớn, tay người vợ đặt lên eo đứa con đáng yêu nằm giữa, tay người chồng vuốt ve mái tóc mềm mại của đứa bé.

Bọn họ giống như người một nhà hòa thuận, hạnh phúc hơn bất kì ai.

“Mạt, tôi đã mua một du thuyền rất lớn cho Ban Đạt, vài ngày nữa tôi sẽ sắp xếp một buổi lễ để đưa em và con ra ngoài chơi một chút.”

Ngày ấy Ban Đạt vô tình thì thầm rằng muốn một cái thuyền “lớn ơi là lớn”, không ngờ Thần Y lại để tâm.

“Thần Y, thuyền bé chỉ đòi mô hình mà thôi.” Cô cười khổ nhắc nhở anh.

Cái mô hình này ‘lớn’ thật, đã không mua thì thôi, còn mua là mua luôn chiếc du thuyền dài một trăm bốn mươi mấy mét.

“Tôi biết.” Nhưng anh lại thật sự muốn đem toàn bộ những gì tốt nhất trên thế giới này cho thuyền bé.

Vì có đứa bé này mới có Thần Y hiện giờ, vì đứa bé này mà trái tim anh đôi khi không còn giãy vò đau khổ trong địa ngục.

“Mạt, Ban Đạt không còn nhỏ nữa, cũng nên lập nó làm thái tử, tôi muốn đề xuất việc này lên nghị viện, được không?”

Cô thở dài một hơi, “Thần Y, công chúa Pakistan đã rất khó chịu với em rồi... Chuyện lập thái tử để sau này hãy nói được không?” Về việc lập thái tử, cô vẫn luôn tìm cách trì hoãn, bởi vì cô luôn cảm thấy vị trí này không nên thuộc về Ban Đạt... Cho dù Thần Y luôn nói rằng không có Ban Đạt sẽ không có đất nước bây giờ...

“Không phải em không biết tôi vẫn luôn muốn phế cô ta, trước kia còn chưa cứng cáp, lo lắng Pakistan, hiện giờ đã khác rồi.” Cho dù phải gây chiến anh cũng không sợ hãi.

“Thần Y, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đúng không?” Nếu không phải cô vẫn khuyên nhủ Thần Y thì công chúa Pakistan đã không còn là vương phi thứ nhất từ lâu rồi.

Biết là cô không muốn nói nhiều về đề tài này, cũng có chút phản cảm, anh đành bình tĩnh chuyển chủ đề.

“Hình như hôm nay bệnh ho của Ban Đạt đỡ hơn thì phải.” Anh luôn cẩn thận với con.

“Vâng, em đã hầm cho nó ít thuốc thông họng.”

“Ừ, nhưng đừng ăn quá nhiều, nó còn nhỏ như vậy dễ bị yếu đi, không thể bỏ quá.”

“Thần Y, cổ họng của anh cũng bị khó chịu không? Ngày mai em sẽ hầm thêm cho anh nữa.”

“Được...”

Trên giường lớn, hai người nói chuyện qua lại.

Thật ấm áp.

Trước khi cô 25 tuổi, chỉ có một chiếc giường đơn.

Sau khi cô 25 tuổi, nghĩ rằng từ nay về sau có thể chia sẻ chiếc giường đôi với Phan Dục Á, người cô yêu đến tan nát cõi lòng, yêu đến trái tim cũng thành tro bụi.

Nhưng hóa ra sợi tơ hồng hôn nhân lại được Nguyệt Lão đã sắp đặt cho cô vô cùng đặc biệt.

Khi nào buông tay ai, khi nào nắm tay ai.

Giống như lúc ấy, cô hoàn toàn không nghĩ rằng người làm cô rút đi lớp vỏ cứng rắn sắc nhọn lại là Thần Y dịu dàng như gió xuân.

Tuy rằng sự ấm áp này rất bình thường, hạnh phúc không liên quan đến tình yêu.

.....

Đêm đã khuya, hai người trên chiếc giường đôi từ từ nhắm mắt lại, đều không thể đi vào giấc ngủ.

Người không yêu nhau thì chính là đồng sàng dị mộng sao?

Không yêu chẳng lẽ không thể thực sự bên nhau mãi mãi sao?

Cho dù hai người đều có hạnh phúc bình yên?...

Không có tình yêu sâu đậm cũng có thể hạnh phúc bình yên.

Bởi vì bọn họ đều cứu vớt lẫn nhau.

59. Q.6 - Chương 8

Một rừng hoa hướng dương vàng rực rỡ, hoa hướng dương vốn do một cô gái trồng vì người mình yêu, nhưng khi tình yêu biến mất, hoa hướng dương cũng mất đi ánh sáng rực rỡ ban đầu.

Sau này, cô gái kia tha hương, người chăm sóc, bảo vệ vườn hoa hướng dương này lại là vợ của người cô yêu.

Qua buổi trưa, trong vườn hoa rất yên tĩnh, chỉ có cô đang dạy con học nói.

“Mẹ... mẹ...”

“Cha... cha...”

Nhưng con cô lại nghịch đến mức cả người toàn bùn đất, mắt cũng không thèm nhìn cô, miệng còn mím chặt như con trai.

“Con yêu, nghe mẹ nói này, hoa, hướng, dương...” Cô lấy một bông hoa hướng dương rất to, chỉ vào bông hoa, đọc từng tiếng rõ ràng dạy con.

Cô không ngừng cố gắng, lặp lại vài lần, con cô bị cô gọi đến bực mình, tức giận vỗ mạnh lên tay cô, ý rằng đang ghét cô, cô hãy im lặng.

Trên trán cô xuất hiện mấy vạch đen, đời này cô đã từng tốt với ai như vậy chứ? Quả thực kiên nhẫn vô cùng...! Thằng bé này, như thế mà không cảm động chút nào!

Ồi, tính tình con trai cô đúng là không tốt lắm, nếu có người cứ nói đi nói lại bên tai, chắc chắn nó sẽ tức giận, hơn nữa nó là con tiểu quỷ hung dữ siêu ghét học tiếng Trung.

Cũng chỉ có người dịu dàng như Thần Y mới có thể khống chế được đứa con xấu tính này.

Có đôi khi cô cũng ghen tỵ, con cô còn thích thân thiết với Thần Y hơn với cô.

Dùng xẻng xúc một ít bùn, chỉ vào đó, “Con yêu, đây là ‘bùn’...”

Thằng bé không để ý tới cô, lập tức quay mông lại, làm cô lại phải chạy sang phía bên kia, chỉ lần nữa vào bùn, “Bùn... Đọc một lần ẹ nghe nào!”

Cô cũng không hiểu sao mình phải kiên trì để con học tiếng Trung như vậy, chỉ là cô không hy vọng sau này con cô chỉ thích nói tiếng Ả-rập.

Giống như cổ ý gây sự với cô, con cô bĩu môi, “Bùn...” Tuy rằng nói chưa sôi nhưng đây rõ ràng là tiếng Ả-rập.

Cô tức chết mất thôi!

Tối nay cô phải nói chuyện với Thần Y một chút, không được để anh dạy con nói tiếng Ả-rập! Ít nhất là phải chờ khi cô dạy con nói tiếng Trung xong đã!

“Con em có vẻ hơi ngốc thì phải.” Phía sau, một tiếng cười nhạt lạnh lùng vang lên.

Cô cứng đờ, lưng toát mồ hôi lạnh.

Phàn, Dực, Á!

Giọng nói của anh cô không thể nhầm được.

Nhưng anh vào đây bằng cách nào?!

“Sao anh vào đây được?” Động tác quay lại rất chậm, cô đứng lên từ giữa những bông hướng dương, nhìn xung quanh một vòng, xác định rằng không có ai đang nhìn mới cẩn thận mở miệng.

Hơn nữa còn cố ý che đứa con đang nghịch bùn đằng sau mình.

“Trên thế giới này, tiền không phải là giấy thông hành sao?” Anh dựa vào cây cột trắng lệ màu vàng phía sau, ánh mắt u ám không nhìn ra cảm xúc.

Mất đối mắt.

Kia là người đàn ông đẹp trai mà cô từng yêu đến mức dùng hết tất cả thủ đoạn để giữ anh lại.

Lòng cô không hồi hộp, bởi vì cô biết nếu Phàn Dực Á không một mình gặp cô thì sẽ không chịu đi.

Nhưng đột nhiên cô cười ảm đạm, “A Á, anh thay đổi rồi.” Trước kia Phàn Dực Á sẽ không cho rằng tiền là giấy thông hành, trước kia Phàn Dực Á chán ghét việc dùng tiền chèn ép người khác.

Có lẽ, bất kì chỗ nào trên đời này thì tiền cũng là giấy thông hành, nhưng ở hoàng cung Ả-rập thì không thể có chuyện đó.

“Ba năm nay, quả thực anh đã thay đổi rất nhiều.” Không còn khờ dại nữa.

“Tôi không có hứng thú đi ôn chuyện cũ, nếu không còn gì để nói thì mời anh ra khỏi đây.” Thái độ của cô rất lạnh đạm.

Thần Y, Thần Y... Vì sao phải cố ý biết điều để thị vệ cho Phàn Dực Á vào đây chứ?

Đơn giản là anh đã biết trong lòng cô rối loạn sao?

Phải sắp xếp hay lựa chọn, anh để cho cô quyết định.

“Em rất chán ghét khi thấy tôi à?” Mắt báo của anh híp lại, trong mắt nổi lên tức giận.

Có cần thiết phải căm ghét như vậy không? Căm ghét đến mức nói chuyện với anh một khắc cũng không muốn!

“Thật xin lỗi, ở Ả-rập, phụ nữ đã kết hôn không thể ở chung một chỗ với người đàn ông khác, nếu vi phạm thì hình phạt cao nhất là đánh 200 roi.” Mặt cô không chút thay đổi, nói ra điều luật.

Đây là đáp án cô cho anh sao? Anh từng tưởng tượng vô số lần gặp lại, có lẽ cô sẽ không tự nhiên với anh, tức giận với anh, có lẽ cô sẽ lạnh lùng hờ hững với anh, nhưng anh tuyệt đối không tưởng tượng được cô lại lấy pháp luật ra nói với anh.

“Ngay cả nam nữ trước kia từng kết hôn, lên giường, cũng không thể ở chung một chỗ sao?!” Giọng anh có vẻ trào phúng.

Ở Ả-rập, tái giá là vậy bản danh dự và tôn nghiêm, thay đổi người chồng là trời của mình, vấn đề này cô thực sự không thể trả lời...

“Mời ra đi ngay lập tức!” Cô cúi mặt, không nể nang ra lệnh đuổi khách.

Quá khứ đã qua, cô đã quên mất vết thương do tình yêu gây ra, bình tĩnh sống tiếp, hiện giờ cô không muốn nhớ đến người trong quá khứ, càng không muốn nhắc lại chuyện cũ.

“Chia xẻ một người chồng với người đàn bà khác, thậm chí tương lai có lẽ không chỉ là một người đàn bà, em thật sự là Hạ Vũ Mạt sao?” Ở yến tiệc hôm qua, sau khi nhìn thấy cô một giây, trái tim anh đã bị người ta đào rỗng, trợn tròn mắt, thấy rõ ràng dưới lớp áo đen kia, cô vô cùng ung dung, hoàn mỹ, cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ bọn họ sẽ gặp lại như thế này.

Cô thay đổi, trở thành người anh chưa từng biết.

Hạ Vũ Mạt mà anh biết sao có thể chung chồng với người khác?

Có lẽ anh nên thừa nhận, anh đang ghen tỵ, ghen tỵ đến phát điên với gã đàn ông đã khiến cô từ bỏ nguyên tắc.

“Ở trong lòng anh, Hạ Vũ Mạt là người như thế nào?” Từ rất lâu trước đây, khi Thần Y nghe xong chuyện của cô, đã hỏi cô vì sao trước khi chia tay không nói chuyện rõ ràng? Ngay cả tình yêu cũng từ bỏ thì tự trọng còn có ý nghĩa gì?

Thì ra cố giữ lấy một chút tự trọng rách rưới, cô vội vàng bỏ đi là vì tự ti.

Bởi vì hoàng tử và cô bé lọ lem vốn khác nhau, kết cục chỉ có thể là cô bé lọ lem chạy trốn chết.

“Hạ Vũ Mạt trước kia rất kiêu ngạo.” Anh nói có vẻ chắc chắn.

Anh sai rồi, kiêu ngạo chỉ là ngụy trang của cô.

Cô cười ảm đạm, “Không, Hạ Vũ Mạt trước kia không hề kiêu ngạo, nếu cô ấy kiêu ngạo thì sẽ không nói dối rằng mình có thai để khiến Phàn Dực Á làm đám cưới, nếu cô ấy kiêu ngạo thì sau khi sự thật lộ rõ sẽ không cố nói ‘yêu’ với Phàn Dực Á. Nếu Hạ Vũ Mạt đủ kiêu ngạo thì khi Phàn Dực Á nói không cần mình, cô ấy sẽ lập tức bỏ đi mà không đợi ở nhà, không ngừng nhắn tin giải thích, ngày ngày chờ đợi một người đàn ông đã không cần mình cho ... mình một cơ hội cuối cùng. Nếu Hạ Vũ Mạt đủ kiêu ngạo, sau khi ly hôn với Phàn Dực Á, sẽ không một mình đi khắp nơi, tìm một chỗ nở đầy hoa hướng dương, tìm lại tâm hồn trong sáng mà Phàn Dực Á muốn.”

Vẫn là những gì cô đã từng nói với Thần Y.

Mà Thần Y chỉ nói với cô rằng, yêu một người thì không thể kiêu ngạo.

Hạ Vũ Mạt trước kia sẽ không nói với Phàn Dực Á những lời này, bởi vì tình yêu còn lưu luyến trong tim.

Hiện giờ, Hạ Vũ Mạt đã có thể bình tĩnh đối mặt với quá khứ, bởi vì tình yêu đã trở nên rất xa vời.

.....
.....

Anh cứ đứng tại chỗ, tất cả những gì trong quá khứ đều được cô nói ra một cách nhẹ nhàng như thế.

Trước kia, anh chờ cô mở rộng lòng mình với anh, nói ra tất cả tâm sự, nhưng khi mọi việc xảy ra, sao anh lại cảm thấy hoảng sợ.

Hoảng sợ vì đã hoàn toàn mất đi.

“Em... Trước kia, thật sự... thích tôi sao?” Thật giống như nằm mơ, còn chưa kịp trải nghiệm cảm giác như trong mơ thì đã cảm thấy sợ hãi.

“Không phải thích, là yêu, có lẽ từ khi tôi 18 tuổi đã yêu anh rồi, lúc ấy tình cảm bị tâm trạng u ám vùi lấp, mẹ anh còn lấy em trai tôi ra để uy hiếp tôi, tôi dễ dàng lựa chọn bỏ rơi anh, bởi vì tôi cho rằng tôi không yêu anh.” Thật ra rất nhiều chuyện cô vẫn mắc nợ anh.

“Về sau thì sao...” Càng hỏi anh càng kinh ngạc.

“Tất cả là do tôi bày trò, thuốc kích thích, giả mang thai, sinh non... Tôi thừa nhận, tình yêu của tôi rất đáng sợ.” Cô lại ngồi xổm xuống, xới đất, đặt cây hướng dương vừa lấy ra xuống trồng vào trong đất.

Loại hoa này rất thích ánh mặt trời, sạch sẽ, ấm áp trái tim, giống như một lòng yêu thương nhưng lại phải đau khổ đè nén, từ chối tình yêu như Thần Y.

“Em nói, em từng đợi anh sao?... Anh từng nghĩ... sao có thể...” Cho dù ra đi, người đau lòng mãi mãi chỉ có anh, tình yêu của anh mãi mãi chỉ là vở kịch một người.. Anh, vẫn luôn cho là thế...

Cô nhăn mày, cố gắng nhớ lại một chút những tin nhắn từng gửi trước đây, “A Á, em biết em sai rồi, em thực sự yêu anh, cầu xin anh trở về gặp em một lần được không?... A Á, em không tham lam gì cả, anh có rảnh thì gọi cho em một cuộc là được... A Á, cầu xin anh đừng vứt bỏ em, sau này chuyện gì em cũng nghe anh, chỉ cần anh đừng nói chia tay... A Á, nếu anh không muốn gọi điện thì nhắn cho em một cái tin thôi cũng được...” Còn có rất nhiều rất nhiều, khi đó, mỗi ngày cô đều gửi tin nhắn, giờ đã chẳng còn nhớ rõ nội dung nữa.

“Em không hề!” Anh chấn động, đau lòng kêu lên, càng hoảng sợ hơn, “Người mãi mãi đi theo sau, không ngừng giải thích, không ngừng lấy lòng, chỉ có tôi!”

“Tôi có.” Cô nhìn anh vẻ kì lạ, “Tôi không cần phải... lừa anh.”

Về mặt của cô rất bình tĩnh, khiến cho anh chợt hiểu ra, hiện giờ cô vốn dĩ không cần phải lừa anh.

“Em gửi vào số nào? Vì sao anh chưa từng nhận được?!” Anh lo lắng, nếu cô thật sự đi tìm anh, cho dù anh không biết lúc ấy có thể tha thứ cho cô không, nhưng anh nhất định sẽ về nhà một lần.

Kết quả là duyên phận giống nước chảy trong lòng bàn tay, rơi qua kẽ tay.

“Không phải anh chỉ có một số điện thoại di động sao?” Về mặt cô khác anh, rất bình tĩnh.

Tuy rằng có chút mơ hồ, nhưng anh cũng thấy có gì đó không đúng.

“Ai nói chứ?! Từ khi đi Hawai về, anh đã thay số điện thoại rồi!” Chiếc di động kia ném lại ở Hawai, nếu phải làm lại số thì thủ tục rất lằng nhằng, anh lười tự đi liên lạc trợ lý đổi một số mới ỉn.

Bất ngờ là, đổi số là chuyện sau khi bọn họ đã cãi nhau, khi đó anh làm sao còn xuống nước nói với cô số mới của mình chứ?!

“À, đều qua cả rồi.” Cô chỉ ‘à’ một tiếng, không quá xúc động.

Bỏ lỡ là bỏ lỡ.

Hiện giờ đã không còn thấy đau lòng.

60. Q.6 - Chương 9

Edit: Mộc

Chỉ ‘à’ một tiếng, bình thản như thế khiến anh hoảng hốt.

“Anh không muốn ly hôn! Chúng ta bắt đầu một lần nữa! Anh cam đoan sẽ không bao giờ... nóng nảy nữa! Không bao giờ... bỏ lại em!”

Nhưng sự lo lắng hoảng sợ của anh rơi vào mắt cô lại trở nên kỳ quái, “Chúng ta đã ly hôn rồi.”

Lần cuối cùng cô hỏi anh có muốn quay lại hay không, chính anh đã nói như chém đinh chặt sắt là không cần.

Nam hôn nữ gả, từ nay về sau không còn liên quan.

Thậm chí lúc ấy anh còn tưởng rằng cô sẽ đề tiện đến mức lấy căn bệnh của Tiểu Niệm ra để uy hiếp anh.

Đã ba năm trôi qua, cô vẫn Hạ Vũ Mạt đáng sợ như trước kia, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cái gọi là đơn thuần, cô không thể học nổi. Cô bây giờ, vì Thần Y và con mình, thậm chí còn trở nên đáng sợ hơn, Hạ Vũ Mạt là người không thể có tâm hồn trong sáng, vậy thì quay lại làm gì?

Mà anh cũng không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa, “Chúng ta có thể kết hôn lại!”

“Tôi đã có chồng.” Cô lại nhìn anh với ánh mắt kì lạ, giống như bọn họ là người ngoài hành tinh và người trái đất đang nói chuyện với nhau.

Nắm mạnh bả vai cô, “Rời xa anh ta! Anh sẽ đưa em rời khỏi đây!” Nếu cô đã nói cô yêu anh, anh tuyệt đối sẽ không buông tay nữa.

“Buông tay!” Cô lạnh lùng quát lên.

Anh không khống chế được độ mạnh yếu trên tay mình, niết mạnh khiến bả vai cô sắp thâm tím, đã quen với Thần Y dịu dàng như ngọc, tình cảm điên cuồng như cơn lốc của anh làm cô không quen.

“Bẹp”, đột nhiên, một nắm bùn ném rất mạnh lên âu phục của anh.

Anh ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn vết bẩn kinh tởm trên ngực áo mình, lại nhìn thằng bé lúc đầu còn đang ngồi xổm trên đất, hiện giờ đã loạng choạng đứng lên, hàng lông mày rậm đầy uy nghiêm tức giận.

Thằng bé cũng mặc trang phục truyền thống Ả-rập, cặp lông mày nhẵn lại càng có vẻ oai nghiêm.

“Mẹ, mẹ, đi, tránh...” Đứa bé nắm chặt hòn đá đào trong đất ra, cổ hết sức chuẩn bị ném.

“Dừng tay!” Cô lớn tiếng mắng.

Lực ném của thằng bé rất mạnh, lần trước công chúa Pakistan tới đây gây chuyện, cố ý kiếm có dấy cô một cái, thằng bé liền nhảy lên lấy cái ly đồng, không hề khách khí ném vào mặt cô ta, khiến răng cửa của công chúa Pakistan bị rụng mất một cái.

Nếu không phải Thần Y một mực thiên vị nó, nói trẻ con không hiểu chuyện thì chắc thằng bé đã bị lôi ra phạt rồi.

Cô đi ba bước thành hai, vội vàng tiến tới lấy hòn đá sắc nhọn trong tay Ban Đạt.

Thằng bé hung hãn, ánh mắt sắc bén, chuyên chọn những thứ có thể tấn công làm người ta chảy máu.

“Con còn không ngoan, mẹ sẽ đánh vào mông con!” Cô quát lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn con trai, cô biết nó đã thấy sợ.

Miệng méo méo, thằng bé sợ nhất là mẹ tức giận, hiểu được ‘anh hùng không có đất dụng võ’, lại ngồi xổm xuống nghịch bùn đất, nhưng ánh mắt vẫn không cam lòng trừng lên với người đàn ông xa lạ bắt nạt mẹ nó.

“Thật xin lỗi, Ban Đạt... Tính tình không tốt lắm...” Ngăn con rồi, cô nhìn vết bẩn lớn trên ngực anh, kinh ngạc không biết nên làm thế nào.

Không biết vì sao, con tỏ ra ngang ngược như thế làm trái tim bình tĩnh của cô bắt đầu nhảy lên, cảm thấy mâu thuẫn.

Nếu, anh nhận ra thì nên làm sao?...

Cô rất ích kỷ, đứa bé này là tất cả của cô, cho nên tuyệt đối không thể để anh cướp đi!

Lại che trước con trai, tim đập như nổi trống, kích động, kịch liệt.

Nhưng bề ngoài của cô vẫn bình tĩnh vô cảm như trước.

Cô không thể rối loạn!... Ban Đạt còn chưa tròn hai tuổi, mọi người khắp thế giới đều biết, Ban Đạt là huyết mạch duy nhất của quốc vương Thần Y Abdulla.

“Học theo người ta làm mẹ kế sao? Đứa bé này thật đáng ghét, gầy như con khỉ vậy, xấu chết đi được.” Anh rút khăn tay ra, nhăn mày, lau đi lau lại vết bẩn trước ngực.

Anh luôn không thích trẻ con.

Trẻ con là biểu tượng của ba chữ ‘bẩn, loạn, tệ’, cái này thể hiện rất rõ ràng trên người đứa bé toàn bùn đất kia.

Đứa bé này qua tháng sau mới được hai tuổi, nói thật, lúc đầu nghe tin có đứa bé này, anh gần như phát điên, có điều Thánh Kiệm lại tính thời gian nói rằng hai năm trước cô từng hiến tử, nếu lúc ấy có thai thì không thể đi hiến tử được.

Cho nên Thánh Kiệm lớn mắt đoán rằng, có thể vì muốn giúp đỡ, hoặc cô chỉ là một người thể thân cho vị vương phi phương đông thần bí kia, dù sao thì người nơi này cũng chưa bao giờ biết tên thật của vương phi.

“Gầy như con khỉ? Xấu chết đi được à?” Mắt cô giật mạnh một chút, bé yêu của cô không xinh đẹp, toàn thân cao thấp chỉ có một đôi mắt sáng ngời có thể coi là đẹp, có điều cũng không cần thiết phải dùng những từ như thế nói xấu con cô chứ?!

“Con của Thần Y Abdulla cũng chẳng ra làm sao.” Gã quốc vương kia cao lớn đẹp trai như thế mà lại sinh ra đứa con xấu thế này, đúng là kì tích.

Gầy y như dân chạy nạn châu Phi vậy, so với đứa bé hai tuổi bình thường còn nhỏ hơn nữa.

Hít sâu, hít sâu, cô ra lệnh mình không được tức giận, không được chấp nhặt với anh.

Nếu không phải khi cô mang thai bị chồng ruồng bỏ, tâm trạng sa sút, không ăn nổi thứ gì thì làm sao Ban Đạt lại sinh ra chỉ có hai cân, bé như một con mèo nhỏ. Nếu không phải vì cô vừa sinh Ban Đạt được vài ngày, vì giữ lời hứa với Phàn gia, không để ý đến sự phản đối mạnh mẽ của Thần Y, cố ý đi hiến tử cho Tiểu Niệm, bệnh đến mức không dậy nổi suốt mấy tháng thì làm sao con trai cô không có sữa mẹ, gầy đến mức như suy dinh dưỡng chứ.

Con trai cô gầy gò như thế là do làm hại?!!!

Cô biết mình có vẻ vô lý, nhưng làm một người mẹ, con mình bị cười nhạo là ‘con khỉ’, làm sao cô không tức giận được?!

“Đúng, đứa bé này xấu xí, những chỗ không đẹp của tôi và Thần Y điện hạ đều di truyền lên nó, Thần Y còn bức bối rằng không biết có phải vì hai tháng trước khi mang thai con, tôi từng dùng thuốc tê để hiến tử nên mới bị ảnh hưởng không.” Cô nói một cách bình thản, giống như nói chuyện với bạn bè về việc nhà mình.

Chỉ có cô biết lời nói của mình có tính công kích như thế nào.

Haiz, đã lâu không tức giận rồi, tại sao vừa gặp Phàn Dực Á lại như thế chứ?

“Em...” Anh trừng mắt rất lớn.

“Thật ra nhìn kỹ thì môi thằng bé rất giống tôi.” Cô không để ý đứa con đang vùng vẫy phản đối, cố ý quay mặt nó lại cho anh nhìn rõ.

“Cho dù là gầy như con khỉ cũng rất giống.” Là con của Phàn Dực Á anh.

Cô nhận ra mình sắp tức giận đến nội thương.

“Là em sinh sao?” Dĩ nhiên anh đã bị đả kích nghiêm trọng.

Bởi vì bị cô nhắc nhở, anh phát hiện ra nếu nhìn kỹ, đứa bé này đúng là có môi rất giống cô.

“Đúng vậy, có giống Thần Y điện hạ không? Anh nhìn kỹ đi, tất cả mọi người đều nói ánh mắt và dáng điệu của nó rất giống Thần Y điện hạ.” Cô lộ ra răng nanh trắng bóng, nở nụ cười khác thường.

Cảm giác đối đầu gay gắt thế này, tự nhiên... có vẻ vui...

Trố mắt, nói thật ra đứa bé này xấu đến mức anh không thể tin được là do cô sinh, nếu nói nhặt được thì anh còn cảm thấy là có khả năng.

“Em lừa anh! Vốn dĩ em không thể sinh ra cái đồ xấu xí này được!” Anh cố gắng bình tĩnh.

Ba năm trôi qua, Phan Dực Á đã trở thành người đàn ông chín chắn, không phải nam sinh gặp chuyện không vừa ý là lập tức mất bình tĩnh, kêu gào ầm mĩ trước đây.

“Phan Dực Á, anh thử nói thêm câu con tôi là ‘đồ xấu xí’ xem!” Phan Dực Á này đúng là cái miệng độc địa.

Ánh mắt cô híp lại, toát ra ánh sáng lạnh lẽo, gương mặt xinh đẹp không kiên nhẫn, cố ý đối đầu với anh vì ‘con khỉ gầy’.

“Chúng ta đừng chọc tức nhau nữa, được không?” Anh nhìn thẳng cô, cố gắng giữ bình tĩnh, không tin lời cô nói.

Hạ Vũ Mạt thích nhất là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Anh từng nghĩ rằng bất kể góc biển chân trời nào cũng phải tìm được cô, cho dù là tra tấn lẫn nhau, anh cũng muốn họ cùng trầm luân.

Nhưng khi nhìn thấy cô, anh lập tức hiểu được, Phan Dực Á thầm nghĩ phải hạnh phúc, hạnh phúc với Hạ Vũ Mạt.

“Theo anh về Trung Quốc, để đứa bé này về chỗ của nó đi.” Nếu đứa bé này đúng là hoàng tử, anh biết dù cô có thực sự thích nó, có ‘tình cảm mẹ con’, cũng không thể mang đi được.

“Phan Dực Á, tôi nói lại lần nữa, đây là con tôi, thiên chân vạn xác, là miếng thịt rơi xuống từ trên người tôi!” Vẻ tươi cười của cô đã sắp không duy trì được nữa.

Cuối cùng là do anh ngu ngốc hay là con trai cô thực sự xấu đến mức khủng khiếp như vậy?

Cô vẫn luôn nghĩ con có điểm giống anh, đặc biệt là ánh mắt và lông mày.

Biểu cảm của cô rất nghiêm túc, vẻ bình tĩnh của anh không duy trì nổi nữa, nụ cười cứng đờ trên mặt.

“Không phải em có nỗi khổ nào đó nên kết hôn giả sao?” Anh lo lắng.

Mấy ngày ngay, anh ít nhiều đã điều tra Thần y Abdulla, khi vị quốc vương đương nhiệm này còn là thái tử vẫn luôn bị người ta nghi ngờ, công kích rằng có xu hướng tình dục không bình thường, vì thế suýt nữa không thể lên ngôi vừa.

Vì hoàng tử Ban Đạt được sinh ra, tất cả lời đồn bị xóa tan.

“Phan Dực Á, khả năng tưởng tượng của anh rất phong phú.” Cô lạnh lùng bĩu môi.

Bị anh đoán trúng mất rồi!

Khi ở sa mạc, Thần Y đã cứu cô, cho nên khi những kẻ kia lấy tội danh không con để ép buộc Thần Y, cô không thể mặc kệ.

“Em thật sự sinh con với người đàn ông khác sao?” Ánh mắt anh dần trở nên lạnh lùng.

“Con tôi gọi Thần Y là ‘cha’, anh nói xem?” Cô đáp lại.

“Tốt lắm, tốt lắm! Hạ Vũ Mạt, tôi điên rồi nên mới để cô tiếp tục chà đạp!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, xoay người bước đi.

Cô lại đi sinh con cho người đàn ông khác!

Hạ Vũ Mạt luôn có bản lĩnh biến Phan Dực Á thành thằng ngốc không hiểu gì cả!

Hạ Vũ Mạt luôn có khả năng khiến Phan Dực Á thương tích đầy mình.

. . . . .

Cô cứng đờ đứng im tại chỗ, căn môi dưới không rên một tiếng.

Cứ như vậy đi.

Như vậy, tốt lắm.

Nhưng con cô lại kêu lên “Mẹ ơi, đau, đau.”

Thì ra cô không cẩn thận nắm tay con quá chặt.

Cả kinh, cô vội buông ra.

Cô ngồi xổm xuống, muốn nhìn xem con mình có bị thương hay không.

Đột nhiên, thân mình bị kéo thật mạnh, lớp mạng đen bị giật xuống, bay trên mặt đất, một đôi môi nóng như lửa mạnh mẽ ép lên.

Hơi thở quen thuộc, cô đã biết là ai, giây dựa phản đối lại bị thô bạo đẩy lên cột đá, hai tay bị giữ chặt, hàm răng bị kích thích điên cuồng, đầu lưỡi tuyệt vọng cố tình dây dưa, tiến công.

Cô cắn chặt răng, từ chối sự xâm phạm của anh.

Nhưng anh còn cố chấp hơn cả cô.

Mùi máu tanh ngày càng đậm, anh cũng không chịu buông tha.

Nhắm đôi mắt đang mở lớn lại, trái tim nhảy lên, để mặc đầu lưỡi anh tùy ý xông vào.

Anh điên cuồng thiêu đốt cõi lòng trầm tĩnh của cô.

Run rẩy.

“Mặt Mạt, đi theo anh... Anh nhất định phải đưa em đi!”

Cuối cùng anh rời khỏi môi cô, tấn công lên cái cổ mảnh khảnh, tuyệt vọng đau đớn thốt lên.

“Anh yêu em... Kể cả em từng sinh con cho người đàn ông khác...”

Yêu, vì sao lại làm người ta trở nên tuyệt vọng như vậy? Ngoại trừ cô, không thể chấp nhận được người phụ nữ khác.

Cho dù cô đã có người đàn ông khác, anh vẫn chỉ cần cô!

Lại bị thương lần nữa, tuyệt vọng lần nữa, thỏa hiệp lần nữa, đây là yêu...

61. Q.6 - Chương 10

Edit: Mộc

Cô làm sao vậy? Lòng cô giống như có lửa đốt...

“Không được phép bắt nạt mẹ tôi!” Thằng bé kia vọt tới, vừa đánh vừa đá anh.

Anh không thèm để ý, mặc kệ thằng bé làm bậy, tiếp tục ‘bắt nạt’ mẹ nó.

Anh không thể buông tay...

Mở mắt ra, cô đã tỉnh táo lại.

Cô lạnh lùng nhìn làn váy màu đen, ánh mắt lén lút ác độc vừa biến mất ở góc vườn hoa.

Cô đẩy anh ra, “Phàn Dực Á, anh muốn để mạng lại Ả-rập sao?”

Thông dân sẽ bị đánh chết!

Ở Ả-rập, nam nữ tự ý hẹn hò đã tạo thành tội thông dân, hưởng hồ hành vi của bọn họ bây giờ!

“Anh không sợ! Em vốn là vợ của Phàn Dực Á này!” Anh vô cùng kiên quyết.

Anh biết, nếu anh đưa cô trốn đi, hoàng thất nhất định sẽ truy tìm, cho dù phải sống những ngày lang thang chân trời góc biển anh cũng không sợ!

“Chúng ta đã ly hôn rồi!” Cô lại lạnh lùng nhắc nhở anh lần nữa.

Nhưng anh làm như mất mủ tai điếc, “Thu dọn đồ đạc đi, đêm nay anh sẽ đưa em đi!”

“Phàn Dực Á! Em sẽ không đi với anh!” Cô cố che giấu cõi lòng xao động, từ khi Phàn Dực Á hôn cô, tim cô đã đi đâu mất.

Ôm lấy đứa bé, cô vội vàng đi khỏi vườn hoa, còn cố nói lại một câu, “Phàn Dực Á, nếu anh còn muốn giữ mạng của mình lập tức rời khỏi Ả-rập đi!”

“Hạ Vũ Mạt, anh sẽ đi khỏi Ả-rập! Nhưng phải đưa cả em đi cùng!” Anh đứng phía sau, nói như chém đinh chặt sắt, đủ để cô nghe thấy, “Hạ Vũ Mạt, buổi tối anh đến đây chờ em! Em không đến, anh sẽ đi tìm em!”

Đêm nay, anh nhất định phải đưa cô đi!

.....

Trong phòng, cô cẩn thận vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của con trai.

Sắc mặt cô càng lúc càng lạnh lẽo.

Người phụ nữ mặc áo đen...

Chỉ sợ là...

Lòng cô bỗng nhiên có dự cảm không lành.

Phàn Dực Á phải rời khỏi Ả-rập ngay!

Ả-rập là nơi mà một người ngoại quốc có thể chết rất dễ dàng!

.....

“Thần Y, đoàn ngoại giao đến từ Trung Quốc khi nào thì đi?” Sau khi Thần Y quay về phòng, cô cẩn thận hỏi anh.

“Chuyện này tôi cũng không rõ lắm.” Không hiểu sao cô cảm thấy Thần Y hôm nay có gì đó không yên lòng.

Hoặc là có chuyện gì nặng nề.

“Có thể khiến bọn họ đi sớm một chút không?” Cô biết như thế là không phù hợp, nhưng cô không hy vọng có chuyện không may xảy ra.

Gương mặt tuấn tú của Thần Y vẫn quay về phía ngoài cửa sổ, là mảng hoa hướng dương ảm trong đêm tối, dường như không chú ý đến lời của cô, càng không biết anh đang nghĩ gì.

“Thần Y, Thần Y...” Cô gọi anh vài lần, anh mới quay sang, đột nhiên nói, “Mạt, chúng ta trở thành vợ chồng thực sự đi...”

Cô chấn động, cứng đờ người.

Hôm nay Thần Y làm sao vậy?

“Thần Y, anh?...” Trong lòng hốt hoảng lại không biết mình đang hoảng sợ cái gì.

Cô biết mình và Thần Y chung sống rất hài hòa, sớm hay muộn sẽ tiến thêm một bước này.

Cô và Thần Y không thể chỉ làm vợ chồng hữu danh vô thực cả đời, nói thật, cô đã từng suy xét vấn đề này, đáp án là cô chấp nhận.

Nhưng khi ấy cô không hề nghĩ rằng Phàn Dực Á sẽ xuất hiện.

Cho dù hiện giờ Phàn Dực Á và cô đã không còn quan hệ gì nữa.

Cup hàng mi dài mê người xuống, ánh mắt Thần Y âm trầm như đêm tối, không thể nhận ra cảm xúc trong đó.

Nhưng cô cảm thấy được, trong đôi mắt anh có một đóa hoa hướng dương vĩnh viễn không nở trong đêm tối, một mình nhấm nháp cô độc xót xa.

Cô ngồi xổm dưới chân anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Mắt đối mắt, tâm đối tâm.

Nếu trên thế giới không có Phàn Dực Á ngang ngược hay tức giận, cô nhất định sẽ yêu người đàn ông cô đơn như gió, dịu dàng như mây này.

Trái tim dần trở nên bình tĩnh dưới ánh mắt anh.

Thần Y luôn có khả năng khiến người ta trở nên bình tĩnh.

Cô đúng là có thích Thần Y.

“Vâng.” Cô gật đầu.

Đáp án này, hơn một năm trước cô đã nghĩ tốt, hiện giờ không cần thay đổi.

Người hầu mang đứa bé đi chỗ khác.

Không khí yên lặng đến đáng sợ.

Anh đứng lên, ôm lấy cô, lặng lẽ đặt cô lên giường.

“Mặt, đừng khấn trương, anh sẽ cẩn thận, không làm đau em.” Anh nhẹ nhàng cam đoan.

Cô căng thẳng, da thịt trên người đều cứng ngắc.

“Thần Y, có phải... Saman đã trở lại không?...” Cô túm chặt lấy tấm chăn, cố gắng bình tĩnh, lại hỏi một vấn đề không nên hỏi.

Bàn tay đang cởi áo cô ra cứng lại.

“Đúng, cô ấy trở về dự sinh nhật Ban Đạt.” Anh lạnh nhạt nói xong, càng từ tốn cởi áo cô.

“Thần Y... Anh còn chưa buông tay phải không?... Anh nên hiểu, có một số người, cả đời này đều không thể... Sau khi Ban Đạt sinh nhật xong, để Saman về Anh đi.” Cô không biết tại sao vào thời điểm quan trọng này mà mình cứ nhắc đi nhắc lại về Saman.

“Không, tôi đã buông tay rồi...” Đường như chỉ cần dùng lời nói để tự lừa dối mình thì có thể thật sự buông tay.

Anh vẫn dùng cách này để sống.

Cổ cô chợt thấy lạnh, áo đã bị cởi ra.

Thần Y ngạc nhiên nhìn một chuỗi dấu hôn ngang ngược màu đỏ trên cổ cô, giạt mình dừng lại.

Dừng tất cả động tác.

Không có cách nào tiếp tục được nữa....

Hai người đều cứng đờ, quần áo không nghiêm chỉnh.

. . . . .

Một lúc lâu sau, rất lâu, hòng súng lục đen ngòm đặt lên gáy Thần Y.

“Các người dám tiếp tục nữa xem nào!” Giọng nói lạnh lẽo vang lên.

“Phàn Dực Á! Dừng tay!” Cô sợ hãi hô lên.

“Xem ra tôi tới không đúng lúc rồi.” Phàn Dực Á cười lạnh.

Quần áo hai người đều không nghiêm chỉnh, rõ ràng là chuẩn bị bắt đầu ‘vận động trên giường’.

“Mặc quần áo vào, anh đến đưa em đi!” Tay còn lại thô lỗ kéo lại áo cho cô, che kín tất cả da thịt lộ ra ngoài, anh cố hết sức bình tĩnh, không so đo với cái gã đàn ông hoàn mỹ vừa đề lên cơ thể cô.

Phản Dực Á hiểu rõ, ngay từ khi gặp lại đã hiểu rất rõ, bất kể cô có bao nhiêu người đàn ông, anh rất để ý, nhưng đành phải chấp nhận!

“Phản Dực Á! Anh buông súng xuống!” Cô lo lắng đi tới muốn lấy súng trong tay anh.

Đúng là đồ điên! Sao lại có súng lục chứ? Anh không đi hỏi thăm thử xem, đàn ông Ả-rập đều dùng vũ khí rất giỏi, huống hồ còn là Thần Y?!

Lần này Phản Dực Á thực sự điên đến mức sẵn sàng được ăn cả ngã về không sao?

Nếu muốn đưa cô ra khỏi hoàng cung đương nhiên sẽ xảy ra một số chuyện.

Sức lực của cô vốn dĩ không thể so với anh được, ánh mắt Phản Dực Á càng sâu hơn, “Hạ Vũ Mạt, đừng ép anh nổ súng!”

Anh đã nói tối nay sẽ đưa cô đi, cô chưa tới nên anh đến tìm cô.

Nhưng không ngờ lại có một màn kịch thích tươi đẹp như thế đang chờ anh.

Anh muốn giết người!

Ngực đau đớn đến mức muốn giết hai người bọn họ!

“Anh vào bằng cách nào?” Giọng nói của Thần Y rất bình tĩnh, bình tĩnh giống như tính mạng mình không hề bị đe dọa.

Đến chỗ phòng ngủ của bọn họ giống như đi vào mê cung, hơn nữa còn có thị vệ canh gác, người bình thường không thể đi tới đây được.

Phản Dực Á cố gắng kiềm chế ý muốn giết người, vẫn trả lời anh, “Có một cô gái cầm điếu đang ngồi ngơ ngác ở cầu thang, người hầu gọi cô ta là ‘công chúa’, tôi nói với cô gái cầm điếu ấy rằng tôi là người thân của Hạ Vũ Mạt, cố ý tới thăm cô ấy, lại ngại phong tục nơi này nên vẫn chưa gặp mặt nhau, cô gái cầm điếu ấy liền đưa tôi tới đây, không ngờ lại gặp được ‘chuyện tốt’ của các người.” Khi nói hai chữ ‘chuyện tốt’, ngực Phản Dực Á rung động, sát ý càng đậm.

“Saman đang ở đâu?” Hít sâu một hơi, thái độ Thần Y vẫn bình tĩnh như cũ.

Là Saman! Đúng như cô đoán.

Trước kia, đây là phòng của anh, Saman vào đây chưa bao giờ gõ cửa.

“Làm sao tôi biết được?!” Phản Dực Á không kiên nhẫn nhíu mày, vì sao lại nói chuyện cái cô cầm điếu kia chứ? Hiện giờ bọn họ nói chuyện kiểu này có phải rất không bình thường không?

Cô ấy nhất định đang trốn ở một chỗ nào đó khác... Kể từ khi anh cưới vương phi đầu tiên, Saman đã rơi rất nhiều nước mắt...

Ánh mắt Thần Y tối lại, vô cùng lạnh lẽo, tức giận tích tụ lại, “Vốn dĩ tôi có thể không tính toán chuyện này, nhưng anh không nên gọi Saman là đồ cầm điếu, Saman tàn tật thật, nhưng tôi không cho phép ai giễu cợt cô ấy...”

Một người vốn dịu dàng như ngọc lại vô tình toát ra vẻ mặt lạnh lẽo tột cùng.

“Thần Y, đừng như vậy! Phản Dực Á cố ý đầu! Anh ấy không có ác ý!” Hạ Vũ Mạt luống cuống, Thần Y luôn ôn hòa với mọi người, nhưng không có nghĩa là anh không tức giận, trên thực tế, khi Thần Y muốn tàn nhẫn thì còn đáng sợ hơn bất kì ai.

Nhưng lúc này Thần Y hoàn toàn không để ý đến cô, “Nổ súng đi, như thế thì anh mới có một nửa cơ hội ra khỏi đây!”

Thật ra Hạ Vũ Mạt biết rõ, Phản Dực Á vốn dĩ không có tới một nửa cơ hội.

“Phàn Dực Á, không được nổ súng!” Cuối cùng cô cũng biết, trái tim mình đang hướng về ai.

Lo lắng của cô, sự kích động của cô vào trong mắt anh quả thực khiến anh còn đau đớn hơn bị lửa thiêu, Phàn Dực Á lên nòng súng.

Một tiếng súng vang lên, súng lục đã bị rơi trên mặt đất.

Cô không thể nghe thấy tiếng cười mỉa mai, chỉ ôm chặt lấy Thần Y, “Phàn Dực Á, muốn giết thì anh giết tôi trước đi!”

Phàn Dực Á ngu ngốc! Vốn dĩ đâu có biết dùng súng.

Tay anh bị lực rung của súng làm đau đớn.

Nhưng không thể đau bằng trái tim.

Vừa rồi, Hạ Vũ Mạt hoàn toàn không để ý gì mà ôm lấy gã kia, đẩy anh ra.

Lựa chọn của cô rất rõ ràng.

“Người đâu!” Cô nhanh chóng nhặt súng lên, nhét vào trong tay áo, hô to một tiếng, một đám thị vệ mang theo vũ khí chạy vào, cô vội vàng chỉ vào Phàn Dực Á, “Đặc phái viên ngoại quốc này không biết phép tắc dám xâm nhập tẩm cung của ta và điện hạ, lập tức kéo ra ngoài, trục xuất!”

Đây là lựa chọn của cô sao?!

Phàn Dực Á lạnh lùng nhìn đám thị vệ không hề nể nang lời mình đi.

Đây là lựa chọn của cô sao?!

Anh vẫn như thế, lạnh lùng nhìn cô.

Mãi đến khi bị kéo ra ngoài cũng không kêu một tiếng

Chỉ có ánh mắt vẫn luôn nhìn theo cô...

.....

“Thần Y! Anh ấy không có ác ý! Anh ấy không hề làm anh bị thương! Không phải ám sát đâu! Xin anh buông tha cho anh ấy! Em cầu xin anh!” Cô kéo tay áo Thần Y, lần đầu tiên ăn nói khép nép, lo lắng như vậy.

Đôi mắt lạnh lùng của Thần Y vẫn nhìn cô, vừa rồi anh đều nhìn thấy tất cả.

Nếu không phải lúc này cô liều chết che chở cho anh, anh đã có sát ý.

Nhưng người mà Hạ Vũ Mạt thật sự muốn bảo vệ, anh nhìn thấy rất rõ.

Im lặng hồi lâu, trái tim cứng rần cuối cùng cũng mềm mại vì sự cầu xin của cô, thở dài một tiếng: “Mạt, em hãy xử lý vết thương đi đã.”

Đầu vai cô bị súng quệt làm trầy da, vậy mà cô lại cố ý dùng áo che kín, không rên một tiếng.

Chỉ bằng việc làm bị thương vương phi, người đàn ông kia đã phải để đầu lại Ả-rập rồi...

“Không! Em không bị thương!” Cho nên cô lắc đầu, sống chết không chịu nhận.

Người thật sự không thể buông tay được, là ai?!

62. Q.7 - Chương 1

Edit: Mộc

Du thuyền là biểu tượng của sự giàu có, mà phần lớn trong 100 chiếc du thuyền khổng lồ và xa hoa nhất thế giới đều thuộc về thành viên hoàng thất.

Trong đó, chiếc du thuyền “Arabia Banda” của quốc vương Thần Y Abdulla là xa hoa nhất, là quà mừng sinh nhật cho con trai mình.

Tại Ả-rập, Arabia Banda có nghĩa là hạnh phúc, từ đó có thể thấy được sự yêu thương của quốc vương Thần Y Abdulla đối với đứa con duy nhất của mình.

Nghi thức hạ thủy “Arabia Banda” được tổ chức rất lớn.

Quốc vương Thần Y và vương phi đến từ phương đông cùng nắm tay của tiểu hoàng tử, công chúa Pakistan đi sau với vẻ mặt oán hận, nghe tiếng người dân hoan hô ở cảng.

Đã nửa tháng kể từ đêm xảy ra chuyện, sau đó Thần Y không đề cập gì nữa.

Anh cũng không có ý định vượt khỏi ranh giới với cô, nam nữ trên chiếc giường đôi vẫn là ‘bạn cùng giường’ như cũ.

Chỉ có điều, rất nhiều lúc cô lại thất thần, ánh mắt của Phàn Dực Á nhìn cô chăm chú khi bị kéo đi luôn ở trong đầu cô, không thể xua đi được.

Cô không thể giải thích với anh, cũng không cần thiết phải giải thích.

Cô gọi điện cho anh Đình, sau khi xác nhận rằng Phàn Dực Á thật sự đã bình an về nước, trái tim bất an mới bình tĩnh trở lại.

Thần Y quả thật đã làm đúng như những gì đã nói với cô, không truy cứu thêm nữa.

Đối với sự hứa hẹn của Thần Y, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy không yên tâm mà đi xác thực.

Cô vẫn luôn hoàn toàn tin tưởng Thần Y, nhưng vì sao lần này lại không dám lơ là.

Đêm đó, cô muốn bảo vệ ai, cô hiểu rất rõ.

Nếu Thần Y bị thương, cô sẽ đau khổ, buồn bã, nhưng nếu người bị thương là Phàn Dực Á, cô sẽ... không chịu nổi.

Đây là sự khác biệt giữa thích và yêu, tình bạn và tình yêu.

.....

Hoàng thất Ả-rập có rất nhiều thành viên, thành viên hoàng tộc tham gia vào nội các, giành quyền khai thác dầu mỏ, giữ các chức vụ quan trọng trong quân đội, cảnh sát, càng giỏi trong việc xây dựng mạng lưới quan hệ trong giới kinh tế và chính trị trên toàn cầu.

Lần này quốc vương đưa hai vị vương phi và hoàng tử rời bến, thành viên hoàng thất được mời không quá trăm người.

Cho nên có thể thấy việc nhận được thiệp mời là việc vinh dự cỡ nào.

Nhưng kể cả những thành viên không được mời vẫn xếp hàng dài ở cảng, vui vẻ đưa tiễn.

Giữa rất nhiều phụ nữ hoàng thất Ả-rập mặc đồ đen, liếc mắt một cái anh đã thấy được Saman bị bài xích ở một góc, đang cúi đầu.

Bàn tay bỗng xiết chặt một chút.

Chỉ một hành động nhỏ như thế cũng khiến Hạ Vũ Mạt đang bị anh ôm cảm nhận được.

“Điện hạ...” Giọng cô vẫn luôn lạnh lẽo nhưng cũng có ý lo lắng.

Thần Y cúi đầu, nhìn vào mắt Hạ Vũ Mạt, an ủi, “Mạt, đừng lo lắng... Trong mắt tôi đã có người phụ nữ khác...”

Cô biết, Thần Y đang nói đến cô.

Nhưng vì sao cô lại có ảo giác rằng cô và Thần Y bây giờ là hai diễn viên, muốn diễn một vở tình yêu, vì muốn có được hạnh phúc mà liều mạng ép mình phải nhập vai.

Thần Y quay đầu lại, nhìn không chớp mắt về phía trước, ép mình không được bị Saman hấp dẫn.

Nhưng lời đồn đại vẫn giống như sương mù tràn ngập trên bầu trời.

“Chắc chắc, Saman đã từ Anh về rồi kìa, một cô gái mà lại xuất đầu lộ diện đi du học, đúng là không biết thẹn!”

“Nghe nói năm ấy là quốc vương điện hạ đã sai người đưa cô ta đi đấy.”

“Đương nhiên rồi, trước kia khi Saman còn ở hoàng cung, ngày nào cũng như hình với bóng với quốc vương, cho dù hai người không có gì thì danh dự của cô ta cũng mất rồi, không đưa ra nước ngoài, ở trong nước có người đàn ông nào muốn lấy cô ta chứ?”

“Lúc ấy chúng ta còn tưởng rằng quốc vương sẽ lập cô ta làm phi chứ.” Một trận cười vang, có vẻ vui sướng khi người ta gặp nạn.

“Phi! Quốc vương tôn quý làm sao lại lập một đứa câm điếc làm phi chứ? Hơn nữa có tin đồn rằng Saman là con riêng của quốc vương trước đây đấy, quốc vương bây giờ hận chú mình như thế, làm sao lại lấy con gái ông ta được? Hơn nữa họ hàng gần cũng không thể kết hôn!”

“Ai nói họ hàng gần không thể kết hôn? Không phải hoàng tử Sultan cũng lấy em họ mình à? Hơn nữa trong hoàng tộc Ả-rập, họ hàng gần kết hôn cũng là chuyện rất phổ biến, có điều theo tôi thấy là Saman chỉ là đứa câm điếc, quốc vương điện hạ có chăng là chơi bời thôi, không thể nào lấy cô ta được!...”

“Thật ra Saman cũng rất đáng thương, nghe nói là bóng ma hoàng tử đã đẩy cô ta xuống nước, khiến cô ta bị sốt cao rồi trở thành điếc, hoàng tử điện hạ rất áy náy nên đã nhận cô ta làm em gái, tất cả mọi người đều nói đúng là trong họa có phúc!”

. . . . .

Tuy rằng đám phụ nữ này chỉ lén nói chuyện với nhau nhưng lại không biết khổng chế to nhỏ.

Chỉ có nhân vật chính đang ở trong đám đông, cụp mắt xuống, cố gắng diễn thật tốt vai ‘vừa câm vừa điếc’ của mình.

Người không thể bước đi nổi, ngược lại là Thần Y.

Anh buông tay Hạ Vũ Mạt, đi về phía cô gái câm điếc khiến người ta đau lòng kia.

Đôi giày da màu đen dừng lại trước mặt cô.

“Saman, ngẩng đầu lên!” Thần Y ra lệnh cho cô.

Anh đã dạy cô rất nhiều, đối với việc bị đối xử bất công, bị bắt nạt, nhất định phải phản kháng!

Bên tai Saman có đeo máy trợ thính, rõ ràng có thể nghe được lời nói của đám phụ nữ kia!

Rất nhiều lúc anh thường nghĩ, nếu có thể lấy một chút cứng cỏi của Hạ Vũ Mạt chia cho Saman thì thật tốt biết bao?!

Chỉ có điều, Saman yên lặng chấp nhận tất cả thực sự là không cứng cỏi sao?

Một đôi mắt xanh ngược lên.

Trong mắt không có oán hận, chỉ có bình tĩnh... và chúc phúc.

Đây là Saman, rất lương thiện, rất trong sáng!

Cho dù bị vứt bỏ mà không có một lý do, Saman vẫn không hề oán hận.

Thần Y cúi đầu, nhẹ nhàng nhưng uy nghiêm nói với con trai, “Ban Đạt, gọi cô đi!”

Một tiếng ‘cô’ này, anh muốn tất cả mọi người đều nghe được! Saman là em gái mà Thần Y Abdulla sẽ bảo vệ cả đời, không chấp nhận bất kì kẻ nào bắt nạt!

Một tiếng ‘cô’ kia làm cổ tay áo của cô khẽ run lên một chút, nhưng cặp mắt của Saman vẫn bình tĩnh như trước.

Ban Đạt luôn nghe lời cha, lập tức gọi một tiếng ‘cô’ rất rõ ràng.

Saman dựa theo lễ nghi, mỉm cười với tiểu hoàng tử rồi mới tạ ơn.

“Saman! Lên thuyền!” Lại đưa ra mệnh lệnh, anh xoay người đi nhanh về phía hai vị vương phi đang chờ.

Không nghe thấy tiếng hít kinh ngạc ở bốn phía.

Để cho Saman lên thuyền sao? Chiếc du thuyền này, ngoại trừ hai vị vương phi thì không hề mời phụ nữ nào khác!

“Vâng, anh trai.” Saman không tỏ ra vui sướng, cũng không phản kháng.

Thần Y đang tức giận, bọn họ sống bên nhau nhiều năm như thế, thân thiết đến thế, làm sao cô lại không biết anh Thần Y vốn hiền lành đang tức giận.

Thật ra thì tức cái gì chứ? Bọn họ nói đều là sự thật...

.....

Du thuyền rời cảng trong tiếng hoan hô của dân chúng.

Trên du thuyền có một chiếc máy bay trực thăng, một rạp chiếu phim nhỏ, một bể bơi, một nhà hàng xa hoa, hệ thống phòng thủ công nghệ cao, tất cả phòng đều được lắp kính chống đạn, du thuyền còn được trang bị một tàu ngầm mini, khi phát sinh tình huống nguy hiểm, quốc vương và vương phi có thể lên tàu ngầm để rời đi.

Trên boong tàu, lần đầu tiên hoàng tử Ban Đạt được ra biển, vô cùng hưng phấn vỗ tay, chỉ vào những con hải âu đang bay lượn rồi lướt qua mặt biển, vui vẻ hô to.

Hạ Vũ Mạt và Thần Y nhìn nhau mỉm cười, thấy con trai vui vẻ, tâm trạng của họ cũng rất tốt.

Ở phía xa, một cô gái mặc đồ đen chăm chú nhìn một nhà ba người bọn họ.

Dưới tấm khăn che mặt, cô gái cũng đang mỉm cười.

Đằng sau cô gái mặc đồ đen, một người đàn ông điển trai mặc quần áo đầu bếp, chậm rãi tới gần.

“Hi, nhóc cầm điếu, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Người đàn ông ra vẻ thoải mái chào hỏi cô.

Nhưng động tác cứng đờ, mắt tự nhiên chứng tỏ người đàn ông này rất ít đến gần phụ nữ.

Thật ra anh hoàn toàn không nhận ra được cô gái này, Phàn Dực Á ngay cả ngũ quan của phụ nữ cũng không nhớ được thì làm sao nhận ra một cô gái đã che mặt chứ.

Nhưng cô có một đôi mắt trong sáng lương thiện, khiến anh có cảm giác đã từng nhìn thấy, trực giác nói rằng cô chính là cô gái cầm điếu ngồi gần người ở cầu thang hôm ấy.

‘Anh khỏe chứ!’

Cô gái chạm lên ngón tay cái của mình.

Phàn Dực Á rầu rĩ, tệ thật, anh không hiểu ngôn ngữ cầm điếu!

Cô gái biết anh đang bối rối, cười âm áp.

Lấy bút và giấy ra, ‘nhìn thấy chị Mạt không? Bọn họ đang ở đâu?’

Cô gái chỉ lên boong tàu có ba người đang đứng. Ngày ấy, thấy Thần Y và Hạ Vũ Mạt thân mật, mặt cô tái nhợt như tờ giấy, vội vàng bỏ chạy, để mặc Phàn Dực Á.

Bởi vậy chuyện xảy ra sau đó cô không hề biết gì.

Dù gặp nhau, biết được lựa chọn của cô.

Nhưng không sao cả, cô đã nói rằng trước kia cô từng thích anh.

Vậy thì anh sẽ giúp cô nhớ lại cảm giác tình yêu ấy từng chút một.

Một khi Phàn Dực Á đã muốn gì thì tuyệt đối sẽ không buông tay.

Sâu dưới du thuyền mấy trăm mét, có một chiếc tàu ngầm của lính đánh thuê vẫn lặng lẽ đi theo.

Bất kể là tranh giành ngoài sáng hay bí mật cướp đoạt, anh phải mang Hạ Vũ Mạt đi!

Trên boong tàu, một nhà ba người kia đang rất hòa thuận vui vẻ.

Ban Đạt hưng phấn, không ngừng nhảy nhót xung quanh cha mẹ, Hạ Vũ Mạt cầm khăn lau mồ hôi cho con trai, Thần Y nhìn bọn họ bằng ánh mắt hiền dịu.

Thật sự là khung cảnh gia đình hoàn mỹ vô cùng!

Khiến anh xúc động đến muốn học máu.

Chết tiệt! Nếu biết trước là cô thích trẻ con thì trước kia dù thế nào cũng phải làm cho cô to bụng!

“Lớn lên thật xấu, thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, đáng vẽ thì nhỏ xíu, y như một con khỉ.” Anh bĩu môi, tính tình nhỏ mọn, vô cùng ghét bỏ.

Dù sao anh cũng không vừa mắt thằng bé kia!

Nhất là khi nhận ra đôi môi của thằng bé này rất giống cô, còn ánh mắt lại giống Thần Y Abdulla.

Mặc kệ !

Ngày đó bị đám thị vệ kia trục xuất, anh liền thề rằng sẽ không bao giờ cho Hạ Vũ Mạt cơ hội lựa chọn nữa! Anh sẽ cướp cô về, mặc kệ cô có vui hay không, dù sao thì cô cũng chỉ có thể thích anh!

Tương lai, anh và cô sẽ sinh một đứa con thật mập mạp, để con khỉ kia tự thấy xấu hổ!

. . . . .

Saman ngơ ngác một chút, sau đó tỉnh táo lại, có vẻ bức bối viết nhanh lên giấy:

‘Anh không thể nói vậy về Ban Đạt, Ban Đạt là ân huệ lớn nhất đối với anh Thần Y, không ngày nào là tôi không cảm tạ thánh Ala đã để Ban Đạt tới Ả-rập, cứu vớt linh hồn tà ác của con người.’

“Nói cái gì thế, cái gì mà cảm tạ với cứu vớt, lớn lên xấu thế không biết có phải là nhất về không, đâu có giống hai người bọn họ chứ!” Anh lẩm bẩm, sự tồn tại của đứa bé này thật sự giống như một cây châm trong lòng anh.

‘Không phải! Ban Đạt mới hai tuổi rưỡi, khi lớn hẳn rồi thì sẽ đẹp lên!’

Anh tùy tiện liếc chữ trên tờ giấy, cả người như bị sét đánh.

63. Q.7 - Chương 2

Edit: Mộc

Bỗng nhiên anh nắm lấy vai cô gái.

“Sao lại hai tuổi rưỡi?!!! Nói cho rõ ràng đi!!!” Về mặt anh rất dữ tợn, dọa cô sợ hãi.

Nhưng cô nhanh chóng xoay người lại, vội vàng đẩy anh ra.

Đối với người Ả-rập, hành vi đường đột của anh đã cấu thành tội ‘quấy rối tình dục’, may mà cô đã từng học ở Anh. Cô ử rử gõ lên đầu mình, càng cố gắng ra hiệu với anh, lúc thì xua tay, lúc lại sờ bụng, động tác có vẻ kích động.

“Dùng bút đi! Viết cho tôi xem!” Anh quát lên, tim đập rất nhanh.

Hai tuổi rưỡi? ... Hai tuổi rưỡi!

Cô gái viết bằng tiếng Anh, “Hai tuổi rưỡi là tính cả tuổi của đứa bé khi ở trong bụng mẹ. Người Ả-rập chúng tôi có thói quen tính như thế.” Viết xong, cô gái buông giấy bút xuống, chợt dạ cúi đầu, hốt hoảng bỏ trốn.

Ả-rập là một quốc gia vô cùng bảo thủ, nam nữ gặp riêng đã có thể bị giam cầm, huống hồ là có thai trước khi kết hôn.

Khi quốc vương cũ qua đời, anh Thần Y vì không có con nên còn chưa kịp đăng cơ đã bị các hoàng tử khác ép thoái vị, lúc ấy Hạ Vũ Mạt bất ngờ tuyên bố mình đã mang thai con của Thần Y, nếu tính theo thời gian thì lúc mang thai cũng là lúc anh Thần Y lên đi Mỹ, Anh để tìm cô. Mà Hạ Vũ Mạt lại nói khi ở Hawaii, cô ấy và anh Thần Y đã ở bên nhau.

Theo luật pháp thì Hạ Vũ Mạt và đứa trẻ trong bụng đều phải bị xử tử, nhưng sau khi tiến hành họp bàn, quyết định sẽ giữ lại giọt máu duy nhất của Thần Y, vì ngăn lời đồn không hay trong dân chúng nên đành bóp méo tuổi của Ban Đạt, tuyên bố với dân chúng rằng sau khi đại hôn vương phi mới có thai Ban Đạt.

Đây là bí mật chốn cung đình, làm sao mà cô có thể kể ra được?! Quả nhiên ở Anh lâu quá nên rất nhiều quan niệm đã thay đổi, không còn giống người trong nước nữa, không cảm thấy có thai trước khi kết hôn là hành vi phạm tội không thể tha thứ.

. . . . .

Có thói quen tính cả tháng đứa bé nằm trong bụng mẹ sao?!

Miệng Phàn Dực Á giật nhẹ.

Anh muốn nghĩ gì chứ? Kích động cái con khỉ!

Thằng nhóc gầy như con khỉ đó làm sao có thể là con anh được? Toàn thân cao thấp, không có chỗ nào giống anh cả!

Anh ảo não, cũng học theo cô gái kia, tự gõ đầu mình thật mạnh.

Không muốn nhìn một màn cả nhà ba người hạnh phúc vui vẻ trên boong tàu làm người ta phát điên nữa, anh liều mạng ép mình không được để ý, ổn định cảm xúc, anh lại quay về phòng nghỉ của nhóm đầu bếp, ban đêm yên tĩnh dần tiến đến.

Bởi vậy anh không nhìn thấy ‘con khỉ gầy’ nhìn theo quả bóng bay mà mình không cẩn thận làm bay mất, “A ầu” ảo não, vẻ mặt buồn chán, không ngừng gõ lên đầu mình, đáng vẻ giống y như đức người nào đó.

Đêm nay, trên du thuyền có một yến tiệc xuyên đêm vô cùng long trọng.

Phụ nữ không được phép tham gia.

Ban Đạt quần quýt lấy Thần Y, cũng muốn tham gia chơi đùa, cô đành vui vẻ thoải mái ở lại trong phòng mình.

Trong du thuyền có trang bị ti vi vệ tinh, có thể xem chương trình của các quốc gia trên thế giới, không giống ở Ả-rập, chỉ có ba kênh truyền hình là hành hương, tin tức, thể thao.

Vài năm sống ở Ả-rập, dường như cô đã cách biệt với thế giới bên ngoài, vui giận buồn thương đều đã ở rất xa cô.

Có lẽ đây là nguyên nhân chính khiến cô thích cuộc sống ở Ả-rập.

Trong phòng, cô đang xem tiếp sóng cuộc thi Hoa hậu Mỹ.

Các người đẹp mặc áo tắm, vô cùng xinh đẹp, nếu ở lãnh thổ Ả-rập thì cô sẽ bị coi là đang xem chương trình tục tĩu, bị phạt bắt giam.

Nhưng hiện tại cô đang tự do.

Dù sao Thần y cũng đọc rất nhiều sách, tư tưởng phóng khoáng tiếp thu cái mới, không phải người đàn ông hẹp hòi.

Trong phòng, tivi đang phát chương trình âm nhạc, cô chợt có cảm giác như mình vừa từ bầu trời quay lại mặt đất, thật thoải mái.

Cứ thế, không hề phát hiện có tiếng bước chân rất nhẹ đang đi tới gần phòng cô.

Khóa cửa xoay nhẹ vài cái, cô mới cảm thấy có gì đó kì lạ.

Một đám lính đánh thuê trang bị vũ khí cẩn thận xâm nhập phòng cô.

Trên hành lang ngoài phòng, thị vệ canh giữ đã bị hạ gục một cách âm thầm.

Cô vừa đứng lên, định phản kháng thì một chiếc khăn tay tẩm thuốc mê chụp lên miệng cô.

Thân thể mềm nhũn, cô rơi vào trong lòng một người quen thuộc.

Người kia, vừa rồi còn ở phía sau đám lính đánh thuê.

Trước khi rơi vào bóng tối, cô nghe được giọng nói quen thuộc kia, thì thầm vào tai cô, “Thật xin lỗi, Mạt Mạt, tình yêu của anh cũng không đáng yêu...”

.....

Khi cô tỉnh lại thì đang ở trong một chiếc tàu ngầm dưới đáy biển.

Cô há miệng hít một hơi, phát hiện mình đang đeo thiết bị dưỡng khí trên tàu ngầm.

Mà bàn tay nhỏ bé của cô bị một bàn tay lớn hơn bao lấy.

Vừa rồi rõ ràng cô còn xem tiếp sóng Mĩ trong phòng, hiện giờ là thế nào?

Cô quay đầu đi, quả nhiên nhìn thấy gương mặt đẹp trai kia.

Cô buồn bực gỡ thiết bị dưỡng khí xuống, may là thiết bị điều hòa đã đạt điều chỉnh độ ẩm và dưỡng khí ở mức phù hợp, hít thở tự nhiên, coi như thoải mái.

“Phản Dực Á! Anh làm cái quái gì thế!” Tiếng quát của cô làm vài tên lính đánh thuê đề phòng sờ lên vũ khí.

“Đừng làm cô ấy bị thương!” Anh vội vàng ôm chầm lấy cô, híp mắt cảnh cáo, “Cô ấy mà bị thương thì các anh đừng nghĩ lấy được nốt chỗ tiền còn lại!”

“Phản Dực Á! Anh là đồ đại ngu ngốc!” Cô thở hổn hển, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết anh đang làm gì!

“Đại ngu ngốc, mau đưa tôi trở về!” Nếu cô biến mất, vấn đề sẽ rất nghiêm trọng, đến lúc đó không còn đơn giản là chuyện Thần Y có buông tay hay không nữa.

“Đưa em trở về làm gì? Còn muốn anh nhìn tiếp em và người đàn ông khác lên giường à? Sừng trên đầu anh còn chưa đủ dài sao?” Anh cũng tức giận.

Vốn định nhẹ nhàng dỗ dành cô, nhưng thấy cô khẩn trương như thế, anh không thể khống chế được mình.

Ba năm nay, rõ ràng anh đã cố thể kiểm chế bản thân, tại sao sau khi gặp cô thì tất cả thành công cốc chứ.

“Ban Đạt còn ở đấy!” Đứa con là thịt của cô, một ngày cũng không thể xa nó.

“Con khỉ kia là đứa con duy nhất của quốc vương Thần Y Abdulla, làm sao anh có thể nói cướp là cướp chứ?!” Không phải anh keo kiệt, không chấp nhận con cô, muốn trách thì chỉ trách con cô thôi, ai bảo nó có ông bố hiền hách như thế làm gì chứ! Nếu bình thường một chút thì cho dù cả đời anh như bị kim đâm, anh cũng sẽ chấp nhận chịu đựng.

“Phản Dực Á! Anh là đồ ngu ngốc! Tên tiếng Trung của Ban Đạt chính là Phản Vũ đó!” Cô quát to, chỉ cần nói đến Phản Vũ là cô không thể làm một Hạ Vũ Mạt bình tĩnh nữa.

“Phản? Vì sao em... lại để con khỉ gầy kia... theo họ của anh chứ?...” Anh tròn tròn mắt, sao con khỉ gầy kia lại theo họ Phản, thật kì lạ...

“Là con của đồ rách nát nhà anh, không theo họ anh thì theo họ ai hả?!” Có ai lại luôn mồm gọi con mình là con khỉ, con khỉ sao?

Anh cũng không hề biết rằng thân thể Phần Vũ từ khi sinh ra đã không tốt, luôn bị bệnh, cô làm mẹ phải tốn không ít công sức!

“Của anh? Anh và em làm sao lại có một đứa con vừa hai tuổi được chứ! Có cần anh phải nhắc em là bao lâu rồi chúng ta không làm tình không!” Anh quát lên, nhưng rõ ràng đã có vẻ hoảng hốt.

“Anh cho rằng vì sao lúc ấy tôi không lập tức hiến tủy cho Tiểu Niệm hả? Thật sự là vì sự nghiệp sao? Anh có thấy tôi nhận bộ phim nào mới không?! Lúc ấy tôi mang thai Phần Vũ! Tôi không thể bỏ tính mạng con mình để đi cứu cháu gái bảo bối của anh được!”

Anh giật mình.

Anh vẫn nghĩ mình rất hiểu cô, nhưng hóa ra anh luôn rất vinh dự bị cô lừa dối.

“Em điên rồi phải không! Đã mang thai sao còn đòi ly hôn! Vì sao không nói cho anh biết em có con chứ?!” Anh tức giận đến mức sắp nổ mạnh, “Còn nữa, em nuôi con kiểu gì thế, có cho nó ăn không vậy? Nuôi như thế thì còn mặt mũi nào nữa chứ?!”

Con khỉ gầy kia hóa ra lại là con anh?! Đâu có giống anh chứ?!

Nhưng vì sao khi nghĩ đến dáng vẻ gầy còm chỉ có da bọc xương của đứa bé kia, lòng anh lại đau như vậy, giống như bị tảng đá lớn đè lên.

“Phần Dực Á! Tôi chẳng có lỗi gì về chuyện này cả, là anh! Chính anh không muốn quay lại!” Những ám ức đó cô cứ nghĩ mình đã quên mất, nhưng vì sao khi nhớ tới ánh mắt chán ghét khi ấy của anh, mắt cô lại đỏ lên, “Những gì tôi nợ anh, tôi đều đã trả lại rồi! Vì tôi vừa sinh con xong đã đi hiến tủy nên thân thể bị tổn thương, bác sĩ nói ngoài Phần Vũ ra, sau này... tôi không thể mang thai được nữa!”

Nước mắt của cô rơi xuống, khi đó chỉ muốn mau chóng thanh toán nợ nần với Phần gia, vốn dĩ không ngờ rằng sẽ có hậu quả xấu như vậy.

“Cho nên tôi cảnh cáo anh, đừng có tranh Phần Vũ với tôi!” Cô lạnh lùng nói, cô không cần tình yêu, không cần bất kì ai, cô chỉ cần con của mình!

Anh vẫn giữ dáng vẻ như bị sét đánh.

Con khỉ gầy là con anh.

Về sau Hạ Vũ Mạt không thể sinh con được nữa.

Không được tranh con với cô.

Chết tiệt, vì sao anh lại cảm thấy có chỗ nào là lạ?!

“Hạ Vũ Mạt, người em yêu nhất là ai?” Về mặt anh rất kì quái.

“Đương nhiên là Phần Vũ! Trừ bỏ thằng bé, tôi không yêu ai hết!” Cuối cùng anh đã biết kì lạ ở đâu!

“Anh mau đưa tôi trở về, nếu không đừng trách tôi không nể mặt!” Cô cởi giày cao gót, muốn đánh vào đầu anh.

Hành động này giống với một Hạ Vũ Mạt luôn lạnh lùng thần nhiên, không có bất cứ cảm xúc gì sao?!

“Để anh đưa em đến một nơi an toàn trước đã! Chuyện về con, anh sẽ nghĩ cách!” Cướp Hạ Vũ Mạt đã phiền phức như vậy, hiện giờ còn muốn cướp cả con nữa sao? Anh chưa có biện pháp gì cả!

“Anh có cách gì chứ?” Chỉ cần Thần Y không buông tay, không ai có cách gì hết.

Nhưng Thần Y luôn tôn trọng cô thì sao có thể không buông tay được? Phần Dực Á này đúng là ngu ngốc, chỉ biết làm sự việc càng nghiêm trọng hơn!

“Có cách nào không?” Phần Dực Á không để ý tới cô, quay đầu nói chuyện với đám lính đánh thuê.

Cô mơ hồ nghe được hai chữ “huyết tẩy”.

“Phàn Dực Á! Anh mà dám giết người, làm Thần Y bị thương, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho anh!” Cô lạnh lùng nói.

Anh trừng mắt với cô, “Không được nhắc đến người đàn ông kia trước mặt anh!” Ánh mắt lộ rõ vẻ ghen tị sắp chết.

Thủ lĩnh của đám lính đánh thuê nói, trừ việc huyết tẩy du thuyền để trừ hậu họa, không thể giữ lại mạng ai ra thì chẳng có biện pháp nào khác.

Anh nhíu mày, bắt đầu suy nghĩ.

Anh là thương nhân, không phải ma đầu giết người không chớp mắt!

“Phàn Dực Á! Anh đưa tôi trở về ngay, đừng làm mọi chuyện nghiêm trọng hơn nữa, đừng làm tôi chán ghét anh thêm!” Cô mết mồm nói, một câu đâm vào trái tim anh.

Nhìn thấy vẻ mặt anh thay đổi, Hạ Vũ Mạt chợt hiểu ra đây vẫn là người đàn ông đơn giản ngày ấy, trái tim giản dị ngây thơ.

“Phàn Dực Á, tôi chán ghét anh! Chán ghét sự ngây thơ của anh, chán ghét tất cả về anh!” Cô cố ý nói.

“Phàn Dực Á, anh có tư cách gì để làm một người chồng tốt, có tư cách gì làm một người cha tốt?! Anh chẳng biết gì cả, chỉ có sự ngây thơ, dễ kích động thôi!”

“Anh có từng nghĩ xem tôi có muốn tiếp tục về với anh không hả? Anh có từng quan tâm con chúng ta có muốn nhận anh làm cha hay không? Phàn Dực Á, tiền có thể mua được tất cả mọi thứ, nhưng trái tim con người thì không bao giờ mua được!!”

Một câu này của cô làm lòng anh bị tổn thương nghiêm trọng.

64. Q.7 - Chương 3

Edit: Mộc

Dọc đường đưa cô trở về, anh luôn im lặng.

Sự im lặng khác thường của anh làm cô cảm thấy bất an.

Vừa rồi, vì chộc giận anh nên đúng là cô đã quá nặng lời.

Đám lính đánh thuê kia cho tàu quay lại một cách nhanh chóng, thân chủ không muốn thực hiện tiếp giai đoạn hai của nhiệm vụ, vậy thì công việc của họ cũng đã xong.

Đỡ cô lên du thuyền xong, Phàn Dực Á cũng lên theo.

Là cô hoa mắt sao? Vì sao lại thấy hình như ở phía trước thoáng qua bóng áo đen?!

“Phàn Dực Á, anh mau đi cùng bọn họ đi!” Cô đẩy anh một cái.

Anh lắc đầu, vẫn im lặng như cũ, đưa chỉ phiếu cho thủ lĩnh của lính đánh thuê.

Cô không kịp ngăn cản, trong chớp mắt, tàu ngầm đã biến mất trước mắt bọn họ.

Hai người, một trước một sau, đi qua hành lang dài, anh vẫn đi theo cô, cô biết, dù nói gì cũng không thay đổi được, từ trước tới nay anh vẫn luôn cố chấp, không bao giờ thay đổi.

Được rồi, tìm Thần Y nói chuyện rõ ràng vậy.

Nhưng nói thế nào đây? Cô đã quyết định rời xa Thần Y ư? Đi cùng Phàn Dực Á sao?

Cô không biết, cảm giác khi yêu rất đau lòng, cô không muốn lặp lại.

Mà hạnh phúc bình thản bên Thần Y rất ấm áp, nếu dứt bỏ thì cần phải có quyết tâm.

Trong ý thức của Phàn Vũ cũng chỉ có một người cha thương nó – Thần Y, nhưng như vậy rất không công bằng với Phàn Dực Á.

Lòng cô có phần rối loạn.

Nhưng cô biết, nếu Phàn Dực Á tiếp tục thế này thì sớm hay muộn cũng có ngày xảy ra chuyện. Nếu vậy... cô thà rời xa Thần Y trước.

Không có gì có thể quan trọng hơn an nguy của một người.

Nói đúng ra, mình có hạnh phúc hay không chỉ là thứ yếu, cô chỉ không muốn anh gặp chuyện bất trắc...

.....

Trên du thuyền vẫn diễn ra cảnh ca múa từng bừng như cũ, may mà không ai phát hiện vừa rồi vương phi đã biến mất mấy tiếng đồng hồ.

Trong lòng loạn như ma, ở trước cửa phòng, cô chợt đứng lại, “A Á, anh cho tôi thêm thời gian, anh cứ về nước trước đi.”

Anh vẫn đứng ở cửa, nhìn cô, không chịu đi.

“Trái tim của con người không thể dùng tiền tài để mua được, vậy lòng của em thì sao?” Phàn Dực Á anh, trừ tiền ra thì còn có gì có thể hấp dẫn được cô? Kết quả thật buồn cười, giờ đã xuất hiện người đàn ông dịu dàng hơn anh, chín chắn hơn anh, cũng có tiền hơn anh.

Anh nên làm gì bây giờ?

Làm thế nào mới tìm được trái tim của một người?

Nếu không gặp Hạ Vũ Mạt, không từng suy sụp như thế, anh sẽ vẫn là thằng nhóc bị cha mẹ chiều hư như trước.

“Lòng tôi thuộc về tôi, khi nào nên yêu thì sẽ yêu, nên đau thì sẽ đau, nhưng hiện giờ tôi không muốn chịu cảm giác ấy.” Cô từ chối anh, đẩy cửa phòng ra, cảm thấy trái tim bị đè nén đến khó chịu.

Nói dối và nói thật, hiện giờ ngay cả Hạ Vũ Mạt cũng không phân được rõ ràng.

Hít sâu một hơi, cô lập tức phát hiện có điểm khác thường.

“Trời ơi!” Cô đứng ở cửa, che mũi lại.

Đáng chết!

Thấy cô giật mình, Phàn Dực Á lập tức tỉnh táo lại, “Làm sao thế?” Anh đẩy cô ra, xông vào trong phòng, sợ vì cô biến mất mấy tiếng mà bây giờ đã đầy thị vệ trong đây.

Chính vì nguyên nhân này mà anh không dám rời đi.

“A Á, đừng đi vào.” Cô không kịp ngăn cản anh.

Anh ngửi được một mùi hương không bình thường trong không khí, “Phòng em sao lại hôi như vậy?” Bởi vì mũi anh rất mẫn cảm nên luôn chán ghét mấy thứ mùi hương nhân tạo.

“A Á, mau bịt mũi lại!” Cô che kín mũi, chạy nhanh ra mở cửa sổ.

Gió biển mát rượi thổi vào trong, cuối cùng cũng xua tan thứ mùi không bình thường kia.

Mới chỉ hít một chút, mặt cô đã ửng hồng.

Tình hương của Pakistan! Công chúa Pakistan chết tiệt, đáng lẽ ra cô không nên bỏ qua cho cô ta!

Ngày đó, người rình trộm chắc chắn là cô ta!

Thời cơ này hẳn là cô ta đã đợi rất lâu?

Hương tình vừa mới được đốt, nhất định là mấy giờ trước, khi phòng cô xảy ra vụ ‘bắt cóc’, công chúa Pakistan ở ngay phòng bên cạnh đã biết nhưng cố ý không nói cho Thần Y.

Cô trở về, người phụ nữ kia thấy việc không thành!

Cho nên đã không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, ra đòn độc ác!

. . . . .

Cô không dám quay đầu lại, bởi vì phía sau, hơi thở đã ngày càng nặng nề.

Quả nhiên, Phan Dực Á tới gần cô, hơi thở nóng rực phun lên cái cổ mảnh khảnh, hôn từng cái một, “Anh muốn em.” Ánh mắt anh cũng dần trở nên mơ màng, lại ý loạn tình mê đẩy cô lên giường.

Thân thể cao lớn trùm lên cô.

Cô quay đầu đi, né tránh nụ hôn điên cuồng của anh.

Tệ thật, Phan Dực Á đã hít quá nhiều ‘tình hương’.

“Anh muốn làm tình với em!” Thân thể anh đang nóng lên, cả ý thức cũng bắt đầu không thể khống chế được nữa, anh rất buồn bực vì sự né tránh của cô.

“Roẹt” một tiếng, lớp áo đen của cô bị anh xé ra.

Cả quá trình, thô bạo giống như cưỡng bức.

Hiện giờ, anh rất giống một con dã thú.

Thần Y đã từng nói với cô, ở Pakistan có một loại tình hương kích dục rất đặc biệt, kích thích tình cảm ở phụ nữ, khả năng kích thích càng mạnh với nam giới, đàn ông hít phải tình hương sẽ mất đi lý trí, giống như dã thú, ngoại trừ làm tình thì không có thuốc nào giải được.

Thần Y sợ công chúa Pakistan gài bẫy cô nên đã cho cô một lọ thuốc, giả như cô gặp phải chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần bôi thuốc này đúng lúc lên người, người đàn ông nào dám chạm vào cô sẽ nhiễm độc chết ngay lập tức.

Thuốc này cô vẫn luôn mang theo.

Nhưng cô vẫn trọn tròn mắt nhìn Phan Dực Á xé đi tất cả quần áo của mình, để mặc bình thuốc rơi xuống giường.

Đây là một cái bẫy. . . . .

Nhưng nếu không làm tình, thì dù người đàn ông có cứng cỏi đến đâu, một khi đã hít tình hương sẽ đau đớn khổ sở đến phát điên.

Khi anh vươn tay kéo quần lót của cô.

“Phan Dực Á, em là ai?” Cô run rẩy hỏi.

Hiện giờ, trong mắt anh, cô chắc chỉ là một thân thể có thể giao hoan mà thôi!

Cô không biết mình đang để ý cái gì, cô không phản kháng, không tự vệ, thậm chí ngay cả hít thở mạnh cũng không, hiện giờ trong mắt anh, cô là ai thì có gì quan trọng?

“Hạ, Vũ, Mạt!” Nhưng anh lại nói vô cùng rõ ràng với cô.

Cho dù ánh mắt anh đã trở nên không rõ ràng.

Chiếm được đáp án, cô thở dài nhẹ nhõm, nhắm hai mắt lại.

Không hề trốn tránh.

Thì ra biết rõ là một cái bẫy mà vẫn chỉ có thể làm ra vẻ ngu xuẩn là như thế này.

Năm đó, chắc anh cũng mang tâm trạng như thế để cưới cô.

Để mặc anh dùng chân tách hai chân cô ra, để anh chen vào nơi chật hẹp của cô.

“A.” Hít một hơi lạnh, cô đau đớn vì không quen nổi.

Cô nhìn Phàn Dực Á dường như đã rơi vào mê hoặc, thô bạo rong ruổi trên người cô, hơi thở hỗn hển, tùy ý ra vào, không có chút cảm giá nào, thân thể của cô sắp không chịu nổi sự điên cuồng của anh, sắp bị anh xé rách.

“A Á. . . . .” Cô thở dài.

Nhắm mắt lại, cô chợt nhớ tới:

Năm ấy cô 18 tuổi, anh muốn vượt rào, tách hai chân cô ra, mới vào một chút mà cô đã đau đớn đến nước mắt giàn dụa.

Là tên ngu ngốc này, vì yêu cô nên cố gắng rời khỏi, buông tha cho cô.

Năm 25 tuổi, cô bỏ thuốc, cố ý hấp dẫn anh, hại anh không kiềm chế được, muốn cô.

Lần đầu tiên của bọn họ, anh trừng phạt cô không thành thực, cố ý thô bạo với cô, sau đó lại vô cùng dịu dàng.

Mỗi lần làm tình ở Hawaii, anh rất cẩn thận, nâng niu cô trong lòng.

Những chuyện này... vậy mà cô lại quên mất.

Đơn giản là cô không đợi được anh, trong lòng âm ức, cố ý quên tất cả.

“A Á.” Cô nâng đầu anh, áp mặt mình lên.

Thật xin lỗi, A Á, thiếu chút nữa em đã quên, anh từng yêu em hết lòng như vậy.

Sự chủ động của cô, cho dù chỉ một chút cũng đã làm anh điên cuồng.

“Mặt Mạt, anh thực sự rất yêu em!” Mỗi lần tiến vào anh đều biểu lộ tình yêu của mình.

Ôm lấy vai anh, cô mặc anh tùy ý vui sướng.

Là cam tâm tình nguyện.

Cho dù. . . . .

. . . . .

Ngoài cửa có tiếng bước chân hỗn loạn của đám đông.

“Bệ hạ, Mạt vương phi đang tăng tị với một người đàn ông ở bên trong! Xin bệ hạ nghiêm trị.” Công chúa Pakistan ra vẻ hiên ngang lăm lệt.

“Bệ hạ! Nếu đây là thật thì xin hãy trừng trị nghiêm khắc kẻ làm ô nhục hoàng thất!” Một đám thành viên hoàng thất quỳ xuống.

Chỉ có Thần Y im lặng, rất im lặng.

“Bệ hạ, Vương phi làm nhục quốc thể xin hãy ban chết ngay lập tức!”

Một đám người lại ép buộc Thần Y.

Một màn này giống như ba năm trước.

Có điều lúc ấy, người bị bọn họ yêu cầu ban chết, là Thần Y.

. . . . .

Cuối cùng Phàn Dực Á kêu to một tiếng, dịch thể tiến hết vào cơ thể cô.

Dần dần, đôi mắt anh cũng trở nên tỉnh táo.

Anh vẫn áp lên cơ thể trần trụi của cô, vật kia của anh còn ở trong cô.

Bọn họ, mắt đối mắt, mũi đối mũi, tâm đối tâm.

“Thật xin lỗi...” Anh mở miệng, bắt đầu ân hận.

Vừa rồi thân thể anh không nghe đầu óc điều khiển nữa, tất cả đều bị dục vọng sai khiến.

“Phản Dực Á, anh thật chẳng ra sao.” Cô lại nở nụ cười, có vẻ lạnh lùng, thì ra khi tới hiểm cảnh, ngược lại không còn thấy sợ hãi nữa.

Anh đúng là chẳng ra sao, lần đầu tiên bị người phụ nữ ác độc của mình bỏ thuốc, lần này lại bị một người phụ nữ ác độc khác bỏ thuốc.

“Phản Dực Á, anh có sợ chết không?” Cô hỏi anh, giọng điệu ra vẻ thoải mái.

Cuối cùng lại là cô liên lụy đến anh.

“Có ý gì?” Anh đã tỉnh táo lại, nhưng vẫn ở trong cơ thể cô như trước, bắt đầu cảm nhận được hạnh phúc.

“Thần Y phải xử tử chúng ta.” Cô nói hậu quả cho anh.

Thân bất do kỷ, cô đánh mất trinh tiết, khiến cho Thần Y chịu sỉ nhục đầy trời, vô tình nhất là đế vương, có rất nhiều chuyện mà Thần Y không thể cố chấp quyết định được.

Về phần anh, cô sẽ hết sức cần xin Thần Y buông tha cho anh.

Anh lắc đầu.

Cô ở đâu, anh sẽ ở đấy.

Trái tim cả hai đều trở nên kiên định, “Mặc quần áo vào đi, nếu không mở cửa chắc bọn họ sẽ phá cửa vào đấy.”

Cô cười khổ.

Người bên ngoài cửa chắc đã nghe ít nhiều tiếng động trong này.

Nếu không phải Thần Y vẫn im lặng đứng ngoài kia, chỉ e đám người đó đã phá cửa vào từ lâu rồi.

65. Q.7 - Chương 4

Edit: Mộc

Cửa mở ra, cô đã mặc quần áo chỉnh tề.

Ngoài cửa, Thần Y rất nghiêm túc, còn có một đám người hoàng thất mang vẻ mặt chính nghĩa đầy căm phẫn.

“Cho ta một lời giải thích.” Tuy vẻ mặt nghiêm trọng nhưng Thần Y vẫn không nổi giận, hỏi thật bình tĩnh.

Anh luôn có thể khống chế tình cảm của mình rất tốt.

Nhưng cô biết, trái tim Thần Y đang bị khóa ở trong những tiếng nhục nhã, rầu rĩ, trái tim anh bị khóa giữa tổn thương.

Nói cho cùng, cô vẫn là vợ anh.

“Thật xin lỗi, Thần Y...” Cô không biết nói gì hơn.

Đời này, cô không thẹn với bất kì ai, chỉ có mình anh, cô không biết phải làm thế nào.

Thần Y đã cho cô rất nhiều thời gian và bao dung, nhưng hiện giờ lại chỉ đổi được sự phản bội và nhục nhã từ cô.

Thần Y nhìn lướt qua cô, nhìn người đàn ông tuần tú cứng cỏi phía sau cô.

Là chồng trước của cô.

Trái tim anh chợt co rút.

Nhưng môi anh chỉ khẽ nhếch lên một chút, lại nói, “Mặt, tránh ra, anh biết em không phải là người phụ nữ như thế.” Anh bước vào trong phòng, vô cùng bình tĩnh.

Phàn Dực Á chắn trước mặt cô, hai người đàn ông, lạnh lẽo nhìn nhau.

“Tránh ra!” Giọng nói của Thần Y vô cùng lạnh lùng.

Đối với cô, Thần Y luôn dịu dàng như gió xuân, vẻ mặt lạnh lùng như thế này là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

“Không liên quan gì đến cô ấy, là tôi ép buộc cô ấy!” Phàn Dực Á nhận hết trách nhiệm về mình.

“Vợ của tôi mà tôi còn không tin tưởng sao?!” Một câu lạnh nhạt của Thần Y khiến trái tim Phàn Dực Á khó chịu.

Anh cứng đờ người.

Tin tưởng...

Ba năm trước đây, nếu anh có thể tin vào sự cứng cỏi của cô, tin tưởng cô yêu anh, như vậy, ngày hôm nay, có phải bọn họ sẽ không thành ra thế này không?!

Vốn dĩ anh đương nhiên có quyền ở bên cạnh cô, hiện giờ thật buồn cười, lại trở thành gian phu.

Thần Y thản nhiên nhìn lướt qua căn phòng, chú ý từng góc nhỏ nhất.

Ánh mắt anh dừng lại ở góc tường, chỗ còn một vại tia khói yếu ớt.

Ánh mắt càng lạnh thêm vài phần.

“Trời vương phi tới đây.” Anh lạnh lùng ra lệnh.

Một đám người xông về phía cô và Phàn Dực Á.

“Từ từ.” Anh chỉ về phía công chúa Pakistan đang vui sướng, giọng nói lạnh nhạt, “Là vị vương phi này, trời tới đây!”

Giọng nói của anh không có vẻ tức giận, thậm chí một chút phật phùng cũng không, nhưng quyết định của anh lại khiến mọi người bất ngờ, khiến mặt công chúa Pakistan tái nhợt.

“Bệ hạ... Ngài, ngài...” Công chúa Pakistan vừa rồi còn tố cáo trước mặt mọi người, thêm mắm dặm muối, mồm năm miệng mười, bây giờ thì cứng họng.

“Tự cô nói đi, cô đã làm chuyện tốt gì.” Biểu cảm trên mặt Thần Y giống như tất cả những gì đang diễn ra không hề liên quan đến anh, “Tôi đã cho cô rất nhiều cơ hội, nhưng sự nhẫn nại của con người chỉ có giới hạn thôi.”

Saman đứng ngoài cửa, vẻ mặt buồn bã.

“Bệ hạ... oan uổng, thật oan uổng...” Công chúa Pakistan run rẩy, cả người mềm nhũn, để mặc thị vệ trời mình lại, không còn sức lực phản kháng.

“Chết cũng không hối cải!” Thần Y không nhìn cô ta, tuyên bố với mọi người, “Vương phi thứ nhất lợi dụng hương tình để hãm hại Mặt vương phi thất trinh, ném vào trong biển, sống chết theo ý trời!”

Hương tình... chỉ có Saman biết anh Thần Y căm hận thứ hương này như thế nào... Ánh mắt cô càng thêm đau khổ... Alla phù hộ, tất cả quá khứ đã rời xa anh Thần Y, đừng để linh hồn anh phải chịu thêm giày vò...

Cô yên lặng cầu nguyện.

Một người phụ nữ tay trời gà không chặt, bị trời lại, ném vào trong biển thì còn có thể sống sao?!

Mọi người đều kinh hãi nhưng không có ai hé răng.

Bởi vì quốc vương xử phạt như thế là hợp tình hợp lý.

“Bệ hạ... Thiếp biết sai rồi... Tha mạng!... Xin hãy nể tình Pakistan từng hỗ trợ bệ hạ giành được ngai vàng, bệ hạ, xin tha mạng!...” Bất kể công chúa Pakistan cầu xin như thế nào, mặt Thần Y vẫn lạnh lùng như cũ.

“Bùm” một tiếng, một người còn sống sờ sờ, bị trời chặt, ném vào lòng biển đen tối.

“Bệ hạ, cho dù Mạt vương phi bị hãm hại thì vẫn phạm tội thất trinh, thiên lý không thể dung tha, xin bệ hạ định đoạt!”

“Xin bệ hạ hãy vì sự trong sạch của đức tin, ban chết cho Mạt vương phi!”

“Bệ hạ, xin dựa theo pháp luật của quốc gia, bắt Mạt vương phi dạo phố, ném đá đến chết!”

“Bệ hạ, xin hãy mau chóng quyết định, không thể để mất mặt hoàng thất được!”

Từng vị thành viên hoàng thất lên tiếng, ngay cả Thủ tướng cũng quỳ xuống.

Phàn Dực Á càng nghe càng kinh hãi, vì sao đều nhắm vào cô? Dạo phố, ném đá đến chết... Có nhắm không vậy!

Anh che chở chặt chẽ cho cô ở phía sau mình.

Nhưng môi Hạ Vũ mặt chỉ khẽ nhếch lên như cũ.

“Bệ hạ!”

“Bệ hạ!”

Từng tiếng thúc giục vang lên.

Ánh mắt Thần Y và cô đan vào nhau.

Thần Y nhìn vào mắt cô, không một gợn sóng, không cảm xúc, giống như cục diện đáng buồn này.

Cô biết, cô làm Thần Y thất vọng, cô đã làm Thần Y đau lòng.

Chỉ khi nào Thần Y bảo vệ chính mình mới lộ ra vẻ mặt ấy.

“Bệ hạ.” Cô từ tốn mở miệng, “Xin hãy dựa theo luật pháp của Ả-rập để xử lý.”

Ở Ả-rập, tội thông dâm, nữ sẽ bị điều phố, ném đá đến chết, nam... chỉ bị giam một tháng là được.

“Bệ hạ! Xin lập tức quay về, mang Mạt vương phi ra điều phố thị chúng!” Một thành viên hoàng thất oán giận tiếp lời.

Con người Thần Y vẫn tĩnh lặng như cũ, giống như đã ngăn cách mình với thế giới này.

Anh Thần Y, không nên! Không nên đâu!

Không nên làm chuyện khiến mình hối hận! Anh Thần Y, không nên!

Chỉ có Saman tiến lên, không ngừng giật cánh tay anh, không ngừng lo lắng ra hiệu bằng động tác.

Chớp lấy thời cơ, Phàn Dực Á đột nhiên vớ lấy cái ghế, khiến đám người hoàng tộc vốn chưa bao giờ chịu khổ hoảng sợ tránh ra ngoài, anh kéo tay Hạ Vũ Mặt, “Mạt Mạt, chạy mau!”

Nhưng mà, chân cô giống như đã xơ cứng lại, không thể nhúc nhích.

Bé con của cô... đang ở đâu?

Chắc Thần Y đã ra lệnh mang nó đi rồi.

Phàn Dực Á trừng mắt với cô, phát hiện ra cô chỉ bình tĩnh nhìn Thần Y, “Bệ hạ, người sẽ đối xử tốt với Ban Đạt, đúng không?!”

Sống chết của cô không quan trọng, quan trọng nhất là Phàn Vũ.

Rất nhanh sau đó, thị vệ lập tức vây quanh bọn họ.

“Em cho là đứa bé không có mẹ bảo vệ sẽ hạnh phúc sao?” Thần Y thản nhiên hỏi.

“Sẽ!” Cô nói như chém đinh chặt sắt, “Bệ hạ không được cha mình bảo vệ nên mới phải chịu nhiều đau khổ, nhưng Ban Đạt thì khác!” Cô nhìn Thần Y, rồi lại nhìn Phàn Dực Á.

Bất kể thế nào, con của cô sau này sẽ có hai người đàn ông bảo vệ, sẽ an toàn vô cùng!

“Mặt, chúng ta không đến mức phải như vậy.” Nhưng Thần Y không muốn đáp ứng cô, bởi vì... Anh không muốn cô chết.

“Nhưng mà, bệ hạ, người không thể không làm vậy.”

Cô sẽ không xin Thần Y cho cô một con đường sống, cái mạng này của Hạ Vũ Mặt là do Thần Y Abdulla nhật về.

Chỗ cao phải chịu lạnh, càng là người ở địa vị cao thì càng là thân bất do kỷ.

“Ban chết!”

“Ban chết!”

“Ban chết!”

Thấy Thần Y vẫn không tỏ thái độ gì, những người đó càng lúc càng kích động.

Phàn Dực Á hận đến nghiến răng, đám người này... nếu biết trước thì đáng lẽ anh nên hạ độc trong đồ ăn, độc chết bọn họ!

“Được, ta sẽ cho các người một đáp án vừa lòng.” Thần Y nói một câu dập tắt sự phẫn nộ của mọi người, cũng khiến Phàn Dực Á nóng nảy trừng lớn hai mắt.

Cả người anh bị đám thị vệ trấn áp, không thể nhúc nhích.

“Tôi nói rồi, tất cả là do tôi làm, không liên quan đến cô ấy, muốn giết thì giết tôi đây này!” Thật là điên lên mất! Hắn ta cầm sừng anh lâu như vậy, thế mà đổi thành hắn bị cầm sừng một lần đã đòi xử tử anh, con mẹ nó, chẳng có công bằng gì hết!

“Anh cũng muốn chết cùng sao?” Thần Y không biểu lộ cảm xúc gì, hỏi anh, “Bị giam một tháng hoặc chết cùng cô ấy, tự chọn lấy một cái đi.”

“Giam cầm một tháng!”

“Tôi ở cạnh cô ấy!”

Hai đáp án vô cùng quyết đoán phát ra từ hai cái miệng.

“Thần Y! Theo luật của Ả-rập, tội thông dâm thì đàn ông chỉ bị giam cầm thôi! Không cần phải chịu chết với nhau!” Cô nhắc nhở Thần Y, giọng điệu không nhanh không chậm, nhưng mọi người vẫn nhận ra cô đang lo lắng.

“Không! Tôi phải ở cạnh cô ấy!” Phàn Dực Á ngăn cô lại, từ lúc tính toán vụ cướp này, anh đã chuẩn bị sẵn tinh thần thất bại.

Nhưng anh chưa bao giờ nghĩ tới sẽ tạo thành cục diện như vậy, sẽ hại chết cô... nếu đã thế, bất kể thế nào, anh cũng phải ở cạnh cô!

“Bệ hạ, xin hãy cho cả hai người này điều phố, ném đá đến chết!” Một người nữa lại e thiên hạ không loạn, tiếp tục ép buộc.

“Điều phố?” Thần Y cười lạnh, “Mặt mũi hoàng gia còn chưa mất hết phải không? Đầu tiên là khi ta còn chưa là thái tử, yêu thích đàn ông, bị người trong thiên hạ nhạo báng, hiện giờ vương phi thông dâm, các người thật ra đang mưu đồ cái gì hả?!” Giọng nói của anh không lớn nhưng lại lạnh lẽo đến mức làm người ta run lên.

Yêu thích đàn ông? Phàn Dực Á lắp bắp kinh hãi.

Thảo nào, vừa rồi tuy ý loạn tình mê, nhưng khi tiến vào thân thể cô, cảm giác vừa nhanh vừa chặt, rõ ràng không giống với việc cô có người đàn ông khác.

Hạ Vũ Mặt và Saman đều tỏ ra khó hiểu, vì sao lại tự nói mình như vậy?! Rõ ràng anh không như thế!!! Tất cả đều do đám người sài lang này...!!!

“Bệ hạ, bất kể thế nào, xin ngài lập tức xử tử vương phi!” Thủ tướng lại lên tiếng, mặt không đổi sắc yêu cầu.

Nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền.

Vị trí hoàng đế này, nói đúng ra cũng là do mọi người hợp sức đưa lên.

Ba năm trước đây khi chuẩn bị hủy bỏ tư cách của vị hoàng đế thích đàn ông này, là Mạt vương phi can đảm và đưa bé trong bụng làm ổn định đế vị, cũng khiến bọn họ thay đổi, tiếp tục duy trì vị vua mới.

Nhưng hiện giờ cũng tuyệt đối không cho phép có kẻ khinh thường lời dạy của thánh Ala!

“Các người muốn thế nào thì làm thế đi!” Thần Y cười lạnh.

Saman bật chặt miệng, nước mắt chảy xuống.

Cục diện đến mức này, không ai có thể thay đổi...

Thủ tướng vỗ tay, bốn thị vệ nâng một cái thùng rất lớn vào, bên trong có rất nhiều tảng đá nặng trĩu, “Vì giữ thể diện của bệ hạ và hoàng thất, thần đề nghị cho Mạt vương phi vào trong này, chìm theo đá xuống đáy biển, trọn đời không được siêu sinh!”

Về mặt bình tĩnh của Thần Y chợt cứng lại một chút.

“Bệ hạ, thần biết, ngài và Mạt vương phi là vợ chồng tình thâm, nhưng mà... Bệ hạ không biết bơi...” Ngụ ý rằng nếu dùng phương pháp khác thì rất có thể Thần Y sẽ có cách lên cứu Mạt vương phi.

“Xin bệ hạ hãy sáng suốt!”

“Xin bệ hạ hãy sáng suốt!”

Tiếng hò hét nối tiếp nhau vang lên.

“Các người nói thế nào thì làm thế đi!” Thần Y thản nhiên cup mắt, vẻ mặt chết lặng.

Anh lại nhớ tới thiếu niên giống như con rối kia.

Saman lo lắng lắc đầu, kéo tay anh Thần Y, lại phát hiện tay anh cũng lạnh như trái tim anh vậy.

Tay của anh Thần Y đã rất lâu không lạnh như thế...

Saman, thật ấm áp... Từng có người bị thương ôm chặt cô, sưởi ấm...

Thần Y cứng đờ, rút tay khỏi Saman.

Ai cũng không thể cho anh ấm áp... Anh không còn muốn ai sưởi ấm mình nữa...

Anh im lặng nhìn Hạ Vũ Mạt, “Thật xin lỗi.” Thở nhẹ ra ba chữ này, anh xoay người rời đi.

.....

Những người đã từng cho anh ấm áp, anh không thể giữ nổi một ai.

.....

“Mạt Mạt, em sợ không? Anh không sợ đâu!” Phàn Dực Á giữ chặt tay cô, vô cùng kiên định.

Vì rất nhiều chuyện ngoài ý muốn nên không thể bảo vệ được người mình yêu.

Nếu đã như vậy, trên đường xuống suối vàng, anh sẽ đi cùng cô.

“Tôi không muốn bị anh dây dưa đến chết! Anh đi đi!” Cô lạnh lùng đẩy anh.

“Nhưng làm sao bây giờ? Cho dù đến già, đến chết, đến tận thế, anh cũng chỉ muốn ở bên cạnh em.” Anh không tức giận, chỉ cười, cười như trẻ con.

Rất lâu, rất lâu rồi không thấy nụ cười ngây thơ ấy của anh.

“Ngu ngốc! Anh đi đi! Xin anh đi đi...” Cô mắng to, nhưng anh vẫn cười đầy khí phách.

Đôi mắt lạnh nhạt không còn duy trì được vẻ lạnh lùng nữa, nước mắt đọng trên lông mi.

“Không cần nhiều lời! Gian phu dám phụ!”

Ở đây không có đá, toàn bộ đá đã bị nhét vào trong thùng, người của hoàng tộc đành chạy tới, muốn đá một cú, nhỏ một ngụm nước bọt.

Anh ôm chặt lấy cô, không cho bất kì ai làm tổn thương cô.

Khi mọi người công kích, chỉ có cô gái cầm điếu kia che trước mặt bọn họ, lo lắng đẩy những người đó ra.

Bởi vì Thần Y từng tuyên bố rằng sẽ bảo vệ cô gái trước mặt toàn dân nên không ai dám lỗ mãng, sợ làm cô ấy bị thương.

Nhưng cuối cùng, cô gái vẫn bị người ta đẩy ra.

Nắp thùng bị đóng lại.

Cuối cùng, nước mắt của cô rơi xuống.

Anh vẫn ôm cô thật chặt như cũ.

Bất kể là thùng bị nâng lên, rung lắc dữ dội, nước biển tràn đầy vào trong nháy mắt, chìm vào bóng tối lạnh lẽo.

Đến già, đến chết, đến tận thế, anh sẽ không bao giờ... buông cô ra!

66. Q.7 - Chương 5

Edit: Mộc

Dưới áp lực của nước biển, khi cô sắp không thở nổi nữa, luôn có một đôi môi ấm áp truyền dưỡng khí sang cho cô.

Mới qua mấy chục giây, nháy mắt cái đã tới sầm, cô gần như mất đi ý thức.

Chỉ biết anh đang ở cạnh cô, không ngừng tìm cách đập lên nắp thùng, muốn đưa cô ra ngoài.

Nhưng vô dụng, bên ngoài đã được khóa lại bằng một cái khóa nhỏ.

Còn chưa chìm quá sâu, nhưng cho dù chỉ mới 1,2 phút thì bọn họ đã hoàn toàn không thể hô hấp được nữa.

Đột nhiên, giữa lòng biển xuất hiện một luồng nước xoáy, một chiếc tàu ngầm bất ngờ xuất hiện, người đàn ông mặc đồ lặn bơi ra ngoài, trên lưng đeo bình dưỡng khí.

Mỗi động tác bơi lội của anh ta đều rất thành thạo, quynh rữ.

Bàn tay nhẹ nhàng cử động, chạm tới chiếc thùng.

May mà anh có thể xác định vô cùng chính xác vị trí chiếc thùng chìm xuống.

Rút sợi dây thép đã chuẩn bị từ trước ra, người đàn ông bình tĩnh hít thở, dùng dây thép chọc vào trong ổ khóa, xoay chuyển. “Cạch” một tiếng, người đàn ông tỏ ra tự tin, cười quynh rữ.

Đẩy nhẹ, nắp thùng bật ra.

Mỗi bàn tay lại kéo một người đang ở trong thùng ra ngoài.

Nhú mảy một cái, người đàn ông phát hiện cái gã bên tay phải mình hôn mê như sắp chết, rất muốn buông tay ra.

Nhưng nhìn người phụ nữ bên tay trái, lông mày lại nhú vào.

Anh nhanh chóng cho bọn họ hít vài ngụm dưỡng khí, sau đó nhanh chóng kéo cả hai người về phía chiếc tàu ngầm cách đây vài mét.

Toàn bộ hành trình cứu trợ chỉ mất vài phút mà thôi.

Đưa được bọn họ vào trong tàu ngầm, người đàn ông cũng rất mệt mỏi.

Cởi đồ lặn ra, người đàn ông ngồi dưới đất, không thềm nể nang gì mà ấn thật mạnh lên ngực cái gã đang nằm kia.

Ngực bị đập mạnh, Phan Dực Á nôn ra mấy ngụm nước biển, lập tức trở nên tỉnh táo.

“Mặt Mặt...” Anh vừa tỉnh lại thì lập tức mệt mỏi gọi tên người trong lòng mình.

Anh cố sức quay đầu đi, sau đó... cuối cùng cũng thấy cô...

Không, không, không!

Một người đàn ông không hề kiêng dè gì đang cúi đầu, ăn ‘đậu phụ’ của cô, vui vẻ cắn môi cô!

“Anh đang làm gì thế hả!” Phan Dực Á hét lớn một tiếng, không quan tâm đến việc mắt mình đang hoa lên, lập tức cử động, muốn giải cứu người phụ nữ của mình.

“Không có mắt sao? Đây là hô hấp nhân tạo!” Người đàn ông ngẩng đầu, khó chịu trừng mắt, tiếp tục cúi đầu, chuyên tâm ăn ‘đậu phụ’ của mình.

Chỉ trong nháy mắt, khi người đàn ông ngẩng đầu lên, Phan Dực Á ngây ngẩn cả người.

Người này... hóa ra lại là.... Thần Y Abdulla.

Nhưng rõ ràng có chỗ nào đó không đúng!

Phải rồi, là ánh mắt của anh ta!

Ánh mắt của Thần Y Abdulla trong sáng lạnh lùng, giống như dòng suối sạch sẽ, nhưng người đàn ông trước mắt này lại có ánh mắt tà mị, gợi cảm, như một người có độc.

Tuy rằng bề ngoài giống nhau như đúc.

Người đàn ông đã bắt đầu động tay chân cởi quần áo của cô.

“Dừng tay!” Trời ạ! Bầu ngực của cô đều như ẩn như hiện rồi!

Phan Dực Á lao tới, hai tay liều mạng bảo vệ thân thể hở ra ngoài của cô, cả bộ ngực sữa đã lộ ra hơn nửa nữa.

Người đàn ông bỏ qua, cười bốn cợt, kiêu ngạo.

“Vậy anh cấp cứu cho cô ấy đi, tôi cũng không muốn làm đâu, giao xui xẻo cho anh đấy.” Người đàn ông lạnh nhạt thuận thế buông tay mặc kệ, liếc anh một cái, cặp lông mày nhướn cao lên, ánh mắt tà tà nhìn người ta, vô cùng quyến rũ.

Phan Dực Á vội vàng nhưng cẩn thận đè lên ngực cô, cô ho khan kịch liệt, nôn ra nước biển.

Hô hấp của cô từ yếu ớt dần trở nên bình thường.

Phan Dực Á thở dài nhẹ nhõm một hơi, cẩn thận kéo lại áo cho cô.

Ánh mắt lại bị vật thể màu vàng trên cổ cô hấp dẫn.

Vật này rất nhỏ, rất nhỏ.

Đầu ngón tay anh kinh ngạc chạm lên vòng cổ bằng bạc và chiếc nhẫn vàng kia.

Thật là quen mắt.

Tay anh không kìm chế được cũng đặt lên vòng cổ của mình.

Trên đó cũng có một cái nhẫn vàng tương tự.

Khi cô ra đi, vô tình bỏ lại nó, nhưng anh không cách nào vứt bỏ dễ dàng như vậy.

Nhưng anh không ngờ hóa ra cô vẫn giữ món đồ tình khiết nhất lúc ban đầu kia, chiếc nhẫn đã bị anh vứt bỏ.

Tâm trạng trở nên phức tạp.

Phức tạp đến mức tình cảm khiến thân thể lạnh như băng trở nên ấm áp.

“Lau khô người cho cô ấy đi, kéo cảm lạnh lại có người đau lòng!” Đương nhiên là người đàn ông tà mị kia có vẻ còn quan tâm cô hơn cả anh.

Anh ta tùy tiện ném một chiếc khăn cho Phàn Dực Á, ý bảo lau cho cô.

Còn anh ta thì cả người vẫn ướt sũng, ngồi trên ghế lá, chuẩn bị khởi động, “Tôi sẽ đưa hai người tới hòn đảo nhỏ gần đây nhất, làm sao trở về được Trung Quốc thì các người tự nghĩ cách đi!”

Bên trong tàu ngầm rất thoải mái, Phàn Dực Á cẩn thận lau người cho cô, cuối cùng cô cũng chậm rãi mở hai mắt ra.

Nhìn thấy gương mặt điển trai quen thuộc trước mắt mình, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bọn họ còn sống sao? Cùng nhau! Thật tốt...

Có người cứu bọn họ?

Là ai?

Mắt cô nhìn về phía người đàn ông đang điều khiển tàu ngầm.

Thấy rõ sườn mặt anh ta, cô giật mình.

“Thần Y, Thần Y...” Cô kinh ngạc quá độ.

Thần Y không hề biết bơi, mỗi lần đi nghỉ ở biển với cô cũng chỉ ngại ngừng, dụi dụi từ chối, chưa bao giờ chịu xuống nước.

Người đàn ông quay đầu, trước sự kinh ngạc của cô, bốn cột hôn gió một cái, “Em yêu, em vẫn khỏe chứ?!”

Cổ ý trêu chọc người khác, cười rộ lên, lúm đồng tiền cực kỳ hấp dẫn.

Thần Y cũng có lúm đồng tiền gần môi, mỗi khi cười giống như gió xuân ấm áp xâm nhập vào trái tim người khác.

Nhưng nụ cười tà mị này vốn dĩ không thể nào là của Thần Y.

Cả người cô cứng đờ, trong lòng dường như đã có đáp án, một đáp án rất đáng sợ: “... Thần Lạc...?”

Tại sao có thể như vậy? ? ? ! !

Vị hoàng tử vẫn xuất quỷ nhập thần!

Rõ ràng Thần Y đã nói tự anh đã giam giữ anh ta, sẽ không có ai quấy rầy cuộc sống của cô ấy nữa!!!

“Thần Y đã ‘cầu xin’ tôi ra ngoài đây!” Thần Lạc cười đắc ý, giống như anh ta đã dễ dàng chiến thắng anh trai mình, “Anh ấy nói, chỉ cần tôi cứu được cô, sau này anh ấy sẽ không bao giờ... giam giữ tôi nữa!”

Lòng cô trở nên lạnh lẽo, cả tay chân cũng lạnh như băng.

“Anh sẽ hại chết anh ấy...”

Nụ cười trên môi Thần Lạc hiện ra tà khí, “Sao cô biết tôi sẽ hại chết anh ấy, mà không phải là hoàn thành tâm nguyện của anh ấy?...”

“Không nên chạm vào Saman! Đừng tra tấn Thần Y, hai người các anh và cô ấy không thể...” Cô không nhận được mà run rẩy, lại chỉ có thể cố duy trì bình tĩnh, may mà cô vẫn đang ở trong lồng ngực ấm áp của Phàn Dực Á.

Rời khỏi Thần Y, có phải cô rất ích kỷ hay không?

“Chuyện Thần Y không chấp nhận được không có nghĩa là tôi không chấp nhận được, anh ấy đã khóa tôi ba năm, thế là đủ rồi!” Thần Lạc vẫn cười như cũ, nhưng ý cười không có trong mắt, bóng tối trong đôi mắt giống như đáy biển lạnh lẽo.

“Kể từ khi cô lựa chọn người đàn ông này, cô đã không có tư cách nhúng tay vào chuyện giữa ba người chúng tôi nữa!”

Hạ Vũ Mạt đã bước ra khỏi cuộc sống của Thần Y Abdulla.

Nắm chặt tay Phần Dực Á, lòng cô như bị đè nặng, không thể hít thở.

Thần Y... Anh ấy phải làm sao đây?...

67. Q.8 - Chương 1: Đại Kết Cục 1

Đoạn ngắn 1

Dù sao thì nhất định chúng ta phải tái hôn! Em muốn thì tốt, không muốn cũng phải kết hôn!

Vừa dẫm một bước vào nước mình, câu đầu tiên anh nói là đây.

Gỡ chiếc nhẫn trên cổ mình xuống, đeo lên ngón áp út tay trái của cô, cũng gỡ nốt chiếc nhẫn trên cổ cô xuống, đeo lên ngón áp út tay phải của cô.

Hạ Vũ Mạt, anh không tin là hai cái nhẫn còn không trói được em!

Đây là câu thứ hai của anh.

Hạ Vũ Mạt, anh sẽ cho em một hôn lễ còn long trọng hơn cả công nương Diana, anh muốn nói cho tất cả mọi người, cuối cùng thì Phần Dực Á anh đã lấy được Hạ Vũ Mạt lần nữa.

Đây là câu thứ ba của anh.

Còn câu trả lời của cô là gì?

Không cần!

Vô cùng lạnh lùng.

Mặt anh nháy mắt liên như bị phủ bụi.

Trong lúc anh còn đang tự hỏi mình có nên đánh ngắt cô rồi trực tiếp kéo vào giáo đường không, cô lại chậm rãi nói, “Phần Dực Á, có phải tới bây giờ anh cũng chưa từng tuyên bố với người ngoài rằng chúng ta đã ly hôn không?”

“Phải.” Anh ngơ ngác gật đầu.

Trong cảm nhận của anh vẫn không thừa nhận cuộc ly hôn kì lạ kia, sao anh lại đi công bố tin tức rằng mình đã ly hôn với người ngoài chứ?!

Tin tức của bọn họ chỉ có vài người biết mà thôi.

“Em không cần mất mặt đâu.” Cô quay đầu, không để ý tới anh.

Ngốc chết đi được! Cử hành hôn lễ lần nữa, không phải là khoa trương gì trống nói ọi người rằng bọn họ từng ly hôn sao!

Đoạn ngắn 2

Vốn dĩ hứng trí bừa bừa muốn chiếu cáo thiên hạ một hôn lễ thể kỷ, vậy mà lại chỉ đưa cô dâu tới cục dân chính, uể oải cầm theo chứng nhận ly hôn để đổi lấy một cái chứng nhận kết hôn.

Toàn bộ quá trình, ngay cả mười phút cũng chẳng đến.

Hơn nữa thái độ của nhân viên ở đây cũng không tốt cho lắm.

Đương nhiên rồi, vừa sáng sớm tới chỗ làm, còn chưa chuẩn bị xong đã bị giục tiến hành công việc, ai mà có thể hòa nhã với anh được!

Có điều trong mười phút này vẫn có một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, lúc kí tên, cô dâu cầm bút máy, nhẩn mà suy nghĩ một chút.

Hoàn toàn là đáng về muốn đổi ý.

Chú rể sợ tới mức toát mồ hôi lạnh đầy người.

“Mau ký đi, đằng sau còn cả đồng người đang chờ em đấy.” Anh thúc giục.

Thật ra, đằng sau ngay cả một bóng người cũng không có.

Ngơ ngẩn một phút đồng hồ, cô dâu mới cẩn thận ký tên mình xuống.

Chú rể lập tức đoạt lấy tờ giấy, giống như sợ hôn sự có biến, lấy tốc độ sét đánh giao cho nhân viên.

Thật ra cô dâu đang lo lắng:

Lúc nhận lời cầu hôn, cô rất xúc động, vốn dĩ không nghĩ tới.

Thế này không tính là trùng hôn chứ?...

Lúc ấy vì không muốn cho bất kì ai biết được thân phận thật sự của cô, cô và Thần Y chỉ cử hành hôn lễ theo nghi thức truyền thống của đạo Hồi, không làm thủ tục đăng ký kết hôn.

Đúng ra mà nói, Thần Y không coi là đã kết hôn, anh và công chúa Pakistan cũng không có giấy hôn thú.

Người dân ở Ả-rập đúng là giản dị, không quá để ý mấy chuyện hình thức đăng ký này.

Không ngờ hiện giờ lại thành một con đường khác cho cô.

Ở đó, ngoại trừ Thần Y và Saman, không có bất kì ai biết Mặt vương phi từng là ngôi sao nổi tiếng trong giới giải trí ở Trung Quốc.

Giấy xanh lại đổi thành giấy đỏ lần nữa, nụ cười trẻ con kéo dài tới tận mang tai trên môi chú rể.

(hình như là chứng nhận ly hôn thì màu xanh, còn kết hôn thì màu đỏ)

Chú rể vẫn có một loại cảm giác lâng lâng không giống như thật.

Anh thực sự lại lấy cô một lần nữa rồi sao?

Anh cứ nghĩ mình phải tốn rất nhiều tâm tư mới có thể đưa cô quay về, thật không ngờ cô cứ thế gật đầu.

68. Q.8 - Chương 2: Đại Kết Cục 2

Đoạn ngắn 3

“Hạ Vũ Mạt, em thừa nhận đi, có phải là em rất thích anh không?!” Người đàn ông vừa kết hôn xong, tâm lý tự cao tự đại xuất hiện, lập tức đặc ý hỏi luôn mồm, “Có phải em rất muốn gả cho anh lần nữa không? Nhẫn vẫn còn giữ, tái hôn cũng gả cho người đàn ông không thể ‘chạm’ vào phụ nữ. Nói đi, nói em yêu anh đi, để anh nghe một chút.”

Đổi lại chỉ nhận được cái nhìn xem thường của cô.

Người đàn ông này, thật đúng là sẽ vênh mũi lên tận trời.

Lại còn luôn ình là đúng, nghĩ rằng Thần y là đồng tính.

“Phàn Dực Á, anh diễn xuất đến bỏ cả mạng, đồng ý chịu chết với em, dù em không có lương tâm thì cũng phải báo đáp một khối tình si của anh chứ.”

Cô ngoài cười nhưng trong không cười, lạnh lùng trả lời, nhất thời đâm phá tự cao của anh.

Báo đáp. . . . .

Người đàn ông trừng mắt, khóe môi run rẩy không ngừng.

Nếu anh có cốt khí, sẽ nhảy dựng lên, rống to, ông đây không cần cô báo đáp, cô biến ngay.

Nhưng người đàn ông lại vô cùng uể oải gõ đầu, quyết định về sau phải ‘ngoan’ một chút, tiếp tục ‘cố gắng’ thêm một chút, như thế thì hôn nhân của anh mới không đơn giản chỉ là ‘báo đáp’, mà là bởi vì ‘yêu’.

Cô tỏ ra lạnh lùng, lại lén lút cười.

Ngốc nghếch!

.....

Đoạn ngắn 4

Tiến anh ra cửa xong, cầm túi xách, cô cũng định ra ngoài.

Tình Không lại gọi điện giục Phàn Dực Á đến cửa hàng thời trang một chuyến, xem sổ sách nửa năm nay, chồng trước đáng yêu kiên luôn chồng hiện giờ giao nhiệm vụ quang vinh ấy cho cô.

Nói thật, cô nghi ngờ người chồng yêu quý của mình từ chối đến đó là vì nhân viên trong cửa hàng thời trang đều ăn mặc giống nhau, cả bà chủ Tình Không nữa, có phải chồng cô sợ mất mặt... ví dụ như, nhận sai người....

Đương nhiên, chồng yêu trả lời hợp tình hợp lý, là vì tránh nghi ngờ!

Tình Không đã rơi vào lưới tình với một người đàn ông nho nhã khác rồi, hiện giờ có chỗ nào cần nghi ngờ Tình Không sao?

Cô thông cảm với anh, không bóc mẽ!

“Hạ Vũ Mạt! Cô thật lắm thủ đoạn!” Một vị phu nhân ngăn đường đi của cô.

Cô cứng người một chút, lập tức nhận ra cơn ‘ác mộng’ này.

Hừm, nên tới thì vẫn tới, nhưng sao lại cứ luôn không dứt thế?!

Cô lạnh lùng, đứng thẳng người.

“Nói đi! Cô cần bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời xa con tôi?!” Quý phu nhân vẫn ngạo mạn như cũ, nhưng đương nhiên là đã có vẻ lo lắng.

Nếu nói người phụ nữ này tham tiền của Phàn gia, cả bà và chồng mình đều biết rõ, cô ta thậm chí còn có lựa chọn tốt hơn nhiều.

Nói cô ta không xứng với con trai bảo bối của mình sao? Nghe nói ngay cả con cũng có rồi, hơn nữa còn do tự con mình quán quyết lấy cô ta không buông, từ trong nước đến tận Á-rập, lên trời xuống đất, không có cô ta thì không được.

Thật là đau đầu, đầu đầu quá đi!

Thời đại hiện giờ đã khác rồi, cô bé lọ lem không dễ bị bắt nạt, hoàng tử lại mặc kệ mẹ mình.

Hơn nữa người phụ nữ hư hỏng này còn để cháu đích tôn của Phàn gia lưu lạc bên ngoài!

Làm hại bà và ông chồng thêm muốn chết cũng không biết cháu đích tôn như thế nào!

“Hạ Vũ Mạt, không phải cô chỉ muốn tiền sao? Cho cái giá đi, lập tức rời xa con tôi!” Quý phu nhân kiêu ngạo, cả vú lấp miệng em.

Từ lúc bị quốc vương Á-rập sai người tát ấy cái, bà ta có hơi sợ cô con dâu trên danh nghĩa này.

“Mười triệu đô, tôi lập tức đi ngay.” Mạt không đổi sắc, cô cố tình làm khó quý phu nhân.

Quý phu nhân hít một hơi lạnh, trong lòng không ngừng tính toán.

Người phụ nữ này thâm hiểm thật... mười triệu đô... Chẳng lẽ hiện giờ cô ta không biết con bà đang là chủ của Hạ gia sao, hai ông bà già bọn họ rất khó lấy được khoản tiền lớn như thế mà thần không biết quỷ không hay!

“Mười triệu đô đã đủ rồi sao?” Phía sau cô vang lên giọng nói lạnh như băng.

Thân thể cô cứng đờ...

Lại lặp lại một lần nữa sao?

Không cần! Không cần!

“Bảo bối!” Quý phu nhân đặc ý, ngạo mạn nói, “Con nghe hết rồi phải không?”

“Nghe rồi!” Giọng anh có vẻ lạnh nhạt.

Cô vẫn không xoay người về phía anh, không dám để bọn họ phát hiện bàn tay cầm túi của mình đang run rẩy.

Không phải vậy cho rằng không sợ tổn thương sao?

Vì sao vào thời khắc này lại sợ hãi giống như đến tận thế?

Anh đi tới sau lưng cô, kéo gương mặt ngây dại của cô lại, nhẹ nhàng nói.

“Anh chuyển tất cả cổ phần ‘Pháp vị thiên hạ’ sang tên em, nhà cửa, xe, động sản, bất động sản, đều là của em, nếu em bỏ anh, Phàn Dực Á anh sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng.”

Anh cười, giống như trẻ con, “Phàn gia không lấy nổi 10 triệu đô cho em đâu, trừ khi em tự ký chi phiếu ình.”

Quý phu nhân hít một hơi lạnh, hổn hển, “Bảo bối, con điên rồi sao? Đúng là điên mất rồi!” Trời ơi! Phàn gia mà không lấy ra nổi mười triệu đô thì vẫn còn là Phàn gia sao?

Nếu người phụ nữ này rời khỏi Phàn gia, vậy Phàn gia cũng xong đời sao?!

Tương lai sau này, không lẽ hai ông bà già bọn họ còn phải nhìn sắc mặt người phụ nữ này mà sống qua ngày sao!

“Con đã nói với mẹ từ trước rồi, mười năm trước, kể từ khi con trai mẹ gặp cô ấy thì đã biến thành một kẻ điên rồi!” Anh ôm cô, cầm đặt lên vai cô, làm trò trước mặt mẹ mình, vui vẻ dựa sát vào cô, “Em nói đi, nói vĩnh viễn sẽ không rời xa anh!”

Anh tin tưởng, tin tưởng cô sẽ không rời xa anh nữa.

Mắt cô chợt nóng lên, quay người ôm lấy anh.

“Vĩnh viễn không rời xa anh.”

Anh vừa lòng gật đầu.

“Em yêu anh.” Câu này đương nhiên là trong lúc tình cảm dâng trào nên nói ra.

Anh bất chợt im lặng, không cách nào tìm được giọng nói của mình.

69. Q.8 - Chương 3: Đại Kết Cục 3

“Hạ Vũ Mạt, em thừa nhận đi, có phải là em rất thích anh không?!” Người đàn ông vừa kết hôn xong, tâm lý tự cao tự đại xuất hiện, lập tức đặc ý hỏi luôn mồm, “Có phải em rất muốn gả cho anh lần nữa không? Nhẫn vẫn còn giữ, tái hôn cũng gả cho người đàn ông không thể ‘chạm’ vào phụ nữ. Nói đi, nói em yêu anh đi, để anh nghe một chút.”

Đổi lại chỉ nhận được cái nhìn xem thường của cô.

Người đàn ông này, thật đúng là sẽ vĩnh viễn lên tận trời.

Lại còn luôn ình là đúng, nghĩ rằng Thần y là đồng tính.

“Phàn Dực Á, anh diễn xuất đến bỏ cả mạng, đồng ý chịu chết với em, dù em không có lương tâm thì cũng phải báo đáp một khối tình si của anh chứ.”

Cô ngoài cười nhưng trong không cười, lạnh lùng trả lời, nhất thời đâm phá tự cao của anh.

Báo đáp. . . . .

Người đàn ông trừng mắt, khóe môi run rẩy không ngừng.

Nếu anh có cốt khí, sẽ nhảy dựng lên, rống to, ông đây không cần cô báo đáp, cô biến ngay.

Nhưng người đàn ông lại vô cùng uể oải gõ đầu, quyết định về sau phải ‘ngoan’ một chút, tiếp tục ‘cố gắng’ thêm một chút, như thế thì hôn nhân của anh mới không đơn giản chỉ là ‘báo đáp’, mà là bởi vì ‘yêu’.

Cô tỏ ra lạnh lùng, lại lén lút cười.

Ngốc nghếch!

70. Q.8 - Chương 4: Đại Kết Cục 4

Tiến anh ra cửa xong, cầm túi xách, cô cũng định ra ngoài.

Tình Không lại gọi điện giục Phàn Dực Á đến cửa hàng thời trang một chuyến, xem sổ sách nửa năm nay, chồng trước đáng yêu kiêm luôn chồng hiện giờ giao nhiệm vụ quang vinh ấy cho cô.

Nói thật, cô nghi ngờ người chồng yêu quý của mình từ chối đến đó là vì nhân viên trong cửa hàng thời trang đều ăn mặc giống nhau, cả bà chủ Tình Không nữa, có phải chồng cô sợ mất mặt... ví dụ như, nhận sai người...

Đương nhiên, chồng yêu trả lời hợp tình hợp lý, là vì tránh nghi ngờ!

Tình Không đã rơi vào lưới tình với một người đàn ông nho nhã khác rồi, hiện giờ có chỗ nào cần nghi ngờ Tình Không sao?

Cô thông cảm với anh, không bóc mẽ!

“Hạ Vũ Mạt! Cô thật lắm thủ đoạn!” Một vị phu nhân ngăn đường đi của cô.

Cô cứng người một chút, lập tức nhận ra cơn ‘ác mộng’ này.

Hừm, nên tới thì vẫn tới, nhưng sao lại cứ luôn không dứt thế?!

Cô lạnh lùng, đứng thẳng người.

“Nói đi! Cô cần bao nhiêu tiền mới bằng lòng rời xa con tôi?!” Quý phu nhân vẫn ngạo mạn như cũ, nhưng đương nhiên là đã có vẻ lo lắng.

Nếu nói người phụ nữ này tham tiền của Phàn gia, cả bà và chồng mình đều biết rõ, cô ta thậm chí còn có lựa chọn tốt hơn nhiều.

Nói cô ta không xứng với con trai bảo bối của mình sao? Nghe nói ngay cả con cũng có rồi, hơn nữa còn do tự con mình quần quýt lấy cô ta không buông, từ trong nước đến tận Á-rập, lên trời xuống đất, không có cô ta thì không được.

Thật là đau đầu, đầu đầu quá đi!

Thời đại hiện giờ đã khác rồi, cô bé lọ lem không dễ bị bắt nạt, hoàng tử lại mặc kệ mẹ mình.

Hơn nữa người phụ nữ hư hỏng này còn để cháu đích tôn của Phàn gia lưu lạc bên ngoài!

Làm hại bà và ông chồng thèm muốn chết cũng không biết cháu đích tôn như thế nào!

“Hạ Vũ Mạt, không phải cô chỉ muốn tiền sao? Cho cái giá đi, lập tức rời xa con tôi!” Quý phu nhân kiêu ngạo, cả vú lấp miệng em.

Từ lúc bị quốc vương Ả-rập sai người tát ấy cái, bà ta có hơi sợ cô con dâu trên danh nghĩa này.

“Mười triệu đô, tôi lập tức đi ngay.” Mặt không đổi sắc, cô cố tình làm khó quý phu nhân.

Quý phu nhân hít một hơi lạnh, trong lòng không ngừng tính toán.

Người phụ nữ này thâm hiểm thật... mười triệu đô... Chẳng lẽ hiện giờ cô ta không biết con bà đang là chủ của Hạ gia sao, hai ông bà già bọn họ rất khó lấy được khoản tiền lớn như thế mà thần không biết quỷ không hay!

“Mười triệu đô đã đủ rồi sao?” Phía sau cô vang lên giọng nói lạnh như băng.

Thân thể cô cứng đờ...

Lại lặp lại một lần nữa sao?

Không cần! Không cần!

“Bảo bối!” Quý phu nhân đắc ý, ngạo mạn nói, “Con nghe hết rồi phải không?”

“Nghe rồi!” Giọng anh có vẻ lạnh nhạt.

Cô vẫn không xoay người về phía anh, không dám để bọn họ phát hiện bàn tay cầm túi của mình đang run rẩy.

Không phải vẫn cho rằng không sợ tổn thương sao?

Vì sao vào thời khắc này lại sợ hãi giống như đến tận thế?

Anh đi tới sau lưng cô, kéo gương mặt ngây dại của cô lại, nhẹ nhàng nói.

“Anh chuyển tất cả cổ phần ‘Pháp vị thiên hạ’ sang tên em, nhà cửa, xe, động sản, bất động sản, đều là của em, nếu em bỏ anh, Phàn Dực Á anh sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng.”

Anh cười, giống như trẻ con, “Phàn gia không lấy nổi 10 triệu đô cho em đâu, trừ khi em tự ký chi phiếu ình.”

Quý phu nhân hít một hơi lạnh, hổn hển, “Bảo bối, con điên rồi sao? Đúng là điên mất rồi!” Trời ơi! Phàn gia mà không lấy ra nổi mười triệu đô thì vẫn còn là Phàn gia sao?

Nếu người phụ nữ này rời khỏi Phàn gia, vậy Phàn gia cũng xong đời sao?!

Tương lai sau này, không lẽ hai ông bà già bọn họ còn phải nhìn sắc mặt người phụ nữ này mà sống qua ngày sao!

“Con đã nói với mẹ từ trước rồi, mười năm trước, kể từ khi con trai mẹ gặp cô ấy thì đã biến thành một kẻ điên rồi!” Anh ôm cô, cầm đặt lên vai cô, làm trò trước mặt mẹ mình, vui vẻ dựa sát vào cô, “Em nói đi, nói vĩnh viễn sẽ không rời xa anh!”

Anh tin tưởng, tin tưởng cô sẽ không rời xa anh nữa.

Mắt cô chợt nóng lên, quay người ôm lấy anh.

“Vĩnh viễn không rời xa anh.”

Anh vừa lòng gật đầu.

“Em yêu anh.” Câu này đương nhiên là trong lúc tình cảm dâng trào nên nói ra.

Anh bất chợt im lặng, không cách nào tìm được giọng nói của mình.

71. Q.8 - Chương 5: Đoạn Ngắn 5

“Lịch trình của tôi là do ai sắp xếp?!” Một tiếng thét kinh thiên động địa vang lên.

Đúng là điên mất rồi! Lịch trình của anh...

“Tổng giám đốc, là tôi.” Giọng nói lạnh lùng nhưng cung kính truyền tới từ góc văn phòng.

Sửng sốt, sao anh lại quên mất chứ, anh sợ cô ở nhà sẽ nhàm chán, suy nghĩ miên man nên đã sắp xếp thêm một bàn làm việc trong văn phòng của mình, để vợ yêu của anh làm trợ lý ỉn.

“Kỉ niệm ngày thành lập Pháp vị thiên hạ phải tham gia, tiệc từ thiện của hội XX cũng phải tham gia, ngay cả tiệc sinh nhật của nghị sĩ Hà đây cũng phải đi nốt sao?!” Anh cầm lịch trình, thật sự là hết chỗ nói.

Rất nhiều tiệc xã giao mà anh vô cùng chán ghét...

“Kỉ niệm thành lập Pháp vị thiên hạ, tổng giám đốc tham gia sẽ động viên tinh thần của nhân viên, tiệc từ thiện XX sẽ giúp hình ảnh công ty trở nên tốt hơn, tiệc sinh nhật của nghị sĩ Hà có cả vài vị tổng giám đốc tương lai phát triển rất tốt cũng tới.” Cô trả lời cẩn thận.

Lịch trình này là cô đã chọn lọc cẩn thận giúp anh.

“Nhưng mà, anh chán ghét mấy chuyện này...” Vẻ mặt của anh rất khó chịu, giống như một đứa bé đang giận dỗi.

“VẬY... Em sẽ đi sửa lại nhé?...” Cô không ép buộc anh, đều nhường nhịn anh, chỉ cần anh vui vẻ là được rồi

“Quên đi, em để anh ôm một cái, anh sẽ vui ngay.” Lập tức kéo cô vào trong lòng.

Thì ra cảm giác 24 giờ đều có thể nhìn thấy vợ thật là thích!

Anh đã 30 tuổi, vẫn ngang ngược như trước nhưng không còn ích kỷ muốn cất giấu người vợ xinh đẹp của mình nữa.

“Hôn anh một cái, anh phải đi rồi.” Anh chỉ vào má mình, ra điều kiện với cô.

Tuy cảm thấy thế này không hay lắm, nhưng cô vẫn hôn nhẹ một cái như chuồn chuồn lướt nước.

“Hôn chỗ này nữa.” Anh được một tác lại muốn tiến một thước, chỉ lên đôi môi của mình.

Đúng là điên rồi! Sao lại nghĩ tới việc quấy rối tình dục ở văn phòng chứ?!

“Vâng!” Cô tươi cười nắm hai tay lại, ngửa đầu tỏ ra chuẩn bị hôn anh, không ngờ đôi giày cao gót năm tác lại giẫm lên giày da Ý của ‘Tổng giám đốc đại nhân’.

“A!~” sau tiếng thét bất ngờ, văn phòng truyền tới tiếng kêu thảm thiết.

72. Q.8 - Chương 6: Đoạn Ngắn 6

Mỗi ngày Phàn Dực Á đều thay đổi biện pháp, moi hết tìm phổi ra mà yêu thương cô, từ đá quý đến quần áo hàng hiệu, mỗi ngày đều tuân tự đến trước mặt cô, hy vọng có thể chiếm được nụ cười của người đẹp.

Có điều những khi đêm dài yên tĩnh, lòng mảy của cô vẫn nhúu chặt như cũ, bóng dáng rất cô đơn.

Có một lần, cô đi siêu thị mua sắm, trong lúc vô ý, cô cầm một hộp sữa, “Ban Đạt, vị này có được không?...” Quay sang chợt phát hiện, sau lưng mình không có một bóng người.

Mỗi lần nhắc tới cái tên này, đau thương tựa như vùi nước không thể khóa được, khiến cho người ta mất đi tất cả sức lực.

Con của bọn họ vẫn ở Ả-rập.

Cô rất muốn gặp con, rất muốn.

Nhưng cô không hề đi tìm Thần Y.

Ban Đạt rất quan trọng với Thần Y, quan trọng vô cùng, là người giúp anh duy trì đế vị, là tảng đá lớn nhất.

Cô không thể ích kỷ. . . . .

Tuy rằng Phàn Dực Á từng vì con mà kích động, ghen tị, suýt chút nữa trở mặt với cô, nhưng cuối cùng cũng đành khó chịu tôn trọng ý kiến của cô.

Nếu anh yêu một cô gái, không nên biến cô ấy thành người lệ thuộc vào anh, không nên để cô ấy trở thành bảo vật mãi mãi không được nhìn thấy ánh sáng. Yêu nhau dễ, ở chung khó, giữa người với người không thể chỉ dựa vào việc thật lòng thật dạ là có thể bền vững, mà cần tôn trọng suy nghĩ của đối phương.

Điều đó, bởi vì cô nên Phàn Dực Á đều từ tôn học.

Cho nên, dù có lo lắng cho con thế nào, dù khao khát bù đắp tình yêu thương của cha cho con thế nào, anh cũng chỉ có thể tôn trọng cô, chấp nhận chờ đợi, không khư khư cố chấp.

Nhưng mà đâu phải cô không thấy mâu thuẫn? Không thấy lo lắng?

Đứa con là máu thịt của cô...

Có điều...

Cuối cùng chỉ có thể lắc đầu mà thôi.

73. Q.8 - Chương 7: Đại Kết Cục

Một ngày nào đó.

Tiết trời mùa hạ nóng bức vô cùng, nhưng tay chân cô lại lạnh như băng, tờ báo rơi từ trên tay xuống.

Mục quốc tế có một khung tin cỡ lòng bàn tay, trong đó viết:

Con trai duy nhất mà Quốc vương Ả-rập Thần Y Abdulla vô cùng yêu thương, hoàng tử Ban Đạt, đêm hôm trước bị bệnh bất ngờ, không kịp cứu chữa, mới hơn hai tuổi đã rời khỏi nhân thế, cả nước treo cờ rủ, cùng thể hiện đau thương.

Che miệng, cô không tin! Đứa con vốn khỏe mạnh của cô làm sao có thể...?

Không! Thần Y đã từng hứa rằng sẽ cẩn thận chăm sóc cho Ban Đạt, để nó được hạnh phúc vui vẻ mãi mãi!

Cô đẩy cửa ra ngoài, lập tức chạy đi.

Thậm chí quên mất phải báo cho chồng mình, quên rằng mình cần mang hộ chiếu và di động.

Đúng lúc ấy.

Một cô gái có vẻ ngoài thanh tú, nắm tay một đứa trẻ gần ba tuổi đi về phía cô. Cô giật mình đứng im tại chỗ.

Ngơ ngẩn cả người.

Mãi tới khi nước mắt nóng hổi rơi trên gương mặt.

Cô không dám nhớ nhưng, nhưng đứa con mà mỗi đêm cô đều nhớ mong đến rơi nước mắt.

Đang bước về phía cô...

Anh Thần Y nói, hạnh phúc thật sự là khi có cả cha và mẹ, sống một cuộc sống bình thường.

Anh ấy hy vọng con mình sẽ mãi mãi hạnh phúc, vui vẻ, một cách bình thường.

Bàn tay của cô gái nhẹ nhàng tạo thành một đường gợn sóng.

Đoạn ngắn 8

Tiểu hầu tử, lão hầu tử trừng mắt với nhau, vô cùng khó chịu về đối phương.

“Nhóc con! Mày mau ra ngoài đi!” Lão hầu tử ra lệnh.

“Ông già xấu xa! Người nên đi ra ngoài là ông!” Tiếng Á – rập và tiếng Trung pha vào nhau, mặc dù có hơi phức tạp nhưng tiểu hầu tử đã biểu hiện thái độ khó chịu của mình rất rõ ràng.

Hai đôi mắt báo nhìn thẳng vào nhau, chiến sự hết sức căng thẳng.

“Vợ là của tao!”

“Mẹ là của tôi!”

Hai con khỉ lập tức so xem ai nhanh hơn, cùng nhảy lên giường, một trái một phải, ôm lấy người phụ nữ.

Điên rồi điên rồi! Từ khi con khỉ nhỏ này xuất hiện, cuộc sống vợ chồng bình thường của anh và cô chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Có đứa con nào lớn như vậy còn đòi ngủ cùng giường với mẹ mình không?!

“Cha con trước đây đều để cho tôi ngủ ở giữa!” Tiểu hầu tử âm ỉ vô cùng, nhìn ngang nhìn dọc, nói cho cùng là không vừa mắt người cha mới.

Vì sao mẹ lại phải tìm thêm cho cậu một người cha mới chứ?! Chán ghét!

Tuy rằng người cha này rất giống với cậu!

Nhất là khi ông bà nội lấy ảnh chụp lúc nhỏ của cha mới cho cậu và mẹ xem.

Cha và mẹ đều ngạc nhiên muốn rớt cả cằm.

Nhìn giống như là... Người cha mới của cậu thậm chí còn giống con khỉ gầy hơn cả cậu nữa...

. . . . .

Điên rồi! Điên rồi!

Cha trước đây làm gì có ‘hoạt động ban đêm’ chứ, cha hiện giờ có rất nhiều ‘hoạt động ban đêm’ hấp dẫn, sao mà giống nhau được?!

Phản Dực Á trừng mắt, định tiến hành giáo dục vỡ lòng nhưng không cách nào mở miệng được.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Điên mất thôi!!!

“A Á, anh ra ngoài trước đi, em dỗ con ngủ xong sẽ gọi anh đi vào.”

Phát điên mất thôi! Người phụ nữ bất công này, lúc nào cũng chọn con!

Chiến bại! Không muốn nhìn đứa con đang đắc ý kiêu ngạo, Phản Dực Á oán hận trèo xuống giường.

Anh tức giận đóng cửa phòng thật mạnh.

Đợi rồi chờ.

Điên mất thôi! Người phụ nữ kia lại còn không ra dỗ dành anh!

Trong phòng truyền ra tiếng hát ru ầm ập, vợ anh đang dỗ con ngủ.

Ngoài phòng, một người đàn ông, oán hận ngồi xếp bằng ngoài cửa, hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ cầu mong đứa con bảo bối mau chóng ngủ say!

Con mẹ nó, ban đêm đúng là tra tấn người mà!

Giường đơn – Ngoại truyện

Tác giả: Đản Đản 1113

Edit: Mộc

Khi biết cô gái kia, hần vẫn còn rất trẻ, địa vị và khí thế của hần dường như khiến cho bất kì ai đứng trước hần đều phải tự thấp đi phân nửa.

Ngọc trong vàng son, ngày ngày trải qua từng ngày, cuộc sống của hắn rất thoải mái, cũng thực nhàn chán. Rất nhiều người đều gọi hắn là lão đại, thật ra – hắn nhún vai một cái, chẳng qua cũng chỉ là một kẻ dẫn mối mà thôi.

Cô gái kia vô cùng xinh đẹp, vẻ đẹp của cô khiến người ta không thể quên được, không phải kiểu đẹp bình hoa, mà sự sạch sẽ từ trên gương mặt và sức sống kiên cường làm người ta nghẹt thở. Từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô, hắn đã biết, chắc chắn trong tương lai sẽ có rất nhiều đàn ông mê muội, điên cuồng vì cô.

Nhưng mà làm kỹ nữ hạng nhất thì không cần phải kiên cường.

Dùng cách thức giống như khi đối đãi với những món hàng không ‘ngoan’ trước đây, tự tay dạy dỗ cô, ép cô khuất phục.

“Tôi không bán mình!” Đó là lần đầu tiên cô ngẩng mặt lên, kiên quyết nói với hắn.

Hắn không thêm để ý.

Những chuyện như bức lương vi xướng hắn đã làm đến mức quá quen rồi, hắn tin chắc cô cũng sẽ giống như nhiều ‘lương nữ’ khác, sau này quay đầu cảm ơn hắn, cái thế giới này cười kẻ nghèo chứ không cười kỹ nữ.

(bức lương vi xướng: ép người tốt làm kỹ nữ)

Đúng, thế giới này là thế.

Hắn dùng rất nhiều biện pháp tra tấn có thể khiến một cô gái phát điên với cô, căn phòng âm u ẩm ướt, ngày ngày không thấy ánh sáng, vô số chuột gián mà ngay cả đàn ông nhìn cũng thấy ghê người, đe dọa, uy hiếp, đánh đập.

Nhưng trong hoàn cảnh dữ dội ấy, đôi mắt quật cường kia không hề thay đổi.

Ngày ấy, hắn quả thật đã mất hết kiên nhẫn, muốn tự mình dạy dỗ cô gái này, để cô hiểu biết thế giới người lớn xong, có thể sẽ không kiên trì như trước nữa.

Không ngờ cô gái lại cương liệt đập đầu vào vách tường.

“Tôi muốn sống.... thật sự một lần...”

Làm hắn động lòng, là câu nói kia của cô, hay là đôi mắt kiêu ngạo, nước mắt không chịu rơi xuống.

Cô gái nói, tiếp rượu, múa may, chỉ cần không bán thân, tất cả đều nghe theo lời hắn.

Tất cả đều nghe theo lời hắn...

Vì một câu này, hắn dao động, thỏa hiệp.

. . . . .

Nhưng cuối cùng, cô gái ấy vẫn nuốt lời.

Đó là lần đầu tiên bọn họ tranh cãi.

Bảy năm, bọn họ dần dần quen thuộc, hắn đưa cô lên vị trí ngọc nữ rực rỡ, hắn nói gì cô nghe nấy.

Bọn họ là đội cướp tiền giỏi nhất.

Nhưng cô cũng có sự kiên trì của mình, thân thể của cô chính là tất cả sự kiên trì của cô.

Hắn đã quen với sự kiên trì ấy, cho nên ngay cả khi những nhân vật rất nguy hiểm ra tay, khi có tiền tài hấp dẫn, hắn cũng không hành động.

Sau đó, sự kiên trì của cô cũng trở thành điều mà hắn bảo vệ.

Ngược lại, hắn cũng không hiểu rõ ràng, vì sao mình lại cố duy trì sự kiên trì đó của cô.

Vì sao... lại như vậy?

Cô bảo hắn giúp cô bỏ thuốc, cô muốn tặng bản thân mình cho gã đàn ông kia!

Hắn không đồng ý, dù thế nào cũng không muốn làm việc này.

Tuy rằng hắn cũng không rõ làm thế thì có vấn đề gì?

Chính bản thân mình không sạch sẽ, luôn dây dưa quẩn quít với những người phụ nữ khác, hiện giờ hắn lấy cái gì để hạn chế cuộc sống của cô? Bọn họ chỉ là đối tác!

Nhưng cái tính cứng đầu của cô lại nổi lên, vốn dĩ không ai có thể thắng nổi.

Hắn vẫn là đối tác của cô, chỉ dùng để hỗ trợ, không phải để làm vật cản.

Nhưng đêm ấy, hắn tức giận tìm vài gã đàn em, bắt họ làm ‘bao cát’ rất lâu.

. . . . .

Ngày thứ hai.

Người đi – nhà trống, hắn đứng trong phòng VIP 1, ngực hắn nghẹn lại rất lâu.

Trong phòng tắm, hắn vốn vô ý chuẩn bị tuýp thuốc mỡ cao cấp, đã bị người ta mở ra, chứng tỏ ‘tình hình chiến đấu’ đêm qua rất kịch liệt.

Trong không khí vẫn tràn ngập thứ mùi hoan ái của nam nữ mà hắn đã quen thuộc.

Giống như mây mù càng lúc càng xa.

Thì ra, cho dù là đối tác phù hợp thế nào, sớm hay muộn cũng có ngày phải tách ra...

Bởi vì, đối tác không muốn yêu...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giuong-don>